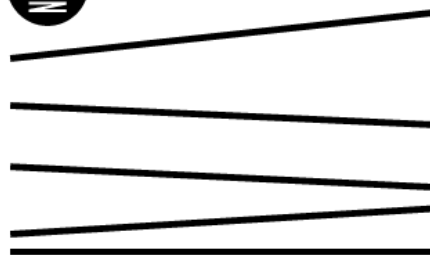

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.

Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark

1832; Vol. 57

Aarhus, 1818-1833

60 bd.

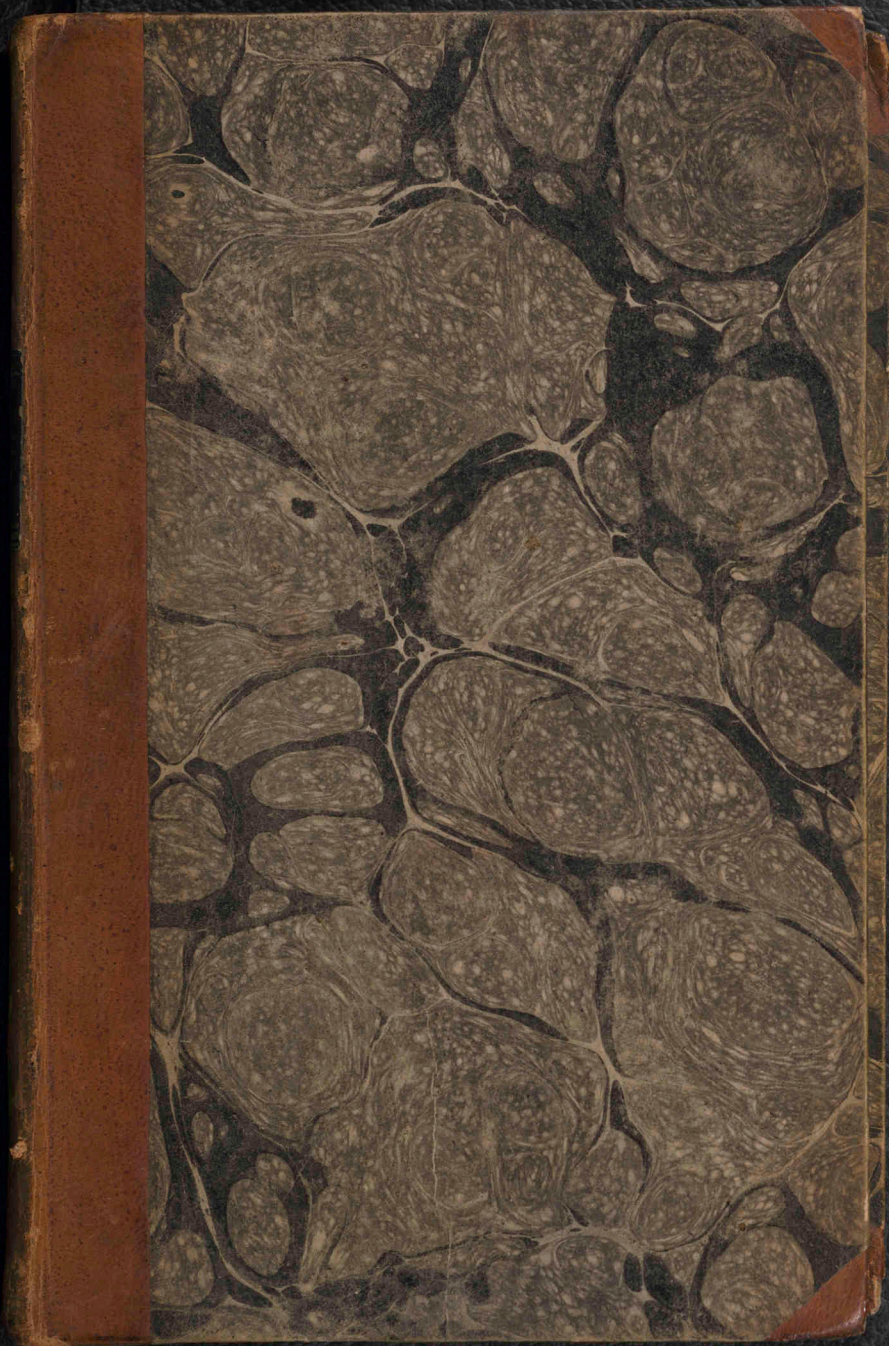
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

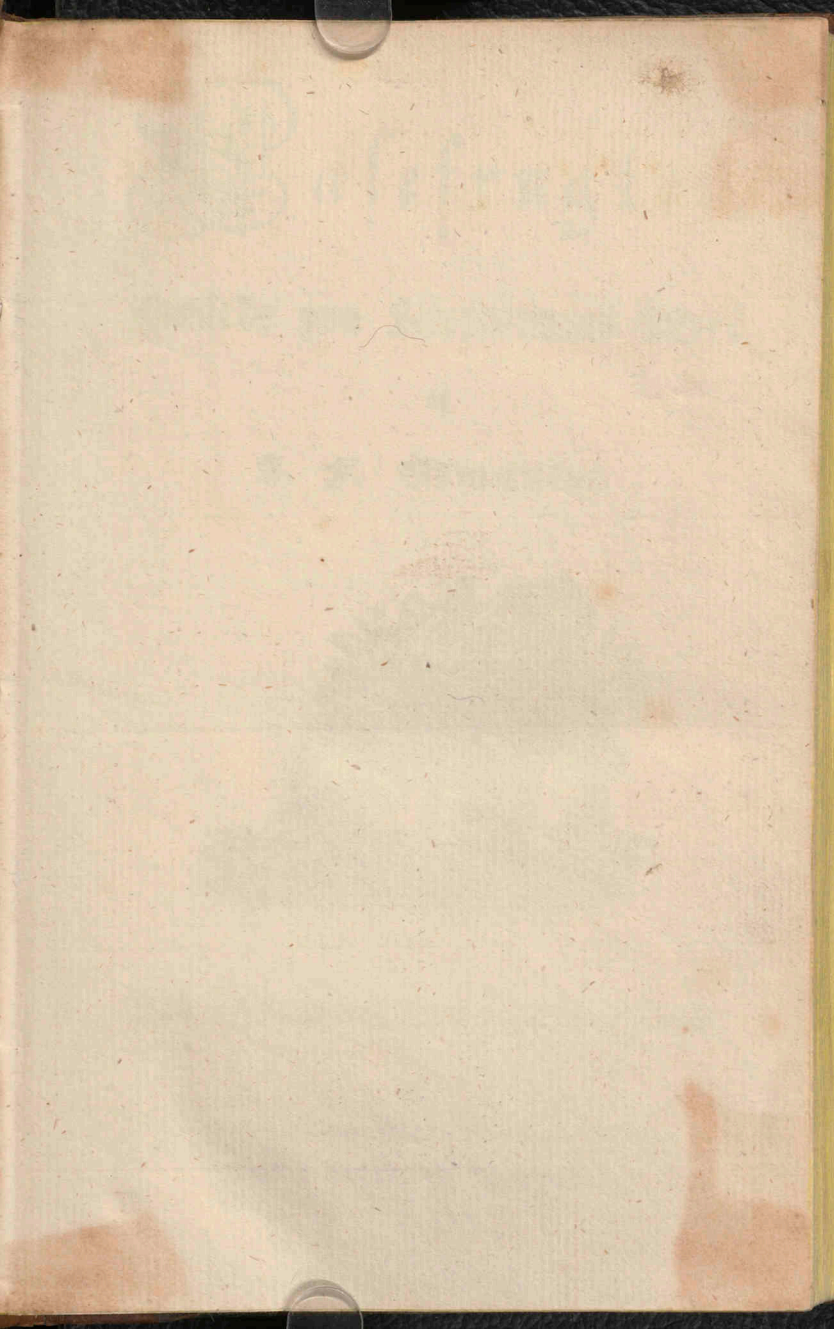
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00127 3

+Rex

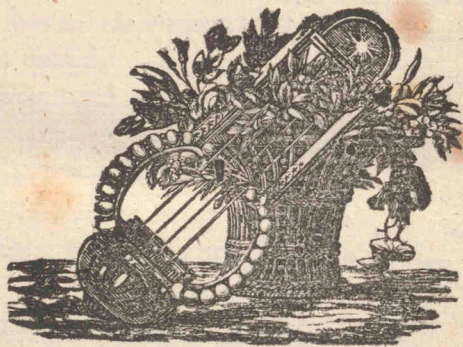

Bæsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Enn og halvtredsfindstyvende Bind.

Trykt i Aarhus Stiftsbogtrykkerie.

I n d h o l d.

Side

Leonida Cerny. En bekjendt fransk Dames Begir venheder.....	1
Capuzineren.....	49
Pantet. Historisk Fortælling fra den nyeste Tid.....	70
Baad: Bæddeløbet i Livorno.....	117
Romerindernes Modbydelighed for Bellugt.....	121
Mærkværdigt Brev fra en Moder til hendes Datter i Berlin.....	123
Strikkestigen. Romance af D. Lewegow.....	124
Duggens Oprindelse. En bibelsk Mythe af S. P. Solst...	127
Familien Cenci.....	129
Morderengelen. Et Eventyr fra Syvaarskrigen.....	143
Signalet.....	158
Leonida Cerny. (Slutning).....	171
Idus. En Novelle.....	201
Pasquino og Marforio.....	228
Johan Wolfgang v. Goethe.....	236
Epigrammer.....	240

Samvittigheden. Historisk Fortælling af C. Wachs;

mann.....	244
Den arabiske Astrolog. Sagn af W. Irving.....	311
Den flyvende Hollænder. Et Sømands; Eventyr.....	333
Menneſke; Skjebne. En sand Begivenhed.....	354
Johan Wolfgang Goethe (Fortsat).....	358
Niels Ebbesen. Af Fr. Sneedorff Birch.....	366
Verdens Alt. Af M. C. Hansen.....	338

Leonida Cerny.

En bekjendt fransk Dames Begivenheder.

(Fortalt efter hendes egne Optegnelser.)

General Brice, der i Buonapartes Felttoge havde erhvervet sig mere Riigdom end Berømmelse, kjøbte Slottet Savigny i Vicardiet til Sommerbolig. Præsten i den nærmestliggende Landsby fik det Hverv at give hans eneste Datter, den taaarige Frøken Cæcilia, nogle Læretimer, som han dog kun paatog sig med den Betingelse, at hans egen Pleiedatter, Leonida, der var to Aar yngre end Cæcilia, maatte tage Deel deri. Leonidas Fader, Marquis de Cerny, havde mistet Livet under Guillotinen; selv var hun af sin Moder født i Fængslet, og strax efter Fødselen sendt til Stiftelsen for Hitebørn, og derfra givet til en Bondskone for at opfostre hende. Barnets udmærkede Skjønhed gjorde Præsten i den Landsby hvor Konen boede opmærksom paa det, og han tog det til sig. Ogsaa Slottets nye Besboere fattede saadan Kjærlighed til Barnet, at Cæcilia let kunde overtale sine Forældre til, ikke at skille hende fra hendes Legefoster. Generalen og hans Kone vare

jevne gode Menneſker; de lovede Præſten at opdrage Leonida ſom deres eget Barn, og han overlod dem hende. Begge Pigerne bleve ſatte i Madame Campan's berømte Inſtitut, hvor Leonida blev anſeet for en Datter af en af Generalens Venner, der havde miſtet ſit Liv paa Valpladsen.

Cæcilia var et ſmukt, godt Hverdagsbæſen. Leonida udfoldede ſig meer og mere i en ſjeldent blændende Skjønhed, og da hun deſuden beſad Aand, Liv og Vitighed, blev hun inden kort Tid Mad. Campan's erklærte Yndling. Hun var ſtolt af at kunne glimre, og hun ſtræbte at gjøre denne Egne gjeldende ſom en Rettighed. Men ogſaa hendes Caracters Hemmelighed blev ikke ubemærket af Mad. Campan, der ofte blev forbanſet over hendes umaadelige Eidenſkabelighed, over hendes overſpændte Ideer og Følelſer, der vel nu kun viſte ſig i blot Hentydninger, i lynlignende opbruſende Heftighed, men ſom den erfarne Kone indſaae at ville engang opflamme i en fordærvelig Lue. „Vær paa Deres Poſt imod Dem ſelv ved Deres Indtrædelleſe i Verden! advarte hun Leonida ofte: De kan aldrig finde nogen mere farlig Fiende end den, De bærer i Deres egen Barm! Lær Dem ſelv at ſætte Grændſer for Deres Onſker, Forhaabninger og Fordringer, ellers vil De ſole Dem ubeſkrivelig ulykkelig, naar Skjæbnen ſkulde drage ſnebre, men for os Fruentimmer uoverſigelige Skranke for Deres høitflyvende, overſpændte Planer.“

Begge Piger nærmede ſig nu den Alder, da man pleier at anſee Opdragelſen fuldendt, og ſkulde nu vende tilbage til Generalens Huus, da Mad. Campan blev udnævnt til Forſtanderiſſe for det keiſerlige Opdragelſeshuus i Eiconen. Cæcilias Fader var af Keiſer Napoleon bleven ophøiet til Greve; han var en ſmuk anſeelig Mand, hvis militaire Holdning lod ham let opfylde de Fordringer hans Stand udkrævede, men hans Gemalinde gjorde

sig ofte latterlig ved sine Bestræbelser at vise et fornemt Væsen som Grevinde. I Mad. Campans Institut vant til den fineste Tone, sølte Cæcilia sig, da hun kom tilbage til sine Forældres Huus, ofte stødt ved hendes Moders Opførsel; men Leonida, der ved en meget fortrolligere Omgang med en af Frankrigs elskværdigste og aandrigeste Damer, havde tilegnet sig den fornemme Tonens Tact og alle den selskabelige Conveniencens Finesser i en udmærket Grad, fandt sin Belgjørerindes Opførsel ikke blot latterlig, men ofte heel utaalelig. Hun havde af Naturen faaet den ulykkelige Gave, hurtig at bemærke det latterlige og opfatte det med spottende Overmod. Hendes Ubefindighed gjorde hende det næsten umuligt at undertrykke et bidende Indfald, eller være overbærende med nogen Feil. Cæcilia var vant til uden Harmen at erkjende Leonidas Overvægt, og elskede hende for hjerteligt til ikke at lee ad enhver af hendes Wittigheder, om det ogsaa undertiden gjorde hende ondt, at hendes Forældre vare en Gjenstand for hendes Ironie, men nu fremtraadte en ung Væiler, som gav hendes Følelser en anden Retning. Det var hendes Faders Adjutant, eneste Søn af en riig Leberandeur. Forældrene fandt Parret fordeelagtigt, og de unge Folk holdt af hverandre. Men den unge Mand's Udsæd og den noget stive Maade hvorpaa han gjorde Cour til Cæcilia, blev for Leonida en undtømmelig Kilde til Drillerier og bidende Indfald, som saarede Cæcilia dybt, saa Denne trak sig syns lig tilbage fra hende, og havde til Følge, at den hele Familie begyndte at vise sig kold imod hende. Skjøndt dette hemmeligt bedrøvede Leonida, var hun dog for stolt til at beklage sig deraf. Men da hun paa Cæcilias Bryllupsdag traadte ind i hendes Værelse for at bringe hende en Bouquet af Orangeblomster, der efter fransk Skik smykker en Brud, som Myrthebrandsen hos

og, brøde hendes Taarer frem, begge Beninder omfav-
 nede hinanden med den gamle Kjærlighed, og forsonede
 sig ret oprigtig med hverandre. Og dog kunde hun ikke
 selv paa denne Aften blive Herre over sin Spottesygge,
 men lod den have frit Løb selv imod en fremmed ung
 Mand, hvis Navn hun ikke engang vidste. Hun havde
 forladt Valsalen, for at sye en afreven Garnitur paa
 hendes Kjole fast igjen, og traf, idet hun vendte tilbage,
 lige ved Døren en ung Mand, som hun ikke havde be-
 mærket før blandt de Tilstedeværende, og hvis Dine syn-
 tes at sege efter en Dandsferinde, for at kunne træde
 ind med hende i de Contradandse som man nu vilde til
 at opføre. Som han fik Die paa Leonida, ilte han
 til hende, og da hun ikke var engageret, gav hun ham
 Haanden. Nærved dem dandsede Brudgommen, og hun
 loe saa aabenlyst ad hans grotestte Spring, at hendes
 Dandsfer maatte stemme i med, og indledte en Sam-
 tale, i hvis Løb hun gjorde ham en høist overgIVEN ca-
 rikeret Beskrivelse af Brudgommen, og lod heller ikke de
 øvrige Personer af Familien gaae frie. Den unge Mand
 syntes at more sig ret ved denne Samtale, og den Maas-
 de hvorpaa han opfordrede Leonida i Dandsens Paus-
 ser til at fortsætte den, rev hende dybere og dybere ind
 i den. „Ogsaa Sønnen af Huset ventes i Aften! sagde
 hun blandt Andet: Jeg kjender ham ikke, men jeg er
 vis paa han er et værdigt Sidesykke til sin elskværdige
 Hr. Svoger!“ — „Han staaer for Dem! svarte hendes
 Dandsfer: Jeg er, opholdt ved et Tilfælde, nylig kom-
 men hertil, og kan ikke noksom takke Lykken, at den strax
 tilførte mig slig en Dandsferinde.“ Leonida blev na-
 turligviis meget flau; hun sølte, i hvilket tverdygt Lys
 hun maatte staae i hos den unge Mand naar han fik
 at vide, at det var Cæcilias fortroligste Beninde, hans
 Forældres Pleiedatter, der havde tilladt sig disse Spot-
 terier over en Familien saanær tilhørende Person, over

en hende aldeles Ubekjendt. Arthur — saaledes hed den unge Mand — søgte paa en sin Maade at spare hende enhver Forlegenhed, men hun sølte alligevel fra dette Dieblif af en aldeles afgjort Utilboielighed for ham, da hun ikke kunde tilgive ham, at han havde noget at tilgive hende. Ogsaa bemærkede hun i hans Tale og Udfærd en Hovmod og Selvtilid som mishagede hende. Det var umiskjendeligt, at hendes Skjønhed havde gjort et dybt Indtryk paa ham, som han ei heller søgte at dølge. Den hele Aften veeg han intet Dieblif fra hendes Side, dandsede kun med hende allene, og syntes, som Søn af Huset, at føle sig berettiget til at ansee hende for en Deel af sin Familieeindom.

Cæcilia forlod Hovedstaden strax efter Bryllupet, da hendes Mand havde bosat sig i en af Provindserne. Leonida blev tilbage hos Greven og Grevinden, der ikke synderligt brød sig om hende, eller lagde Mærke til den Eidskab hvora Arthur glødede meer og mere for hende, og som gjorde ham afvejlende snart til hendes Tyran og snart til hendes Slave. Med uregjerlig Hefstighed, med uimodstaaelig Magt tilegnede han sig et Herredomsme over hende, som hun ingenlunde havde i Sinde at taale. Hendes første Belgjører, Præsten i Savigny, var død, og hun maatte nu bøde haardt fordi hun havde om ikke forspildt saa dog kjølnet sin Pleiemoders Kjærlighed for hende. Arthur kjendte hendes forladte Stilling, og triumpherede derover; han elskede hende med glødende fortærende Eidskab, men ogsaa med rasende Skinsyge. Hun torde ikke gaae ud uden at han fulgte med hende; hun torde ikke i Selvskab tale med nogen anden Mandsperson, eller modtage det mindste Beviis paa Udmærkelse; hun torde ikke engang vise ham den Utilboielighed hun bar for ham, naar hun ikke vilde foranledige Optrin, hvis Usømmelighed han da igjen begræd ved den lidenskabeligste Anger for hendes Fædder. Hans Fædder var

gaaet til Armeen, saa han kunde bevogte ethvert af Leonidas Skridt og qvæle hende med sin Kjærlighed. Leonida beklagede sig over ham hos hans Moder, men Denne havde ikke den ringeste Magt over Sønnen, der smilte ad hendes Forestillinger, og erklærte reent ud, at Leonida skulde blive hans Kone. Moderen havde ikke Kraft nok til at sætte sig derimod, og saae intet andet Hjælpemiddel for sig, end at bortfjerne Leonida. Hun foreslog hende at begive sig hemmeligt til Cæcilia. Leonida blev som henrykt over dette Forslag, hun afstyrede Arthur, og bad Grevinden om, at lade hende flygte strax den næste Nat. De aftalte med hinanden at hun, for at lette Flugten, blot skulde tage de allernødvendigste Klæder og Linned med sig. En gammel fortrolig Ven af Huset fulgte hende til Vognen, som kjørte bort i Dagsbrækningen.

Men neppe havde hun kjørt en Miilsvei, da en af de Remme som Vognkassen hang i, sprang istykker, hvorfor hun maatte stige af, imens man med et Reeb fik Vognen bundet fast igjen. Alt var hun i Begreb med at stige ind igjen, da en Støvsky opsteg paa Veien fra Paris, og hun langt borte fik Øie paa Arthurs Hest. Uden at betænke sig fløi hun ind i Skoven, men ogsaa Arthur havde kjendt hende og jog bagefter. Hun sank snart udmattet ned. Arthur sprang af Hesten; frygtelig Brede og vild Eidskabelighed funklede i hans Øine. „Du er i min Vold, Utafnemmelige!“ raabte han, idet han reiste hende op fra Jorden med en stærk Arm. „Troede Du virkelig, at Du kunde fly for mig? Solte Du ikke, at jeg vilde følge Dig til Verdens Ende, og at ingen Magt formaaer at rive Dig fra mig, saalænge jeg lever!“ Leonida brast i Taarer. „Hvorfor græder Du? spurgte han ømt: Kjender Du ikke Din Magt over mig? Ja, jeg tilbeder Dig, og kan ikke leve uden Dig. Om to Aar giver Lovene mig Ret, at erklære

Dig offentlig for min Kone, og indtil da er min Vre Dig Borgen for min Troskab." — „Aldrig! raabte hun: Godvillig kan jeg aldrig blive Deres! Jeg hader Dem, jeg kan ikke elske Dem!" — „Og alligevel skal Du blive min!" raabte han, og slyngede sin Arm omkring hendes Liv, men Leonida skreg, idet samme hørte man Fodtrin at nærme sig, og i samme Dieblisk stod en ung Mand for dem. „For Guds Skyld! raabte Leonida, og vred sine Hænder: Red mig! Beskyt mig!" — „Bort, Eugen! skreg Arthur: Du har ikke noget her at beskille. Hvad jeg har med denne Pige at gjøre, vedkommer ikke Dig." — „Og dog, Arthur! udbrød Denne: vil jeg ikke nægte noget Fruentimmer min Beskyttelse, naar hun behøver den. Frygt Intet, Mademoiselle! sagde han til Leonida: De kan stole paa min Bistand, og Arthur vil vist selv ret snart indsee det Upassende i hans Opførsel. Giv mig Deres Arm, jeg vil bringe Dem til min Moder, som boer nær herved. Følg med, Arthur, hvis Du vil." — Med Glæde gav Leonida ham sin Arm, og snart stod de for et lille Hus, som beboedes af Enken efter General Sommeriva. Da Sønnen havde fortalt hende hvad der var passeret, sagde Moderen til Arthur: „Frøkenen bliver hos mig, indtil jeg faaer Svar fra Deres Moder; jeg vil skrive hende til i Dag." Og dermed maatte Arthur gaae sin Vej, naturligviis yderlig opbragt.

Saa snart Leonida blev allene med sin Beskytterinde, skildrede hun sin hele Stilling og bad om hendes Raad. Denne trøstede hende saagodt hun kunde, og skrev strax til Arthurs Moder, som Dagen efter skrev tilbage, at hun overlod det til Leonida selv, hvor hun vilde tage hen, men at komme tilbage vilde hun ikke raade hende, da hun ikke formaaede at beskytte hende mod hendes Søns Ønsker. „Hvad vil De nu gjøre? spurgte Fru Sommeriva: Jeg veed ikke, hvad jeg skal raade

Dem." Leonida flød hen i Taarer. Eugen saae bøn-
lig paa sin Moder. „Vi vilde tænke derpaa med Over-
læg! sagde Denne blidt: For det første kan De blive
hos mig."

Fru Sommeriva var endnu en smuk Kone. Hun
havde i sit 22de Aar mistet sin Gemal, og afflaaet et
hvert nyt Ægteskabsstilbud, for gandske og aldeles at
leve for sin Søn. Hun havde i Revolutionen mistet
alle sine Familiegodser, og levede nu af den Pension hun
erholdt som Enke efter en General. Eugen, hendes
Søn, havde betraadt den militaire Løbebane, og tilbragte
just nu nogle Maaneder hos sin Moder, for derpaa at
gaae til Armeen. Paa Militairstolen havde Arthur
været hans fortroligste Ungdomsven. Eugen var en ret
smuk ung Mand; hans blaae Dine, hans bløde Lokker,
der krøllede sig omkring hans Hoved, gave ham et næsten
qvindeligt Udseende, men hans tækkelige og ridderlige
Væsen gjorde ham meer og mere elskværdig jo nsiere
man lærte at kjende ham.

Leonida tog med Taknemmelighed mod Fru Som-
merivas Tilbud. Hun yttrede først det Ønske, at be-
nytte sine Talenter til at erhverve sit Livs Ophold, hun
spilte Harpe og Piano, hun sang behageligt, hun talte
Engelsk, hun tegnede smukt, og vidste Alt hvad et vel-
opdraget fornemt Fruentimmer maa vide i vore Dage.
Men Fru Sommeriva overtødede hende snart om, at
intet af hendes Talenter var uddannet til en saadan
Guldkommenhed, at det kunde tjene til hiint Diemeds
Opnaaelse. Og saa gjorde hendes Ungdom alle disse Plac-
er umulige; hun var kun 15 Aar gammel.

Dage og Uger henrandt i en stille Eensformighed.
Eugens Blikke fulgte hende overalt, og hun læste i dem
Udtrykket af en Følelse, der smigrede hendes Stoltthed,
skjøndt hendes Hjerter var foldt derved. Et medfødt
Hang til at gjøre Erobringer, Rjedsomhed, Taknemmes

lighed, og en ikke sysselsat, hvistfyrig Indbildningskraft, bragte hende til at troe, at hun ikke var ufølsomt mod den glødende Lidenſkab han følte for hende, og den Omhed, der undertiden ſtraalte ham imøde fra hendes Dine, røvede ham aldeles enhver Kraft til at modſtaaе Kjærligheds Magt. Han ſaae hende aldrig uden i ſin Moders Nærværelſe; men han tilſkrev hende daglig Breve, hvori der flammede en Lidenſkab, hvis Ild ikke ſtrækkede hende, ſom for Arthurs, men tvertimod glædede hende.

Eugens Kjærlighed blev ikke længe nogen Hemmelighed for hans Moder. Hun talte alvorlig med ham derom, og nægtede ham beſtemt ſit Samtykke. Fra nu af henſaſt han i den dybeſte Lungsindighed. I hele Dage gik han allene omkring i Skoven, hans Moder ſaae ham kun ved Bordet, og den Sjælefred, der engang havde gjort Beboerne af dette lille Huus ſaa lykkelige, blev nu gruſomt forſtørreret. Eugen blev farlig ſyg, og i ſin Feberphantasie ſtødte han enhver Hjælp af ſin Moder fra ſig, og kaldte blot paa Leonida. Fru Sommeriva ſaae ſig derfor nødsaget til at føre Denne ſelv til hans Seng, da blot hendes Nærværelſe formaaede at ſkjænke ham Rolighed og Linderung. Hans Sygdoms Fare ſteeg med hver Dag, og Leonida forbandede nu de Forhaabninger ſom hendes Blikke havde opvakt i hans Hjerter, og ſom havde bragt ham til at troe, at han blev elſket af hende, og blot havde at beklage ſig over ſin Moder. Denne vedblev at nægte ham ſit Samtykke ſaalænge hun endnu ſaae noget Glimt af Haab, at hun kunde redde ham uden dette. Men da hun endelig blot havde Valget mellem dette og hans Død, lagde hun ſelv Leonidas Haand i hans. „Jeg giver Dig hende! ſagde hun: Det er det ſidſte Offer min Kjærlighed bringer Dig.“ Leonida blev allene tilbage hos den Syge, hvis Henrykkelse hun ſaameget mindre formaaede at dele, da hun ved den Maade hvorpaa Fru Some-

meriva gav sit Samtykke, sølte sig ømfindelig frænk. Hun sølte sig fristet til at nægte sit, men havde ikke Mod til at tilstaae den Døende, at hun ikke elskede ham, at hun aldrig havde elsket ham — det var at give ham Døden. Desuden var hun heller ikke ligegyldig mod den Tanke, at see sin Fremtid sikret ved denne Fors bindelse.

Hun opbød Alt for at berolige Eugens stormende Følelser, og erindrede ham om den Fare, hvori han endnu svævede. Men hans Helbredelse skred fra Dieblisket af forunderlig hurtig frem, og han bad Moderen indstændig at beramme Bryllupsdagen.

Endeligen frembrød denne, og smykket som Brud traadte Leonida ind i sin Svigermoders Værelse for med hende og Eugen at begive sig til Kapellet. Men hun fandt kun Fru Sommeriva, Eugen havde ved Dagens Frembrud forladt Huset, og var endnu ikke kommen tilbage. Endeligen traadte han ind, og iulte vaklende og dødsbleg hen til Leonida. „Kom! sagde han, idet han slyngede sin Arm om hende: Kom til Altret — jeg har kjøbt Dig med mit Blod — Du er min!“ Guld af Forsærdelse veeg Leonida tilbage. „Ulykkelige! Hvad har Du gjort?“ raabte Fru Sommeriva. — „Arthur er død! svarte han med halobrudt Stemme: Hurtig, afsted til Altret — kun i hendes Arme kan jeg fremtidigen leve rolig.“ Leonida dvælte, Moderen vilde ikke, at hans Forbindelse skulde finde Sted paa en ved en saa frygtelig Begivenhed betegnet Dag, men Eugen raabte, idet han blottede sit blodige Bryst: „Nu vel, saa river jeg Bindet af, og døer for Eders Fødder!“ — Fru Sommeriva drog Leonida til Altret — hun blev Eugens Kone.

Fremtiden laae indhyllet i Mørke for Leonidas Blikke, og alle Fordele af en ærefuld Forbindelse forsvandt ved Udsigten til de glædetomme Dage, hun gik imøde.

Fru Sommeriva var saa bleg, saa synlig forandret, at Leonida snart bemærkede den BOLD hun maatte gjøre paa sig selv, for at skjule Misfornoielsen over sin Søns Forbindelse, og hun søgte, at hun aldrig vilde tilgive hende, at hun havde indgydt Eugen en Lidenstabs, der var mægtig nok til selv at afsnøde hende sit Samtykke til dette Giftermaal. Moderen opbød imidlertid efter Wielsen Alt for at opmuntre Leonida, og bad Eugen fortælle dem hvad der var passeret.

„Natten førend den skønneste Dag i mit Liv — fortalte han — tyktes mig utaaelig lang, jeg kunde ikke sove, og forlod Huset ved det første Skin af Morgenrøden, for at gjøre en Spadseretur i Skoven. Næppe var jeg gaaet en Fjerdingvei, før jeg stødte paa Arthur, der var paa Veien herhid. Jeg gjættede, hvad han vilde, og den Tanke, at give mig til Priis for Døden paa den Dag jeg skulde kalde Leonida min, forekom mig saa skrækkelig, at jeg, koldblodigere end ellers, hørte paa de Skjældsord hvormed han formede ind paa mig; men snart begyndte han ogsaa at spotte Dig, min Elste, og bragte det derved saavidt, at Blod allene formaade at rense Din krænkede Ære. „Nu, raabte han med et vildt Smil: er jeg vis paa min Hævn! Du eller jeg! I sidste Tilfælde vil Leonida selv være Hævnens Redskab. Du kjender hende endnu ikke saaledes som jeg kjender hende; hendes Hjerter er iskoldt, hun kan blot elske sig selv, og al den Skønhed, al den Ynde, hvormed hun fortryller Enhver der seer hende, er blot Gift for den Ulykkelige hun indgyder Kjærlighed. Hendes Stolthed, hendes Hang til at gjøre Erobringer, hendes Mangel paa Følelse, vil gjøre Dig ulykkelig; jeg siger Dig det forud, hun vil frygtelig hævne min Ulykke og min Død paa Dig; jeg kjender hende, jeg har gienemskuet hende, og dog vil jeg vove mit Liv for at rive hende fra Dig, dog har hendes Tryllegaver bedaaet mig saaledes, at

jeg ikke formaaer at taale, at see hende, saalænge jeg lever, som en Andens Eiendom."

Eugens Vane søgte, da han gjentog disse Ord, en Modsigelse af dem i Leonidas Blikke, og de Taarer, der sunkede i dem, vare tilstrækkelige for at gjøre denne Anklage frugtesløs, men i hans Moders Træk læste man, at hun troede at kjende Leonida i det Billede som Arthur havde udkastet af hende.

„Begge saarede af vore Sabelhug, enedes vi om at skydes! vedblev Eugen, efter at han havde trykket Leonidas Haand til sine Læber: Arthur havde to Pistoler hos sig. Hans Kugle stoi forbi mig — jeg dvælte et Dieblif — han var min Ungdomsven, sine Forældres eneste Son — men han stod for mig som Medbeiler paa Liv og Død — jeg trykte af, og saae ham falde. I samme Dieblif hørte jeg Kloffen slaae, der forkyndte den til vor Vielse bestemte Time. Jeg hjalp Arthurs Tjenere at bringe deres Herre til sin Vogn, og stoi her hid. Men en skrækkelig Byrde hoiler paa mit Bryst, den blodige Skygge af min Ungdomsven, der faldt for min Haand, svæver for mig, og jeg føler, den vil aldrig mere vige fra mig." — Dybttrykket forlod Fru Sommeriva Bærelset. „Min Moder misbilliger min Udfærd, sagde han: og jeg føler, at jeg fortjener det, jeg skulde have affyret min Pistol i Luften — og Du, Leonida, Du elsker mig heller ikke mere? Ak, Du betænker ikke, at det blot var Kjærlighed til Dig, som formaaede mig til at berøbe ham Livet." Leonida kunde ikke udtrykke hvad hun følte. Hendes Taarer randt af en Gøtelse, der var blandet af Medlidenhed og Kummer, Ydmygelse og frænket Stolthed, dog søgte hun at berolige Eugen. Man sendte Bud til Paris, og fik den Efterretning, at Arthur levede endnu, og at man havde Haab om hans Redning. Fra dette Dieblif af var Eugen blot Kjærlighed og Lykke. Uden at dele hans glædedrukne Hens

rykkelse, følte Leonida sig dog smigret derved; hun vilde priist sig lykkelig, naar ikke nye Sorger havde for mørket Nutiden og Fremtiden for hende.

Fru Sommeriva blev Dag for Dag sygeligere, og kunde snart ikke mere forlade Sengen. Leonida pleiede hende med den største Omhed; hun glemte den Kulde, hvormed hun var bleven behandlet af hende, og var ædel nok til nu selv at føle hvilket Offer det havde maattet koste Fru Sommeriva, at give sit Samtrykke til sin Sønns Forbindelse med en fattig, forladt og forældreløs Pige. Denne følte derimod Værdien af Leonidas nuværende Opførsel, og viste sig nu som en sand Moder imod hende.

Eugens Permissionsstid var nu udløben, og han maatte reise, saa ulykkelig han ogsaa følte sig ved at skilles fra sin syge Moder og sin unge tilbødte Kone. Paa Afskedsmorgenen laae han for hendes Fodder og trykte begge hendes Hænder forenede til sine Læber; han vilde skilles fra hende, vilde rive sig løs, og formaaede det ikke; da løftede hans Moder ham op, trykkede det sidste Kys paa hans Pande, og vinkede, at han skulde gaae. Endnu engang trykte han Leonida til sit Hjerter — og forsvandt.

Da Døren lukkede sig efter ham, sank Fru Sommeriva kraftsløs ned paa sit Leie. „Nu har jeg følt og overstaaet Dødens Bitterhed! sukkede hun: Jeg vil nu ikke mere see min Søn herneden. O, Leonida, elsk ham trofast, inderligt! Giv min Dødstime den Trost, at jeg veed hans Lykke sikret ved Dig.“ — Knælende lovede Leonida: blot at ville leve for Eugen. Begge græd for ham, den Ene ved den Andens Hjerter.

Fru Sommeriva saae aldrig Selskab hos sig. Hendes eneste Omgang var hendes Læge, og Eugens Breve hendes eneste Opmuntring. Krigen var udbrudt, og Tanken om de Farer der nu daglig truede hendes

Søn, forværrede Generalindens Tilstand siensynlig. Hun skiltes ugjerne, men i stille Hengivenhed fra Livet. Den Glæde blev hende endnu til Deel, at kunne give sin Søn den Efterretning, at Leonida sølte sig Moder. From og englereen, som hun havde levet, døde hun ogsaa. Hun velsignede Leonida og det Barn Denne bar under sit Hjerte, og døde derpaa, idet hun fæstede sit bristende Nie paa hendes Søns Portrait, der hang ligeoverfor hendes Seng.

I den allersorgeligste Indgetogenhed henrandt nu Leonidas Dage. I flere Maaneder havde hun ingen Efterretning faaet fra sin Mand, og maatte frygte, at han heller ikke havde faaet hendes Breve. Tanken om hendes Forløsning ængstede hende ubeskrivelig, da hun, neppe 16 Aar gammel, sølte hvor nødvendig en deeltagende Venindes Bistand var i den skjæbnesvangre Time. Lægen, som Fru Sommeriva havde anbefalet hende indstændig paa sin Dødsfeng, sølte dette med hende, og førte en ung Enke, Mariette Dubois, til hende. Leonida blev lykkelig forløst med en Datter, som hun kaldte Eugenia. Marietta pleiede Begge med den omhyggeligste Trostkaab, men uagtet alle hendes Bestræbelser viskede Leonida siensynlig hen. Uvisshedens Angst, Skuffet Forventning og Forhaabning, havde nedbrudt hendes Sundhed. Lægen paastod, hun maatte vænne Barnet fra, og selv drikke islandsk Møs, og nyde Bevægelse i Middagsstunden. En Eftermiddag, da Veiret var særdeles skjønt og mildt, overtalte Mariette sin Frue til, at gaa med hende og den Lille noget dybere ind i Skoven end sædvanligt. De vare ikke komne ret langt, før de saae et glimrende Jagttog flyve hid. Hornenes Klang, Jægerens Raab, Hestens susende Galop, bedøvede Leonida. Hun vilde flye, men hendes Kræfter svigtede, og hun sank afmægtig ned, da Mariette, som bar Barnet, ikke formaaede at holde hende. Da hun slog sine Dine op

igjen, fandt hun sig understøttet af en Mand, hvis blide ædle Træk udtrykte den meest bekymrede Deeltagelse, og som tilbød hende saa ærbødigt sin Arm, for at bringe hende hjem, at hun taknemmelig modtog hans Tilbud.

Det var Marskal Duroc, Keiser Napoleons troeste Ven og Tjener. Da hun hørte hans Navn, bad hun Marskallen om at forskaffe sig en sikker Efterretning om hendes Mand's Skjæbne. Hendes Ungdom og uhykelige Stilling syntes at røre ham, og han lovede at gjøre alt muligt for at rive hende ud af den Ubished som truede hendes Liv saaledes. — Nogle Dage efter kom han igjen, ledsaget af en eneste Tjener. Han syntes at være sorgmodig og forlegen. Leonida søgte at læse sin Skjæbne i hans Blikke, og bævende for de frygtelige Ord som truede med at tilintetgjøre alle hendes Livs Forhaabninger, blev hun staaende taus og frygtsom for den Mand, der saa ofte paa Balpladsen havde seet Døden i Dinene uden Frygt, og nu skjælvede frygtsom for en Kvinde's Smerte. Endeligen tog han den lille Eugenia op af Buggen og lagde hende i Leonidas Arme, idet han sagde, dñbt bevæget: „Lev for Deres Barn; det har ingen Fader mere!“ Uden at give nogen Lyd fra sig, sank Leonida ned for Marskallens Fødder.

I tre Uger sovævede hun ved Gravens Rand. Hun havde i al den Tid været berøvet sin Bevidsthed, og da hun førstegang slog Dinene op, efter at have faaet sin Besindelse tilbage, holdt hun Alt hvad der omgav hende, for et Drømmebillede. Mariette slumrede ved Siden af hende paa et Leie; hende kjendte hun, men hvad hun ellers saa omkring sig, var hende gandske fremmed — Alt omkring hende glimrede af Guld og Silke; Alabaster's Lamper, overtrukne med blaat Flor, udbredte et blidt Lys, liig Maanestien, i den Række af Værelser, som stødte til Rabinettet, hvori hun selv befandt sig. Hun vilde reise sig iveiret, vilde kalde, men hun var for mat,

Sønnen sank ned paa hendes trætte Dienstaage — Helbredsens Balsom flød igjennem hendes Arter, og da hun ogle Timers Forløb atter vaagnede, kunde hun kalde paa Mariette og spørge om sit Barn.

Bed Synet heraf opvaagnede der i Leonidas Sjel Erindringer om hendes Tab; hun trykte det under Taarer til sit Hjerte, men hun følte ogsaa, at der hernede ikke findes nogen Smerte som jo Moderlykke og Modersfærlighed formaaer at mildne. „Men hvor er jeg?“ spurgte hun. — „I Hr. Marstkallens Huus, som han selv har bragt Dem hen til i sin egen Vogn.“ — „Og det tillod Du? raabte hun vred: Føler Du ikke, hvor usømmeligt det er for mig?“ — „Hør mig, kjære Frue, og De vil tilgive mig. Da De sank ned som død for Marstkallens Fodder, sendte han sin Tjener til vor Læge, og han fandt Deres Tilstand saa farlig, at han ikke turde indestaae for Deres Redning. Marstkallen blev reent fortvilet, og beskylde sig for Marsfagen dertil, fordi han ikke havde sagt Dem Efterretningen paa en mere skaansom Maade. Deres Død, sagde han, vilde evig betynge hans Samvittighed, naar det ikke lykkedes, at frelse deres Liv. Alle vore Bestræbelser, at bringe Dem til sig selv igjen, bleve frugtesløse; da fattede Marstkallen hurtig en Beslutning, og bar Dem ved Lægens Hjælp i sin Vogn; jeg og Barnet maatte følge med, og De er bleven pleiet som en Prindsesse. Keiserens Livlæge har besøgt Dem flere gange daglig, men ogsaa han tvivlede længe om at kunne redde Dem. Vel tyve Gange om Dagen sendte Marstkallen Bud for at spørge til Dem, og ofte kom han selv. Hele Timer har han siddet ved Deres Seng; ingen Broder kunde være mere bekymret for sin Søster end han var. Især en Nat, da vi Alle troede, at De vilde døe, var han saa bevæget, at han græd. De havde revet Deres Kappe af, og Deres lange Haar fløi omkring Deres Skuldre. Det var skrækkeligt at see paa Dem, og dog har jeg aldrig seet Dem saa smuk

som i denne vilde Feberphantasie. Deres Tilstand søn-
derrev Hr. Marskallens Hjerter, og det vilde være Synd
om De nu, til Tak for al hans Deeltagelse, vilde vres
des over, at han lod Dem bringe herhid."

Leonida taug og hensek i dyb Estertanke. Mars-
skallens Forhold vidnede rigtignok om en ædel høimodig
Tænkemaade, men hun fandt det ikke passende at hun
modtog nogen sig Forbindelighed. Hun besluttede, at
tilstaae ham oprigtig sine Tanker herom, og Leiligheden
dertil fandtes snart, da han paa den Dag, hun første
gang forlod Sengen, lod bede om Tilladelse, at gjøre
hende sin Opvartning. Forlegen og skamsuld takkede
hun ham meget koldere end hun følte, for hans Deeltag-
gelse, men paa en hende selv uforklarlig Maade forsvandt
ved det første Blik af ham enhver Misfornøielse af hens
des Sjæl. Duroc var et af de sjeldne Mennesker, som
man ikke kan see, uden at fatte Tillid til, og mod hvem
man ikke kan nære den mindste Skygge af Mistanke
om urene Hensigter. Han bad Leonida at ansee det
Huus hvori hun befandt sig, som hendes eget, og op-
sætte sin Hjemtour til en bedre Aarstid. Ogsaa lykøns-
kede han hende til det Haab, igjen at komme i Besids-
delse af hendes afdøde Mand's Familiegodser, og over-
rakte hende i Keiserens Navn en anseelig Sum. Leo-
nida ahnede ikke, at han blot betjente sig af dette Navn,
for at give sin egen Høimodighed frit Raaderum. Men
Keiserens Maade mindede hende paa det smerteligste om
sit Tab, og hun bad Marskallen om at fortælle sig noget om
Eugens Død. „Hr. Sommerivas Mod og Tapperhed
havde gjort ham en bedre Skjebne værdig! svarte han
bevæget: At døe, naar man elsker Dem og bliver elsket
af Dem, er en for grusom Skjebne." Han meddeelte
hende nu den officielle Beretning om den Træfning hvori

Eugen var falden, og hvori han blev omtalt med den største Berømmelse.

Fra nu af besøgte Marskal Duroc hende meget ofte, og hver Dag lærte hun meer og mere at vurdere hans Gjeleadel. Hans Persons og Udfærds hele Ynde laae i Gjenstinner af den reneeste Hjertensgodhed, og en romantisk ægte ridderlig Tænkemaade. Maaskee var han blandt Keiserens hele Omgivning den Eneste som var ham troe og aldeles uegennyttig hengiven som Menneske, med sand Begeistring og en næsten sværmerisk Kjærlighed. Sin egen Personlighed tog han aldeles ikke i Betragtning naar han beundrede sin høie Ven og Herre, for hvem intet Offer nogensinde vilde have været for tungt, og derfor gav han ogsaa uvilkaarligt enhver af sine Samtaler med Leonida en Vending som førte dem hen paa Napoleon.

Man tænke og dømme om denne vor Aarhundredes Gælt som man vil, saa kan dog Ingen nægte, at han besad den Tryllekraft, som Naturen skjænker store Mennesker, at lænke Aand og Hjerter til sig med uoploselige Bånd, og vinde dem for sig med blind Underkastelse. Dengang, i de første Aar af Keiserdømmet, var Napoleon Franskmændenes Afgud, thi aldrig havde de haft et Herredømme, hvis Hoved Berømmelsen havde smykket med større Glorie og prægtigere Seierskrandse. Med egen Kraft havde Napoleon opsvunget sig til Styrrer af en heel Verdensdeel, ja paa en Maade til Herre over hele Jordens Skjebne. Intet Under derfor, at sligt et Phænomen bemægtigede sig aldeles Leonidas fyrige Phantastie; hun samlede ethvert nyt Træk til hans Billede med glødende Begeistring, og naar Marskallen ikke blev kjed af at looprise ham, blev hun ikke kjed af at høre paa ham.

Snart læste Leonida i Marskallens Blikke den Kjærlighed han følte for hende, og som aldeles bar Præs

get af den sværmeriske Hengivenhed der var ham eiendommelig. Han tilstod den ikke, fordi den Taknemlighed, hun kunde troe sig forpligtet mod ham, lagde Bænk paa hans fine Følelse. Hun syntes at være bleven ædlere i hans Omgang. Kjærligheden til hendes Barn, og hendes Venstreb for Marskallen, syntes gandske at opfylde hendes Hjerter, og gjerne hengav hun sig i Stilhed til de ærgjerrige Forhaabninger hvortil Marskallens Forhold berettigede hende.

Duroc fik nu Ordre at følge med Keiseren til Tydskland, men hans Bønner, og nogle Hentydninger paa Fremtiden, bevægede Leonida til at love ham, at hun ikke vilde forlade sin nuværende Bolig før hans Tilbagekomst. Hans Kjærlighed udsmykkede denne for hende med Alt hvad Pragt og Smag formaaede at optænke til dens Forskjønnelse, og med Hensyn til den Glæde som omgav hende overalt, nærede hun intet Ønske, der jo blev opfyldt.

Hun besluttede at benytte den Tid, Duroc var borte, til at uddanne sine Talenter, da nu Hovedstadens første Lærere stode til hendes Tjeneste. Ogsaa hendes Skjønhed udfoldede sig nu først i en sand blændende Herlighed. Indtil denne Tidspunkt havde hun kun besiddet den første Ungdommeligheds Ynde, men nu tilegnede hun sig en fornem Kones Anstand, der forbinder sine Yndigheds seirende Bevidsthed med den fineste Kones Værdighed. Hun fik meget ofte Breve fra Marskallen, og den Umhed hvoraf de alle vare besjelede, rørte hende ofte saa dybt, at hun endeligen troede at elske som hun blev elsket. Hun følte sig rigtignok ikke henrykt, ikke besjelet, men hun troede, at Naturen havde nægtet hende den Gave at blive gennemglødet af hiin Følelse, der formaaer at oplære Livet, om ogsaa flygtig, med himmelsk Glæde.

Reiseren kom tilbage til Paris, og Solen, der altid glimrende oplyste hans Baabens Seiersdage, bestraalte ogsaa nu hans Triumph: Indtog. Hundredtusinde strømmede ham imøde; Leonida, hvis Beundring ved den almindelige Begeistring var stegen til et Slags Sjæledruffenskab, saa ham paa denne Dag førstegang, og ved Siden af ham Duroc, der blot søgte hende, blot kjendte hende blandt den utallige Mængde, og lagde sin hele Sjæl i det Blik, hvormed han hilste hende. Samme Dags Aften kom han til hende. Den Glæde, hvormed hun modtog ham, det Haab, at være elsket af hende, hidførte en Time, hvis Tilstaaelse grundede en reen dydig Kjærligheds sømmeste Hjertesforhold. I Durocs Sjæl fandtes intet kjærere Ønske, end at række sin Elskede Haanden, og erkjende hende offentlig for sin Gemalinde. Men dertil var Reiserens Samtykke nødvendigt, og det var ikke saa let at erholde til en blot af Kjærlighed sluttet Forbindelse, da han gjerne saa sine Yndlinger gifte med Døttre af rige og anseete Familier. Man maatte derfor vente paa et gunstigt Dieblik, og saalænge maatte deres Forlovelse være en Hemmelighed.

Leonida troede sig i Besiddelse af en anseelig Capital som Erstatning for hendes afdøde Mands inddragne Familiegodser, og indrettede derfor sin Huusholdning paa en brillant Fod. Men Marškallens fine Følelse havde skuffet hende, det var ham selv der havde sat hende istand til at leve saaledes. Eelskab saa hun dog sjelden hos sig, da hun først vilde træde ind i Verden naar Marškallen, der nu var bleven Hertug, gav hende sin Haand, men man saa hende ofte i Theatret og ved andre offentlige Leiligheder, og hendes Skjønhed var for udmærket til at blive ubemærket. Reiseren saa hende nogle Gange i Theatret, og hans Dine hvilte ofte paa denne i de første skønneste Ungdomsblomster herligt straalende Dame. Det undgik ikke Leonidas Blik, at han

en Aften bødte sig tilbage, for at hvidske nogle Ord til Marsskallen, der stod bagved hans Stol. Denne fastede et Blik paa hende, og smertelig Forlegenhed talte ud af alle hans Ansigtstræk. Dagen efter bad han hende, ikke oftere at vise sig for Keiseren. „Han har bemærket Dem! sagde han: Og jeg tør nu ikke længere skjule min Kjærlighed for ham. Men for mit Onskes Opfyldelse er det vist tjenligst, at han ikke seer Dem mere.“ Denne Bøn mishagede Leonida, og blev besvaret noget overmodig af hende. Hertugen taug, saae bedrøvet paa hende og bortfjernede sig. Men Kjærlighedens forte ham snart tilbage igjen; han kunde ikke mere leve uden hende. At glimre og udmærke sig var hendes Onskers og hendes Stræbens høieste Maal. Endnu havde aldrig een eneste Straale af sand Kjærlighed aabnet hendes Hjerte. Hun vedblev altsaa at vise sig offentlig ved enhver Leilighed, og at give sit Forhold til Marsskallen derved til Pries for Dmrtale, der skadede hendes Rygte, hvilket hun, stolt af snart at worde Hertuginde, formeente ikke at behøve at ændse.

Sørgeaaret var nu snart tilende, og Hertugen begyndte at gjøre Tilberedelser til sin Formøgling. Da kom en Aften, paa den Tid hun ventede ham, en Kammerjentener, som tillige var Hertugens Fortrolige, istedet for ham, og bad hende i sin Herres Navn, at ile til ham, da han pludseligt var bleven meget syg, og ønskede at see hende hos sig. Skræk og Deeltagelse røvede hende Evnen til at overlægge; hun steg i den Vogn som Tjeneren havde bragt med sig, og kjørte til Thuilserierne, hvor han førte hende op ad en Contrappe til et Rabinet, hvori han bad hende opholde sig indtil han havde meldt hendes Ankomst. Han blev længe borte; hendes Angst steg med hvert Minut; endeligen hørte hun Fodtrin og sprang op — Døren aabnedes, og Keiseren stod for hende!

Et spodst Smil svævede om hans Læber, og hans Blif søgte at læse i hendes Dine det Indtryk, hans Syn gjorde paa hende. Men i dette Dieblif tænkte hun kun paa Marskallen; hun meente, han var syg uden Redning, maaskee allerede død, og at han havde paalagt den Mand som han elskede høiest paa Jorden, at trøste hende. Hendes Ungdom og Uerfarenhed kunde allene opvække den Tanke i hendes Sjel, at en Mand som Napoleon vilde paatage sig det Hverv, at trøste et Fruentimmer.

Skjælvende stod hun for ham. „Sikkert — sagde han, idet han satte sig og drog hende blidt ned til sig: har jeg spillet den stakkels Duroc en slem Streg, ved at lade hans Elskerinde føre bort, og jeg seer Dem forbauset over at finde mig her istedetfor ham. Men De er sandelig for smuk til ham, meget smukkere end De har hidtil forekommet mig i den Graastand jeg har seet Dem; man siger ogsaa, at De er klog og aandrigh, og jeg kan derfor haabe, at vi snart ville forstaae hinanden.“ Han talte disse Ord meget levende, medens han betragtede hende med et blandet Udtryk af Drillerie og Smigrerie. Men hans lette, til Persiflage grændsende Tone krænkede Leonidas Stoltthed, og hun drog med høi Anstand, fuld af Bærdighed, sin Haand, som han holdt fast, ud af hans. Men han gav hende ikke Tid til at udtale hvad han læste i hendes Miner, men tog, idet han trykte hendes Haand, til sine Læber, atter hurtigt Ordet og sagde: „Vær ikke noget Barn, og hør rolig paa mig. Alt i lang Tid har jeg bestemt Duroc en anden Gemalinde, og aldrig vil jeg give mit Samtykke til hans Forbindelse med Dem. At være hans Elskerinde naar han ægter en Anden, det vil De sikkert ikke, og hans romanagtige overspændte Grundsetninger ville maaskee ikke engang tillade ham at proponere Dem en slig Forbindelse. De maa altsaa bryde med hinanden.

Alt i længere Tid har De været Anledning til mangen Strid imellem os; det er endog saa kommet til nogen Koldfindighed imellem os. Jeg har bedt ham, ikke mere at see Dem, han har ikke villet samtykke, og jeg har derfor selv villet lære at kjende Dem, overbevist om, at jeg vil finde Dem fornuftigere og mere eftergivende end han."

Leonida svarte kun med Graad. „Nei, nei! sagde Keiseren i saa om en Tone som det var ham muligt: Disse smukke Dine maa ikke fordunkles ved Graad. Jeg selv vil erstatte Dem Deres Elskede, og De skal ikke, fødte han smilende til: tabe ved Byttet, thi oprigtigen tilstaaet, jeg troer ikke at De elsker Duroc."

Overraskelse, Stolthed, Forlegenhed, og den glimrende Udsigt for hendes Vergjerrighed drog Leonida i Fordærvelsen. Frankrigs Behersker, Verdens største Mand, den af Alle beundrede Helt, bad om hendes Kjærlighed. Om ogsaa hans Kjærlighed til hende var en Svaghed, saa var det dog et Baand imellem hende og ham, og hvilken Magt, hvidskede Forsængeligheden til hende, vilde ikke denne ene Svaghed lade hende vinde over ham og sikre hende ved hendes Uand og Skjønhed. Napoleon læste i hendes Sjæl og smilte. Men hendes sieldne Skjønhed havde virkelig gjort Indtryk paa ham, ogsaa var det ham af andre Aarsager magtpaaliggende at skille Marstkallen fra hende. Og det lykkedes ham virkelig at afstøtte den ulykkelige Leonida hendes Løste om at hun vilde bryde med Duroc, og opoffre ham for Keiseren. Hun fandt sig smigret ved Dennes heftige Kjærlighed, og haabede ved denne at see sig ophøiet til Spidsen af al jordist Glands og Høihed.

Da hun, beruset af disse glimrende Fremtidsdrømme, gik ned igjen af Bagtrappen, mødte hun en ung hoi Mand, i en keiserlig Ordonantsofficeers Uniform, og der foer en Gysen gennem hendes Sjæl ved Synet

af ham. Hans Nie mødte hendes; Brede og Foragt funklede i det Blik, han kastede paa hende — det var Arthur.

Leonida kunde ikke faae Blund i sine Dine den hele næste Nat. Uergjerrighedens Feber glødede i alle hendes Aarer. Hun spurgte sig bestandig selv, om det ingen Drøm var, om hun virkelig skulde blive Verdens; beherskerens Elskerinde, han, der med eet Ord skabte og dethroniserede Konger og Tyrker, og som formaaede at berede hende en Skjebne, hendes Phantasie i dens allersventyrligste Ønsker ikke havde formaaet at fremstille hende. Nei, det var ingen Drøm, men Synet af Arthur var det heller ikke. Han var, som hun sølte, hendes Livs onde Genius, men Keiserindens Elskede behøvede jo ikke at frygte ham. Først imod Morgen flumrede hun ind, men blev snart vaagnet af Mariette, som bragte hende et Brev fra Marsskallen. Ved Synet af hans Haandskrift svandt de bedragerst; glimrende Billeder som havde skuffet hende, hendes Samvittighed vaagnede, og hun holdt Brevet længe i Haanden, inden hun vovede at aabne det. Det lød saaledes:

„De har uopreiseligt tilintetgjort alle mine Forhaabninger paa Lykke, og jeg har ikke engang den Trøst, at vide Dem lykkelig. For Deres Glimmerfyge og Uergjerrighed har De opoffret den troeste og sømmeste Ven, og jeg frygter for den Anger De bereber Dem selv. Stolt af Deres Værd, og i den Overbeviisning, at jeg ubetinget kunde sætte Tillid til Deres Hjerte, gav jeg mit Samtykke til en Prøve, som gjorde mig til Betingelse for Samtykket til vor Formaling. De har frasagt Dem mig, let og frivillig frasagt Dem mig, men jeg gjør Dem ingen Vebreidelse; jeg veed nu, at De ikke elskede mig, aldrig har elsket mig, og hvad Andet end Kjærlighed havde formaaet at beskytte Dem mod den forførfiske Gristelse af den høieste jordiske Glands. Men, Leonida, hvis De ogsaa torde opoffre mig, torde de da forglem-

me, hvad De er Dem selv skyldig? Har De prøvet, hvad De er i Begreb med at opoffre? — Men jeg tier. Ingen Bebreidelse skal krænke det Væsen, jeg har elsket saa usigelig, og som jeg villig vilde have opoffret Lykke, Glands, Alt, ene den Mand's Venstebånd undtagen, der nu staaer imellem os Begge. Paa det smerteligste har jeg erfaret, at han kjender Deres Kjon noie, og jeg forlader endnu i Dag Paris, for at slutte en Forbindelse, jeg hidtil ikke vilde give mit Samtykke til, men som jeg nu er villig til, for at drage et uoversigeligt Skillerum imellem Dem og mit Hjertes Svaghehed. Lev vel, Le ontida, lev vel for evigt! Jeg har elsket Dem saa uubsigeligt, og De har saa grusomt knust mit Hjerter, at jeg, ibet jeg skilles fra Dem, vel har Ret til en Bøn. Modtag af mig, som et Minde om den forbigangne Tid, og som det sidste Beviis paa min Kjærlighed, det Høvel De nu beboer. De vilde krænke mig dybt, hvis de forsmaaede dette Minde om en Mand, som De var saa dyrebar. Levvel!”

Leonida blev som ude af sig selv ved dette Brevs Indhold. Hun troede nu at føle, at hun dog virkeligen havde elsket Marskallen. Hun vilde ile til ham, bede ham om Tilgivelse. Men hvor skulde hun finde ham? Paa denne Tid af Dagen var han altid hos Keiseren. Hun skrev altsaa til ham i denne hendes lidenskabelige Tilstand, og troede sig forviiset om, at han ikke kunde modstaae hendes Bøn: at see hende blot engang endnu før hans Afreise. Men Dagen randt hen, en qvælen: de Evighed for hende, og han kom ikke. Da — langt ud paa Natten, hørte hun det ringe, hun meente det var Marskallen, men det var en Hofmand, som i den meest frybende Tone bad hende i Keiserens Navn at følge med sig.

Denne gang fremtraadte Leonida uden al Forlegenhed for Keiseren; hun var for vred paa ham til, at hun skulde have frygtet ham. Hun følte, at hun blot havde været en Boldt for en Mand, hvis Opførsel vidnede

om en spottende Ringeagt for det hele Qvindeløse. — Reiseren sad ved et lille Bord, og foran ham laae det Brev, hun havde skrevet til Duroc. Han hilste hende med et Nik idet hun traadte ind, og pegende paa Brevet spurgte han smilende; om hun ikke frygtede nogen Straf for den Troloshed hun havde viist imod ham? — „Og hvorved skulde jeg have gjort mig skyldig i den? spurgte hun koldt: Jeg veed nu, at Deres Majestæt blot tog Hensyn paa et Bæddemaal, uden at agte paa, at to Menneffers Lykke stod paa Spillet, og saaledes er jeg vist berettiget til, at underrette Hr. Marskallen om min Anger og min Kummer.“ — „Ja, men ogsaa om Kjærlighed, ikke sandt? O, I Fruentimmer ere og blive dog alle store Børn; man behøver blot at tage et Legetøj fra Eder, for at bringe Eder til at elske det. Duroc har ikke læst Deres Brev, han har forladt Paris, og jeg beder Dem, ikke at forstyrre hans Rolighed. I Kjærlighedsager maa man ikke vakle frem og tilbage, men fatte en rask og hurtig Beslutning. Det er sandt, at jeg i Gaar Aftes blot vilde see Dem, for at gjøre Dem uenig med Duroc, men havde jeg ikke fundet Dem saa smuk som De er, havde jeg ikke bekvæmmet mig dertil.“

Napoleon kunde, naar han vilde, vise sig meget elskværdig mod Fruentimmer, og det lykkedes ham i Løbet af denne Samtale, at bedove Leonidas Samvittighedssnaa, og omstode alle de Beslutninger, hvormed hun var kommet. Men forgjæves havde hun haabet, at Kjærligheden vilde give hende Magt over ham. Han formaagede at sønderrive ethvert Bånd saasnart han følte nogen Mulighed i sig, at han kunde blive lænket derved. Man kan i fortilrolige Forhold og Samtaler ikke være mere ubekymret, spøgefuld og forekommende end han var; han kunde mere sig kostelig over en Spas og lee hertelig ad den; men han troede at skyldes sit Herskerkalds Værdighed, at vise sig ophøiet over den Magt, Liden-

skaberne have over Menneskene, og at kunne beherske sig selv.

Uldrig nævnte Keiseren mere Durocs Navn til Leonida. Hun havde afflaaet Marsskallens Foræring og var flyttet ud af hans Hotel. Uldrig talte Napoleon med hende om hendes Etilling og Forhold, ei heller udsatte han nogen Pension for hende, men sendte hende mange prægtige Foræringer og meget betydelige Summer, som hun modtog med den samme Eigegyldighed som han gav hende dem. Efter Etinnet gav han hende ubetinget Frihed at leve som hun selv vilde, men i Virkeligheden levede hun i en næsten slavisk Aafhængighed. Hun var ikke sin egen Herre over nogen Time, og saasnart hun forlod sin Bopæl kunde hun være vis paa, at han fik at vide hvor hun havde været, ja saagar ofte hvad hun havde sagt hist og her. Men udvoortes var hendes Etilling yderst glimrende, hun var omgivet af al mulig Pragt og Luxus. Men en Aand som hendes kunde ikke taale at savne Friheden. Dvælt af denne Følelse vovede hun engang, omhyggelig forklædt, og, som hun troede, under en uigjennemtrængelig Hemmeligheds Maske, at gaar hen til Mademoiselle Normand, for at adspørge hende om sin tilkommende Skjebne. Da hun samme Dags Aften talte med Keiseren, spurgte han hende drillende, hvad hun havde gjort i Dag i Gaden Tournon? Hun blev forstræffet, men fattede sig hurtig, og sagde smilende: „Jeg havde ikke troet, at man lagde saa noie Mærke til min Gjøren og Læden.“ — „En smuk Kone, svarte han i samme Tone: er et for kostbart Klenodie til, at man ikke skulde omhyggeligt bevogte det. Men hvad har da Mademoiselle le Normand spaaet Dem? Maaskee en Krone?“ — „Nei! svarte Leonida: Men hun spaaede, at jeg vilde bære den med ligesaa megen Anstand som mange andre af mit Køn, hvis Fødsel giver dem ligesaa liden Ret dertil som min.“ — Dette Svar var

driftigt, men det mishagede ikke Keiseren, der overhovedet syntes at finde Behag i Leonidas Stoltthed og Uergjerrighed. Saaledes gik en Tidlang hen, Fortroligheden imellem dem tog meer og mere til, men aldrig formaaede hun at vinde hans Tillid, det var som en siebliffelig Forglemmelse af den Pligt som hans Klogskab havde paalagt ham. Men alligevel syntes hun at blive ham meer og mere uundværlicg. Det var paa den Tid, at Keiseren vilde reise til Bajonne, for der at mødes med Kongen og Dronningen af Spanien og vorde Mægler mellem Faderen og Sønnen. Leonida maatte en Usten vente længe paa ham i hans Kabinet. Hun hørte ham tale i det næste Værelse og nærmede sig Døren. Hendes Hjerte slog stærkt da hun hørte Durocs Stemme. Han var allene hos Keiseren, og opbød Alt for at raade Napoleon fra at udføre sine Planer mod Spanien. Da Napoleon endeligen kom ind til Leonida, var han endnu i heftig Bevægelse. For førstegang talte han med hende om politiske Unliggender. Hun troede at maatte benytte Diebliffet, og talte meget levende derom. For hendes Indbildningskrafts Flugt gaves der ligesaa lidet Skranke som for hans Uergjerrighed. Han hørte en lang Tid taus og overrasket paa hende. Hans Blik hvilede nogle Minuter paa hende, derpaa stod han op, som om han fattede sig hurtig og bestemt, og gik hastig ind i sit Kabinet. Men strax efter kom han tilbage igjen og sagde: „Der, Leonida, er det Portrait, hvorom Du saa ofte har bedt mig. Men lov mig, først at aabne denne Kapsel i Morgen tidlig naar Du vaagner.“ — „Det klinger saa høitideligt! sagde hun blegnende: Har jeg ubevidst forseet mig i noget?“ — „Nei! svarte han, og trykte et let Kys paa hendes Pande: Men vi maa i Usten Skilles tidligere ad end ellers. Jeg venter endnu en Koureur, og har ladet T. kalde til mig. Lev vel!“ Hun stod op, for at bortferne sig. Keiserens

Haand laae allerede paa Dørslaafen til hans Kabinet. Da mødte hans Dine endnu engang hendes, hun læste i hans Blikke en Blanding af en uroffelig Bestemthed og indre Kamp, og om hans Mund laae der et Træk, som viste, at hans Hjerte var rørt.

Da Leonida vaagnede næste Morgen, erfoer hun, at Reiseren var reist til Spanien ved Dagens Frembrud. Da hun aabnede Kapselen fandt hun istedetfor det lovede Billede en Anviisning paa en betydelig Sum, og af Reiserens Haand de Ord: „Mit sidste Levvel, vi see hinanden aldrig mere igjen!“ — Hun var altsaa affædiget, dog var der i Maaden, hvorpaa det var skeet, noget Trøsteligt og Beroligende. Det var ikke Lede eller Koldsindighed som havde bevæget Reiseren dertil, men Frygt for den Magt, hendes Yndigheder vandt meer og mere over ham, og hun troede derfor, at naar han kom tilbage vilde han nok forandre sin Beslutning og kalde hende til sig igjen, naar hendes Forhold imidlertid ei gav ham nogen Grund til at være utilfreds med hende. Hun besluttede derfor at sige Alt hvad der kunde vorde skadelig for dette Haab, og at leve ligesaa tilbageholdende som hun havde levet, da hans Døie vaagede over hende.

Hun havde i Forstaden St. Honore leiet den første Etage af et Huus, og med denne en stor dertilstødende Have. I anden Etage boede Baronesse M*, hvis Mand var faldet i Egypten. Hendes Levemaade vidnede om store Riigdomme, og hun selv var ikke alene en smuk Kone, men besad ogsaa den fineste Selskabstone. Begge Damer kom snart i Bekjendtskab, og bleve næsten uadskillelige. Der var meget ofte Selskab hos Baronessen, og Leonida blev Dronningen ved alle hendes Festsititeter. Da hendes Forhold til Reiseren ikke var nogen Hemmelighed, og Ingen vidste noget om at det var opløst, saa bovede ingen Herre at nærme sig hende

som Tilbeder, og Alle lode sig nøie med, at bringe hende deres ærefrygtfuldeste Hylding, der tilfredsstillede hendes Forsængelighed og var hende meget behagelig. Hun herskede, som en Dronning i denne Kreds, og lærte nu først at kjende det selskabelige Livs Behageligheder. Men der blev ogsaa spillet meget høit i Baronessens Huus. Leonida tog i Begyndelsen kun Deel deri af Føielighed men snart fik hun Smag paa denne Tidsfordriv, og tabte store Summer. Saaledes svandt hendes Formue efterhaands, saa den troe Mariette endelig vovede at gjøre hende opmærksom derpaa. Leonida elskede hende, hendes prøvede Troskab gav hende store Nøitigheder, og hun fik det Løfte, at Leonida vilde strax efter en stor Fest, hvormed Baronessen havde i Sinde at høitidelig holde Napoleonsdagen, paany beboe sit lille Huus i St. Germain, som hun stedse havde beholdt som hendes Datters Eiendom.

Reiseren ventedes nu tilbage igjen til Paris, og Leonida imødesaae dette med en lidenskabelig spændt Forventning. Den lange Tid, hvori hun, efter Ekinnet at slutte gandske forglemt af ham, ikke havde erholdt det ringeste Tegn paa at hun endnu var i hans Erindring, havde dog ikke formaaet at tilintetgjøre hendes Egenkjerlighedss Drømmebilleder. Hun troede sig endnu bestandig elsket af ham, og gjorde sikker Regning paa, at naar han kom tilbage, vilde det gamle Forhold blive knyttet paany.

Dagen, hvorpaa han skulde holde sit Indtog, brød frem. Glimrende smykket stod Leonida for sit Speil, og fandt sig for skøn til at frygte for at kunne være glemt, og dog blev det Altsen, uden at hun modtog noget Erindrings tegn fra Napoleon. Af Fortvivlelse gik hun ind til Baronessen, og ligesom angreben af en Feber gav hun sig til at spille, og det saa lidenskabelig, og med et udmærket Uheld, at hun tabte alle de

Penge hun havde hos sig. Men istedetfor at høre op, proponerede hun, med Fortviilelsens Beslutning, Bankøren at spille quitte eller double paa et Kort, hun havde taget, og han modtog det. Med bævende Hjerter lagde hun Bladet, der skulde afgjøre hendes Skjebne, paa Bordet; da hun saa op igjen, stod Arthur lige overfor hende! Hans Nærværelse ansaae hun for et Barsel, at hun vilde tabe; men hans Blik opvakte hendes hele Stoltthed. Med tilsyneladende Modighed stod hun op, da hendes Kort tabte, og sagde til Bankøren, at han om nogle Timer skulde faae sine Penge. Men desto frygteligere blev hun rystet, da hun traadte ind i sit Værelse, og Mariette iilte hende imøde med en ængstelig Hurtighed. Men ikke istand til at høre paa hende, viste hun hende tilbage, og iilte selv hen til Barnets Bugge. Blot ved Synet af dette kunde hun bære den Skjebne hun selv havde beredt sig. Men af hvilken Forfærdelse saa hun sig greben, da hun saa sin dødeligste Fjende sidde ved Siden af hendes sovende Barn. „Hvad vil De her? raabte Leonida: Hvor tør De vove at betræde mit Værelse, og det endogsaa om Natten, paa denne Tid?“ — „Vortfjern Dem! sagde Arthur til Mariette: Jeg maa tale med Deres Frue under fire Dine.“ — Her følte Leonida sig oplivet af nyt Haab. „De har et Erinde til mig? spurgte hun stolt: Kun det formaaer at undskyldes Deres Besøg.“ — „Naar, svarte han bittert: har de kjendt mig fra saa flet en Side? Jeg holder mig for god til at være Kobler, og jeg er blot kommen for at tale med Dem i mit eget Navn.“ — „Men jeg vil intet høre af Dem!“ raabte hun i en endnu stolttere Tone. — „Afsøg De denne Tone! svarte han: Den sømmer sig ikke mere for Dem. Den Tid er forbi, da Keiserens Hyldest skulde Deres Skjændsel ved Gjenskinnet af hans Storhed. Baronesse Ms. Beninde behøver man ikke

at genere sig for. Hvor kan det være Dem ubekjendt, hvilken Haandtering hun driver, og at hendes Huus er et af de meest berygtede Spillehuse i hele Paris? Hun har ødelagt Dem, for desfolettere at koble Dem sammen med den Mand, til hvem De i Aften har tabt Deres Formue, og jeg er her, for at komme ham i Forkjøbet; thi, da De er at faae for en Kjøbesum, saa tilhører De efter Lov og Ret Den, der formaaer at gjøre det høieste Bud for Dem." Med disse Ord nærmede han sig hende for at gribe hendes Haand. Hun skreg høit af Forsærdelse, saa Eugenia vaagnede derved og strakte sine Hænder ud imod hende. Hun trykte Barnet til sit Bryst, og brød ud i en heftig Graad.

Men Arthur sagde, idet han betragtede Barnet: „Stakkels Eugen! Du ahnede ikke, at Din Datter ikke havde nogen anden Arv at vente, end sin Moders Skjændsel." — „Elendige! raabte Leonida opbragt: Skal jeg kalde mine Tjenestefolk hid til min Besskyttelse, eller vil De frivillig forlade mig?" — „Nei! sagde han ligegyldig: Jeg forlader Dem ikke førend De tilhører mig. Læg kun Barnet i Buggen igjen, jeg vil ikke gjøre Dem noget Ondt. Deres Yndigheder ere mig ikke mere farlige, men De har med grusom Haardhed tilintetgjort den skjønneste af mine Ungdomsdrømme, og derfor fordrer min Stolthed den Gyldesigjorelse, at De erkjender mig som Deres Skjebnes Herre. Haab ikke, at kunne undslippe mig, ihvad De saa end maatte foretage Dem?"

„Hvilken skrækkelig Trudsel! Findes da ikke mere den mindste Gnist af Medlidenhed hos Dem?"

„Medlidenhed! Følte De Medlidenhed, da jeg stred med Døden, og De over mit blodende Liig traadte hen til Altret for at give Deres Haand til den Mand som var bestænket af mit Blod? Har De dengang blot beklaget mig eet eneste Dieblif? Og troer De ikke, at jeg

fra den Tid af De tvang mig til ikke mere at kunne agte Dem, har lidt tusind Gange mere end De lider i Dag?"

Leonidas Frygt steg til Fortvivlelse. En frygtelig Trykning klemte hendes Bryst saaledes sammen, at hun troede hun skulde øieblikkeligen døe; Dødens Bleg-
hed gjød sig over hendes Ansigt. Arthur saae paa hende. „Jeg er et Uhyre! raabte han, og kastede sig ned for hendes Fodder: Jeg dræber Dig, og dog forguder jeg Dig. Tilgiv mig, Du seer hvor rasende jeg elsker Dig; jeg tilbeder Dig! Jeg kan forglemme Alt, der gives blot een utilgivelig Forbrydelse i mine Dine, og denne havde været, naar Du havde elsket en anden Mand, men denne Forbrydelse har Du ikke begaaet. Jeg vil forglemme Alt, tilgiv mig!"

O Kjærligheds forunderlige Magt! Denne uhyr-
saa frygtelige Mand formaaede ikke længer at være Herre over sit rørte Sind; Taarer formørkede de Dine som for
saa Minuter siden lynede af Brede. Dette Syn satte Mod i Leonida, uden at røre hende, og hun bevægede ham til at forlade sig, for at skaffe hende Rolighed, som hun nu trængte saa høiligen til.

Men neppe saae hun sig allene med Mariette, før hun bød hende, at sælge alle hendes Prætiøsa og Meubler saa hurtig som muligt. Da hun havde betalt sin Spillegjeld, havde hun endnu et Par tusind Francs tilovers. Næste Morgen tidlig gik hun allene ud til de elyseiske Marker, Mariette og Barnet mødte hende der, og i en Hærevogn førte de hen til en af de meest affidesliggende Gader i Paris, hvor hun leiede en meget lille Bopæl.

Hun, der endnu Dagen forud saae sig omgivet af al den Hyldest som man gjerne viser en fin og ung Kone i glimrende Forhold, levede nu i den største Eensomhed.

Mindet om den forbigangne Tid, hendes usikre Stilling for Diebliffet, og Frygten for Fremtiden, piinte hende lige heftig; men en endnu større Smerte gjennemtrængte snart hendes Sjæl: hun truedes med Tabet af det eneste Gode hun endnu eiede, hvis Besiddelse allene gav hende Kraft til at bære sin Skjebne, sin lille Eugenia, der saa at sige svandt hen som Dug for Solen.

Ifølge Lægens Forskrift bar hun sit Barn hver Dag ud i den friske Luft. Engang, da Eugenia var endnu mere mat end ellers, drev en truende Regnsky Leonida til at vende hurtig tilbage, og for at naae sin Bopæl desto hastigere, tog hun Barnet paa Armen. I samme Dieblif stoi en glimrende Equipage forbi hende, hvori hun saae en, mere ved sin Paaklædnings Pragt end ved Skjønhed udmærket Dame, og ved Siden af hende den Mand, som hun saa uværdig havde opoffret for sin Hobmod og Glimreløst. Hans Blik mødte hendes, Forundring og Bedrøvelse viste sig deri, og skjøndt han vendte det hurtigt bort, saae man nok, det ikke var af Ligegyldighed. Med Vindens Hurtighed droge hans rappe Gangere ham afsted, medens Leonida sneg sig langsomt og sørgmodigere end ellers til sin simple Bolig. — Ak, hvilken Lykke havde hun forspildt!

Efter flere Ugers Angst og Smerte frembrød endelig den stræffeligste Dag i Leonidas Liv. Eugenia laae paa sit Yderste. Saa ofte Barnet kun formaaede at aabne sit Øie, søgte det Moderen, og med bristende Stemme hvistede hun endnu til hende: „Græd ikke, kjære Moder, jeg er ikke syg.“ I navnløs Fortvivlelse laae hun ved Rattens Frembrud paa Knæ ved sit døende Barns Leie; Budet som hun havde sendt til Lægen kom ikke igjen; hun kunde ikke forlade Eugenia, og dog forekom det hende, at der endnu maatte gives Redning. Barnet syntes at sove, hun lod Mariette blive hos det, og ilste i sin Fortvivlelse selv til Lægen: han var ikke hjemme;

ligesaa forgjæves fløi hun til en anden og en tredje. Hendes Tilstand lignede Vanvid; hun følte, at hun maatte hurtig ile tilbage, hvis hun vilde høre sit døende Barns sidste Suk; men hendes Kræfter forlode hende; hun maatte støtte sig til Nækværket paa en Broe, som hun skulde over. Dybt under sig hørte hun Vandet bruse; der alene kunde hun finde Ende paa sin Qual! Naar hun er død, tænkte hun, kommer jeg igjen tilbage her. Hun vilde gaae, men sank ned, og troede at maatte døe, uden at kunne trykke sit døende Barn op til sit bristende Hjerte. —

Man løftede hende op; en blid Stemme spurgte deeltagende, hvad der feilede hende? Hun slog sit Die op — det ikke sjerne Skin af en Lampe faldt paa hendes Ansigt — Manden, i hvis Arm hun laae, traadte for: skrækket tilbage, og strøg hendes vaade Loffer fra hendes Ansigt. — „Gud, Leonida! raabte han: Kender Du mig ikke? Hvad feiler Dig? Hvorledes kommer Du i denne Tilstand? Tael! Jeg er Eugen, Din Mand!“

Ja, det var ham! Men hun formaaede blot at fæste sine Tanker paa een eneste Ting. „Kom, kom! sagde hun, og drog ham afsted: Du maa endnu see Din Datter, inden hun dør. — Al, af Alt hvad der har tilhørt Dig, er intet mere tilbage end Dit Barns Liig!“ Eugen svarte ikke; Begge ilte hen til Leonidas Baa:ning. Eugenia levede endnu; men Dødens Blegghed bedækkede allerede hendes Ansigt; hendes Læber hvilede blot Ordet: „Moder!“ — det var hendes sidste Suk.

Stum, i navnløs Smerte, styrtede Leonida ned for hende. Eugens Blikke fløi fra Moderen til Datteren; ingen af Begge udgjød Taarer. En Smerte som deres, kan ikke græde! „Saa er det altsaa sandt! udbrød han endelig: Mit Barn er dødt, og Graven gjems

mer min Moder? Og jeg, Leonida, hvilken Trost tør jeg, hvis jeg maa troe Verdens Stemme, haabe af Din Kjærlighed? I fire Aar en Fange, seer jeg nu først mit Fødeland igjen; er det sandt, Leonida, at Du aldrig har elsket mig?" Leonida svarte ikke; hun kjendte i dette Dieblif kun til een Smerte — hendes Barns Dødstime.

Eugen elskede Leonida endnu stedse lidenskabelig, men Mistroe og Mistanke kunde dog aldrig forjages af hans Sjel. Han tilgav hende paa Grund af hendes Ungdom og Uerfarenhed, men Begge vare lige ulykkelige med hinanden. Leonida kunde ikke bære den Skjændsel, at tænke sig foragtet af sin Mand, og ikke uden Rødme at kunne tale med ham om den forbigangne Tid; hun fandt ikke sin Mand i ham, men kun en streng, lidenskabelig Dommer. Han skammede sig over den Kjærlighed han endnu sølte for hende, og meente at maatte straffe hende nu, naar han Diebliffet isorveien, henrevet af hendes Skjønhed og sin egen Lidenskab, havde svoret hende at forglemme det Forbigangne. Det havde været en let Sag for Leonida paany at grunde deres Ægteskabs Rolighed, men hun elskede ham ikke, og hans Opførsel i det første Dieblif de saae hinanden, havde gjort ham ligegyldig for hende, og aldeles tillukket hendes Hjerter for ham.

Da fik Eugen Ordre til igjen at reise til Armeen. Han sørgede for, at hun i hans Graværelse kom i Hus set hos en af hans Venners Kone, hvis Caracteer han agtede meget. Ogsaa hendes Mand havde, ligesom Eugen, faaet Ordre at gaae til Spanien, saa begge Koner maatte frygte, at Skilsmisssen fra deres Mænd kunde worde for evigt. Fru Fonterilla elskede sin Mand, men bar sin Smerte med stille Sjælsstyrke; Leonida deris mod saae ingen Fremtid mere for sig — hun ønskede sig Døden.

Saaledes gik Vinteren hen i en sørgelig Eensformighed. Ved Foraarets Komme vare begge Koner næsten ligesaa fremmede for hinanden som da Mændene reiste. Kun naar de fik Breve, nærmede de sig hver andre. En Dag kom der, efter lang ængstelig Venten, et Brev fra Sonterilla. Eugen var haardt saaret, og lod bede Leonida, at ledsage Fru Sonterilla til Spanien. Den 10de April 1810 kom de Begge til den spanske Grændse.

I Burgos gjorde de Bekjendtskab med Marquisen af M., en Spanierinde, som havde erobret Kong Josephs Hjerter, og ansaaes ifølge dette for at have megen Indflydelse. Hun var især forekommende artig mod Leonida, der tiltrukken ved hendes Elskværdighed, søgte Tilbøieligheden til Verdens Glæder paany, i hendes Selskab, at opbaagne i sit Hjerter. Hun maatte love Marquisen at besøge hende i Madrid. Her fandt hun Eugen svært, men ikke farlig saaret. Hun pleiede ham med den omhyggeligste Hengivenhed; den Glæde at see hende igjen, bidrog siensynligen til hans Helbredelse, men forgjæves haabede hans Hjerter at høre en Tone af den Jølelse, der kunde gjøre ham lykkelig. Opfyldelsen af sin Pligt og kold Velvillie var Alt, hvormed hun formaaede at besvare hans glødende Lidskab.

Da Leonida ikke vilde forlade sin Mand under hans Sygdom, saa opsøgte Marquisen hende, og det med saamegen forekommende Godhed, med saa venlig Deeltagelse, at selv Eugen maatte føle sig hende forpligtet. Men da han saa, at Leonida fandt hendes Selskab saa behageligt, at hun foretrak det for hans, fandt hans Jalousie herved Anledning til at plage sin Kone paany. Han bevogtede ethvert af hendes Skridt, og hendes uskyldigste Handlinger vidste han at udtyde paa en krænkende Maade. Hun taug til alle hans Breidelser, der syntes hende ligesaa ligegyldige som hans

Anger. Endeligen sagde han en Dag til hende, at hun maatte frasige sig en Omgang, der truede hende med nye Farer. Marquisen erfoer dette Forbud, som det syntes uden at vredes derover, kun sagde hun til Leonida, idet hun trykte hendes Haand: „Han skal snart vende straffet.“

Nogle Dage efter blev Eugen udnævnt til Kongens aide de camp. Han ahnedet ret vel, hvem han havde at takke for denne Gunst, thi nu blev han nødt til at præsentere sin Kone ved Hoffet. Kongen af Rom's Fødsel skulde just høitideligholdes. I et Par Dagestid havde Leonida ikke været vel, men hun havde lovet at følge med til Festen. Uden noget andet Smykke end een eneste Blomst, traadte hun ind i Salen. Eigegyldig besvarte hun sine Bekjendteres Gratulationer til hendes Helbredelse; hun saae sig, som sædvanlig, omringet og lovpriist, men det forekom hende som om hun mangtede noget i Dag, og ikke uden en hemmelig Modbydelselighed traadte hun i de Dandsendes Række. Enten det nu var Heden, eller Folgerne af hendes Jldbeblindelse, strax efter de første Toure fik hun ondt: en fremmed Mand, som stod noget fra hende, saae hende blegne, og iilte hurtigt til, for at gribe hende i sine Arme, og bære hende ud i den friske Luft paa Balkonen. Da hun igjen slog Vinene op, stod hendes Mand for hende og bestændede hende af en Glacé, hvis Duft virkede ubehageligt paa hendes irritable Nervetilstand. Hun gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden, og tillukte paaany sine Dine. En hemmelighedsfuld, navnløs Følelse gjennembrævede hende; hun saae ikke det Væsen, i hvis Arme hun laae, og dog forekom det hende at hun hvilede ved et Hjerter, der længe var beslægtet med hendes. Eugen gik hen for at hente sin Vogn. Leonida løstede Hovedet ipeiret — hun saae paa den Ubekjendte, men dette

Blif var nok til for evigt at trykke hans Billede ind i hendes Hjerte.

So store sorte Dine hvulste fuld af om Deeltagelse paa hende. Den Fremmede udmærkede sig ligesaa lidet ved særdeles skjonne Træk som ved sin Person, men en Høihed og Ynde lod ham blive bemærket blandt Tusinde. Hans blege Ansigt bar Spoer af dyb Kummer og et forstyrret Helbred. Han spurgte høistdeeltagende, hvorledes hun befandt sig, og Leonida svarte stannende nogle Ord, og Begge taug. Da Eugen kom tilbage og takkede ham, svarte han med en stum Compliment. Den Rose, Leonida bar paa sit Bryst, var faldet af, og da hun, idet hun bortfjernede sig, saae nok engang tilbage, saae hun den Fremmede tage den op, han skjulte den rask paa sit Bryst og forsvandt.

Hun tillukte sine Dine, da hun førte hjem, for ikke at behøve at tale, og lagde sig strax, for at kunne drømme usforstyrret. Den Ubekjendtes Billede forlod hende ikke, og da hun vaagnede op om Morgenens, forekom det hende, at hun og Alt var bleven anderledes. Det bares hende for som om det næste Dieblif maatte hidføre en usædvanlig Begivenhed, men Alt blev i den gamle Orden. Førgjæves søgte hendes Dine i Hoffets Kredse den Mand, hvis Billede opfyldte hendes Sjæl — hun fandt ham ikke; Ingen kjendte ham, Ingen kunde erindre sig ham — blot i hendes Minde levede han.

Leonida sank hen i Bemod, der snart blev til stille Tungvind, og gjorde Eugen bekymret for hendes Helbred. „Hvad feiler Dig? spurgte han ofte: Du flyer Verden og bliver Dag for Dag blegere. Er jeg Dig da saa modbydelig, at Du føler Dig ulykkelig ved at leve i min Nærhed. Ønsker Du at vende tilbage til Frankrig, og at forlade mig?“

„Nei! raabte hun: Min Eugen, tilgiv min Tungvindighed, den har sin Grund allene i mit Helbred, men

jeg vil faae den tilbage, jeg vil igjen blive munter, eller ogsaa døe, og saa vil Du tilgive mig Alt." Han drog hende til sit Bryst, Begge taug og opsogte Tensomheden, for at hengive sig den Kummer som gjorde Begge ullykkelige ved en Følelse, der, følt af Begge, dog aldrig vilde formaaet at gjøre Begge lykkelige med hinanden.

Marquisen havde ofte smaae Soupeer og musikalske Aftenselskaber hos sig. Leonida lod sig overtale til at besøge et af disse. Dengang opholdt der sig i Madrid et fortræffeligt italiensk Operaselskab, i Særdeleshed hentykte Garcia alle Øren; ogsaa han var denne Aften indbudt til Marquisen. Leonida fandt Salen propfuld, men var ligegyldig mod al den Opmærksomhed som vistes hende. Hun sad ved Siden af Marquisen i en Sopha og lyttede til Garcias Trylletoner; hans Sang bevægede hende saa dybt, at hun neppe formaaede at skjule sit rørte Hjerte. Da han endte, saae hun op, og bemærkede saa Skridt fra sig — den Mand, hvis Billede opfyldte hele hendes Sjæl, med Diet fæstet ubeværgeligt paa hende. Han var endnu blegere end den Aften hun saae ham førstegang, og Gjenfinnet af en dyb Bevægelse gav hans Ansigtstræk et idealt Udtryk, der fængslede Leonidas Blikke saaledes, at hun, forglemmende alt Andet, ikke formaaede at vende dem fra ham igjen. Hun spurgte Marquisen om hans Navn. „Det er en Oberst ved Artilleriet som hedder Ernst de Sancy. Man roser hans Tapperhed og Dulighed; i det sidste Felttog er han bleven saaret flere gange, hvorfor man har givet ham Permission til at lade sig helbrede, men han vil ikke benytte sig deraf. Ginder De ikke ogsaa — vedblev hun: at han, uden just at være meget smuk, dog har det interessanteste Ansigt af Verden. Hans Ansigt og hans Væsen minder mig altid om de gamle Riddere; ogsaa formoder man, at han er en Slags Romanhelt. Mig synes, han seer aldeles ud efter en ulyk-

kelig Kjærlighed; maaskee hans Kone!" — „Han er gift?" udbrød Leonida. — „Ja, og hvad gjør det; De vil dog vel ikke ægte ham? Lad Dem nøie med at fordreie hans Hoved lidt, det vil adsprede Dem og ribe Dem ud af denne dræbende Egegylldighedstilstand, som rober Dem Halvdelen af Deres Indigheder. Troe mig, Kjære, vi Gruentimmer maa ikke gjøre andre Fordringer paa Livet end den, at behage Mændene, og at amuseres os saa godt som muligt. Deres Mand kjæder Dem, skjøndt han er meget elskværdig; De trænger derfor til en Elsker, og om De ogsaa ikke vælger nogen, vil Publikum dog give Dem en, det kan De ikke undgaae, og saa er det dog bedre at have en Kjærlighedsaffaire, end mistænkes for at længes derefter. Sancy skal rigtignok være en besynderlig Person, saa det kunde være muligt, at det mislykkedes Dem at erobre ham." — „Og hvem siger, svarte Leonida: jeg ønsker at behage ham? Er mit Forhold saaledes, at jeg fortjener sli en Mistanke?" — „Lille Hykler! svarte Marquisen smilende: Ligesom man ikke forstod at tyde Deres Blikke. Men stille, han kommer, og jeg vil strax straffe Dem." Hun forestillede Sancy for Leonida.

Først da Marquisen var bleven indviklet i en Samtale med de Omstaaende, spurgte han frygtsom om hendes Upasselighed paa Balastenen havde været uden skadelige Følger for hende? Hun takkede ham for den Godhed han havde beviist hende og tilføiede, at hun fandt ham blegere end sidst, og bad ham sørge for sit Helbred. „Hvis De tillader mig, naadige Frue, svarte han: underriden at gjøre Dem min Opvartning, saa maa jeg bede Dem om den Bevaagenhed, aldrig at tale med mig om mig selv. Min Stemning er mørk, min Caracteer alvorlig, og mit Helbreds Forlids anseer jeg for den mindste af mine Lidelser. Alt hvad jeg forlanger, er kun en øieblikkelig Adspredelse." Da nærmede sig nogle

af Leonidas Beninder. Diebliffelig traadte Sancy tilbage, og syntes igjen at synke hen i mørke Drommerier. Fra nu af saae de hinanden næsten daglig, men den Udmærkelse han viste Leonida, indskrænkede sig til nogle blide, tungsindige Ord, og til det Blik, hvormed han hilste hende.

Oberst Sancy talte i Almindelighed kun lidet, men naar han sagde sin Mening om en eller anden Sag, henrev han Alle. Han var En af de Faa som vovede at tale aabenhjertet med Kongen om de Farer som truede ham. Franskmændene bleve Dag for Dag trængt længere tilbage, og af de erobrede Fæstninger tabtes den ene efter den anden. Om Napoleons Ankomst til Spanien taltes ikke mere, og Joseph sendte sine aides-de-camp, den ene efter den anden, til Paris, for at underrette Keiseren om de Farer som truede ham. Dgsaa til Eugen kom Louren. Leonidas Tungtsindighed beroligede ham. Kjørligheden havde forvandlet hendes hele Caracteer, og befriet hende fra alt Hang til at behage. Hun elskede i Stilhed, men hver Dag slog denne Kjørlighed dybere Rodder i hendes Hjerter. Men den var ligesaa hemmelig som haabløs, og Eugen bar aldeles ingen Mistanke til hende. Han var dybt bevæget da han tog Afsked fra hende; Leonida græd ved hans Hjerter, thi en mørk Ahnelse tilhvidskede hende, at hun ikke vilde saae ham mere at see herved.

Da Leonida nogle Dage efter hans Afreise igjen lod sig see for førstegang hos Marquisen, rødmede Sancy, men hilste hende blot i Graastand, og sthyede omhyggeligt at tale med hende. Denne tilsyneladende Lige-gyldighed, dette Herredomme over sig selv, forøgede Leonidas Kjørlighed, istedetfor at formindske den. Hun var ikke fri, han var det heller ikke, og hun gjættede sig til, at han blot adlød Vrens og Vligtens Bud, idet han stræbte at sthy hende. Aldrig havde hun hørt et

Kjærlighedsbånd af ham, og dog vidste hun, at hun blev elsket, som hun elskede ham.

Men — det Dieblisk kom desværre, da begge Hjerter forstode hinanden næsten uden Ord, og to Skjebner forenede sig i een. Leonida følte en aldrig tilforn kjendt Salighed, da Sancy tilstod hende, at han fra det første Dieblisk han saa hende havde elsket hende glødest, og hun kunde gjengjelde ham denne Tilstaaelse med den Forsikring, at han var hendes første Kjærlighed, og at Livet aldrig tilforn havde givet hende en Ahnelse om Kjærlighedens Magt og Tryslerie.

Leonida lod sig nu see saa sjældent som muligt hos Marquisen, men denne var en alt for stor Menneſkes Kjender til ikke at gjette hendes Hemmelighed. „De styrter Dem selv i Fordærvelse! sagde hun en Dag til hende: Af alle Mænd, De kunde vælge Dem til Elsker, er Sancy netop Den som passer mindst for Dem. Han elsker Dem brændende, det har jeg længe bemærket, men hans farlige Eidenſkabelighed og Skinsyge vil gjøre Dem meget uheldig.“ Leonida vilde afbryde hende, men Marquisen holdt sin Haand for hendes Mund og sagde: „Jeg veed Alt hvad De kan sige mig, men det er kun Hjernesvind. Men De betænker ikke, at De ved en Forbindelse med Sancy sætter hele Deres Fremtidshyffe paa Spil. Hvad vil De foretage Dem naar Deres Mand vender tilbage? Længe kan De dog ikke skjule Deres Kjærlighed for ham. Vær forsigtig, træk Dem ikke tilbage fra dem der kunne beskytte Dem, og bekendtgjør ikke hele Verden, at De har en Elsker.“ Leonida takkede Marquisen og forsikrede, at hun, skjøndt hun elskede Sancy, dog ikke havde noget at bebrejde sig imod sin Mand. „Jeg troer Dem! svarte Marquisen: Dog ingen Anden vilde maaskee gjøre det. Men jeg tilstaaer ogsaa, at netop dette forøger min Bekymring for Dem.

Dette Phantasterie vil da blive af lang Varighed, og en saadan Elsker vil skade en Kones Rygte meget mere end en lykkelig Elsker. Men hvad jeg kan gjøre for Dem, vil jeg gjøre med Glæde. Jeg elsker Dem mere end jeg havde troet, og De kan i ethvert Tilfælde stole paa mig. Kom smukt i Morgen Aften til mig, og følg mit Raad, ikke nu at trække Dem tilbage fra Verden."

Leonida lovede det, men da hun saae Sancy, satte det hende i en smertelig Forlegenhed, at gjøre ham bekendt med det Løste, hun havde givet Marquisen. Han agtede hende ikke, og saae ugjerne Leonidas Forhold til hende. „Hvad bryder jeg mig om Verdens Fordomme! raabte han: Længe har jeg kæmpet mod min Kjærlighed, men nu er dens Herredømme over mig ogsaa ubetinget. Misbrug ikke Din Magt, Leonida, min helte Tilværelse staaer paa Spillet derved. Kommer det afgjørende Dieblisk saa vil jeg, som jeg haaber, formaae at gjøre, hvad Guden byder mig, og vide at bringe mig selv til Offer, men at jeg skal give mit Samtykke til at opoffre eet eneste Minut af den Tid vi kunne tale med hinanden, af Hensyn paa fremmed Omdømme, nei, haab ikke det, det indrømmer jeg aldrig." Paa Grund af denne Erklæring undskyldte Leonida sig skriftlig for Marquisen, at hun ikke kunde komme til hende, og levede nu mere udelukkende end nogensinde for sin Kjærligheds Gjenstand. Men Tiden, der gjorde denne Kjærlighed stedse sømmere, hidførte Begivenheder, der ikke kunde blive uden Indflydelse paa Begges Skjebne.

Sancy fik Ordre, at reise til en General som stod 11 Mile fra Madrid, for at aftale nogle vigtige Ting med ham. Han haabede blot at være een Dag borte, og bad Leonida, ikke at modtage noget Besøg saalænge, og ikke at tage i Selskab, som hun ogsaa lovede. Det var deres første Skilsmisse, og Begge følte dybt dens

Smerte. Leonida blev den første Dag gandske ene; den følgende haabede hun vist at Sancy kom tilbage, men det blev Aften, og han kom ikke. Hun kjørte ham imøde med Mariette, og det længere end Klogskaben bad, thi Guerillaerne streifede allerede omkring udenfor Madrids Porte. Da hun, sorgmodig over, ikke at have mødt ham, vendte tilbage, begyndte det at regne stærkt, og i Prado, hvorigjennem Veien førte, hørte hun Marquisen raabe til hendes Rudske, han skulde holde. „Giv mig og min Ledsager Plads i Deres Vogn!“ bad hun. At nægte hende det, var umuligt. Marquisens Ledsager var Oberstlieutenant Michaud, der i Paris havde tale med Eugen, og af ham faaet et Ordre med til Leonida. „Jeg blev bortvælst i Dag, da jeg lod mig melde hos Dem, naadige Frue! sagde han: Og da jeg ikke havde noget Creditiv, vovede jeg ikke at gjentage min Begjæring om at gjøre Dem min Opvartning. Hr. de Sommeriva, som jeg talte med i samme Dieblot jeg reiste fra Paris, sagde mig, at han havde skrevet Dem til, og meldt Dem sin Befordring med den Bøn at komme snarest muligt tilbage til Frankrige.“ — „Jeg har ikke faaet noget Brev fra ham!“ svarte Leonida bestyrtet. — „Ak! afbrød Marquisen hende sorgmodig: Den ulykkelige Kourer, som skulde bringe det, har formodentlig havt samme Skjebne som saamange andre Kourerer. Fortæl os hvad De veed.“

„Hr. de Sommeriva, svarte Michaud: er bleven udnævnt til Keiserens Ordonnanssofficer, og stod i Begreb med at afgaae til den store Armee. Det syntes ham at være ham meget magtpaaliggende at den naadige Frue tiltraadte Reisen til Paris jo før jo hellere. Og omendstjændt jeg har de meest ilende Forretninger, vilde jeg dog tilregne mig det som en Gæde, hvis De vilde betro Dem til min Beskyttelse og Ledsagelse.“ — „Det maa overlægges nøiere! sagde Marquisen: Maas-

„See tager jeg ogsaa til Frankrig, Kongen reiser muligt selv.“

Her holdt Vognen for Marquisens Dør. Leonida vilde tage Afsked, men hun hvidskede til hende, om hun vilde udsætte sig for den Fare, at Michaud kunde berette hendes Mand, hvormeget hun var underkastet en fremmed Villie, og at det ikke var tilladt hende, at være Herre over et Dieblif. Leonida betænkte sig, men Marquisen drog hende med sig. Forgjæves stræbte hun, at dæmpe sin Angest og Urolighed. Hun kunde ikke undertrykke den Ahnelse, at hun ved dette Besøg satte sit Livs Lykke paa Spil.

Michaud var saa undtømmelig i Indfald og Anecdoter, at Leonida, som hidtil havde været en udeelttagende Tilhørerinde ved hans og Marquisens Samtale, endeligen maatte smile og tage Deel deri. Marquisen forlod dem for nogle Dieblikke. Bærelset, hvori de opholdt dem, laae lige med Jorden; udenfor Vinduet var en lille Blomsterhave, og man kunde fra Gaden af see Alt hvad som foregik i det. Leonida sad ved Michaud paa Sophaen i en munter Samtale, da der pludselig blev kastet en Rose ind igjennem det aabne Vindue for hendes Fodder. Det var den samme, som hun havde tabt hiin Valasten, da hun saae Sancy førstegang, og om hvilken han havde sagt, at han vilde tage den med i Graven. Med ængstligbankende Hjerter tog hun den op, om dens Stilk var der viklet et lille Blad Papiir, hvorpaa der stod skrevet af Sancys Haand: „Vi see hinanden aldrig mere!“ Hun skreg høit og fløi ud af Bærelset. Michaud ilte efter hende, Marquisen kom hende imøde. „For Guds Skyld! raabte hun, gandske ude af sig selv: Hold mig ikke tilbage, De styrter mig i den største Fordærvelse!“ Forgjæves bad Marquisen hende forklare sig Aarsagen — hun kastede sig i sin Vogn og kjørte hjem.

Sancy havde ved sin Tilbagekomst seet hende sidde hos Marquisen i en fortrolig Samtale med en ung Mand. Det maa naturligviis have været et grusomt Syn for ham, hvis let opflammende Skinsyge kunde blive krænkert ved en Tanke, ved et Euf, som han ikke var Gjenstanden for. Han havde ikke været hjemme hos Leonida. Tjeneren blev sendt hen til ham med det Budskab, at hun maatte diebliffelig tale med ham, hvis han ikke vilde sætte hendes Liv paa Spil. Hun talte Sekunderne, og trykte frampagtigen sit Tørklæde mod Munden, for at quæle de Skrig som den høieste Sjæleangst afpressede hende. Endelig kom Tjeneren tilbage, men — allene. „Hr. de Sancy, berettede han: var kommen tilbage, men havde blot opholdt sig nogle Diebliffe i sit Logis, og forladt dette strax. En Time efter var han kommen tilbage, havde betalt sin Bert, befale sine Folk at indpakke hans Tøi, og havde strax igjen forladt Madrid med den Eskorte, der havde ventet efter ham paa Gaden.

Man maa, for at kunne fatte Leonidas Smerte, ikke allene som hun, elske for førstegang, men man maa ogsaa tænke sig hendes Caracters grændseløse Hefthighed, og hendes ulykkelige Bane at hengive sig aldeles uden Modstand til enhver af sine Følelser. Marquisen formaaede ikke at trøste hende, og fik desuden selv andet at tænke paa. Kong Joseph var i Begreb med at reise til Andalusien, hvor Suchet stod med sin Armee. Hoffet fulgte ham. Leonida tænkte nu paa at opfylde sin Pligt, og reise til sin Mand i Frankrige, skjøndt den for evigt røvede hende sit eneste Haab. Saa strafværdig hendes Følelse for Sancy ogsaa var, da Eed og Pligt bandt hende til en anden Mand, saa havde dog denne Kjærlighed forædlet hendes Sjæl saameget,

at hun følte sig stolt af at opfylde sin Pligt. „Maa; skee, sagde hun til sig selv: vil Ernst engang erfare, hvor uretfærdig han var imod mig; da vil han beklage mit Tab, men for tilbids, jeg vil da allerede hvile i Graven.“

Den Troe, at Smerten formaaer at dræbe, hører til Ungdommens lykkelige Forrettigheder, men det er kun Indbildning. Døden berører det lykkelige, glade Hjerter, og gaaer forbi det knuste; men dog er det en velgjørende Tøelse for den Ulykkelige at haabe derpaa.

(Sluttes i næste Hefte.)

Capuzineren. *)

Det gjør et besynderligt Indtryk at tilbringe en Aften i Palermo, ved Bredden af det brusende Hav, bestraalet af Høstsolens glødende Glands, midt i denne bevægelige Folkemasse, der er langt mere original og langt mindre bekjendt end den classiske Race af neapolitaniske Abbeer og Lazzaroni. Sicilien er endnu ny og ubejendt. Arabien og Spanien findes sammensmeltede her; saraceniske Mure kneise rundt omkring, medens spanske Dragter bevæge sig ved Binduerne og glimre ved Havnene. Det er en komisk og fantastisk Fæverden! Luften er frisk og behagelig, Vinden medfører Bellugt, og Sangene fra de nærliggende Klostre tone i Aftenluften dobbelt rørende og blidt. Man indaander kun Blomsterdust, og opdager rundt om sig ikkun Ruiner af Marmor og Fragmenter af Templer: en skøn og henrivende Scene i Sandhed! Den er kun sjelden bleven beundret, men endnu sjeldnere beskrevet. Det er Mode at reise til Neapel og Rom, men Sicilien er endnu ikke bleven fashionable.

Jeg beundrede dette Skuespil, og havde, for bedre at nyde det, lænet mig til den lave Muur, der, prydet med saracenisk Billedhugger Arbeide, strækker sig langs med Strandbredden, og frembyder for den trætte Spadserende en lang og beqvem Marmorbænk, der i Aarhundreder har været benyttet til dette Brug. Solen viste sig i mit Haar, den bevægelige Scene passerede forbi mig.

En Capuziner med et langt Skjæg tog Plads ved Siden af mig. Hans Mine var lidende, hans Udtryktes snarere sorgmodigt end ydmygt. Hans Physiognomi

*) Af: „Contes bruns par de Balzac,“ Bruxelles 1832.

mie var ikke sicilianst; istedetfor at sammentrække sig med en næsten convulsivist Bevægelse, var det foldt, strengt og alvorligt.

Jeg vilde indlede en Samtale med ham, og spurgte ham derfor hvad Klokken var. Han betragtede mig skarpt, mærkede uden Tvivl paa min Accent, at jeg var fremmed i Palermo, og svarte mig paa Engelsk:

„Den er otte.“ Derpaa reiste han sig og gik.

Jeg forstaaer Engelsk. Capuzinerens Udtale var fuldkommen rigtig; jeg kunde ikke tage Feil. Men hvorledes kom denne Englænder til Palermo? En Mand af denne Nation i Sicilien og i en Capuziners Røppe? Der laae noget Hemmelighedsfuldt deri, som jeg maatte udforske. Den følgende Dag indfandt jeg mig paa samme Sted, i Haab om at træffe ham; jeg bedrog mig heller ikke. Vi saaes næsten daglig paa samme Plet. Lidt efter lidt tabte hans onde Lune sig. Jeg talte Engelsk med ham, derved vandt jeg hans Gunst. Han saae, at jeg ønskede at nærme mig ham, og kom mig velvilligt imøde; fjorten Dage efter vor første Sammenskomst fortalte han mig sin Historie.

Intet er mere rørende end en sand og oprigtig Smerte, der dommer og fordømmer sig selv. Munkens Stemme var fast, hans Dø blev tørt, men man saae hvad denne Kolsighed kostede ham. Han fortalte Historien om sin Ulykke, saaledes som en tapper Invalid taler om den Bataille, hvori han har mistet en Arm eller et Been. Samtalen var endnu ikke faldet paa denne Gjenstand, og han havde endnu hverken talt til mig om sine Begivenheder eller sin Ulykke, da jeg dristede mig til at spørge ham om, hvor lang Tid han havde baaret denne Dragt.

„Døm mig ikke efter den. De kjenner mig endnu ikke! sagde han til mig: Jeg har valgt Klosteret som en Fredens og Eensomhedens Bolig til mit Opholdsstед, og

denne Dragt som et passende Værn imod Livet og dets Storme. Jeg tilhører ikke Fransiscanernes Orden; men Munkene i dette Land besidde en ualmindelig Tolerance, de tillade mig at bære deres Dragt, at dele deres Leve- maade, uden at paabyrde mig deres Troe. Jeg er Protestant. Lad dette ikke forundre dem. Vi Folk fra Frankrig og England ahne neppe hvor oplyst man tænker i disse spanske og italienske Klostre. Jeg omgaaes vel med Munkene, og jeg lever roligt."

Med dette Ord stammede, standsede han, han vovede ikke at sige lykkeligt. En mørk Sky bedækkede hans Pande, sørgelige Tanker bemægtigede sig ham. Efter nogle Diebliffes Tausshed sagde han til mig:

„Jeg er fra Grevskalet Herford. Da vor Armee vendte tilbage fra Alexandrien, var Transportfløjen, paa hvilket jeg befandt mig tilligemed flere andre Officerer, ikke istand til længere at holde Søen, og vi ankrede ved Messina. Udmattede af utallige Besværligheder fra vort Ophold i Orienten og af Livet tilføes, ankom vi til Quarantainehuset. De veed hvad en Quarantaine vil sige. Man lever der, isoleret fra Alle, uden at staae i Forbindelse med Noget, og uden al anden Trøst, end Haabet om snart at kunne forlade den. Mine Kammerater fandt sig taalmodigt i deres Skjebne; de engelske Journaler, som man sendte os, gav deres Nysgjerrighed og Munterhed lige Næring. De spillede, de sang, jeg allene var sørgmodig, uden at vide Grunden til mit Mismod. En uforklarlig Byrde nedtyngede mig. I vore Journaler fandt jeg Intet, der angik min Familie eller mine Venner; Journalerne forekom mig ligesaa øde, som Habet med dets umaadelige Strømme, eller som de sørgelige Mure, der indsluttede mig. Mine Kammerater spottede mig, jeg vidste ikke hvad jeg skulde svare dem. Endelig var vor Quarantaine udløben.

„De kjender uden Tvivl Bestaffenheden af Theatret i Messina: de ere inddeelte i Loger, hvor Enhver tager den Plads, som Tilfældet anviser ham, saaledes at undertiden tre eller fire Rækker Tilskuere kan adskille Dem fra Deres Selskab. Dette hændte mig endnu samme Aften, da jeg første Gang paany nød min Frihed. Alle Logerne vare besatte, jeg og mine Kammerater toge derfor Plads i Parterret, vi bleve nødte til at sætte os ned i lang Afstand fra hverandre. I Mellemacten reiste flere Sicilianere sig i Nærheden af mig, og nogle engelske Officerer, ledsagede af en ung Mand i borgerlig Dragt, indtog deres Plads. De talte meget høit, og jeg hørte, at den Sidstnævnte endnu samme Aften var ankommen til Messina med Paquetbaaden.“

„Det var en Mand med en lille Figur, blaa Dine, et skarpt, for ikke at sige usforkammet Blik, kort en sand Englænder af den moderne Skole. Denne Klasse var mig ny endnu; Cairo og Alexandrien havde ikke haft saadanne Personnager at fremvise, jeg betragtede ham derfor ogsaa nysgjerrigt, og hørte paa ham med Opmærksomhed. Officeren, til hvem han henvendte sig, og med hvem han syntes at være meget intim, havde været hans Medstuderende paa Collegiet i Eton. Hans Halstørklæde, der var bundet efter den nyeste Mode, sammensnørte ham saa betydeligt, hans Kinder var af en saa skøn, safrangul Farve, hans affecteerte Alvorlighed contrasterede saa latterligt til det Laabelige i hans Ord, at jeg forglemt Skuespillet, for at see ham og høre paa ham.

„Jeg har oplevet meget, min Kjære, sagde han til sin Kammerat: siden vore gamle Daarskaber i Eton. Du vil vel sige mig, hvormange Byer Du har seet og hvormange Batailler Du har bivaanet. Alt dette tilstaaer jeg er meget smukt og meget heroisk; jeg vil til Gjengjæld fortælle Dig, hvormange Heste jeg har redet ihjel paa Jagten, og hvormange trofsløse Egtemænd have ønsket mig

Poffer i Vold. Hvad der nu har bragt mig til Messina og nødt mig til at overvære dette Skuespil, som Gud fordomme, er den Opsigt, som min sidste Affaire af denne Slags har gjort. Gjenstanden derfor var en smuk, intriguant ung Kone af god Familie; Du begriber vel, at Delicatesen forbyder mig at nævne hendes Navn. Uagtet al den Forsigtighed, vi Begge anvendte, blev vi ikke desto mindre røbede. En Gæstgiverfke paa Veien til Bath, hvem jeg en paslant havde værdiset et Par venlige Diekfast, opdagede vor Forbindelse, og truede mig med at forraade den. Dette vilde i enhver Henseende været farligt, thi Damen har Paarørende, der ikke ere at spøge med, og vore Domstole pleie ikke at være overbærende med saadanne Smaa Amouretter. Jeg tilkjøbte mig Gæstgiverfkens Taushed, og er nu her i Messina, hvor jeg tænker at tilbringe en kort Tid langt fra hende, for hvis Rygte min Fraværelse uden Tvivl vil være gavnlig."

"Denne Conversation gjorde i det første Øieblik kun lidet Indtryk paa mig. Jeg beklagede hos mig selv den unge Dandys Fordærvelse, og begav mig hjem til mit Logis. En Pakke med Breve og Journaler fandt jeg paa mit Bord. Jeg gjenkjendte strax min Kones Udskrift, og skyndte mig at aabne hendes Brev. Man kan umuligt være knyttet til en Elsker, en Søster eller en Ægtefælle ved blidere Baand, end dem, der bandt mig til Marie. Hendes Brev aandede en reen og hengiven Sjæls Omhed. Siden mit Ægteskab med Marie havde hun aldrig forarsaget mig nogen Ærgrelse. Fra sin tidligste Ungdom af opdraget i et af Englands vildeste Grevskaber, nedstammende fra en af Landets berømteste Familier, forenede hun med en vis aristocratisk Værdighed den meest rørende Ustyldighed."

Solen var imidlertid gaaet ned, Capuzinieren reiste sig, og vi begave os til hans Kloster. Han bad mig træde ind i sin Celle, og medens Natten begyndte at bryde frem, vedblev han med disse Ord:

„I min Kones Brev omtalte hun en Reise til Bath og en pludselig Tilbagereise til London, forarsaget ved hendes Moders svagelige Helbred. Jeg gjenkjendte i disse Linier hele hendes englerene Sjæl, og jeg lyfkønte de mig selv over at have faaet saadan en Kone, da pludseligt en gandske besynderlig Betragtning bemægtigede sig mig. Ordet Bath, der saa tidt blev repeteret i den unge Dandys Conversation, mødte mig ogsaa i min Kones Brev; denne Overeensstemmelse opfyldte mig med en egen Urolighed. En ængstende Jalousie greb mig og bragte mig til at skjælve,“ Jeg gjenkaldte i min Erinbring hele min Kones foregaaende Liv, hendes Kjærlighed til sine Pligter, hendes blide og rørende Hengivenhed for mig, jeg anklagede mig selv, men jeg kunde ikke give Slip paa min Mistanke, Imellem hendes Dyd og min Lillid syntes det mig, at en gigantisk Dæmon hævdede sig, for at fordunkle Lyset og nedsænke mig i det dybeste Mørke.

Sorgjæves søgte jeg at forjage disse Tanker. Jeg stod op, gik op og ned i mit Værelse, men nød først nogen Rolighed henimod Morgenens, efter at jeg i lange Drag havde indaandet den sicilianste Mats balsamiske Duft. Maries Portrait havde jeg i min Tegnebog. Jeg tog det frem og betragtede dette Billede, der viste sig for mig i Reenhedens og Uskyldighedens Glands, det var endnu disse jomfruelige Træk, hvis Udtryk syntes at bebrejde mig min Mistanke, og beklage sig over min Mistroe. En bitter Følelse af min Uret bemægtigede sig mig; jeg var nærved at bede Portraitet om Tilgivelse. Endelig beroligede jeg mig, og, efter at have antændt Lampen, som Vinden nyligt havde slukket, tog jeg fat paa Pakken med Journalerne, som jeg hidindtil havde forglemt at aabne.

Efter at jeg Skjodesløst havde gennemløbet flere politiske og litteraire Artikler, begyndte jeg at læse denne

Deel af vore offentlige Blade, hvori man under Titel af „Optøier i Byen og ved Høffet,” dristigen pleier at give alle de scandaleuse Historier til Priis, der udbredes paa Salonnerne og offentlige Steder. Det Første, som faldt mig i Minde, var følgende Artikel, som jeg gjennemlæste flere Gange med en Skræk, som De vel letstelig kan gjøre Dem Idée om :

„Hele Verden taler kun om den unge og skønne Mistress Os . . . s datterlige Fromhed, der har bevæget hende til pludseligt at forlade Bath's Forlystelser, for at følge sin lidende Moder. Man siger, at Datterens Rygte staaer paa ligesaa svage Fødder, som Moderens Sundhed.”

„Jeg lod Journalen falde. Mit Navn er Osprey. Begyndelsesbogstaverne til mit og min Kones Navn vare netop de Samme, som Journalisten havde anført.”

„Lyve Rugler kunde paa eengang have truffet og sonderrevet mit Bryst, og jeg vilde ikke have lidt mere. Journalens Ord forandrede min Mistanke til en græselig Visshed. Jeg vil ikke forsøge paa at beskrive den Tilstand, hvori jeg befandt mig; Tiden gik, Uhret fra et nærliggende Kloster slog fire, Uvilkaarligt tog jeg et andet Nummer af samme Blad i Haanden, hvor jeg under samme Rubrik fandt følgende Artikel :

„Det Løgnagtige i de scandaleuse og ugrundede Historier, der have været i Omløb om Lady Os . . . og hendes Familie, er ved troværdige Folks Vidnesbyrd bleven fuldkommen gjendrevet.”

„Jeg overtænkte længe disse Linier, men jeg fandt ikke i dem noget Beviis for den anklagede Dames Ukyndighed, men alene et behændigt Svar, og et uigjendriveligt Beviis paa et allerede ødelagt Rygte. Jo mere jeg tænkte derover, desto større blev min Uroe. Hvilke utaalelige Piinsler! Henad Morgenens Kastede jeg mig paa min Seng, hvor jeg blev liggende og græd. Enart viste

min Kone sig for mig som Englen fra vor første Elskovstid, snart som et strafværdigt Uhyre. I mine Tankestrøm vidste jeg Intet, jeg kunde holde mig til. Der var Ingen, jeg kunde spørge tilraads. Ordet Bath gjenlød bestandigt for mine Øren."

"Kloffen var elleve, da jeg gik ud. Usikkaarligt førte mine Skridt mig henimod et Benedictinerkloster, hvori der opholdt sig en Mand, som jeg havde lært at kjende under mit forrige Ophold i Messina. Han kaldte sig Pater Anselmo og besad en udmærket Forstand; han var en levende Gjendrivelse af den almindelige Mening, der er ligesaa latterlig som falsk, at Klostrene ikkun inde Slutte en uvidende, ørkesløs og unyttig Klasse. Troe ikke, at et beskuende, psychologisk Blik i det menneskelige Hjerter allene tilhører Verdensmanden; i Eensomheden læres det samme. Pater Anselmo, en Venetianer af Fødsel, frembød et udmærket Exempel paa Verdenskundskab og Klogt hos en Munk, der lever indesluttet i et Kloster."

"Jeg havde megen Tillid til ham, og jeg troer, at han holdt af mig. De sicilianiske Præster udgjøre, som De veed, en særegen Klasse. Kjætteri foruroliger dem ikke. Hvormange Gange har jeg ikke hørt Pater Anselmo sige: „I Englændere ere en stor Nation, og Gud vil ikke fordomme saadanne Kjætttere, som Eder."

"Jeg fortalte ham Alt, hvad der foruroligede mig, uden at skjule for ham en eneste af de Omstændigheder, jeg nyligen meddeelte Dem. Han hørte roligt paa mig og svarte mig: „Gaae tilbage til Deres Hjem, og besøg mig igjen efter Vesperen. Maaskee er jeg da istand til at give Dem nogle Raad."

"Jeg lukkede mig inde i mit Kammer. Mine Kammerater vare gaaet bort, for under en Cicerones Beledning at besee Ruinerne, hvoraf denne Deel af Sicilien besidder en stor Overflodighed. Jeg sølte mig lykkelig ved at kunne være alene med min Sorg paa mit Værelse.

Med Utaalmodighed ventede jeg paa Aftenens Komme. Solen gik ned; ved Indgangen til Klosteret saae jeg Pater Anselmo i Samtale med en Tiggermunk; da de bleve mig vaer, syntes deres Blik at hvile paa mig med et Udtryk af Medlidenhed. I Sicilien, ligesom i det øvrige Italien, befinder der hemmelige Politie sig i Præsternes Hænder. Jeg veed ikke om mine Anliggender havde været Gjenstanden for Pater Anselmo's Samtale med denne Munk, men da han havde sagt ham Adieu, tog han mig ved Haanden og sagde: „Følg mig!“

„Pater Anselmo førte mig dybt ind i Kirken, standsede ved Hovedaltret, og sagde til mig: „Min Søn! Knæl her ved min Side, omendskjøndt vi ere af forskjellig Troe. Jeg er Præst og bedaget, De kommer for at spørge mig tilraads: saa bvi Deres Knæe ikke for mig, men for Gud, som saarer og som læger. Lader os bede sammen!“

„Jeg gjorde, som han sagde. Efter at vi havde bedt i Fælledsskab, sagde han til mig: „Deres Mistanke er grundet.“ Et dybt Suk undslap mit Bryst, uden at jeg formaaede at svare.

„Reis til England! Skriv til Deres Kone, uden at lade hende fatte Mistanke; reis igjennem Bath, hvor den Kone boer, hvis Taushed man har tilkjøbt sig; da hun har lader sig betale for at tie, vil hun tale, naar man byder hende mere. Lad Intet forraade Deres Hensigt, førend De er paa det Reue med Deres Mistanke; har De faaet Visshed, vil De opføre Dem som en Mand af Værd: De vil enten overlade den Strafværdige til sin Samvittighed, eller, hvis Deres Egetesælle er troe, skænke hende Deres Tillid igjen.“

I dette Dieblisk traadte et Par Personer ind i Kirken, vi stode saaledes, at vi kunne see dem, uden selv at blive opdagede.

„Det er ham!“ udraabte jeg.

Virkeligen traadte den unge Englænder, hvis Navn var Sir Ormond Mondeville, ind i Kirken, ledsaget af nogle Benner. Det var ikke forunderligt, at han, nylig ankommen til Messina, styndte sig for at besee det Jnderste af denne Kirke, da den er en af de meest pitoresque Mærkværdigheder i Landet. Pater Anselmo opdagede min Bevægelse og holdt mig tilbage.

„Jeg er roligere end De! sagde han til mig: Jeg vil tale med ham. De maa forholde Dem stille.“ Munkene hilste Sir Ormond, og gjorde ham opmærksom paa en Skjon, antique Bronze-Statue paa høire Side af Hovedaltret. Jeg forsøgte paa at indlede en Samtale med en af de tilstedeværende Officerer, jeg veed ikke hvad jeg sagde, men da jeg ikke var istand til at knytte to Ord eller to Tanker til hinanden, er jeg overbevist om, at han enten maatte ansee mig for en Affindig eller en Døsmer.

„Anselmo udtrykte sig med Lethed og Fromhed; hans Høflighed mod Sir Ormond forundrede mig. Uagtet den feberagtige Tilstand hvori jeg befandt mig, overraskedes jeg dog ved hans besynderlige Opførsel. Det forekom mig som om han søgte at udgrandstke noget. Hans Kulde meddeelte sig ogsaa til mig: jeg fulgte ham taus, og langt mere rolig og opmærksom, end jeg havde formodet.“

„Jeg havde efter Munkens Opfordring underrettet ham paa det nøiagtigste om min Kones Character, hendes Træk, hendes Stemmes Klang, hendes Haars Farve, og hendes Ansigts Udtryk og Form. Han underholdt sig levende med Sir Ormond, og henvendte hans Opmærksomhed paa Portraiterne af de hellige Fædre, der hang adspredte rundt omkring, idet han benyttede sig af den italienske Frihed til, under Commentaren over disse Portraiter, at adspørge den unge Mand om hans Mening angaaende deres relative Skjønhed, og udvitle mo-

ralste Slutninger af deres melankolske eller alvorlige Udvortes. Naar Sir Ormond talte, syntes Anselmos mørke Blik at ville gjennemtrænge hans Sjel, men min Landsmand forblev ligegyldig og rolig, og hele Munkens Skarpsindighed udrettede ikke Andet end at den gjorde os opmærksom paa et koldt, følesløst Hjerte, der var uimodtageligt for ethvert Indtryk, og en forstilt Kjærlighed til Videnskaber og Kunster. Langt om længe takkede han Anselmo for sin Høflighed og gif, uden at lægge Mærke til, at han i Munkens Hænder havde ladet en Nøgle blive tilbage til sine hemmeligste Tankers sørgelige Skat. "

"De har nu seet dette Menneske! sagde Munkens til mig: Det Fruentimmer, der har kunnet give efter for hans Bønner, fortjener ikke at beklages, thi hun har ingen Samvittighed; er Deres Kone strafværdig, bør De glemme hende for bestandigt."

"Hun skal dø!" sagde jeg til ham. Han betragtede mig alvorligt.

"En Forbrydelse af denne Art fortjener ikke Deres Brede. Den Prøve, hvorpaa jeg har sat dette unge Menneske, er vis; han har ikke elsket, han elsker ikke, han er ikke elsket. En inderlig Kjærlighed, selv om man ikke gjengjelder den, efterlader altid et Indtryk paa den Person, der er elsket. Troe mig, min Son! Disse Folk have syndet, uden at fornærme Dem. Hvis Deres Mistanke er grundet, saa velsign Himlen, thi den befrier Dem fra en Fedsagerinde, der tidligt eller sildig vilde vanære Dem."

Disse Anselmos Ord syntes mig at være Drakels svar. Men ethvert Forsøg paa at udrykke Mariæ Billedet af mit Hjerte var frugtesløst; jeg kunde ikke saaledes glemme min første og eneste Kjærlighed. Overalt foresvævede mig hendes Skønhed, hendes Ustyldighed, hendes Fromhed, og denne moralske Siinhed og Værdig-

heb, der saa lidet stemmede overeens med de grove Forbrydelser, man paabyrdede Sir Ormonds Elskerinde. Mit Raserie efterfulgtes af en rolig Smerte. Hvilke marterfulde Dage.

To Dage efter indstibede jeg mig til England, og strax efter min Ankomst til Falmouth, reiste jeg til Bath. Her var Forbrydelsen begaaet, og her ventede mig den eneste Underretning jeg kunde erholde. Endelig ankommer jeg til det Herberge, hvor Sir Ormond havde opholdt sig. Jeg træder ind, hele mit Legeme skjælvede af Frygt. En midaldrende, ret smuk Kone lod sig see, det var Gjestgiverstuen. Man serverede mig Thee. Under Paaskud af at jeg i lang Tid havde været borte fra England, og derfor ønskede Underretning om et og andet, bad jeg Opvartningspigen at anmode Vertinden om at drikke Thee med mig. Nu var jeg ved Maalet: jeg skulde tale med hende, der alene kjendte denne ulykkelige Hemmelighed. Hun traadte ind i mit Værelse, men min Tale var saa usammenhængende, at den opvakte hendes Forundring. Jeg var altfor beskjæftiget med den Gjenstand, der allene interesserede mig, til at min Samtale ikke skulde blive dunkel og forvirret. Jeg gik fra en Gjenstand til en anden, og søgte forgjæves at give min Samtale den Orden, der var nødvendig, for at skaffe mig Gjestgiverstens Tillid. Da jeg saae med hvilken Forundring hendes Blik hvilede paa mig, sagde jeg til hende: „Tilgiv, at jeg lader Dem mærke min Urolighed; jeg har en skrækkelig Mistanke, der trænger til at oplyses; jeg er jaloux paa en Kone, som jeg tilbeder. Den Forvirring, hvori jeg befinder mig, afspræger sig i min Tale.“

Jeg saae, at hendes quindelige Hjerter interesserede sig for min Sorg, og at hendes Rygsjerrighed var pirret.

„Ne! udbrød jeg: Selv Stedet, hvor jeg nu befinder mig, forøger mine Lidelser. Hvis jeg kan troe de

Rygter, der have trængt sig til mit Dre i et fremmed Land, er det i Bath at den Historie er passeret, der styrter mig i Forvirrelse."

Alt som jeg talte, fæstede jeg mit Blik alvorligt paa Gjestgiverstuen, hvis Bevægelse og Forvirring voxte under min Fortælling.

"Jeg kjender endnu ikke Bath tilstrækkeligt, vedblev jeg i en ligegyldig Tone: til at kunne faae opspurgt Nogen, der formaaede at give mig den Underretning, som jeg ønsker. Jeg veed alene, at Navnet paa Den, man beskylder for at have foraarsaget min Vanære, er Sir Ormond Mondeville." Bertinden blegnede, jeg lod som jeg ikke mærkede det.

"Jeg tjente i Udlandet, min Kone og hendes Moder tilbragte nogen Tid i Bath. Nu skal jeg meddele Dem, hvorledes den sorgelige Fortælling om min Ulykke og min Vanære lyder: Sir Ormond ventede dem i et Herberge i Bath eller Omegnen . . . ."

"Bertinden, som holdt en Kop Thee i Haanden, skjælvede og udgjød dens Indhold over Bordet."

"Den unge Kone forlangte, under Paaskud af Uopsælgelighed, et særskilt Bærelse. Midt om Natten hører Bertinden en Larm i hendes Bærelse, troer at hun fattes noget, træder ind og finder der — Sir Ormond Mondeville. Sir Ormond tilbød Bertinden hundrede Pund Sterling for hendes Tausked, hvilke hun modtog."

"Bertinden var nærved at falde i Afsmagt. De For skrifter, Pater Anselmo havde givet mig, vare bestemte: jeg affecterede en saa fuldkommen Uvidenhed om den vigtige Rolle, Bertinden havde spillet ved denne Leilighed, og jeg var saa vel underrettet, at hun endelig blev nødt til at tilstaae, at Alt dette var sandt, og at hendes Hotel havde været Scenen for denne Begivenhed. Jeg var nu tilstrækkelig underrettet, og den følgende Morgen tog jeg til London, uden at have nævnet mit Navn.

Der var endnu kun et eneste svagt Haab tilbage, nemlig Muligheden af en Feiltagelse, der kunde høre Maries Brøde og skjænke mig min Rolighed tilbage. Man kan tænke sig, med hvilken Hjerterangst jeg, efter saa lang en Gravværelse, betraadte mit Huus!"

„Saa snart Marie saae mig, kastede hun sig i mine Arme med en Følelse, der rørte mig i Begyndelsen; men da jeg kom til at tænke paa hendes Troløshed, anstaae jeg dette kun for en Falskhed mere, og jeg var nærved at støde hende fra mig. Med hvilken moderlig Stoltthed talte hun til mig om vore Børns Skjønhed, om deres barnlige Ynde, og om sine Forhaabninger. Ethvert Ord traf mig som et Dolkesstik. Hun græd af Glæde over min Tilbagekomst; hendes Ansigt straalte endnu af Fromhed og Uskyldighed; men jeg saae ifkun Forstillelse og Bedragerie ligge skjult under denne Masque. Hun førte sine Børn hen til mig med en Moders Stoltthed og Triumph. I dette Dieblisk var det mig umuligt at nære blot en Skygge af Mistanke imod hende; men hun vendte sig tilside, jeg betragtede hende nøie og saae hende hemmeligt at afrørre Taarer, der strømmede ned ad hendes Kinder. Dette forekom mig at være et Beviis paa en ond Samvittighed, der uvilkaarligt forraader sig, dette var et Vidnesbyrd om en hemmelig Hjerterangst, der udstrømmede fra en Sjæl, der endnu ikke var gandske fordærvet."

„Jeg veed ikke, om min Kone mærkede hvad der foregik hos mig, men der indtraadte et Dieblisks Løshed og Forvirring, i hvilket jeg fattede min Beslutning."

„Bring Børnene til deres Amme!" Man bragte dem bort. Marie saae dem gaae, uden at kjærtegne dem og uden at sige dem et eneste Ord, hendes Forundring bestyrkede mig i min Overbeviisning. Da Døren lukkedes, betragtede jeg hende: hun var bleg og kastede et spørgende Blik til mig, uden at sige et Ord.

„Madame! Vil De besvare mig nogle Spørgsmaal?“
 Hun taug. „Hvor naar har De gjort Sir Ormond
 de Mondevilles Bekjendtskab?“ Intet Svar. „Var
 det maaskee paa Deres Reise fra London til Bath?“
 Samme Taushed.

„Svar mig, ulykkelige Kone! Jeg vil opoffre Alt i
 Verden, for at befrie Dem for den Vanære, der besmit-
 ter Dem. Svar mig!“

„Med disse Ord reiste jeg mig, hun stod ligeledes op
 og udstrakte Armene imod mig, hendes Ansigt fortrak sig
 til en krampagtig Latter, en saa frygtelig Bevægelse, og
 ledsaget af et saa gjennemtrængende Skrig, at De vilde
 gysse derved; endnu i dette Dieblis skjælver jeg af Skræk
 ved at gjenkalde mig det. Strax efter faldt hun i Af-
 magt. Jeg befalte hendes Viger at bringe hende paa
 sit Bærelse. En Ræst af Omhed talte endnu for hende
 hos mig, jeg bar Omhøe for hende, og saasnart hun
 havde faaet sine Sandfers Brug igjen, begav jeg mig
 til hendes Fader. Det er en af de hæderligste Oldinger,
 den engelske Adels har at fremvise; under et tilsynelad-
 ende koldt og udeeltagende Ydre gemmer han et varmt
 Hjerte, en prøvet Retfærdighed, og en udmærket Forstand.
 Jeg var saa smertelig bevæget, at jeg ved Synet af ham
 ikke kunde afholde mig fra Taarer.“

„Hans Kulde forbausede mig. Den kontrasterede
 ikke lidet med min Bevægelse, og syntes at indeholde en
 Behreidelse. I en vis ceremoniel Forretningstone spurgte
 han mig om, hvad jeg havde at gjøre i England, hvor naar
 jeg var ankommen, og hvor længe jeg agtede at blive. Jeg
 var overbevist om at han kjendte sin Datters Skjædsel, og
 at denne Kulde allene var fremtvungen, for at undgaae de
 Behreidelser, jeg kunde gjøre ham. Rigtignok vidste jeg,
 at denne kolde Rolighed var ham egen, men i den Forstyr-
 relse, hvori jeg befandt mig, syntes det mig, at denne
 Kulde indeholdt noget Fornærmeligt. Jeg tog Mod til

mig, mine Lærere forsvandt, og jeg fortalte ham nu i en rolig og alvorslig Tone mit Eventyr i Messina og mit Besøg i Bath. Jeg fordygtte ikke det mindste, hverken Læsningen af den ulykkelige Artikel i Journalen, eller Pater Anselmos Raad, eller min Samtale med Bertinden.

„Han hørte mig med Lænselighed. Han gik flere Gange op og ned i Galleriet, idet han af og til lod Haanden glide hen over Vanden, uden dog at forraade nogen Bevægelse i sine Miner eller Ord.“

„Det er ikke muligt! sagde han endelig til mig, idet han slog Armen over kors og standsede foran mig: Hvad De siger mig, forekommer mig besynderligt. Vi ville see til.“

„En Aare svømmede i hans Øine; han skyndte sig at afdrykke den. Denne værdige Oldings Smerte, den dobbelte Kamp imellem Stolthed og faderlig Kjærlighed, denne Aare i en allerede udlevet Oldings Øine rystede mig i mit Jnderste. Jeg stod hurtigt op. Alt syntes at bestyrke min Mistanke.“

„Jeg reiser snart bort igjen! sagde jeg til ham: Fra nu af til min Afreise beboer jeg min Moders Huus, hvorhen jeg vil lade bringe mine Børn.“

„De har endnu ikke spildt nogen Tid, min Herre, og den gaaer meget hurtigt. Imidlertid vil jeg see ind til Dem op ad Dagen.“

„Vor Afsked var kold. Jeg havde fast besluttet saa hurtigt som muligt at gjøre de nødvendige Anstalter til en Skilsmisse, og jeg tvivlede intet Dieblig paa at min Mistanke var grundet. Fattedes der end lovmæssige Beviser paa Forbrydelsen, saa vare der desto flere moralske: Marias Sønderknuselse, hendes Faders vedholdende Lænselighed, Bertindens Forvirring og Tilstaaelse, Begyndelsesbogstaverne i Journalen og Reisen til Bath, som paa samme Tid omtaltes i den unge Mand's For-

tælling, i min Kones Brev og i Artiklen i Journalen. Mit Hoved brændte og jeg rystede over mit hele Legeme, da jeg naaede min Moders Huus. Mine Børns Ræstegn rørte mig ikke. Min Moder, hvem man havde underrettet om min Kones Tilstand og min pludselige Hjemkomst, var gaaet ud. Jeg erfarede senere, at hun havde været hjemme hos mig, men i det første Dieblis overraskede hendes Fraværelse mig. Frygter hun, sagde jeg til mig selv, for at gjenfinde en ulykkelig Son, eller maa hun bebrejde sig, at hun ikke bedre ved moderlige Raad og anvendt Arvaagenhed har forebygget min Smerte?"

„Jeg kastede mig paa en Sopha og ventede med Smerte. Da jeg reiste mig for at gaae ud at søge hende op, traadte hun netop ind i det samme, og nogle Minuter efter meldte man Lord Barndale, Mariæ Fader. Min Moder fik ikkun Tid til at sige mig disse Ord: „Jeg kommer fra Dit Hjem, Din Kone er taget bort i en Leievogn, uden at sige hvorhen.“

„Lord Barndale kom ligeledes fra min Bolig; i hans Miner var der en Blanding af Bestemthed og Smerte. „Min Herre! sagde han: Jeg har over tænkt Alt, hvad De har sagt mig; vi ville ikke lege med vor Rørlighed og vor Lykke. En Vildfarelse kan finde Sted. Vi ville strax i en Postchaise begive os sammen til den Kone, der ene kan give Underretning. Vi ville betale hende, men for at give os en fuldstændig Oplysning. Kom, min Herre!“

„Han trykkede min Haand frampagtigt. Jeg greb min Hat. Vi reiste bort, uden at veksle et Ord den hele Vei. Tidligt samme Aften ankom vi til Gæstgiverstedet. Hvor stor var min Forundring, eller snarere min Forbittrelse, da jeg i det første Værelse opdagede Marie. Hun var altsaa taget herhen, for at sikkre sig Bertins

dens Tausshed, og hendes Nærværelse paa dette Sted var et Beviis mere paa hendes Forbrydelse."

"De her, Madame! sagde jeg til hende: Hvorledes er De kommen hertil? Hvorfor? Hvem har underrettet Dem om, at jeg har været her, førend De? Haab ikke...."

"Hun afbrød mig, idet hun voldsomt trak i Klokkestrengen; Bertinden traadte ind. Marie vilde tale; jeg befalte hende at tie, og sagde til Bertinden: Har ikke Lady Osprey tilbragt en Nat i Deres Hotel i samme Seng som Sir Ormond Mondeville? Bertinden blegnede, stammede et Dieblif."

"De har selv sagt mig det! gjentog jeg: Erindrer De det ikke mere?"

"Jo, min Herre!"

"Og hvad var Navnet paa denne Dame? Svar mig: hendes Navn?"

"De nævnede det nyligt."

"Lady Osprey?" — "Ja!" — "Jeg vil tale med Madamen!" sagde Marie med en afbrudt Stemme, idet hun knugede begge Hænderne imod Hjertet, og syntes at have Møie med at faae Ordene frem. Hun reiste sig skjælvende, betragtede Bertinden og sagde: „Er jeg Lady Osprey?"

Bertinden taug nogle Dieblikke og syntes uvis, endelig sagde hun med Bestemthed: „Nei, Madame!"

"Disse Rænker kunne ikke skuffe mig, Marie; her ere de paa urette Sted. Hvormeget har De givet denne Rone for hendes Tausshed? Sir Ormond har givet hende hundrede Guineer."

Marie betragtede mig alvorligt. Ved Sir Ormonds Navn skjælvede Bertinden, jeg vendte mig til Lord Barndale.

"Troer De, spurgte jeg ham: at man kan betale denne Rone formeget, for at faae Sandheden at vide?"

„Bisfeligen ikke!“ var hans Svar. Hans Kraft syntes paa eengang at have forladt ham.

„Marie! sagde han: Du, som jeg har opdraget, Du, som jeg har elsket! Er det muligt? Svar mig! Har Du kunnet overgive Dig til dette Menneske?“

„De troer mig skyldig? sagde Marie: Nu vel, saa har, hvad jeg forlanger: lader os reise til Bath! Opfylder mit Onske! Denne Kone maa følge med. Dem, min Fader, anraaber jeg om at tage mig i Deres Beskyttelse.“ Hun syntes at lide meget, medens hun talte.

„Lader os opfylde hendes Bøn! sagde Lord Barndale: Siden kunne vi domme.“

Bertinden nægtede i Begyndelsen at vilde følge med os, men Marie tiltraabte hende i en befalende Tone og med en Kraft, som forundrede mig: „De skal!“

„Den pludselige Forandring, der var foregaaet med Marie, saarede mig. Var det denne eftergivende elskværdige Kvinde, der paa engang tiltog sig en Stoltthed og en Tone, der syntes at krænke Belangstændigheden? Vi reiste bort.

„Lord Barndale befandt sig med sin Datter i en Postchaise; jeg og Bertinden i en anden. Tre Gange maatte vi holde, for at hjælpe Marie, hvis Besvimelser stedse bleve mere farlige. Bertinden syntes meget bevæget, hun formaaede neppe at svare paa mine Spørgsmaal.“

„Ved vor Ankomst til Bath befalte Marie Postiljonen at kjøre hen til et Hotel i Gaden Pultney, som hun meget nøiagtigt betegnede ham. Da Bognene holdt, steg Marie først ned, bankede paa, befalte Ejeren at melde os hos sin Frue, hvorpaa hun gav os et Tegn til at følge sig. Vi vare Alle fuldkommen ubekjendte i dette Huus, endelig lod dets Eierinde sig tilsyne; neppe havde hun sat Foden inden for Døren, førend Bertinden

traadte frem, og, efter skarpt at have betragtet hende, udbrød: „Der er Lady Osprey!“ Damen blegnede, vakkede tilbage til Døren, og syntes at gjenkjende Bertinden.

„De tager Feil! sagde hun endelig: Jeg er Lady Heathstone.“

„Nei, nei! udraabte Bertinden i voldsom Bevægelse: De selv har givet Dem dette Navn den Nat, da De ankom til mit Hotel med Sir Mondeville, og da jeg overraskede Dem! Denne unge Dame, tilføiede hun, idet hun pegede paa Marie: boede ligeledes hos mig, og hun har ogsaa seet Dem, ja hun hilste selv paa Dem, da De reiste bort med Sir Mondeville.“

„Her maa finde en Feiltagelse Sted! svarte Lady Heathstone med usikker Stemme: Hvad vil De egentlig sige?“

Jeg traadte hen til Lady Heathstone, idet jeg bad Lord Barndale at bære Omsorg for sin Datter.

„Sir Ormond, hvem jeg har havt den Fornøjelse at see i Messina, sagde jeg til denne Dame: har havt fuldkommen Ret i at rose Deres Siinhed og Politik; imidlertid synes de nu at være udtømte. Madame, giv Lady Osprey sit Navn og sin Værelse igen!“

Hun kastede sig paa Sophaen, og, idet hun bedækkede sit Ansigt med sine Hænder, udbrød hun: „Hvorledes, De har seet ham i Messina?“

„Lader os forlade dette Fruentimmer!“ udbrød i en opbragt Tone Lord Barndale, hvem det ikke vilde lykkes at gjengive sin Datter sine Sanders Brug.

„Vi bragte hende døende, næsten affjelet til Postkajsen, uden at han var istand til at glæde sig over, at hende i Messina naa en saa tilfredsstillende Maas-

de var kommet for Løst. Al, min Herre! Jeg har endnu kun lidet at tilføie: I to Maaneder kæmpede hun med Døden. Hun tilgav mig, og døde af en Berørelse i Hjertet, som disse Dages voldsomme Bevægelser havde forårsaget."

„Faderen erklærede i sin Brede, at han aldrig vilde see mig mere. Jeg var saa ulykkelig endnu at miste begge mine Børn. Jeg havde nu intet mere at gjøre i Verden, jeg vendte tilbage til Sicilien, hvor jeg haabede endnu at træffe Sir Mondeville, af hvem jeg vilde kræve en blodig Hævn for de Ulykker, hans Nedrigheid havde forårsaget mig; men han var allerede afreist til Indien."

„Pater Anselmo har aabnet mig Udgangen til dette Kloster, hvor jeg nu finder et Asyl."

P a n t e t.

Historisk Fortælling fra den nyeste Tid.

(Af: „Rosen,“ Taschenbuch für 1833.)

„Og nu, Monsieur Philippe! sagde Bertinden i Gæstgivergaarden: den røde Stjerne i Chur, til en ung Mand paa to og tyve Aar, der i synlig Forlegenhed stod foran hende: Og nu, Monsieur Philippe Lebon, eller hvad den unge Herre ellers behager at kalde sig, gjengager jeg Dem det endnu engang, at De inden i Morgen maa betale mig min Regning for Deres Logis, Kost og Opvartning, eller forlade mit Huus! I syv Uger har jeg fundet mig i at creditere Herren, men nu er det forbi med min Taalmodighed. De fører ikke Andet end denne lille Randsel med Dem, og skylder mig 39 Gylden. Jo, det er Ret! Hele Randselen er ikke engang 3 Gylden værd. Altsaa maa der gøres en Ende herpaa, som jeg allerede har sagt; og havde det ikke været for min lille Annettes Skyld, og for det sørgelike Jeremiasstjæs, Deres gamle pudrede Tjener sætter op, saa havde vi alt for længe siden været færdige. Men nu er det forbi, og nu maa der være en Ende derpaa, og derfor siger jeg Dem endnu engang.....“

Med disse Ord satte den opbragte Kone paakny Armene i Siden, for atter femte eller sjette Gang at gjengage det nyligt Anførte, da den unge Mand benyttede en pludseligt indtrædende Pause i hendes heftige Tale til at afbryde hende. „Jeg beder Dem om Overbærelse, min gode Madame Kessli! sagde han med en saa blid og indsmigrende Stemme, at den maatte have gjort Indtryk paa enhver Anden, end en for sin Regning bekymret Bertinde: Jeg beder Dem kun at have Taalmodighed i otte Dage. De veed, min Bedste, at jeg allerede i sex Maaneder har været ansat ved det herværende

Lyceum som Professor. Om otte Dage erholder jeg min Gage. Den beløber sig rigtignok kun til hundrede Gyl- den, men den er dog tilstrækkelig til at betale min Gjeld til Dem, og den er den eneste jeg har. Derpaa giver jeg Dem mit Ord."

Madame Kessli var ellers hverken ond eller urime- lig, men alene Frygten for at blive bedraget, havde gjort hende tilsyneladende haardhjertet. Med alt dette var det snarere den lille Annettes Forbønner, og den gamle pudrede Hr. Arnoulds ordknappe Alvorlighed, og en hemmelig Ergrelse over den strenge Deconomie, som begge hendes Gjæster iagttog, alt dette, sige vi, var det snarere end Frygten for ikke at faae sin Regning betalt, der bevægede hende til at gaae saa haardt løs paa den stakkels unge Mand, hvis smukke og kummerfulde An- sigt hverken Madame Kessli selv, eller Nogen af de andre Beboere i den røde Stjerne hidtil havde betragtet uden Deeltagelse.

Bed den unge Mand's Ankomst til Gjestgiverstedet, hvor han strax indlogerede sig i den lille Hjørnestue, er- klære Madame Kessli ham ikke alene strax for den smukkeste og fineste unge Herre, hendes Dine nogen Tid havde seet, men hun haabede ogsaa, i ham og hans Tjener at have faaet et Par Gjæster, der uden Tvivl vilde fortære hos hende en stor Mængde Penge. Ifølge det derfor havde Monsieur Philippe indført en saa oeco- nomisk Huusholdning, at hun, uagtet alle sine Bestræ- belser, neppe kunde drive det til at forjæne mere end en halv Snees Groschen hos ham om Dagen. Ifkun Søndagen gjorde en Undtagelse i denne sparsomme Le- vemaade, enten det nu var af Opmærksomhed for Da- gen, eller fordi Brevposten ankom netop paa denne Dag, den eneste Postdag i Ugen. Ankom nu saadanne Breve, adresserede til Monsieur Philippe Lebon, rev Denne dem næsten altid ud af den fornøiede gamle Tjeners

Hænder, og efter at have fastet et Blik paa Understriften, saae man ham undertiden i en overstrømmende Glædesruus at kaste sig i den gamle Tjeners Arme og trykke ham henrykt til sit Bryst. Derpaa læste han, og læste om igjen, skrev og skrev om igjen, og naar han da forlod sit Bærelse, forlangte han en Flaske god Viin, og lod denne tilligemed nogle udsøgte Frugter bringe ned i en Lovhytte, der befandt sig i den til Gjestgivergaarden stødende Have, og hvorfra man havde Udsigt til Kirkegaarden og Marken, hvor de muntre Bønderfolk om Søndag Eftermiddag pleiede at forsamle sig.

Monsieur Philippe modtog aldeles intet Besøg. Omendstjondt hans Venlighed og hans Kundskaber havde gjort ham yndet baade af Lærerne og Disciplene i det Collegium, ved hvilket han i sex Maaneder havde været ansat, saa tillod dog ikke hans Alvorlighed og de Spor af Kummer, der formørkede hans Ansigt, ham at indlade sig i nærmere Forbindelse med Noget af sine Colleger. Hans naturlige og ungdommelige Skjønhed, den Adel, der var udtrykt i hans fine og talende Træk, hans Huds Fjinhed, i Forening med de sørgmodige Skyer, der bedækkede hans Dine og Pande, gav hans Udtryk et Ansigt af Skjøn og rørende Ynde. Hans mørkeblaae Dine vare i Besiddelse af et vist sjælsfuldt Blik, og hans skjønne lysebrune Haar ombølgede i naturlige Lokker en Pande, der paa samme Tid syntes at være Sædet for Tænksomhed og et blidt Sværmerie.

En langt mere indbringende Post som Hovmester hos en Adelsmand i Naboeegnen var bleven tilbudt Monsieur Philippe, men han havde afflaaet den, og besluttet at ansee sine Foresattes Roes og sine Disciples Kjærlighed som et Tillæg til hans sparsomme Løn, der rigtig nok neppe syntes at være tilstrækkelig til at ernære ham. Man vidste ikke, hvorfra han skrev sig, thi endstjondt man havde erfaret, at han fra Jlanz var kommet til

Chur, saa kunde man dog hverken ansee ham for en indfødt Graubünder, ikke heller for en Italiener, uagtet han talte dette Sprog med en Indfødt's Færdighed og med en afgjort Fortjærlighed. Den gamle, alvorlige Monsieur Arnould var derimod aabenbart en Franskmænd, uagtet man hos ham ikke kunde opdage det mindste Spor af den Letsindighed, Snakkesyge eller frivole Lunefuldhed, der ellers pleier at characterisere denne Nation. Selv i Omgang med Fruentimmerne blev han altid den Gamle, uden nogensinde at henvende enten til Madame Kessli eller til hendes yndige Niece Annette et eneste Ord, der kunde ligne Galanterie. Han var omtrent tredsindstyve Aar, og gik bestandig med et omhyggeligt friseret og stærkt pudret Haar; iøvrigt var han saa ordknapp, saa ubevægelig og stiv, at man ingen Vel kunde komme med ham. Alle Madame Kessli's Bestræbelser, for at erfare noget hos ham om hans unge Herre, alle hendes fremtvungne Smigrerier, alle Annettes uskyldige Spørgsmaal vare hidindtil strandede paa den ordknappe Patrons Stivsindethed.

Men, det er paa Tiden, at vi vende os fra Skildringen af disse besynderlige Personer til Begivenhederne i den røde Stjerne, hvis Fortælling vi et Dieblis afbrød, for at give en Skildring af disses Personlighed.

„Jeg giver Dem mit Ord derpaa!“ gjentog den unge Mand, idet han venligt rakte Bertinden sin Haand, ligesom for at slutte Fred.

Bertinden lod sig imidlertid ikke formilde, men vedblev i den forrige Tone: „Hvortil det, unge Herre! Otte Dage er en lang Frist, og jeg skal bruge mine Penge. Imorgen maa Herren forlade mit Huus. Havde den lille Tosse, Annette, ikke været, var det for længe siden skeet. Men saasandt som jeg hedder Madame Kessli . . . .“

„De vil altsaa ikke opfylde min Bøn?“ afbrød den unge Mand hende, idet han i heftig Bevægelse gik op og ned af Gulvet.

„Nei, for Pokker! raabte Madame Kessli: Ikke en Times Frist længere end til i Morgen!“ og dermed dreiede hun sig truende om paa sine høie Hæle og ilte henimod Døren.

„Træd nærmere!“ raabte den unge Mand, som om han pludseligt havde fattet en Beslutning. Derpaa førte han den opbragte Bertinde hen i Midten af Bærelset, trak hurtigt det lille Forhæng, der skjulte hans ringe Eendom, tilside, og fremtog sin Mantelsæk, der maaskee indeholdte Alt, hvad han paa denne Jord kunde kalde sit.

„Træd nærmere, gode Madame Kessli! sagde han: Deres Frist til i Morgen kan kun lidet nytte mig, men om jeg end er fattig, saa vil jeg dog, da jeg ikke kan tilfredsstille Dem, i det mindste berolige Dem. Seer De dette Pant, jeg troer, det er tilstrækkeligt til at dække Deres Fordring. Tag De det! Tag, jeg beder Dem!“

Med disse Ord fremtog den unge Mand af et forborgent Rum i Randselen et lille Papir, som han udfoldede, og som frembød den forbausede Bertinde Synet af en Medaillon, der funkede i de kostbareste Brillanternes straalende Glans.

Madame Kessli formaaede ikke at fremsøre et Ord, hun stod som fortryllet foran Skatten, uvis med sig selv, om hun ogsaa var berettiget til at modtage et saa kostbart Pant for saa ringe en Gjæld, og kun de afvejlende Udraab af Forbauselse, Beundring og nysgjerrig Glæde forraadte nogenlunde hvad der foregik i hendes Sjæl.

Dog den unge Mand paatrængte hende taus, men med synlig Selubeherkselse, det kostbare Pant.

„Der, tag De det, min gode Kone! raabte han endelig: Jeg havde rigtignok lovet, aldrig at stille mig fra

denne Medaillon, den var min eneste Skat; men, ikke sandt, Nød bryder alle Love, som Ordsproget siger, og troe mig, min Bedste, jeg har allerede maattet skille mig fra Meget."

Bed disse Ord astørrede han en Taare, der langsomt trillede ned ad hans Kind.

Madame Kessli stod ubevægelig foran Unglingen. Hun syntes rørt, og stod i Begreb med at tilbagegive det Pant, som var ham saa smerteligt at miste. Hendes naturlige Godmodighed kjæmpede med hendes tilvante Gjerrighed, da den gamle Arnould i rette Tid kom hende til Hjælp, for at befrie hende fra den Anger, som enhver gavmild Handling pleier at fremkalde hos saadanne Sjæle. Under den hele piinslige Forhandling mellem Vertinden og hans unge Herre, havde denne staaet stiv og ubevægelig i et Hjørne af Værelset, medens hans gamle Ansigt fortrak sig i de allerbesynderligste Folder, der snart udtrykte en slet skjult Forbittrelse, snart Rørelse og Veemod. Nu traadte han frem.

"Naadige Herre!" begyndte han.

Den unge Mand vendte sig rask om. „Arnould!" raabte han, ligesom forskrækket over Dennes Liltale, i en halv truende, halv bedende Tone.

„Jh hvad! svarte den stive Gamle i heftig Bevægelse: Indtil naadige Herre har jeg stemt Tonen ned. Er det ikke nok? Længere sager De mig ikke. Hvortil nytter og saa Alt, naar vi dog her maa døe af Hunger. De seer jo hvad der kommer ud af den Fordsølgen. Endnu engang siger jeg Dem: viis de Tølpere, hvem De er, gjør Larm, fort og godt: fremkald Bønderne her med deres Høtøve og Hakker til Deres Bistand! Nu har jeg tiet længe; men at bortgive hendes Billede, det Sidste, det Dyrebareste — det er for galt!"

„Sie, Arnould!" raabte den unge Mand saa heftigt, som han formaaede. Men strax derpaa tilføjede han i en

mild og næsten bedende Tone, som via han forkræffedes over sin egen Hidsighed, eller angrede sin Haardhed: Lad mig gjøre det, Arnould, og f6i mig i at tie. Tænk paa, hvad Du har lovet hende!"

Arnould taug, men han vendte sit Ansigt om imod Vinduet og hulkede, og midt under hans Hullen h6rte man ham endnu mumle: „Men — hendes Billede!"

„Berolige Dig! raabte den unge Mand: Det er blot for nogle faa Dage! Modtag De det, Madame Kessli! sagde han derpaa, idet han roligt vendte sig mod den forbausede Vertinde: Det vil sikkre Dem. Det er flere tusind Gylden v6erd, som De seer, og for mig er det ubetaleligt. De kan altsaa v6ere rolig, og vil vel nu, tilf6iede han smilende: ikke presse mig mere."

Vertindens Dine stirrede endnu bestandig ufravendt, snart paa Edelsstenenes funkende Glands, snart paa de vidunderdeilige Træk, der omstraaledes deraf.

„Raadige Herre! begyndte hun endelig, efterlignende Arnoulds Tiltale: Hvad falder Dem ind? Skulde jeg presse Dem? Derfor bevare den hellige Jomfrue mig. Jeg presse en saa ung, sk6n og riig Herre, der b6ærer mit Huus med sit Bes6g? Hvad vilde min salig Mand, min Franzli, sige dertil! Kone, sagde han altid, hvis Du har Dit Rygte kjært....."

„Lader os opst6tte dette, gode Madame Kessli, saldt den unge Mand hende i Talen: eller rettere, fort6el De mig dette en anden Gang. Jeg er virkelig nysgjerrig efter at vide hvad deres salig Mand sagde; men nu, seer De, har jeg Forretninger. Man venter mig paa Collegiet, og jeg vilde ikke gjerne ber6ve mine Disciple et eneste Minut. Tag De mit Pant, og forvar det godt."

Madame Kessli gjorde en Mængde Knix. Hun paa: stod at ville give Pantet tilbage, men med en Gjerrigs Mine, der er n6dt til at give en Almisse.

„Nei, nei! sagde Monsieur Philippe: Behold De det. Om saa Dage tænker jeg at kunne indløse det.“

„O mon dieu! Hvem veed det?“ hulkede den gamle Tjener i Vinduesfordybningen.

Dette afgjorde Striden. Neppe havde Madame Kessli's spidse Øren opfanget dette uvilkaarlige Udraab, førend hun foer ned i Lommen med begge Hænderne, hvori Pantet befandt sig.

„Ja, naar den naadige Herre endelig befaler det!“ raabte hun, idet hun under bestandigt gjentagne Anix nærmede sig Døren.

Monsieur Philippe var tilfreds hermed. Han aabnede selv Døren. „Forvar blot mit Pant vel!“ raabte han, og Madame Kessli forsvandt under beroligende Forsikkringer.

Da hun var borte, fulgte en lang, uafbrudt Pause. Den unge Mand sad og støttede sit af Sorg nedbøjede Hoved til Armen, der hvilede paa det eneste lille Bord, der prydede hans Værelse. Han stirrede taus hen foran sig. Monsieur Arnould stod endnu bestandig ubevægelig ved Vinduet i den samme Stilling. Saaledes forløb flere Minuter. Ingen af dem syntes først at ville afbryde Taussheden; der var saa roligt, at man tydeligt kunde høre neden under den travle Vertindes Fodtrin. Endelig sprang den unge Mand op og nærmede sig med fremrakt Haand til sin gamle Tjener.

„Arnould! sagde han, og Taarerne kvalte hans Stemme: Forlad mig! Forlad en Ulykkelig, hvem Din Nærværelse gjør endnu ulykkeligere. Forlad mig, jeg vil da aande friere. Din lille Kapital, som Du hundrede Gange har tilbudt mig, og som jeg ligesaa ofte har afslaaet, er tilstrækkelig til Din Hjemreise. Forlad mig, gaae til min Søster. Hun er endnu fri, hun vil sørge for Dig.“

Den Gamle betragtede Ynglingen med stive Blik. „Naadige Herre! skreg han, og sank som truffen af Lynilden ned for hans Fødder, med en Hurtighed, der syntes at modsigte hans ellers saa stive Holdning: For Himlens Skyld, gjentag ikke dette Ord. Jeg skulde forlade Dem! Nu, saa sandt som Helvede er løsladt over mit Fædreland, før bærer den gamle Arnould sit graa Hoved hen til den nærmeste Guillotine, førend han forlader sin Herre! Nei, ved min Konges Liv, jeg forlader Dem ikke! Myrde kunne de og bade sig i Blod, de Rasende, Frankrig kunne de hærje, opbrænde og ødelægge, mig selv og mine Børn kunne de rive i Stykker, men stille mig fra Dem, det kunne de ikke!“

Ynglingen løstede ham taus iveiret, sluttede ham i sine Arme og græd ved den gamle Tjeners Bryst. „Saa bliv! sagde han og rakte ham Haanden: Bliv, og vær taalmodig, som jeg.“

Arnould kyskede den fremrakte Haand. „Hvor kunde De ogsaa nemne, sagde han: at bortgive hendes Billede! Laae der ikke ved Siden af dette Billede tyve Guldstykker, der tilhøre Dem, da de tilhører mig? Hvorfor.....“

„Nei! raabte den unge Mand heftigt: Jeg beder Dig vær rolig!“ tilføiede han derpaa mildere.

En Larm ved Døren afbrød Samtalen. Man lyttede. Der blev sagte, neppe hørligt banket paa. „See hvem det er!“ sagde Ynglingen til Arnould. Denne nærmede sig Døren, men førend han endnu naaede den, blev den aabnet, og Annette traadte ind med sagte, hurtige Skridt.

Monsieur Philippe stod op og gik Vigen imøde, der ligesom tvivlraadig blev staaende ved Døren med Kinder, der rødmede af Undseelse.

„Hvad vil min lille Annette?“ spurgte Ynglingen det skjælvende Barn.

„Al, bedste Hr. Philippe! svarte Annette, og hendes Rinders Roser blev til Purpur: Jeg har en Bøn.“

„Det er mig kjær! afbrød den unge Mand hende: Hvem hører ikke gjerne Dig bede, naar han kan hjælpe Dig! Tal dristigt, Annette, Du kjender mig jo.“

„Det er ikke derfor, naadige Herre! sagde Annette: Men — tael en Smule sagte, at Tante ikke hører os. Hun er netop nu lige her neden under. Jeg er rigtignok en stakkels, bekymret Pige . . .“

„Nu, og Din Bøn . . .?“ raabte den unge Mand utaalmødt.

„Tilgiv mig! sagde Pigen: Da Tante før var saa høiroftet imod Dem, havde jeg netop noget at bestille i et Sideværelse, hvor jeg hørte Alting, og at De skulde forlade vort Hus, fordi De endnu ikke havde betalt de 39 Gylden. Tante var vel vred, men hun talte i Overilse, og jeg har ogsaa selv maattet udstaae mangen en haard Dyst for Deres Skyld. Men da jeg hørte, De skulde bort, tænkte jeg paa, hvor skrækkeligt det vilde være, naar De ikke var her længere, derfor sneg jeg mig hen til min Skuffe og tog de ni nye Krondalere, som jeg fik i Modrenears, for at De kunde tilfredsstille Tante og leve uden Bekymring.“

Med disse Ord tog Annette en Leerbøsse frem under sit Forklæde, og rakte den med skjælvende Hænder til den unge Mand.

Philippe saae paa hende. Hans Dine svømmede i Taarer. Han udbredte sine Arme og trykkede det skjælvende Barn til sit dybt aandende Bryst. „Gode, englegode Barn! sagde han: Hvilken aldrig ahnet Lykke skjænker Du mig ikke!“

„Altsaa modtager De det! raabte Pigen og snoede sig glad ud af hans Arme: Altsaa forsmaaer De ikke den ringe Hjælp?“ raabte hun, og hendes blaa Dine straalte i den reneste Glædes Glæds.

„Du er en Engel! raabte Philippe: Annette, Du er en Krone værd. Men vær ikke bekymret, Du har ikke hørt Slutningen af vor Samtale. Tante er tilfredsstillet, og Du beholder Din Modreneærv.“

Annettes Miner forraadte den synligste Kummer. „Alltsaa dog! sagde hun: Jeg stakkels Barn, jeg havde nu glædet mig saa inderligt dertil; men jeg skal nu heller aldrig have nogen Glæde. Ak, hvorofte har jeg ikke bedt til Himlen, at den dog vilde lade det gaae Dem vel, og at den vilde forebygge, at Tante ikke kom til at sige Dem et eneste af de haarde Ord, som jeg saa tidt maatte høre, naar jeg talte godt om Dem, eller besvoer hende at have Taalmodighed. Og dog har den ikke bøn hørt mig!“

„Pige, gode, rene Engel, saa Du har lidt for min Skyld! Du har talt og bedt for mig! Og jeg ahnede det ikke. Bestandig viste Du mig det samme, venligt smilende Ansigt, saa at jeg ordentlig havde min Glæde deraf.“

„Hvorfor skulde jeg ikke det! svarte Annette: De var jo altid saa god, saa hjælpsom og saa medlidende! Troer De, at jeg har glemt, at De for fem Uger siden bar den gamle Bedstemoder paa Deres Arme ind i mit Kammer, da hun var faldet paa Trappen? Eller at De strax derpaa gav Kroblingen Gørgli, som Tante jog bort fra Døren, en Daler, der maaskee var den Sidste, De eiede? Siden den Tid har jeg ret høvt Dem kjær, og Bedstemoder glemmer Dem heller ikke.“

„Ikke? gjentog Philippe: Og Du er mig god, kjære Annette? See, da er jeg jo med eet et lykkeligt Menneske. Thi den, hvem Englens elste, er lykkelig.“

„Forstaae mig ret, sagde Pigen og traadte et Skridt tilbage: Jeg havde fra den Tid kunnet opoffre for Deres Skyld det Dyrebareste, jeg eier, og nu glædede jeg mig saa usigeligt, da jeg kom til at tænke paa min

Mødrenearev. Men nu, da De dog forsmaaer den, gaaer det med denne, ligesom med alle mine andre Glæder, og tilsidst leer De vel endogsaa af den stakkels Annette og hendes Daarfskab. Dog nei! Ikke sandt, det gjør De ikke, men De modtager mit Tilbud, De gjør den stakkels Annette denne Glæde!"

„En anden Gang, mit kjære gode Barn! sagde Philippe: I dag var det unødvendigt. En anden Gang, forlad Dig derpaa."

„Al, det er kun en ringe Trøst!" sagde Annette synlig bedrøvet.

„Men nu maa jeg takke Dig, gode Vige! sagde Philippe: Hvorledes formaaer jeg det. Arnould, hvorledes formaaer jeg det?"

Med dette Udraab vendte han sig til den gamle Tjener, der sagte havde nærmet sig denne Gruppe, og skjulte sit Ansigt ved den rorte Gamles Bryst.

„Naar De græder, naadige Herre, saa gaaer jeg."

„Bliv!" raabte Ynglingen.

„Stille, stille, at Tante ikke hører det!" hviskede Pigen.

„Tag dette Kys, Annette! raabte Ynglingen, og stuttede hende i sine Arme: Jeg har Intet, Intet at give Dig; men saa sandt som den Almægtige lever over os, Din Mødrenearev skal jeg aldrig forglemme!"

Annette rev sig løs. „De bliver altsaa? raabte hun med Haanden paa Dørklinken; derpaa vendte hun igjen frygtsom tilbage: Endnu eet! Blot Tante ikke erfarer noget! Jeg Ulyksalige, hvis hun havde hørt det!"

„Vær rolig! sagde Philippe, og trykkede endnu et Kys paa hendes Vande: Det bliver indesluttet her!"

Annette kastede endnu et spørgende Blik til den gamle Tjener, Denne nikkede, og Pigen hoppede ud af Døren.

Arnould syntes aldeles at have tabt Mælet ved dette Oprin.

„Hvad siger Du til denne Scene, Arnould?“ spurgte Philippe den Gamle.

„Hvad andet, end at jeg har Ret? gav Denne til Svar: At De skulde træde frem, naadige Herre, at De vilde henrive og begeistre Alle, at De skulde gjøre en Ende paa Frankrigs Elendighed.“

„Arnould! svarte Philippe: Det forstaaer Du ikke. Tiden er endnu ikke moden dertil.“

„O, ved den helligste Gud! raabte den Gamle begejstret: Hvor gjør den Pige Eder ikke tilskamme, Alle I Fyrster, Grever og mægtige Baroner! O, at jeg havde Eder Alle paa dette Sted, at I kunde see hvad Tro: skab formaaer. I maatte gys for Eders egen Ussælsked.“

„Angerens Time vil komme! afbrød Philippe ham: Frygt ikke derfor, Arnould; men last ikke den Egoisme, der behersker vort Aarhundrede. Thi Vebreidelse rammer jo da min egen Fader!“

Arnould taug, som om en forfærdelig Erindring pludseligt lammede hans Tunge. Han traadte igjen hen til Binduet. En Deputation af fem af Collegiets Disciple, kjendelige paa deres korte, sorte Kapper, traadte i dette Dieblik ind af Døren.

Der havde udbredt sig det Rygte, at Monsieur Philippe Aftenen iforveien var kommen til Skade, da han med egen Livsfare reddede en Dreng, der var styrtet ned i den brusende Vlessur, og Rygtet var bleven bestyrket, da man idag forgjæves havde ventet den ellers saa punkt: lige unge Mand i Collegiet. Deputationen af Disciplene kom nu, for at forviise sig om at Rygtet var sandt. Vor Ven var imidlertid frisk og sund, og havde over denne Morgens Begivenheder næsten gandske forglemt sin dristige og farlige Daad.

Ikke desto mindre var dette Beviis paa hans Discip-
les kjærlige Frygt ham behageligt, han takkede dem paa
det hjerteligste, og fulgte med dem tilbage til Collegiet.

Arnould blev alene tilbage, men da Annette saae
den unge Mand, omgivet af sine Disciples Kjærlighed,
at stride hen over Pladsen, kunde hun ikke afholde sig
fra at trykke Haanden imod Hjertet, og i sit stille Sind
at erklære ham for den skønneste og elskværdigste Mand,
hun nogensinde havde seet. Selv Lanten fandt Behag
i hans smukke og ædle Holdning, og benyttede dette Dø-
blik's Overeensstemmelse med Annette til at føre hende
hen til Hjørnestabet, for, under Taushedens Segl, at
vise hende det kostbare Pant, hun i denne Morgen havde
erholdt. Annette kunde neppe taale Diamanternes Glans,
og hun deelte nu fuldkommen Lantens Forbauselse. Den-
ne Overeensstemmelse imellem deres Følelser gav Plads
for en næiere Fortrolighed, og Madame Kessli lagde
nu ingen Skjul paa, at hun haabede og ønskede, at den
unge Herre aldrig vilde blive istand til at indløse dette
kostbare Pant. Rigtignok skjulte hun heller ikke sine Be-
tænkeligheder over, at saadan en stakkels Djævel, der ikke
engang havde Raad til at drikke Caffee til sin Frokost,
kunde være i Besiddelse af saadan en Skat, men den
gamle Tjeners stive og trohjertige Skikkelse beroligede
hende idetmindste ligesaa meget som Annettes smigren-
de Forsikringer, og hun var nu meget tilbøielig til at
ansee sin besynderlige Gæst for en eller anden stor Herre,
der kunde være flygtet fra Frankrig eller det nære Ita-
lien. Med denne Forestilling stemmede nu ogsaa de For-
skrifter, som hun gav Niesen med Hensyn paa hvorledes
hun i Fremtiden skulde forholde sig imod ham, Først
og fremmest maatte hun aldrig tiltale ham anderledes
end: „naadige Herre,“ aldrig række ham en Kniv eller
et Glas uden paa en Tallerken, aldrig spørge for længe

eller fortroligt med ham, og naar han forlangte sin Søndagsviin, skulde hun altid hente den i den høire Side af Skabet. Alt dette og endnu meget foreskrev hun hende under haard Straf, og med den hemmelighedsfulde Bemærkning: at man kunde dog ikke vide, o. s. v. Men Annette behøvede slet ikke disse Forskrifter, thi hendes Hjerte sagde hende nok, hvad der var hendes Gæst behageligt, og efter dette Instinct besluttede hun at handle endnu, ligesom før. Men ligesaa hemmeligt som hun holdt dette Forsæt, ligesaa samvittighedsfuldt skulde hun ogsaa for Lante Kessli, hvad der denne Morgen var foresaldet mellem hende og Monsieur Philippe; og det er efter historiske Vidnesbyrd vist, at Madame Kessli, lige til sin christelige Død, ikke erfarede saa meget derom, som den ringeste af vore Læsere veed.

Neppe otte Dage vare forløbne efter denne Begivenhed, førend hele den Bygning Annette havde opført sig af Duster og søde Forhaabninger, paa eengang styrte sammen. De franske Hære vare paaany gaaet over Rhinen, og en Afdeling af den Armee, der var bestemt til Italiens Erobring, havde ladet sig see i Walliserlandets nærliggende Dale, hvor kun soage russiske Troppes corps formaaede at gjøre dem Modstand. Disse Efterretninger udbredte Skræk og Forsærdelse lige til Plessurs rolige Dale. Man var ikke sikker for, at Gjenden selv kunde overstige St. Gotthardt og Alperne, og nærmæ sig til Chur.

Paa Gæsterne i den røde Stjerne gjorde denne Efterretning et tilsyneladende dybt Indtryk, hvilket man tydeligt kunde læse i den gamle Arnoulds bekymrede Miner. Men da der den følgende Søndag atter som sædvanligt ankom Breve til Hr. Philippe, syntes disse Bekymringer pludseligt at forandre sig til den umiskjens-

deligste Jubel. Den gamle stive Arnould omfavnede flere Gange Madame Kessli, og hans unge Herre traadte, efter at han i lang Tid havde skrevet og assendt flere Bud, ud af sit Værelse med et saa glædestraalende Ansigt, og betragtede den bekymrede Annette med en saa besynderlig Blanding af Glæde og Vemod, at man tydeligt kunde see der maatte være foregaaet en vigtig Forandring i hans Skjebne.

Den følgende Morgen stod Monsieur Philippe's Værelse tomt og forladt. Han og hans gamle Tjener vare forsvundne. Paa Bordet laae Madame Kessli's Regning tilligemed en Anvisning paa 100 Gylden, der endnu samme Dag skulde udbetales Hr. Philippe af Skolekassen. Ogsaa den lille Mantelsæk var forsvunden.

Med dette Syn strømmede de klare Taarer ned ad den stakkels Annettes Kinder, til ikke ringe Forundring for hendes kjære Tante, der var ude af sig selv af Glæde over det betydelige Overskud paa Regningen. Men hvad der ikke lidet forhøiede denne Glæde var Hr. Philippe's fuldkomne Forglemmelse af det kostbare Pant, som hun endnu bestandig havde i sin Varetægt. Længe kunde hun slet ikke faae i sit Hoved, at det var muligt saa aldeles at forglemme en saadan Gjenstand, og hun troede i enhver Fremmed, der lod sig see i Huset, at see et Bud, der skulde berøve hende denne dyrebare Skat. Dog, da allerede flere Uger vare forløbne, uden at man havde hørt det mindste fra den forsvundne Gæst, begyndte hun lidt efter lidt at fryde sig til den sikre Besiddelse af Skatten, og at tilbringe mangt et ubetaleligt Dieblis med Bestuelsen deraf.

Længe var den almindeligt elskede unge Lærers pludselige Forsvinden en Gjenstand for den hele Stads Beskymring og Omtale. Imidlertid erfoer man slet intet nærmere om ham, eller om hvor han havde begivet sig hen. Noгле Reisende vilde rigtignok have seet ham i

Glanz, Andre i Alstorf, imidlertid var alt dette saare ubestemt, og opklarede ikkun lidet det Mørke, der hvilede over hans Forsvinden.

Noget Dage efter hans Flugt viste det sig af de offentlige Blade, at det frygtelige Tyrannie, under hvilket Frankrig i 18 Maanedere havde sunket, var forbi, og at Robespierres og Velfærds-Committeens Regjering havde taget en blodig Ende, saa at man nu kunde formode, at en noget menneskelig Regjering igjen vilde organiseres i dette ulykkelige Land.

Monsieur Philippe begyndte nu at blive glemt i Chur, med mindre maaskee de hemmelige Laarer, Annette Tid efter anden udgjød i Stilheden, vare et Offer til den kjære Forsvundnes Erindring.

Imidlertid skulde dog Bertindens Glæde over den forglemte Skat lide et lille Stkaar. Thi gandske pludseligt og saa uventet, som et Lyn fra den skyfri Himmel, ankom der et Brev med Posten, adresseret til Madame Kessli; det var skrevet paa Fransk, hvorfor den gode Rone maatte lade sig det oversætte af en i dette Sprog bevandret Raboe. Brevet var undertegnet: Philippe, og dateret fra Granson.

Monsieur Philippe bad Bertinden deri undskyldte sin pludselige og uartige Afreise. Dervaa tilføiede han, at han ret indstændigt bad den kjære Frue Kessli, hvis Fordring uden Tvivl var bleven tilfredsstillet ved hans Anviisning, om at overgive det, ved hans hurtige Afreise forglemte Pant, til sin kjære Niece, Annette Kessli, som et Erindrings tegn om hendes Ven Philippe. Denne skulde beholde og bevare dette som sin fuldkomne Eiendom, og derved ofte erindre sig sin Ven, for hvem dette Billede nu, da han atter var i lykkelig Besiddelse af Originalen, havde tabt den største Deel af sit Værd.

Denne Meddelelse var en Lynstraale for Madame Kessli, hvis Virkning var vanskelig at aflede, thi hun

havde uforsigtigviis ikke blot tilladt flere fremmede Vidner, men ogsaa Annette selv, at være tilstede ved Forelæsningen af Brevet; men lykkeligviis fandt den hulde Annette selv det bedste Middel til at formilde sin dyrebare Tantes frembrydende Brede, idet hun meget indstændigt bad hende selv at beholde den kostbare Skat i sin Varetægt, ja, saa længe som hun levede, at betragte den som sin retmæssige Eiendom, da hun følte, at hun ikke behøvede noget saadant Tegn for at erindre sig Monsieur Philippe.

Denne Erklæring beroligede den ikke lidt opbragte Tante, og havde til Følge, at Alt i den røde Stjerne endnu blev ved det Gamle, undtagen at Madame Kessli i nogle Ugers Tid syntes at være sin unge Nieces sømme-
ste Veninde.

Fire og tredive Aar vare forløbne siden disse Begivenheder. For Verden syntes det at have været ligesaa mange Aarhundreder. Efter græsselige Ombæltninger og blodige Krige, efter en almindelig Kuldkastelse af alle de Forhold, paa hvilke det gamle Europas Lykke og Fred syntes at hvile, var lidt efter lidt den gamle Tings Orden igjen vendt tilbage. Nogle saa dyrtkjøbte Ideer syntes at være det Hele, som Verden havde tilkæmpet sig for Opoffrelsen af en heel Generations Velsfærd og Lykke. Rolighedens, Lovmæssighedens, og Ordenens Genius syntes atter at bevogte Europa; Partiernes brusende og gjærende Elementer vare overalt bragte til Rolighed; kun i Frankrig syntes de endnu Tid efter anden at være i Bevægelse og at true med en Explosion, hvis Udfald hele det øvrige Europa lod til at oppebie med rolig og deeltagende Forventning.

Ikke ringere vare de Forandringer, der i dette lange Tidrum vare foregaaede i den lille Gjestgivergaard:

den røde Stjerne i Chur. Vi mene ikke hermed, at Huset var blevet et Par Etager høiere, og at en anseelig Floi var bleven tilbygget, men vi have derimod nærmest Huset's indre Bestyrelse og Befolkning for Øie.

Madame Kessli var allerede død for tyve Aar siden. Den hulde Annette havde længe sørget oprigtigt for sin Tante; men da hun var bleven den barnløse Enkes eneste Arving, og da Mindet om Monsieur Philippe, fra hvem hun siden slet Intet havde hørt, næsten gandske var udsløttet af hendes Erindring, saa havde hun, efter sin afdøde Tantes Ønske, givet sin smukke og formuende Fætter, Frantz Rüttimann, sin Haand, og ved hans Side henlevet en velsignet Egtstands lykkelige Dage.

Den skønne Medaillon, der var en Erindring om hendes Ven, havde hun altid omhyggeligt bevaret, og hun betragtede den endnu aldrig, uden at hun med Rørelse erindrede sig den elskværdige Giver, som hun slet ikke lagde Skjul paa, end ikke for sin Mand, at hun engang inderligt havde elsket. Hendes daværende Skønhed og Ungdomsfriskhed var allerede for længe siden afblomsret, men hun kunde dog endnu bestandig ikke uden Bemodtænke paa hiin uforglemmelige Morgen, da hun sneg sig op af den nu forfærdne lille Trappe, for at offere sin Modrenearv, de ni Kronotalere, paa Kjærlighedens Alter.

Hvad der hyppigere, end vel ellers vilde været Tilfældet, erindrede hende om denne Scene, var at hun ligesom syntes at fornyges paany, og anden Gang at opleve disse Dage i Billedet af sin attenaarige Datter, Rosa, og at der underligt nok netop i det Bærelse, hvor den kjære Monsieur Philippe havde logeret, allerede i flere Maanedes havde boet en ung fransk Maler, der efter Madame Rüttimanns Mening, lignede Hr. Philippe paa et Haar.

Det syntes virkelig ogsaa at være et besynderligt Spil af Tilfældet. Man kunde ikke tænke sig nogen større Liighed, end den, der fandt Sted imellem den yndige Rosa og hendes Moder. Gamle Folk, der noie havde kjendt Annette, vare forbausede derover, og det saameget desto mere, som Rosa ikke blot besad de samme yndige Træk og den samme naturlige Ynde, som Annette havde haft i sit 48de Aar, men ogsaa det samme milde, taalmodige Sindelag, det samme medfølsende, hjælpsomme og fromme Hjerte, der havde været Moderens Arvelod.

Indtil hendes Confirmationsdag havde Moderen trosligt bevaret det os bekjendte Benskabsbånd i det gamle Hjørneskab. Paa denne Dag havde hun aabnet det, og, under mange rørende Formaninger, gjort hende en Foræring dermed, og Rosa var fra nu af Besidderinden af den Skat, der syntes at være Grunden til Familiens Lykke og Velstand.

Hvad nu den to og tyveaarige Franskmand angik, der allerede i sex Uger havde boet i Madame Rüttimanns Huus, saa blev hans Liighed med Monsieur Philippe ingenlunde saa almindelig anerkjendt; imidlertid lod Annette sig dog ingenlunde bringe fra denne sin Paastand, og hun kunde undertiden endogsaa blive ret vred, naar man gjorde hende den stridig. Men ustrisdigt var Monsieur Le Bas ikke mindre elskværdig, end Monsieur Philippe havde været. Den samme utvungne Venlighed, den samme Deeltagelse og Høflighed udmærkede ham, og maaskee var netop dette Grunden til, at Madame Rüttimann oversaae eller forglemte, at han istedetfor blaae Dine havde de skønneste sorte, og at hans Pande beskyggedes af de meest glindsende, ravnsorte Locker, istedetfor Hr. Philippes af blonde. Da han tog ind i den røde Stjerne, der nu var den første Gjestgivergaard i Chur, hvortil han foregav at være kommet

fra Østerrig, laae man i Begyndelsen kun lidt Mærke til ham. Han gjorde bestandig smaae Fodtoure, snart paa Alperne, snart i Omegnen af det nærliggende St. Gotthard, snart i Jundalene, og sædvanlig vendte han tilbage med en riig Samling Skizzer, Udkast og Detailtegninger i sin Mappe. Lidt efter lidt blev disse Udflugter sjældnere, og der var ofte mange Dages Mellemrum imellem dem. I denne Tid var den unge Maler ivrigt beskæftiget med hjemme at udføre sine begyndte Arbejder, og ofte forlod han ikke hele Dagen sit Værelse. Maaslet for hans Reise var, foregav han, at optage Prospekter af Rhinegnene, men lidt efter lidt syntes han mindre at beskæftige sig med Blyanten og Palletten, uden at han dog lod til at ville gjøre Anstalter til sin Bortreise. Den unge Mand klagede blot over, at det ikke bekom ham vel at arbejde hjemme, at han følte sig upasselig og derfor maatte søge Udspredelse. Dog var det besynderligt, at han aldrig søgte at adspredde sig ude af Huset, men at Intet lod til at være ham kjærere, end at underholde sig med sin Vertindes fortryllende Datter, den elskværdige Rosa.

Imidlertid havde ogsaa den blomstrende Rosa i nogen Tid mærkelig forandret sig. Hendes gode Moder lagde ikke blot Mærke til, at hendes Kinder snart bleve blege, snart røde, og at hendes Pandes Lilier og Roser, der ellers vare saa inderligt forenede, nu begyndte at adskilles; hun fandt ogsaa, at hendes Munterhed begyndte at tabe sig, og at hun snart blev heftigere, snart stillere end tilforn.

Heraf begyndte hun, som en omhyggelig Moder, at fatte Mistanke, og idet hun erindrede sig sin egen Tilstand for mange Aar siden, besluttede hun at iagttage de unge Folk. Imidlertid kunde hun længe ikke komme til noget Resultat; thi syntes der endogsaa ofte fra begge Sider at finde Tilnærmelse Sted, saa bemær-

fede hun til andre Lider igjen tydeligt, hvorledes begge de Fordægtige synligt undveeg, ja endog flyede hinanden.

Dette var Madame Rüttimann noget Nyt; denne Sjæls Tilstand havde hun selv ikke prøvet, og det var derfor tilstrækkeligt for hende til gandske at opgive sin Mistanke. Dog saaledes skuffer Erfaringen os; thi mens Moderen spottede over sine Bekjendteres og Venners Hentydninger, og puffede paa sin egen Erfaring og Jagttagelse, havde begge de unge Hjerter ikke alene fundet og forstaaet hinanden, men ogsaa vexlet Eder for Evigheden om Kjærlighed og Troskab.

Den samme Løvhytte, der for mange Aar siden havde været Vidne til den gode Monsieur Philippes Søndagsforlystelser, og hvorfra man deels kunde se ud over Marken, deels ind i de andre Beboelsesbærelser af Huset, i hvilke Rosa næsten altid var beskæftiget med huuslige Forretninger, var ogsaa det Opholdssted, den unge Maler helst pleiede at vælge sig. Herfra glædede han sig over Pigens stille, huuslige Virksomhed, og over den Ynde, der med uimodstaaelig Magt havde fængslet hans Sjæl. Kampen mod dette søde Tryllerie var som unyttig og frugtesløs for længe siden opgivet: han hengav sig nu med fuldkommen Rolighed dertil, og indsugede med usigeligt Velbehag denne søde Gift, der, ligesom Duften af hine bekjendte østerlandske Blomster, fængsler Sandserne og lammer enhver Kraft til at gjøre Modstand.

Med den smukke Rosa var det samme Tilfældet, og hvorvel hun for saavidt vidste at beherske sig, at den vindviiede Jagttager ikke kunde troe andet, end at hun blot var beskæftiget med huuslige Affairer, saa skjælvede dog hendes Hjerter saa ofte hun opdagede den unge Mand i Løvhytten, eller saa ofte et blidt, men brændende Blik fra hans Dine mødte hendes. En Aften, da hun skulde bringe ham noget ned i Løvhytten, som han havde for:

langt, slog den afgjørende Time. Rosa satte med skjælpende Hænder og nedslagne Dine det Forlangte paa Bordet og vilde bortfjerne sig hurtigt, da Maleren greb hendes Haand.

Man siger, at Eensomheden, Aftenens Stilhed og en blomstrende Natur ere Kjærlighedens Veninder, og gjøre fælleds Sag med den; de aabne Hjerterne, aabne Læberne, hvad Under da, at der efter denne Stund ikke mere behøvedes nogen Forklaring. Deres lykkelige Kjærlighed fandt snart Leilighed til at gjøre sig forstaaelig, uden at den aarvaagne Moders Øren erfarede en eneste Stavelse deraf.

Man var bleven enig om at gjøre en Hemmelighed deraf, indtil Le Bas i Paris havde erholdt sine Paarørendes Indvilling, havde bragt sin Formue paa det Rene, og erholdt en Ansættelse ved det polytechniske Institut, der var ham lovet, og som kunde sikre hans Bruds Fremtid. Enhver overilet Tilstaaelse havde for bestandig kunnet forstyrre hans Lykke, det sølte han, og derfor paastyndte han desto ivrigere sin Afreise til Hovedstaden. Vistnok var det ikke let for ham at løsrive sig af den Tryllefreds, inden hvilken den skønne Rosa's Vnde havde fængslet ham, men Haabet om en lykkelig Fremtid gav begge de unge Hjerter Kraft til for Dieblicket at sønderrive de Bånd, der fængslede dem til hinanden.

Le Bas reiste bort, Rosa græd i Stilhed, Moderen var rvis, og tilsidst saae hun næsten ligesaa gjerne, som ugjerne, at hendes Gæst reiste bort.

Medens den hulde Rosa gjennemgik alle en hemmelig men lykkelig Kjærligheds Smærter og Glæder, og opsendte hede Bønner til Himlen for den Elskede, ankom denne til Paris.

Det var i Efteraaret 1829. Hans Onkel, en værdig Mand i Statens Tjeneste, var pludseligt og uventet bleven forsat fra Hovedstaden til en fjerntliggende Provinds; hans øvrige Slægtninge havde ligeledes forladt Paris, deels af

Frygt for den umiskjendelige og truende Gjæring iblandt Folket, deels for ikke at blive anseet for Deeltagere i de farlige Planer og Raad, der rundt omkring sammensmededes. Kort, den unge Le Bas, der i sin Uerfarenhed var en enthusiastisk Tilbeder af den Frihed, som Fædrenelandet ved trediveaarige Lidelser havde tilkjøbt sig, og ubekjendt med de Krogveje, hvor af en blind og egoistisk Regjering ikke forsmaaer at betjene sig, saae sig alene midt i den oprørte Hovedstad. Han havde tilbragt et Aar i Italien, og et Aar i Tydskland, navnlig i Wien, og vidste kun lidet Bæstet om, hvor farligt det paa den nærværende Tid var i Frankrig at gjentage visse, ellers lydeligt erkjendte Ideer. I Kampen mellem Folkets Deputerede og Regjeringen havde han aabent og ligefrem taget Deel; men om det, der virkedes i Mørket, havde han kun lidet eller intet Begreb, og i fast Tillid til de Frihedslove, Frankrig saa høitideligt havde erholdt, ahnedede han allermindst, at han vandrede omkring paa en Vulkan, paa hvis nære Udbrud skarpsynede Jagttagere alt længe havde været forberedte.

Den unge Maler leiede sig altsaa en Bolig i det affides Kvarteer St. Jacques; her levede han lykkeligt i Erindringen om sin hulde Rosa, og ibrigt beskæftiget med de Concurrency Arbejder, som han skulde fuldende, for at erholde den lovede Post i Institutet. Han var en Discipel af Horace Vernet, og Foreningen med nogle Kunstbrødre, der ligesom han vare Disciple af denne værdige Lærer; Omgang med nogle ligestemte Venner, blandt hvilke han isærdeleshed fængsledes af toende Digterbrødre, og Beundring af en almindeligt elsket fædrenelandsk Sanger vare de eneste Opmuntringer eller Udspreddelser han tillod sig i denne Tid. Hans Udsigter vare tilsyneladende de samme, som forhen; han modtog endnu de samme Løfter, og Intet syntes at hindre ham i snart at være ved sine Onstters Maal: Besiddelsen af det Læ-

rerembede, han ønskede sig, og af den elskværdigste Hustru. Hvor frydefuldt bankede ikke hans Hjerter ved disse Forestillinger, og hvor ofte gennemsløi han ikke i Tankerne det Rum, der adskilte ham fra den Elskede.

Under saadanne begejstrende Drømme gik Arbeidet let og lykkeligt fra Haanden. Le Bas var tilfreds med sig selv; han var lykkelig, og fandt Fornøielse i at fremvise Venner og Sagkyndige, hvis Bink han ikke lod ubenyttede, det snart fuldendte Arbeide.

Iblandt de saa nye Bekjendtskaber, han havde havt Tid og Lyst til at stifte, hørte en allerede noget bedaget Abbed, hvis Kunstsands han havde lært at kjende i det kongelige Gallerie i Louvre, og med hvem han havde knyttet en hjertelig Forbindelse, paa Grund af deres Overeensstemmelse i Anskuelsen af Kunsten.

Abbed Letrange indfandt sig sædvanlig paa den Tid i Louvre, som den unge Maler havde valgt til at bese den kostbare Samlings Kunstschatte. Efter flere tilfældige Sammenkomster følte de sig Begge forunderligt tiltrukne af hinanden. De gennemvandrede i Fælledsskab de kostelige Sale, der tilbyde baade Fremmede og Indfødte en af de herligste Spadseregange, det gamle Europa har at fremvise; de glædede sig i Fælledsskab over deres overeensstemmende Kunstanskuelser, og fik hinanden kjær ved den Begeistring, de gjensidigen udtalte over disse Penselens ypperste Mesterværker.

Følgen af denne gjensidige Tilbøielighed blev snart, at Le Bas paa Veien til Louvre afhentede Abbe'en i hans bestedne Volig i Rue des Saint-Peres, for at ledsage ham paa deres fælleds Spadseregang i Louvres Kunstsale. Abbe'en maatte naturligviis gjengjelde disse Besøg, og saaledes blev ogsaa han snart en velkommen Gæst paa Tagkamret i Rue St. Jacques.

Det var naturligt, at Kunstsamtalernes Thema til sidst var udtømt, og at man saaledes først kom til at

tale om religiøse, dernæst om politiske Gjenstande, og tilsidst ogsaa om Fædrelandets farlige og mislige Stilling.

Abbeén udviklede ogsaa herom sine Anskuelser, der fuldkomment svarte til den unge Malers. Han beklagede sig lydeligt over den Egegyldighed, den nuværende Regjering havde viist ham, og fortalte, hvorledes han i Aaret 1814 havde havt en ikke ringe Indflydelse paa den offentlige Mening, og at han dengang alene havde vovet i flere betydelige Circler at udtale sig til Gunst for det nærværende Dynastie. Saadanne Fortjenester, meente han, burde dog ikke aldeles forglemmes; men man var vant til at erfare, at denne Familie nu engang Intet vilde lære.

Fra saadanne Uttringer var Overgangen til en skarp Dadel over den nuværende Regjering ingenlunde vanskelig, og Abbed Letrange skaante, da han nu engang var kommet saa vidt, ikke en Eneste af de forhadte Magthavere. Han kaldte dem forblindede og egensindige, og spaaede Frankrigs Undergang i de frygteligste Borgerkrige, hvis deres Regjering ikke snart fik en Ende.

Disse Anskuelser stemte altfor meget overeens med den frisindede unge Malers, til at han skulde kunne afholde sig fra at istemme dem af Hjertet, og ligesaa naturligt var det ogsaa, at Abbed Letrange paa Grund af denne Overeensstemmelse blev ham endnu kjærere end tilforn.

Snart var den værdige Abbed en daglig Gæst i Rue St. Jacques. Siddende ved Siden af Le Bas's Arbeidsbord forstyrrede han ikke den unge Maler, men forarsagede ham snarere Glæde og Opmuntring ved sin Underholdning. Denne viste ham gjerne sine Arbejder, sine paa Reiser indsamlede Skizzer, sine Forsøg i Portraitfaget, og snart var heller ikke hans Kjærligheds-Historie længere en Hemmelighed for den værdige Ven.

Iblandt den unge Malers Tegninger befandt der sig eet, han kun pleiede at vise til Faa. Det var Portraitet af en ung, haabesuld Prinds, af navnkundig Herkomst, som han havde tegnet i Wien, og som han betragtede som et særdeles vellykket Arbeide. I et Dierblis Begeistring havde Le Bas under dette Portrait skrevet følgende Linier:

„Le fils du grand homme —

L'espoir de la France.“

Ogsaa dette Billede havde han vliift den agtbare Ven, der syntes at glæde sig oprigtigt derover. Han iagttog Leiligheden til at føre Underholdningen hen paa dette Billedes Underskrift; han erfoer ved denne Leilighed ikke alene Alt, hvad Le Bas havde tænkt sig der ved, men ogsaa hvad hans Venner, de to Digterbrødre, den patriotiske Sanger og Andre havde talt om denne Gjenstand ved et fortroligt Maaltid i den Sidstes Huus, hvor Billedet var blevet forevliift. Le Bas foreviste ligeledes sin Ven Afskriften af et energist Svar, med hvilket han, fuld af retfærdig Noislie, havde afflaaet at lade sig indlemme i et bekjendt Congregations-Selskab. Den værdige Abbed fandt dette Svar saa kraftigt og skjönt, at han ønskede at beholde Copien, hvilket Le Bas heller ikke afflog ham.

Paa denne Maade var Omgangen mellem Le Bas og den værdige Abbed, hvem iøvrigt Ingen af hans Venner kjendte, stedse bleven noiere og fortroligere, da den unge Maler, der nu næsten havde fuldendt sine Concurrente-Arbeider, engang igjen foretog den sædvanlige Spadseregang til Louvres Kunstsamlinger, med sin Ven under Armen.

De befandt dem i de underste Sale, der ere bestemte for Reiselens Frembringelser, Skulpturens Mesterstykker. Den unge Kunstners Bryst aandede let og muntert imellem disse Frembringelser, der udgjøre alle Aarhundreders

Glæde og Stolthed. Abbeden, der syntes at bevæges af de samme Følelser, blev staaende foran Hermaphroditernes Statue, der pryder den store Salz Vestibule, medens Le Bas var gaaet længere ned til Statuen af Mercur, der binder sine Sandaler. Her stod han fordybt i Beskuelsen af dette antique Værks Skønhed, da en Ubekjendt hurtigt nærmede sig til ham, og med rørt Stemme tilhviidskede ham disse Ord:

„Unge Mand! Hvis De har Deres Rolighed kjær, saa fly Deres Ledsager. Det er en berygtet Spion, en velbekjendt Politie-Agent. Fly ham, hvis det ikke er for silde!“

Le Bas bleguede af Skræk ved disse Ord. Imidlertid havde han dog Fatning nok, til ubemærket af Abbeden at forlade Salen, og ile efter sine ædelmodige Advarer, for at aflægge ham sin Tak. Han naaede ham til Lykke paa Hjørnet af den lille Plads ved Palais Royal, greb rørt hans Haand, og udtrykte sin Tak i saa, men dybt følte Ord. Den Ubekjendte lod til ikke at ville modtage nogen Tak, men forsikrede, at han blot havde opfyldt en simpel Menneſkepligt. Han havde, sagde han, tidligere seet ham engang i Hr. G's Aulier, og siden den Tid havde han paa sine hyppige Vandringer til Louvre med Bekymring lagt Mærke til Malarers stedse tiltagende Venſkab for dette farlige Menneſke, der ikke blot var en bekjendt Jesuit, men ogsaa en berygtet Politieſpion. Allerede ofte havde han villet advare ham, uden at kunne finde en Leilighed dertil. Han prisſte sig lykkelig, sluttede han, at han endelig engang havde været saa heldig, at kunne give ham et Vink.

Le Bas takkede den Fremmede paany, medens Denne med megen Deeltagelse ſpurgte ham, om han ogsaa var viſ paa, at hans Advarſel ikke kom for ſilde; han frygtede det næſten, tilſvarede han, thi han havde

selv i Hr. G's Attelier hørt nogle uforsigtige Ytringer af ham, og det var jo rimeligt, at lignende ofte vare undsluppet ham under hans Omgang med den falske Abbed, hvisaarsag han under Tingenæs nærværende Stilling for Alvor var bekymret for ham.

Den unge Mand besvarte den Ubekjendtes mennes skjærlige Deeltagelse med fortjent Tillid. Han meddeelte ham uforbeholdent Alt, hvorfor han kunde have Grund til at frygte, talte længe med ham om det os bekjendte Portrait, og Underskriften paa samme, og nødte den modstræbende Fremmede endelig til selv at tage det i Dietsyn, for at overbevise sig om hans Uskyldighed.

Den Fremmede beroligede snart den unge Maler. Han fandt hele Sagen i sig selv ubetydelig, og forlod endelig det lille Tagkammer i Rue St. Jacques, under den arme Le Bas's gjentagne Tassigelser. Denne ledte sagede ham til Palais de justice, hvor den Fremmede forsikkrede, at han havde Forretninger, og tog Afsted med sin unge Ven.

Det var en skøn Foraarsaften, paa hvilken Le Bas endnu i heftig Sindsbevægelse vendte tilbage til sin Bolig. Han tænkte paa sin Rosa, og skjælvende ved Tanken om den Fare, som ogsaa hun var undgaaet, overlagde han ved sig selv, hvorledes han bedst skulde meddele hende denne Hemmelighed.

I Nærheden af sin Bolig traf han paa sin Ven M..., den Ene af Digterbrødrene. Han fortalte Denne, hvad der havde tildraget sig.

„For Himlens Skyld! raabte Denne: Min arme Ven, vær paa Din Post! Jeg frygter meget for, at Du er faldet i Kløverne paa to Politiespioner, istedetfor een. Alt maatte bedrage mig, hvis det Hele ikke er et aftalt Spil mellem to af vort agtbare Polities Haandlangere. Saadanne Tilfælde ere ingenlunde sjældne, og, saasandt Du har Dit Liv kjær! Du har mere Grund til at

frngte for Ubvareren, end for Abbeden. Hvorledes saae han ud? Hvordan var han flædt?"

Le Bas havde kun lagt lidet Mærke til sin Redningsmand, men i sin Forstrækkelse søgte han at skildre ham for sin Ven, saa godt som han formaaede. Dens ne kjendte ham ikke.

„Retfærdige Gud! udbrød Le Bas forfærdet: Hvorvidt er det kommet med os! Hvem skal man troe, naar de helligste Eder trædes under Fødder! O mit Fædres Land! Er den Tid vendt tilbage, da Sønnen forraader Faderen, Brudgommen sin Elskede, da alle Venskabets, Kjærlighedens og Tillidens Baand trædes i Støvet, og Intet lever uden Despotismen under Hykleriets og Bigotteriets Maske! Hvorlænge, Frankrig, vil du bære dette nye Slaverie!"

„Ikke længe, min Ven! svarte M...: Forlad Dig derpaa!"

Le Bas var meget urolig, da han betraadte sit lille Bærelse. Overalt troede han at see sig omringet og beluret af Spioner og Forrædere. Denne Tilstand var piinlig og utaalelig. Med mørke Ahnelser kastede han sig paa sit Leie; selv Tanken om Rosa kunde ikke berolige ham, og Forestillingen om at denne fine Blomst skulde omplantes, fra sin stille Alpedal i denne vulkanske Jordbund, forøgede hans Uroe.

Han tilbragte en søvnløs Nat; derpaa stod han op, forseglede, tilintetgjorde og skjulte, uden at vide hvorfor, en Deel af sine ligegyldigste Papirer, sonderrev nogle Tegninger, tilslaaede sin Dør, og kastede sig derpaa, overvældet af Angst og Uroe, igjen paa sit Leie. Først høit op paa Dagen opløste hans Sorg sig i en blid Slummer. Men neppe var han faldet i Søvn, førend en heftig Larm udenfor hans tilslukkede Dør forstrækkede ham.

Guld af Brede over denne Forstyrrelse, sprang han op og spurgte, hvad der var paa færde.

„J Lovenes Navn, luk op!“ tilraabte en fremmed Stemme ham.

Le Bas sank forfrækket ned paa sit Leie. Forjævet søgte han at gjenvinde sin Fatning; men han skjælvede og var ikke istand til at opfylde den Fremmedes Befaling.

„Endnu engang, luk op! gjentog Stemmen; Eller vi brække Døren op med Magt.“

Denne, efter hans Fædrelands Love, utilladelige Trusfel fyldte ham med Brede og Uvillie, og disse Forlekker gav ham pludseligt sin tabte Fatning tilbage. Rast sprang han op, aabnede den tillaaede Dør og raabte, idet han med Stoltbed traadte frem for Retfærdighedens Haandlangere: „Hvad ville I? Dette er en fransk Borgers Bolig! Hvem vover her med Vold at trænge ind?“

Politiets Ufsendte traadte uvilkaarligt et Skridt tilbage; men en lille, undersætsig Mand trængte sig frem igjennem den forsagte Hob, og traadte hen foran Ynglingen, der, uagtet de forandrede Træk, i ham gjenkjendte sin gamle Ven, den værdige Abbed. Denne knappede sin Overtjole op og viste den forbausede Yngling Politicommissairernes Skildt og hvide Skjærf.

„Elendige Bedrager! raabte Le Bas ude af sig selv ved dette Syn: Hvor er Din Befaling?“

Den falske Abbed trak med megen Rolighed et forseglet Papiir op af Lommen, der, med Præfectens Underskrift, befalte Politicommissairen Le Comte noie at undersøge Hr. Le Bas's Bolig, da han var anklaget for at staae i forræderiske Forbindelser, og for at bevare Billeder, der vare bestemte til oprørske Hensigter, ligesom de ogsaa vare forsynede med Vers, der skulde opfordre til Oprør mod den kongelige Regjering, dernæst at sætte den Anklagede fast og at optage en noiagtig

Protocol over de foresundne Sager; hvilket Alt inden 24 Timers Forløb skulde afleveres i Præfecturet til videre Behandling.

Brede og Forbittrelse stormede i Unglingens Bryst, da han gjennemlæste dette Papiir. Tanken om Rosa gennemfoer som et Lyn hans Sjæls Nat, og ikke længere sig selv mægtig greb han den falske Abbed, der leende stod foran ham, med Kjempekraft i Brystet, og styrtede ham med det Udraab: „Til Helvede, nederdrægtige Skurk!“ midt ind i den forbausede Skare af Retsbetjente, saa at han just ikke meget blidt styrtede til Jorden i deres Midte.

„Gjør Eders Pligt!“ skreg Denne rasende til Genstrømmerne; og medens Le Bas endnu stod som forstenet over dette raske Skridt, omringede Skaren ham og bandt hans Hænder uden Modstand.

„Retsfærdigheden er krænket! skreg Cohortens rasende Anfører: I ere Vidner dertil. Voldsom Modstand mod Regjeringens Befalinger! Helas, Monsieur! Det vil komme Dem dyrt til at staae!“ raabte han haanligt.

Medens Le Bas sad paa sit Leie og stirrede hen foran sig, var den foregivne Abbed beskæftiget med at optage den lovmæssige Act over Opfyldelsen af sit Hverv. Naturligvis begyndte Denne med en Beretning over den voldsomme Modstand Retsbetjentene havde mødt, og endte med et Register over alle i den Anklagedes Huus foresundne oprørske Billeder og Skrifter, hvilke, til siens synlig Uergælsel for Øvrighedspersonerne, indskrænkede sig til det os bekjendte Portrait med hosfoiede Underskrift, til to eller tre af Politiet confiscerede Broschurer, og den bekjendte patriotiske Digters Sange.

Den hele Dag forløb under Eftersøgelse. Om Aftenen blev Le Bas med Lænker om Hænderne, som det sommede sig en saa farlig orbryder, ført til Præfec-

turfængslet, hvorfra han den følgende Morgen bragtes til Fængslet la Force.

Her i sit lille eensomme Kammer havde han Noe nok til at overtænke sin Skjæbnes sorgelige Vending. Bevidstheden om sin Uskyldighed og om at være Offer for en affkyelig Intrigue gav ham hans Sjæls Rolighed tilbage. Men Erindringen om den hulde Rosa, Forestillingen om hendes Angst og Skræk forjog bestandig denne Rolighed igjen. Ved Tanken om hende togte hans Blod; han tabte sin tydelige Bevidsthed, og frygtede for at tabe sin Forstand, hvis denne Tilstand skulde vare længe.

Imidlertid drev man paa Undersøgelserne. Commissairens Beretning indløb til Præfecten, en noget langsom Embedsmand, der syntes at være aldeles ubrugelig for sine Foresattes Planer. For Denne syntes Le Bas's Forbrydelse dog at være mindre betydelig, end man havde forestillet ham, hvorfor han ogsaa lod den fangne, trods hans Modstand mod Dørrigheden, tilbyde at blive løsladt mod en Caution af 9000 Francs.

Men hvorfra skulde den arme Le Bas erholde denne Sum? Man indsaae Muligheden heraf, og Le Bas blev derfor i sit Fængsel, indtil hans Proces kom for Retten. Paa Grund af den Mængde lignende Undersøgelser, der uhyggeligviis vare forhaanden, varede det over en Maanedes Tid, inden hans Proces kom for Tribunalet, der skulde domme hans dobbelte Forbrydelse. Imidlertid var Le Bas's Navn blevet udslettet af Candidaternes Liste, der søgte Ansættelse ved Institutet; hans skjønne Arbejder vare deels tabte, deels ødelagte, og han selv havde nu Tid og Leilighed nok til saa udførligt, som han ønskede det, at tilmelde den arme Rosa sin sørgelige Skjæbne.

Disse Breve, som hans Advocat besørgede, ankom ogsaa til deres Bestemmelsessted, og hvorvel Le Bas

ikke erholdt noget Svar derpaa, saa ville vi dog snart faae at see, hvilket Virkning de frembragte i Chur.

Forhorene over *Le Bas* begyndte. Han var fast overbevist om, at see sin ubekjendte Advarer, hvem han nu bestemt ansaae for en Compagnon af Abbeden, optræde som andet Vidne imod sig. Men den Bentedede lod sig ikke see, til stor Forundring for den Fange og hans bekymrede Venner.

Man havde ikke kunnet overbevise ham om Andet, end om nogle uforsigtige Ytringer mod den nærværende Regjering, om Besiddelsen af Portraitet med den oprørske Underskrift, og om hans Ulyst til at deeltage i et Selskab, der var en Green af den store Congregation, hvilket vi vide han skriftligt havde afflaaet i skarpe og dadlende Udtryk.

For alle disse Forbrydelser blev *Le Bas* dømt til Tabet af sine oprørske Papirer og til en Penges Straf, der beløb sig til 2000 Francs; men fordi han havde vovet at lægge Haand paa en Ørighedsperson og modsætte sig hans Befaling, blev han dømt til 366 Dages Tugt; huusfængsel og til i fem Aar at være under Politiets Opsyn.

Vi skildre ikke, hvad der ikke lader sig beskrive, den stakkels Malers Smerte, da Tribunalets Præsident forkyndte ham sin Dom. Det var ikke den korte Fængsling, eller den lidet betydende Pengebøde, men det var Tabet af alle sine Udsigter i det elskede Fædreland, Umuligheden i at kunne leve under en saadan Regjering, Overbeviisningen om at der virkelig eksisterede en Sammenstørgelse imod ethvert frisindet Ord, imod enhver Oplysning, Frihed og Fædreland elskende Borger, alt dette var det, der gjorde denne Dom til et ødelæggende Tødsenslag for ham.

Hvem af vore Læsere, der forresten veed, hvad det vil sige at henleve et heelt Aar i et fransk Tugthus;

fængsel, i Forening med smudsige, strafværdige Forbrydere, givet til Priis for en raa Fangevogters Tyrannie — han vil dele den Stræk, der næsten forstenede vor arme Ven, da han hørte Dplæsningen af sin Dom.

Hvorledes det nu end gik til, hans Appellations- Ansøgning blev afsøist, og den stakkels Kunstner blev nu, efter en sørgelig Afsked fra sine Venner, der havde betalt Pengebøden for ham, ført til Passy, i Nærheden af Hovedstaden, for at udstaae den anden Deel af sin Straf, men vi ville skaae vore Læsere fra Beskrivelsen af den skrækkelige Lod, der ventede ham der. Hans sidste Bøn til sine tilbageblivende Venner var, at de vilde lade være at besøge ham, for ikke at stille sig blot for en lignende Forfølgelse, som den, han var blevet Offer for; dernæst bad han dem om at trøste sin Kosa, og, saameget som muligt, søge at indsamle Efterretning om hans ædelmodige Udvarer.

Det var i Midten af Juli Maaned 1830, at Le Bas paa denne sørgelige Maade forlod Frankrigs Hovedstad, for at ombytte Louvres glimrende, for ham saa dyrebare Sale, med et affkyeligt Fængsel.

Han lod en oprørt Hovedstad ligge bag sig, hvis Befolkning hvert Dieblis ventede paa de Volds-gjerninger, der skulde give Signalet til at bringe længe overveiede Machinationer i Udførelse, og styrte et hyklerisk og tyrannisk Regjeringssystem.

Le Bas's og hans Venners sidste Breve havde vendt op og ned paa Alt i den røde Stjerne i Chur. Kosa havde, overvældet af sin Smerte, kastet sig for sin Moders Fodder, tilstaaet sin Kjærligheds-Forbindelse, og anraabt hende om Tilgivelse og Hjælp. Hun ansaae, og maaskee ikke med Uret, den hele Ulykke for en retsferdig Straf af Himlen, fordi hun havde fordulgt sin Kjærlighed for en saa kjærlig Moder, som Annette.

Hun udgjød hede Angerstaarer og anraabte hende om hendes Vistand.

Den arme Annette vidste ikke, hvad hun skulde foretage sig. Hun havde ikke Mod til at gjøre sin Datter Bebreidelser, da hun saae, hvormeget hun leed, og hun frygtede for at bringe hende til Fortvivlelse. Hun omfavnede og trøstede sin Rosa, hun gav hende sin Velsignelse og søgte at indgyde hende Mod og Haab. Men Intet vilde hjælpe; Rosa hulkede, vred Hænderne og beskyldte Himlen for Grusomhed. Men pludseligt syntes en ny Tanke at besjæle hende.

„Hen til ham, min Moder! raabte hun og kastede sig i den forundrede Annettes Arme: Lad mig komme hen til ham. Jeg vil bevæge hans Forsølgere, eller dele hans Fangenskab. De ville ikke være grusomme; de ville idetmindste lade mig døe ved hans Side, og mit bristende Dø vil trøste og styrke ham til modig at bære sin Skjæbne. O, lad mig blot komme derhen, min Moder!“

Annette gjorde Indvendinger, men forgjæves. Hun begreb ikke, hvad Datteren tænkte paa, men Denne havde allerede fast besluttet, selv ved Thronens Fod at anraabe om Retfærdighed for den Elskede, skulde det end koste hendes Liv.

„Her maa jeg døe! raabte hun: Uden Trøst og uden Haab. Tro mig, min dyrebare Moder! Din Rosa's Hjerter vil ikke kunne udholde denne Marter. Lad mig derfor forsøge at redde mig selv og ham. Jeg maa gjøre nogen Opoffrelse hvis jeg ikke skal ligge under for min Smerte! Jeg kan ikke blive, jeg maatte flygte herfra. Lad dette ikke skee uden Din Velsignelse, min Moder!“

En saa bestemt yttret Beslutning kunde Annette ikke modsætte sig. Hun søgte at forhale Udførelsen, i Haab om at Tiden vilde lindre Datterens Smerte; men Rosa

wilde ikke vide af nogen Opsættelse, og endelig var der intet Andet tilbage for den bekymrede Moder, end at forene sig med Datteren til Planens hurtige Udførelse.

Hendes Fætter Anton Rüttimann, en indsigtsfuld Mand, havde i sine tidligere Aar lært Kogekunsten i Paris hos en duelig Mester i dette Fag. Denne skulde ledsage hende. Han var meget nøie bekendt med Hertugen af Orleans's Kjøkkenmester, og saalidet Rosa endog vilde høre om de Planer, som den velmenende og veltalende Kjøkkenmester byggede paa dette Bekendtskab, saa grundede Denne dog de meest glimrende Forhaabninger derpaa. Pigen selv havde fast besluttet, for enhver Priis at trænge sig igjennem til Thronens God, for at anraabe Kongens Retfærdighedskjærlighed eller hans Naade for sin Forlovede, og for at bevidne hans Ukyldighed. Staffels Barn! Som om det var nok at være skyldfri, for ikke at blive forfulgt! Som om Retfærdigheden, Dit Vidnesbyrd eller Din Eed kunde antages for gyldige Beviser! Som om endelig Thronens Naade lod sig røre af et Raab, som Dit, til at foretage sig noget, der stod i Modsigelse til dens Lidenskab er.

Rosa og Fætter Rüttimann forlod tre Dage derefter Chur, og begav sig, under Moderens Velsignelser, paa Veien til det nye Babel. Rosa kunde ikke græde, saa fuld var hendes Sjæl af Planer, Forhaabninger og Tvivl; men den gode Moders Taarer strømmede rigeligt. Rosa havde kun lidet Bagage med sig, men derimod et vægtigt Pengekærin, hvori tilfældigviis ogsaa befandt sig hendes Confirmations-Præsent, den gode Tante Kessli's forhenværende Pant.

Medens deres Reise under allehaande Hindringer kun langsomt nærmede sig sit Maal, var den Vulkan, paa hvilken Frankrigs Throne havde hvilet, udbrudt til Skææk for hele Verden.

Uduelige, forblindede Tjenere havde bragt Regjeringen til at troe, at den med væbnet Haand kunde dæmpe og beseire et Folks Frihedssind, hvis Love og Friheds-Garantier man med fræk og skjændig Haand havde omstyrtet. Saa ubegribelig var Regjeringens Forblindelse, at den formastede sig til at ville befjæmpe Borgernes Ønsker med Borgernes Bajonetter. Et frygteligt Udbrud af Folkeforbitrelsen havde rokket alle Statens Grundpiller; Hylkeriets og Bedrageriets hele Bygning styrtede bragende sammen i et Ru, og de otte til titusinde Offre, som Ruinerne begrovede, døde som ligesaa mange Martyrer.

Kongen, Regjeringen flygtede, og Blobberet havde en Ende. Paris, næsten forundret over at see sig reddet, var en jublende Feltleir, hvor enhver Borger var en Frihedshelt, en Tell, en Winkelried. Schweizerne flygtede, afvæbnede, befjæmmede; en ny Tingenes Orden fortrængte snart den gamle Vilkaarlighed; og de sidste Spor af det gamle, uduelige Magthaverie vare forsvundne.

Folket, hvem Maadeholdenhedens Genius intet Dieblif havde forladt i denne exempellose, rørende Kamp, havde udraabt Kongehusets meest elskede Prinds til Rigets Statsholder. Snart efter smykkede Kongekronen det ædlest og værdigste Hoved i Frankrig. Den høihjerte, frihedssindede, ædle og ædelmodige Hertug Louis Philippe af Orléans blev udnævnt til de Franskes Konge.

Vi skildre ikke disse blodige og rørende Scener, der snart have fyldt Europa med forbausende Beundring, snart med Skræk og Forsærdelse; der er Ingen af vore Læsere, der ikke kjende dem, Ingen, der ikke med bedrøvet eller frydefuldt Hjerte har gennemlevet dem.

Vi vende tilbage til Rosa og hendes Fætter, der naaede de Frankrigs Hovedstad næsten samme Dag, som dens Porte aabnede sig for Fremmede. De vidste kun lidet af hvad der var foregaaet, dels fordi de paa Reisen kun havde hørt forvirrede Fortællinger derom, dels fordi Begge vare

altfor meget beffjæstigede med deres egen Smerte og deres Planer, til at de skulde bryde sig om at forstaae de saa Efferretninger, der naaede deres Dren. Imidlertid begreb Fætter Rüttimann dog, at hvad der var passeret ikke var ugunstigt for deres Dnskers Fremme, og saameget vilde Rosa ogsaa gjerne forstaae.

Da de vare flyttede ind i deres lille Bolig, nærved Hotel de ville, og Fætteren havde opsogt deres Correspondent, den arme Le Bas's modige og fortjente Advocat, vendte han fuld af Begeistring tilbage til den bekymrede Rosa. Den værdige Advocat havde modtaget ham med inderlig Glæde, da han hørte Aarsagen til hans Besøg, han havde sat alle sine trængende Forretninger til Side, ført ham ind i et Værelse, givet ham de bedste Forhaabninger, og lovet ham at opsætte et Bønsskrift, som Rosa selv skulde overlevere de Franskes elskede Konge. Imorgen skulde Suppliken være færdig, og den værdige Advocat lovede selv at aabne Supplikantinden Veien til den nye Throne, der, som han forfikkrede, nu ikke længere var utilgængelig for Noget, der behøvede Beskyttelse.

Hvor jublede Rosa ved disse Efferretninger, som Fætteren tusinde Gange maatte gjentage! Hvor utaalensligt langsomt hensnege Timerne sig til den forventningsfulde Dag brød frem. Det forekom hende som om Solen tøvede med at forlade saa skøn en Dag, som den, der nu heed og glødende, men dog smilende og vederqvægende hvilede over Frankrig.

Endelig blev det Aften, og endelig hensvandt den sønsløse Nat. Rosa pyntede sig festligt. En fin, hvid Klædning omsluttede hendes ranke, veldannede Legeme; det fædrelandske Skjort af høirodt Silke turde, uagtet alle Fætterens Modsigelser, ikke fattes derover. Et Livsstykke af samme Farve sammenpressede den ængsteligt helgende Barm. Hendes guldgule Haar omflød i na:

turlige Loffer Panden og Kinderne, og saldt, efter Hjemmets Skik, tilbage over Rasken i to lange silkebløde Fletninger. Om Halsen havde hun en Guldkjæde med den kostbare Medaillon, hvis funklende Glands rigtignok kun lidet passede til hendes øvrige simple Dragt, men som Rosa dog paa ingen Maade vilde lade blive tilbage.

Men, hvad der langt overstraalte denne funstige Glands, var Rosa's ungdommelige og yndige Skjønhed. Hendes Kinder vare idag smykkede med den skjønneste Incarnat; paa Panden thronede Lilierne, hvormed Sorg og en gjennemvaaget Nat havde bedækket den. Hendes hele Figur syntes ligesom forklaret, og af hendes Læbe udtalte sig paa samme Tid Kjærlighed, Mod og et blidt Sværmerie. Intet kunde sammenlignes med hendes friske og ungdommelige Skjønhed i denne uhyre Hovedstad, hvor kun altfor ofte den funstige Grazie uddannes paa den naturlige Skjønheds Beføstning.

Bed sin Fætters Arm steg Rosa i den beskedne Hærebog, der skulde bringe dem til Palais de justice, hvor deres Advocat havde bedt dem møde sig. Den alvorlige Advocat betragtede ikke uden Bevægelse det hulde Barn, der for første Gang viste sig for ham i sin hele Ynde. Han ansaae det for et godt Auspicium, thi hvor er vel den Skjønhed, i Palladset eller i Hytten, der ikke veed at aabne baade Hjerter og Dørre?

Han steg ind i sin Klientindes Vogn, der nu uden videre fjørte ad den nærmeste Vej til Palais Royal. Undervejs bad han Rosa saa meget som muligt at bevare sin Naturlighed, at overrække Kongen stiltiende sit Bønskrift, og, naar den gode Konge havde læst det, at kaste sig for hans Fødder, for med saa Ord at bede om Naade for sin arme Ven.

Rosa lovede alt dette; men hun følte allerede nu, at hendes Hjerter bankede lydeligt, og at dette Løfte var lettere at give end at opfylde. Da de naaede Slotsgaarden,

fleg Advokaten ud og bad sine Ellenter at oppebie sin Tilbagekomst her. Han forsvandt mellem Palladsens Vagter, og en lang forventningsfuld Time forløb, inden han igjen blev synlig. Han havde taget en Afskrift af Supplikken med sig. Endelig kom han. Hans Ansigt straalte af Glæde og Haab.

„Hurtigt! raabte han allerede langt fra til de Væntende: Hurtigt ud af Vognen!“

En Mængde Nysgjerrige stod rundt omkring. Med Rosa under Armen trængte han sig gennem Hoben, der ligesom af Erbødighed for hendes Skjønhed villigt gav Plads. Vestibulen og Trapperne vare ligeledes opfyldte med Folk, der havde forsamlet sig her, for at see den elskede Konges Ansigt. Man saa kun saa Vagter, blot en Kammerherre var bestjæftiget med at holde den bevægelige Masse tilside.

Ved Trappen forlod Fætter Rüttimann Rosa, for at opsoge sin gamle Ven, Kjøkkenmesteren, og om muligt bevæge ham til at indlægge et godt Ord for dem. „Forlad Dig paa mig! sagde han ved Afskeden til Rosa: Mester Germain's Ord ville ikke være uden Virkning; thi det gjentager jeg: fra Kjøkkenet kommer altid de mildeste Tanker over de høie Herrer.“ Advokaten smilte. Man aftalte at mødes, og Rosa steg op af de sidste Trappetrin. Forsalen var fuld af Mennesker; man saa mange bekymrede og ventende Miner; men for Diebliffet idetmindste syntes Enhver at glemme sine egne Angiveligheder ved Synet af Rosa. En lydelig Mumlén opstod, og man hørte Udraab af Beundring, som: Oh quelle est belle! Quelle est charmante!

Advokaten agtede ikke paa disse Udraab, men nærmede sig hurtigt en af Dørrene, der vendte ud til Forsalen, hvor han bankede tre Gange sagte paa. Døren aabnede sig; man opdagede en glimrende Uniform. Rosa

Skjelvede, hun troede at see Kongen; men Advokaten bøjede sig let og hvisttede, idet han forestillede hende:

„Kosa Rüttimann, la petite Suisse, que sa Majeste veut voir!“

Døren lukkedes atter, for et Dieblif efter at aabne sig paany.

Kosa traadte ved sin Beskytters Haand ind i en uhyre Sal, der var opfyldt med Herrer og Damer. Dragternes Glands, Uniformernes Pragt, og de fra alle Kanter paa hende rettede Blik, forvirrede hende. Forskrækket slog hun Vinene ned og skjelvede heftigt af Frygt og Forventning. Men Advokaten trykte hendes Haand fastere, og førte hende med hurtige Skridt midt igjennem den glimrende Forsamling hen til den modsatte Dør. Denne aabnede sig, og frembød Synet af et lille smukt pelt, men smagfuldt decoreret Kabinet, hvori en venlig, værdigt udseende Mand sad ved et lille Bord, beskæftiget med at gennemsee nogle Papiirer. Bag ved ham stode to Herrer i glimrende Uniformer.

„C'est le Roi!“ hvisttede Advokaten til Kosa, mens En af de glimrende Herrer greb hendes Haand og førte hende hen til det lille Bord.

Kosa havde kun Tid til at kaste eet eneste Blik paa denne Skikkelse; men med dette Blik forsvandt ogsaa, til hendes egen Forundring, al hendes Frygt. Et Mod, som hun ikke vidste at forklare sig, besjelede hende, da Kongens milde, venlige Mine vinkede hende hen til sig.

Kongen stod op, Kosa bøjede sig dybt. En yndig Forvirring var Alt, hvad der var blevet tilbage af hendes Frygt. Hun overrakte sit Papiir, som Kongen udfoldede.

„O, jeg veed det, jeg veed det! sagde han mildt smilende, og hans Blik hvilede med Velbehag paa Kosa's blomstrende Ansigt: Stakkels Barn! sagde han dernæst paa med den blideste Stemme: Du har vel lidt meget!

Jeg troer det, ja jeg troer det. Jeg har meget at gjøre godt igjen!”

Nu var Diebliffet kommet. Rosa sank ned for Kongens Fodder. „Raade! raabte hun: Raade for min uskyldige Ven!”

„Nei, sagde Fyrsten rørt: ikke Raade, men Retfærdighed, mit Barn! Du skal snart saae Din Ven igjen!” Med disse Ord løstede han den næsten afsmægtige Rosa op i sine Arme. Rosa greb hans Haand og bedækkede den med Kys; der fattedes kun lidet i at hun var gaaet endnu videre. Men nu traadte Advocaten frem i rette Tid.

„Tillad, Sire! at den stakkels Le Bas's Forsvarer vover at bevidne Dem sin Tak, istedetfor denne Pige . . . .”

„Nei, min Herre! svarte Kongen: Jeg er Retfærdighedens Haandhæver. Det er den, De maa takke, hvis det er nødvendigt, for de lykkelige Omstændigheder, der tilfode os at laane den Dre; — mig ikke!”

Med disse Ord rakte han den værdige Advocat Haanden, som Denne med Taarer trykte til sine Læber.

Under denne Pause havde Rosa heftet sine Bine paa Kongen. Hun forstrækkedes hestigt. Disse Træk vare hende bekjendte, hun havde seet dem før. Uvilkaarligt faldt hendes Blik ned paa Brystet efter Medailjonen. Hun greb efter den. — O Gud, den var borte!

I sin første Forstrækkelse styrtede hun henimod Døren. Alle forundredes over denne Bevægelse; men i det samme Dieblif bemærkede hun allerede sit kostbare Vant i Kongens Hænder. General A., Kongens Adjutant, der var traadt ind efter dem, havde fundet det paa Gulvet, og overrakte Kongen det med synlig Forundring.

Denne betragtede det eftertænksomt. Han syntes at ville vække paany en gammel, slumrende Erindring. Han strøg sig med Haanden over Panden, og saae snart

paa Rosa, snart paa Medaillonen. En stum Pause paafulgte, under hvilken Enhver af de Forsamlede forundret saae paa den Anden.

„Min Gud! raabte Kongen endelig: Annette Kessli!“ og aabnede Armene.

„Barmhjertige Himmel! raabte Rosa, og sank ned for hans Fodder: Min Moder!“

„Din Moder!“ udbrod Kongen, og sluttede paany det skjonne Barn i sine Arme. Saaledes blev han staaende nogle Dieblkke. Man saae, hvad det kostede ham at bekjempe sin Kærlse.

„Det er godt! sagde endelig Kongen med gjensvunden Fatning: Jeg har nu ingen Tid. Hr. Advokat! Eedsag De denne Pige; hun skal imorgen atter komme til mig. Min Kone maa see hende! Dette Pant besholder jeg til imorgen. Det er et Familiestykke. Altsaa imorgen ved Dagens Frembrud. Lev vel!“

Den værdige Advokat var ude af sig selv af Forundring, og vore Læsere kunne tænke sig, hvad Rosa følte, da hun forlod Forsalen.

„Han har sluttet mig i sine Arme! raabte hun alserede langt fra til den gjensfundne Fætter: Han kjender min Moder! Han veed hendes Døbenavn!“

Fætteren troede, at det var en Drøm, og det kostede virkelig megen Møie at gjøre ham det Hele begribeligt. Nogle dunkle Erindringer om Begivenheder, han for længe siden havde hørt omtale, syntes at opvaagne hos ham, uden at han dog kunde komme til klar Besvidsthed derom.

Hvorledes Dagen henrandt, ville vi ikke fortælle. De Lykkelige forlode ikke deres værdige Beskytter, der deelte Fætterens Forundring, og ligesaa lidet som Denne kunde forklare sig en saa besynderlig og hemmelighedsfuld Sag.

Endelig kom Morgenens, og med den den bestedne Hærevogn, der igjen skulde bringe de tre Lykkelige til Palais Royal. Salene vare nu næsten tomme, og Rosa gjennemilste dem idag med gandske andre Følelser, end igaar. Hun var ligesom hjemme nu, og længtes ordentligt efter at see den ædle Fyrste, saaledes som man kan længe efter en gammel, længe savnet Ven.

Hendes eneste Bekymring gjaldt den arme Le Bas; men ogsaa derover vidste den gode Advokat at trøste hende, thi han havde erfaret, at en Rabinetscoursere allerede var affendt til Passy.

En Kammerherre modtog dem, og førte dem med Venlighed igjennem flere tomme, prunkløse Gemakker. Den store Salddør aabnede sig, og Rosa saae sig midt imellem den kongelige Familie. Da hun traadte ind, var Familien netop samlet ved Frokosten. Kongen, med sin Gemalinde ved Haanden, kom hende imøde. Den gode Dronning høiede sig, som en allerede længe Bekjendt, ned imod Rosa, og kyssede hendes Pande, Prindserne, Børnene, omringede hende med venlig Nysgjerrighed.

„Mit hulde Barn! begyndte Kongen efter en Pause: Jeg er Din Moders Skyldner. Hun vilde engang opoffre sin hele Eiendom, sin Mødrene arv, for at hjælpe mig; men jeg er nu ogsaa Din, thi Du har erindret mig om denne gamle og forglemte Gæld. Her, tag først Dit Pant tilbage, vedblev han, idet han overrakte hende Medaillon, hvori hans eget Mignaturportrait nu var indfattet, — og nu — giv mig Qvittering!“ I dette Dieblit aabnede sig, paa Kongens Bink, en Sidedør, og — Maleren Le Bas kastede sig for hans Fodder. Kongen løstede ham iveiret og førte ham hen til Rosa, der længe høit grædende holdt ham omfavnet. Den hele Forsamling var dybt rørt. I dette stumme og høitidelige Dieblit blev tre Sjæles Trost og Dyd belønnet,

saa at det var vanskeligt at sige, hvem af dem der var den Lykkeligste.

„Monsieur Le Bas! begyndte endelig Kongen: De er fri. Den uretfærdige Dom, der for en kort Tid adskilte Dem fra Deres Brud, vil blive cæsset. Og dette Hvers giver jeg Dem, Hr. Procureur, thi alt dette er dog i Grunden Deres Bærf.“

Le Bas og Advokaten kysede den ædle Fyrstes Haand. Men i det samme Dieblis vaklede den unge Maler tilbage, og holdt sig kun med Noie opreist ved en Stool. Her stod han som naglet til Gulvet.

„Gud i Himlen! raabte han med et Udtryk af den høieste Overraskelse: Drømmer jeg, er jeg vaagen! Seer jeg ret! Min ædelmodige Udvarer!“

Kongen saae forbauset paa ham. Han greb hans Haand, smilte, og en skøn Taare traadte i hans Die.

„Nu ja! raabte han: Gandske rigtigt! Vi kjende hinanden. Det var en slem Tid, Monsieur Le Bas, vi gjorde Bekjendskab i. Nu, saa ere vi jo fuldkommen qvit. Jeg agtede allerede dengang Deres Talent; nu — bliver De hos mig for bestandigt!“

Hvo skildrer vor arme Bens Forbauselse, da han nu i sin længe søgte, ædle Udvarer fandt den almeens elskede Hertug af Orleans, der nu var hans Konge, den samme, hvem Annette Kessli engang havde elsket i sit stille Sind, da han var Lærer i Chur, den samme, der paa Efterretningen om, at hans Hemmelighed var røbet for nogle Familier i Wallis, var flygtet, og kort derefter bleven forenet igjen med sin elskede Søster, Driginaten til den usfatteerlige Medaillon, og hvis lange, haarde Prøvelser endelig havde fundet den skønneste Løn,

Jorden formaaer at give, — den Løn, at kunne gjøre Andre lykkelige.

Vi vilde drage Forhængen for en Scene, hvis Skil-
 dring, nagtet alle vore Bestræbelser, dog ikke vilde lyk-
 kes os. Overbeviste herom lade vi os nøie med i faa
 Ord at fortælle vore Læsere, at den falske, forræderiske
 Abbed i de tre Juli-Dage blev et Offer for Folkets
 Raserie, at den værdige Advokat nu som Procureur du
 Roi regnes imellem Frankrigs første Retslærde, at Rosa
 Rüttimann nu lever som Hofmaleren Le Bas's lyk-
 kelige Egtefælle i det reddede Paris, og at hendes Mor-
 der, Annette, har besluttet sig til for bestandigt at om-
 bytte „den røde Stjerne“ i Chur med det venlige Huns,
 som de Lykkelige beboe i Rue St. Honore, i Nærheden
 af Palais Royal.

Baad = Væddeløbet i Livorno.

(Af Friherre v. Deseles Reisejournal.)

Den ottende September, den hellige Maria af Monteneros Fest, er en Glædesdag i Livorno. Hende til Ære valsefarte fra den tidlige Morgenstund Skarer af skjønne Piger og Ynglinge til den, paa en yndig Hoi beliggende, Kirke. Medens mange ængstelige Suk her opsendes til den hellige Marie, mange fromme Bøstter gøres, for de Udvalgtes Seier i den forestaaende Væddeløbskamp, paa hvis Udfald mangt et tilkommende Ægteskab, med alle dets ventede Glæder og ikke ventede Sorger, beroer, hente de overgivne Knøse Mod og Kræfter af Vinen i de nærliggende Huse, indtil de, stundom maadeligt nok, ledsage de fromme Bedesøstre hjem. Saa øde Livorno om Formiddagen er, saa stor er den Jolfebrimmel, der om Eftermiddagen bølger sig indenfor dens Mure. Tallose Baade gynge i Kanalen, der gjennemskjærer Byen. Broer, Balkoner, Vinduer, Taarne og Tage vrimle af Tilskuere. Forgjeves spørger en Fremmed hvad der er Aarsag til denne glade Tummel. Ingen har Tid at svare. Endelig hedder det: „See der, Ignazie, Michele, de vakre Knøse! Jeg vædder, han vinder, jeg holder paa ham.“ Nu drage de til Havnedæmningen; derfra begynder Løbet. Under den af den brogede Mennefebrimmel, ligesom med en Regnbue, omvundne Bro, ile de Kamplystne frem i pyntelige Baade, under Folkets Jubel. De kraftfulde, halvnøgne Roerkarle ere ligesom hos Byzantinerne, deelte i 2 Partier, røde og gule, efter de Lørfæders Farve, hvori de have indhyullet Hovederne. Baade med Mohrer, Tyrker og andre phantastiske Dragter følge dem, til Mængdens Fryd med klingende Spil. Fahner vaie fra Bagstaben, eller bølge sig i hvide Sving, medens intetsteds forglemtte Biinflaste gaaer omkring. Liden

vornos rige Ridsmænd have udsat en Priis af 50 Lirer, en sand Skat for de Fleste, for Seierherren. Men Fartsierens Eiere er det ligesaameget at gjøre om den „Gre“, der skal indbringe dem rige Renter hos Landsmænd og Fremmede. De give i nogle Dage førend Bæddekampen deres Undergivne flere gode Ord, for at opflamme dem til Anstrængelse, end i et heelt Aar dets efter. En stor Mængde Tilskuere, der intet Dieblis vil forsomme, storme med de fremskridende Baade til Stedet, hvorfra Bæddeløbet skal begynde.

Endelig forkynnder det tredie Kanonstuds Løbets Begyndelse. Forventningsfulde lammes nu de for saa snaksomme Tunger. Efter denne korte Ebbe stormer Hobens Flod til Brohovedet (Maalet). Med utrolig Hurtighed, mod hvilken den raskeste Løber paa Landjorden bliver langt tilbage, gennemskjærer Baadene Bølgerne; kun de Maager, der henflyve over dem, kunne følge dem. Med de Fremilendes Nærmelse tiltager Larmen. Nu kjender man de Kæmpende, der under Latter og Trudsel stræbe at komme hinanden forbi. Larmende støde Baadene ofte mod hinanden, og, med sand italiensk Lidlighed anstrænger man sig da for, ved Hjælp af lange Stænger, at fremskynde sin egen og forhale Modstanderens Fremgang. Man udsponorerer et Hul, og farer, som et Lyn derigjennem; men, hurtig som en Pils, følger den Næste. Lydelig Jubel forkynnder „Bandsuglen“ Michele og Ignazio som Medbeilere til Prisen; hvo kan maale sig med dem? Forgivees souldne alle Roerfærlenes Muskler; forgieves nedrinder Sveden over de Medkæmpendes ravnsorte Haar og de brune Nakker. Nu fremskyder en høist ubetydelig Baad, der længe blev tilbage, sig i skyndsom Fart, ført af en olivenfarvet Knos. Fra hans Skuldre flagre Baand, og i Brostet har han en Bryllupsbouquet, der gjør ham til Maalet for Tilskuernes Spot. Heida!

Petro, hent Dig Brud og Besætning paa een Gang!" Han tier, men fordobler sine Anstrængelser; thi Maalet er ikke langt borte, og man læser i hans Miner, at de 50 Lirer er ikke det, hvorfor han især anstrænger sig. Dog alt Haab synes at forsvinde ved de overmødige Medbeileres Jlen. Da vaier fra Strandbredden et hvidt Fortklæde fra den Elskede. Han seer det øieblikkelige og raaber: „Jeg holder Ord: Dig eller Hærets Bund!" Et Skrig gjenslyder mellem Hoben. Som om alle Lemmer skulde forlade deres dem tildeelte Sted arbejder han sig fremad, og hans pilsnare Baad naar hans Formænd. Foran dem kan han ikke komme; han maa, paa en halv Favns Længde overlade den Prisen, som det kan lykkes, fra Siden af at affkjære den Unden den vaade Bei. Allerede støde de haardt imod hinanden, og forsøge at støde hinanden tilbage. Deres Belyndes Skrig ledsager Kampen, og Michele er saa lykkelig at trænge sin Modstander noget til Siden; men selv er han derved kommen tilbage; den flinke olivenfarvede Knos benytter dette Øieblik, skyder dem forbi, og — naaer, under høitlydende Fryderaab, Maalet. Her modtager han de 50 Lirer; men en større Løn venter ham. En blomstrende Slut synker i hans Arme, i det han udbryder: „Livornesere! Jeg er en fattig Karl, og denne Pige er min Elskede; hendes Fader har lovet mig hende om jeg seirede i Kampen. Jeg kræver Eder til Vidne at jeg ærligt har tilkæmpet mig hende." — „Hun er Din!" tiljubler man ham, og den sig nærmende Fader seer sig nødt til at lægge deres Hænder sammen.

Nu stormer Mængden hen til den høie Mast, fra hvis Top et rødt og grønt Silkeflag vaier, mellem de i Solskinnet funkende nyprægede Scudi. Fire uhyre Long ere de halsbrækkende Beie, ad hvilke Matroserne, med Ederkoppens Færdighed, opklatre. Lydelig Jubel hilser Seierherren, som klyngende sig fast til den sig i

Toppen høiende Mast, nedtager de ham lønnende Trospæer, og, med Lynets Fart, glider ned ad Touget. De andre Medkæmpende udlees, og søge at skjule sig mellem Mængden. Nu adspredes det, ved de kostelige Rydelsler tilfredsstillede Folk, og lader den Fremmede skue de yndigste Grupper af italienske Skjønne, der ofte kun paa denne festlige Dag komme frem fra Jalousierne. Sildig om Aftenen vandre endnu Skarer af Andægtige — i hvis Midte den skjelmste Amor ikke sjelden indsniger sig — omkring, ledsagende de af Geistligheden foretagne Illuminationer. Alle den hellige Marias paa Husene værende Statuer og Afbildninger straale i Lampestin. Overraskende er Gadernes og Muurkapellernes Forvandling til formelige Templer med udbredte Colonader, de oplyste Døre, som man i nogen Graastand holder for Seepaladser i de mørke Gader, de hvide af Lamper oplyste Telte, hvori jordiske Engle vederqvæge sig ved Jis og Limonade, og de harmoniske Trylletoner der gjenlyde overalt i Byen, og først dybt i Natten endes Madonnas Fest.

Romerindernes Modbydelighed for Vellugt.

— Ein Proteus ist
der Nerven Spiel im Weibe, wie ihr wißt.
Wieland.

Saares paafaldende ere Romerindernes Modbydelighed for alle vellugtende Sager. En Romerinde lugter en Maanedsbrose i en Afstand af 16 til 20 Skridt, og faaer Krampetrækninger, naar den ikke strax bortskaffes. Især ere de Frugtsommelige modtagelige, eller rettere ikkemodtagelige for enhver stærk Vellugt; Læger forsikre, at de døe, om de i fem Minuter nødes til at taale en Roses eller Viols Lugt. Ogsaa Lugten af Kaffe er dem i denne Tilstand ufdragelig. Det besynderligste er, at animalske Lugter, selv forraadnede, ei ere dem modbydelige; en Dame af første Rang, i hvis Bærelse ikke een eneste Blomst det hele Aar igjennem tør komme, boer i de varmeste Sommermaaneder over en Slagterbod, uden at rynke Næsen; ja endog Lugten af Elbakterne gjøre intet Indtryk paa dem. Naturligvis vilis forsømmes aldeles Blomsters Dyrkning, som en Følge heraf i Rom; end ikke i Havenne have, uden i det høieste nogle Geranier, og andre Bærter, der have en syrlig Lugt. Egentlige Blomsterhaver have aldrig; selve Ordet Giardino (en Blomsterhave) er Romerne fremmed. Desso ivrigere lægger man Bind paa Drangerier (Agrumi), hvor Appelsiner og Citroner (Portogallo og Limone) dyrkes; imidlertid stjer man omhyggeligen ogsaa deres Blomsters Uddunstning. Det er let at indsee at kun faa Parfumerier, under saadanne Omstændigheder, bruges i Rom; een eneste Mozdedame i Paris behøver i een Dag flere, end alle de romerske Damer i et heelt Aar. Besynderligere end Alt er det, at selv lidenskabelige Blomsterelskere, naar de i nogen Tid opholde sig i Rom, smittes af denne

Modbydelighed mod Blomster og anden Bellugt, Kun Englænderne parfumere sig her; men de leve ogsaa næsten ganske isoleerte og besøge sjelden romerske Huse. Skeer dette, da lugte Damerne dem snart, og — flye. Forgjæves seer en saadan sig længselsfuld om efter en Ledsagerinde paa Fremtidens Bane; vare end alle hans Kommer fulde med Louisd'ors, ingen Romerinde stjæler om dem naar hans Kommetørklæde er bestænket med Eau de Cologne. Et Skuespilhuus, der, som det italienske Theater i Paris, lugtede som et Parfumlaboratorium, vilde være en Mordergrube for de fine Romerinder.

Lusten — tilføier Forfatteren af Dvennævnte, der selv har erfaret den underfulde Smitte — forekommer mig reen og sund; paa de tre Sider bestryge Sævinndene Rom, og Apenninerne beskytte mod den skadelige Nordenvind. Brysisygdomme, der ofte i saa Uger dræbe, ere meget hyppige. Paa flere nordlige Steder i Italien findes Spor til en lignende Afstyk for Bellugt. I Venedig, fortæller Forfatteren, boede en Kone i samme Huus som jeg; hun faldt engang i Afmagt. Jeg iilte paa mit Kammer og hentede Eau de Cologne. Da jeg kom tilbage, var hun kommen sig; men i det Dieblit jeg besprængte hende med Vandet, besvimede hun igjen. Et halvt Dussin tililende Qvinder styrtede nu over mig, og udfældte mig for en Morder. I min Angst bestænkede jeg ogsaa dem med Vandet, og — flygtede da de daanede. Bærelset blev i flere Dage udluftet, som om en Pestsyg var død deri.

Markbærdigt Brev fra en Moder til hendes Datter i Berlin.

(Ordret aftrykt.)

Albertineken hör mir an, Du bist alleweile noch een junges Fänseken un hast noch keene Erfahrung nich. Drum laß Dich rathen von Deiner Mutter . . . Sie weess, wo Barthel Most holt, is nich uff den Kop jesallen un meent et juht mit Dich, Albertineken. Du liebst den jungen Maler . . . Albertineken, wie kann man so dumm, so unpolitisch sind? Wie kann eene reiche Handschuhmacher-Dochter eenen Mintschen lieben, der keen Feld nich hadd. Da seh mal den Sohn von'n Schneider an, des is een ganz anderer Schlag, in den verliebe Dir, Albertineken, des is een ohsgezeichneter Mintsche, der trägt Manschetten und eene Busenadel, der hadd vielle Bildung, Albertineken; aberst dieses Endiken von eener Malersperschon, wat hadd er? Nischt, nischt als eenen Pinsel un een Paar Farben, mit die er Dir anschmieren duht, Albertineken. Du hast Dir in seine Dalente verliebt, sagst Du. Gott, Albertineken, wie kann man so weit in de Cultur zurück sind, sich in eenen Mintschen von Dalent zu verlieben! Dalent is heut zu Dage so vielle wie jar nischt. Mintschen, die Dalent haben, estemirt man nich. Da seh mahl den Sohn von'n Schneider an, der braucht alle Wochen een Paar neue Handschen, siehst Du, der hadd Bildung, der hadd Dalent. Aberst dieserjenigte Maler, der des ganze liebe Jahr keene Handschen trägt, dieser Maler is, jlobe es mir, Albertineken, eene ganz ordinaire Pflanze, mit die sich eene reiche Handschuhmacher-Dochter ganz und jar nicht befassen duhn muß, Albertineken. So vielle ick weess, hadd der Malermintsche voch noch Schulden. Ich bitte Dir, Albertineken, wie kann man so vernagelt sind, eenen Mintschen interessant zu finden, der Schulden hadd un nich emal een Paar Glacehandschen trägt? Da seh mal Deine Schwester Carolineken an, die hadd een Glück gemacht, die hadd eenen Mann gekriegt, der Thierarzt is un uns kuriren kann. Dabei hadd er Froschens, un wer Froschens hadd, der hadd voch Dalent. Ich bitte Dir also, Albertineken, laas den Maler Maler sind un verliebe Dir in'n Schneider, der um Deine Hand anjehalten hadd un eene brillantene Busennadel trägt.

Die Bäder, Albertineken, bekommen mich sehr jut. In acht Tagen bin ick wieder in Berlin, Grusse Vatern un sage ihn, daß er nich depochiren soll.

Ich grüße Dir un bleibe

Deine
Dir liebenbe Mutter Jette,

Strikkestigen.

(Romance.)

Ung Emma var saa mild og fjen,
Saa from og god tillige,
Dog Halvor elsked' hun i Løn
Saa fuldt som Himmerige;
Elsjendt Moder græd, og Fader loe,
Hun svoer sin Halvor evig Tro,
Dg vented' ham hver Morgen
Før Sol forgylbte Borgen.

Ung Emma vaagner op af Blund,
Hun vaagner fuld af Glæde.
D snart, snart er det Morgenstund!
Den Huldes Læber qvæde.
Du gylbne Sol! o fful dig end,
Snart savner mig min Hjertensven.
Ei dine Straaler varme
Ham see i Emma's Arme!

Men Regn og Storm slog Slag paa Slag
Mod Emma's blanke Ruder,
Dg rundt om hørtet Tordenbrag
Mens Stormen rædsomt tuder;
Ei gylbne Sol paa Himlen stod,
Men midt i Natten rød som Blod
Den vilde Flamme knitrer,
Dg liden Emma jitrer.

Lyt lyt, det knager frygtelig!
Hvi horer man det jamre?
Alt hvirvler Røg og Damp sig
Igjennem Borgens Kamre.
D Emma, Emma, Pige sød!
Den nærmer sig den kolde Død;

Imellem hede Luer
Dens hule Die truer.

Hvorhen, hvorhen? Alt Trappen staaer
I Flamme, Taavnet falder;
Hist knælende i Borgergaard
Din Moder Gud paakalder,
Mens Faderen fortvivlende
Trods Røg og Damp og Gnisterne
Bil ende Emmas Klage,
Men styrter mat tilbage.

I Vinduet ung Emma staaer
I lette Mattekæder,
Paa begge Sider Luen staaer
Mod Vielfer og mod Brædder.
Hun strækker sine Arme ud
Og vender Diet op til Gud.
Mens sølsomt blandt det Røde
De Liliestinder gløde.

Lyt, lyt! hvad nærmer Sorgens Bo,
Hvad traver over Hede?
Lyt, lyt, den gamle Vindebrøge
Nedbruller ved sin Kæde,
Og over Bro og Gaard i Hast
En Ungling traver frist og fast,
Og fæster stivt sit Die
Paa Møen i det Høie.

O Elsker sød! jeg kalder Dig!
Nu frels mig i min Jammer
Du Kærlige som ledte mig
Saa tidt til Emmas Kammer!
Og ned af Ganger springer han
Og dhyper i det klare Vand
Sin Kappe ned, og stuer
Stolt mod de hede Luer.

Dg ud af Varm heel hurtigen
 Et Nøgle han mon lange,
 Dg opad mod sin Hjertensven
 Han smed det trende Gange,
 Dg sec: hun greb det endelig,
 O Under! der udvikler sig
 En sikker Strikkesige;
 Da gløded' meer den Pige.

Med Lynets Fart, ad bratte Veie
 Den Yngling opad iler,
 Den vilde Brand han ændser ei
 Blandt Gnisterne han smiler,
 Dg snart den Mø saa hjertevarm
 I Kolde Mon paa Hals og Arm
 Mod Ildens Kæsen skjærmet
 Sig sine Frænder nærmeh.

O Moder, Moder, græd ei meer,
 O Fader standt Din Harme,
 Din lykkelige Emma seer
 Du i sin Brudgoms Arme;
 Bestædt i rædsom Angst og Nød
 Var nu Din arme Datter død,
 Hvis Kjærlighedens Flamme
 Ei havde endt min Jammer.

Lad styrte Muur, lad brænde Borg!
 Ung Emma's Fader mæler,
 Snart ender sig den mindre Sorg,
 Nu Fadersiet døaler
 Af bedre Lærer blinkende
 Paa Dig, o Du Velsignede!
 Saa tag, saa tag da hende,
 Nu Børn jeg haver tvende!

D. V. Lewetow.

Duggens Oprindelse.

(En bibelsk Mythe.)

Solen nedbalede bag Eden i Østen,
Sænkte sit Guld
Nedover Lunden, hvor Nattergal = Rosten
Aandede Længsel vemodig og hulb;
Blomsten sig vugged',
Ret som den lytted' til Fuglenes Sang,
Sødere dufsted' fra grønnende Wang
Ralken i Østenen, før den sig lukked'.

Smaaafuglen taug i de løvrige Gange,
Solen sank ned,
Østenen fæsted' alt Skygger saa lange,
Indbød Naturen til Hvile og Fred;
Skyerne daled',
Leired' sig trætte paa Himmelen's Rand,
Bølgen gik taus mod den grønnende Strand,
Vinden ei længer med Bladene taled'.

Stilhed nu herffed' i Paradiishaven;
Hvile og Røe
Thronede rundt om, et Billed paa Graven,
Kun var den veget fra Menneskets Boes
Daarligh de glemte
Hvad deres Fader dem venligt forbad:
Kun den forførende Stemme de lød,
Faderens Ord de i Hjertet ei glemte!

Lause de stode i Haven tilbage,
Lytted' med Frygt
Nu til den Stemme, der hød dem at drage
Bort fra det Sted, hvor de boede saa trygt;
Blomsten og Bækken,
Fuglen, som fløited' ved Daggrøn og Nuel,

Skulde de sige det sidste Levvel,
Skilles fra dem og fra Nosen i Hækken.

Sødere, syntes dem, Blomster og Blade
Duftede nu!

Alt var saa skjönt, hvad de skulde forlade,
Følte de Begge veemodigt i Hu!

Sorgfuldt de klage,

Første Gang Taarer i Øiet mon staae: —

See, da stod Duggen paa Blomster og Straae,
Trøster dem venligt, imens de bortdrage!

Derfor, o Menneske! naar Du nedbøiet

Vandrer paa Jord,

Mindes da: Blomsten har Taarer i Øiet,

Og at der Lindring og Trøst i den boer;

Men hvis Du synder,

Og man med Kulde Dig støder fra sig,

Mindes da: Blomsten og græder for Dig,

Og Dig Tilgivelse Duggen forkynder!

S. P. Solst.

F a m i l i e n C e n c i .

Indsvøbte i Bønderkapper nærmede to Bevæbnede sig med sagte Skridt et gammelt, halvforfaldent Forts dunkle Mure. Luften var mild, opfyldt af Blomsternes Duft, og Stjernerne tindrede i den klare Foraarsnat, som om de med dobbelt Glands vilde hilse Naturens Gjenfødelse. De Bevæbnede bankede paa en Dør, som var anbragt i et Taarn, halv dult af mørke Egegrene. Døren blev aabnet, de gik ind, og strax blev der atter luffet. Man hørte derpaa en Lyd, som af en Syggs Stønnen, og en huul Mumlen. Lyset sluktes, Døren gik atter op, og de To, som før vare gangne ind, forsvandt med hurtige Skridt, uden at kaste et Blik tilbage, bag det mørke Krat, der strakte sig omkring Høien, hvor Fortet laae. Kort efter hørte man, at Floiddørrene, som førte ud til en Terrasse, bleve aabnede; en tung Gjenstand blev kastet ud, Grenene og Bladene hvislede, og skrigende for Fuglene op af deres natlige Søvn.

Bed Dagens Frembrud traadte to Damer ud af Fortet, og kaldte med Klageskrig de omkringboende Bønder til Hjælp. En tredsindstyveaarig Oldings Liig blev trukket frem af et gammelt, vildt Blommetræes Grene. Hans Linding var gjennemboret af et dybt Stiksaar; Fortet og Træet var farvet med hans Blod, hans Dine vare frampagtig luffede. Bønderne paastode, at han var myrdet; ifølge Saarets udvendige Skikkelse, meente de at det var bibragt med en spids Kaarde; af de forandrede Ansigtstræk sluttede man til en kort, men rædsom Dødskamp, og de saarede Hænder ansaae man for et Beviis paa en forvovlet Modstand. De to grædende Damer vare af anden Mening og paastode, at den Døde i et Anfald af Hovedsvimmel var styrtet ned fra

Teraffen, og at Gaarene vare en Følge af de skarpe Grene og Spidser i Træet. De yttrede, at hans Død var forårsaget ved et Tilfælde; men de blodige Lagenes, de friske Fodspor paa den nyligpløiede Mark, som førte til Laagen, Qvindernes rasende Hulen, og de med Møie frempressede Laarer lode ahne en frygtelig Hemmelighed.

Denne sørgelige Begivenhed forfærdede for 233 Aarsiden de fattige Indbyggere i Rocca, en liden Bjerglandsby mellem Rom og Neapel. Francesco Tenci, en af Roms rigeste og meest udsøvende Herrer, var den Myrdede. Kort efter blev der i Neapel, og senere i Rom, anlagt Proces mod fire Medlemmer af den Dræbtes Familie; Dødsdommen blev først affagt efter flere Maanedes Forhør og de Anklagedes Tortur.

Det var den 11te September i Aaret 1599. Paa St. Francescos Taarn slog Uhret fem. „Klokken er allerede fem, Broder Marco, og Solen vil endnu ikke hæve sit røde Ansigt over Marken.“ — „Gid den slet ikke vilde skinne idag!“ Disse faa Ord bleve voxlede mellem to Bodsferdige af de Barmhjertiges Broderskab; den Ene holdt en Stav i Haanden med et Kors paa Spidsen, hvorved var befæstet et sort Klæde, liig en Fane, paa hvilket et Dødningshoved og Knokler var afmalet med hvid Farve; den Anden holdt i højre Haand en lille Sølv-Rjedel, og med den venstre bevægede han en indviet Green frem og tilbage. Begge vare klædte i mørke Kjoler med Hætter, som ved en Strikke vare fastgjorte omkring Lænderne. Hættene vare trukne ned over deres Ansigter, og Dinene tittede frem af to Huller; kun de nøgne, af Morgentulden rødfarvede Hænder og Fødder stak frem under den vide Klædnings brede Følger. Disse to Stikkelse, som stode ubevægelige ved begge Sider af Kirkedøren, lignede to Skygger ved Indgangen til Sorgens eensomme Baaning.

Og virkelig, der var Sorg overalt. Templets Porte vare aabnede, men intet Tegn forkyndte, at man vilde høitideligholde nogen Gudsdyrkelse. Ingen Klokkelang havde ved Dagens Frembrud kaldt de Troende til Bøn, ingen Kjerter spredte sine Straaler fra Alteret, ingen Herrens Tjener istemte fromme Sange, ingen andægtig Præst holdt Messe. Ikkun fyrretyve Brødre af de Barmhjertiges Orden skulde hiin Morgen høitideligholde den sørgeligste af alle Kirketjenester: bede den Algode om Tilgivelse for fire til Døden dømte Offre. Det var rede ikke længe, før hiin høitidelige, alvorfulde Stillehed blev afbrudt ved mange Fodtrin og talrige Stemmers Numlen, der ligesom Velger sloge an mod Kirkens dunkle Vægge. Hist og her i Kirkens brede Gang saae man mørke Skikkelser med spidse Hætter spærende frem og tilbage, liig forvirrede Taagebilleder. Omfider stillede disse sig i Rækker og nærmede sig Porten, som en Lileprocession. Nu hørtes Raabet: „Foran med Korset!“ Og Korset med Fanen blev løftet i Beiret og baaret langs med Kirkens Facade, paa hvilken det fastede en flygtig, ubestemt Skygge.

I samme Dieblif da det rædselsfulde Tog satte sig i Gang, brød den første Straale af et rødt Lysstjær, som et Lynglimt, frem af Skyerne, og blinkede paa Kirkens hvide Væg. Med hiint melankolske, sørgelige Skin, der synes at være eiendommeligt for Roms og Asiens Himmel, hævede Solen sig over Bankerne ligeoverfor. Den pludselige Glands blændede Misericordias Brødre. Den Ene holdt Haanden for Ansigtet, den Anden trak Hætten for Næsen, og en Tredie sænkede sit Hoved. Hvo ere de To, som slutte Toget? Som vandre saa langsomt som om de ønskede at gaae ene? Deres Ansigter ere blottede, og Morgenens Straale giver deres Kinder et rødt Lysstjær, som før længe siden i Virke-

ligheden er fremmed for dem. Den Ene bærer den hel-
lige Franciscus Ordensdragt: en simpel nøddebruun Kjor-
tel, omgjordet med en Strikke, et rødt Træcrucifix, og
et langt graat Skjæg, hængende ned over Brystet. To
levende blaa Dine tindre fra hans blege Ansigt, fuld
af Andagt, af hellig og reen Kjærlighed. Den Anden
lader til at være en Mand paa omtrent fyrrethve Aar;
Een af dem, som have tænkt og lidt meget. Hans høie
Pande er furet, hans Dine ligge dybt; man vilde blive
bange for hans alvorssfulde Ansigt, hvis ikke de venlige,
godmodige Træk i Ansigtet robede Sjælesfred, Tillid og
Haab. Han bærer Doctordragten; en lang Kjole af sort
Silke, med en hvid Knipslingskrave og aaben foran.
Han har hverken Rappe, Raarde eller nogen anden Pynt;
kun en Diamantring funklede paa hans høire Haand, i
hvilken han havde en sort Slæls-Baret. Hans Hoved
var skaldet; hans Gang rolig og alvorlig.

Disse To, som vare Forbrydernes Sjælesørgere, lode
til at være i en dyb Samtale, medens de langsomt gik
gjennem de snevne Stræder der føre til Ponta Sa-
vella. „Troer I, ærværdige Broder Luca! udbrød
Doctoren: at I saa tidlig vil komme til at skjænke den
arme, unge Lidende Trøst i Dødskampen; hende, der al-
lerede i Livets Morgenrøde var bestemt til en sørgelig
Skjæbne; hende, for hvem der ikke gives nogen Mor-
gen paa denne Jord?“

„Herrens urandsagelige Villie skee, Doktor Pros-
pero! Og dog, hvo nærede ikke for sex Dage siden det
Haab, at Den som i denne Verden er Guds øverste
Tjener, den Guds Tjener, som ikke vil Synderens Død
men hans Anger, vilde have ladet sin Naade vederfa-
res de Ulykkelige? Han lod dog til at ville skjænke i det
mindste den Yngste af Huset Cenci Livet.“

„Maaskee, gjentog Munken: var det ikke Guds
Villie. Maaskee havde han besluttet, at et stort Exem-

pel skulde gives. Tidssalderens Fordærbelse er stor, min Broder! Endnu er den af Fædermordere ihjelslagne Dings Afke ikke kold, og det er ikkun saa Dage siden, at en Vige af fornem Familie myrdede sin Moder; selv Ungmøerne, disse Herrens lysende Døttre, synes, blændede af Djævelen, at tørste efter Blod; og af, efter hvilket Blod?"

Munken hævede sit Hode mod Himlen, men sænkede det strax igjen, og tvende Læarer rullede ned over hans blege Kinder.

„Det er kun altfor sandt! gjentog Doktor Prospero: Var hiint Signora Barbaras Modermord ikke indtruffet i disse Dage, da vilde Beatrice neppe have lukket sine Dine for sidste Gang i Nat. Arme Barn! Snart vil Du sove den evige Søn!"

„Herrens Raade lyse da for Din Sjæl, og give Dig Fred, Ulyksalige! Amen!" — „Det skee, Fader! faldt den Anden ham i Ordet: Vi have den Bevidsthed at have gjort vor Pligt, at have talt og bedet for en Ulykkelig."

„Hvis hun var uskyldig?"

„Det veed ene Gud!"

„Og veed Du det da ikke? Troer Du i det mindste ikke dette, Du, som saa varmt har forsvaret hende?"

„Min Fader! Endnu engang vilde jeg forsvare hende, men det er ikkun, som et svagt Menneske, der ikke formaaer at gjennemskue Hjertets Hemmeligheder, men kun dommer efter ydre Kjendetegn; og disse tale alle til Gunst for den unge Cenci!"

„Og hvad sagde den hellige Fader, da Du af egen Tilskyndelse tilbød Dig at forsvare hende?"

„I Begyndelsen afbrød han mig i Brede og sagde, at det forundrede ham ikke saa meget, at der var Riddinger i Rom, som vare istand til at begaae Fædermord, som at der fandtes Sagførere, der vilde forsvare dem.

Herpaa svarte jeg i al Ydmyghed, at jeg ikke forsvarte Fadermordere, men var de Fattiges Formynder, de Undertryktes Sagfører. Det var mit Kald, og dette vilde jeg opfylde med en Dommers Fasthed, med en pletfri Samvittigheds Værdighed. Denne min frimodige Tale gjorde Indtryk paa den hellige Faders Hjerter, saa at han med Rolighed og Opmærksomhed hørte paa mit Foredrag, der varede i fire Timer."

"Dette Foredrag vil gjøre Dig navnkundig, Sarnaccio! Ved Din skarpsindige, dybtindrængende Udvi-
ling har Du fremstillet Sagen i sit rette Lys. Du har bevist, at Beatrice er undskyldelig, men lader Retsfærdigheden sig tilfredsstille ved dette Beviis?"

"Det er nok for Mennekeligheden, Broder Luca! Og denne er, eller burde i det mindste være Retsfærdigheds Ledsager. Siig mig, naar en svag og ung Skabning, piint og forfulgt af en Ryggesløs, der kaldte sig hendes Fader, men ikke var Andet end et Uhyre; naar hun, et Offer for hans Mishandlinger og Efterstræbelser, begaaer det Feiltrin, som Patriarkens Døtre, hiin Patriarks, hvis ulydige Hustru Herren forvandlede til en Saltstøtte, ikkun begik i Drukkenskab; naar en saadan Skabning søger Frelse, saaledes som hendes ældre Søstre for flere Aar siden blev frelst, ved at skrive til den, der skal beskyærme de i Nøden stødte, men ikke faaer noget Svar, og ikke kjender Nogen, som kan eller vil beskytte hende; naar denne Ulykkelige, eller rettere denne Fortvivlende, greben af stille Vanvid og sønderreven af Smerte, tillader, at det lumpne Bæsen, som vanærede hende, som besulttede hende for Gud og Menneker, bliver tilintetgjort. Hvo vil da løfte den første Steen mod hende?"

"Jeg ikke, jeg tilvisse ikke! gjentog Munken: Thi mit Kald blev det at være Barmhjerthighedens og Kjærlighedens Forkynder; men vel de mennekelige Dom-

mere, Hæbnerne af et Fadermord, der ikke blev begaaet af Rødbærge, men efter en overlagt Plan, ikke med en af fortrivlet Haand svunget Dolk, for at værne om den ubesmittede Dyd, med underkjøbte Morderes Vaaben, begaaet i ulyksaligt Had af fire Menneſker, hvem fælleds Blod og fælleds Lidelfer forenede. Gud, Allgødhers dens Gud, tilgive dem!”

„Gid ogsaa Menneſkene havde tilgivet dem, som nu i hele Maaneder have martret og piint de Ulykkelige! Det var kun ved Pinebænken, ærværdige Broder, at man fik Tilſtaaelsen om Brøden udpreſſet af Francesco Cencis anden Hustru og hendes, ikke femten Aar gamle Søn. Saae Du, beundrede Du Beatrices uroffelige Standhaftighed?”

„Stakkels Martyrinde! Havde Du blot talt! Jeg veed, at hun flere Gange blev spændt paa Pinebænken, uden at man kunde fremtvinge eet eneste Ord af hende, hverken Klage eller Forsvar. En stor, en rædsom Hemmelighed maa være indeſluttet i hendes Sjæl.”

„Den Hemmelighed, som ligger ſkjult i Beatrices Underſte, gjentog Savinaccio: er Aabenbarelsen af den Udaad, som den unaturlige Fader har begaaet. Beatrice er en Pige!”

„Savinaccio! Tag denne tørre Haand, tag den, det er Din Vens. Ja, jeg beundrer Dig som en Mand af høi Aand og ſtort Hjerte; det er lykkeligvis Dig at formilde, ja næſten at udſlette det Rædselsfulde ved denne Forbrydelse. Gid Du maatte være ſaa heldig at frelse de Skyldſrie eller blot Vildledte blandt de Anklagede!”

„Endnu haaber jeg det! Hans Helligheds Skriftefader, Cæſar Baronio, vil endnu i Nat bede for Beatrice og hendes Broder Bernardo. Der er endnu nogle Timer tilbage, og diſſe ſidſte Dieblikke ere ikke tabte for Raaden.”

Bed disse Ord lod Munkens Hovedet synke ned paa Brystet, som en Mand, der gjerne vil haabe, men ikke tør det, medens hans Sideemand med lynende Blik og tillidsfuld Tone gjentog: „Endnu haaber jeg!”

En tankesfuld Stilhed fulgte paa denne Samtale. De to Medlemmer af Misericordias Brøderskab fremskyndte deres Gang, for at indhente deres Kammerater, som vare komne et Stykke i Forveien; men det lod næsten til, som at dette Hastværk hidrørte fra en Trang at holde Skridt med de voldsomme, urolige Bevægelser i deres Sjæl. Processionen drog tværs over Gaden, for at fortsætte Vandringen under de brede, fremspringende Tagfjæg i Gaden Ponta Savella; paa begge Sider af Processionen opstillede sig Grupper af Forbigaaende, som ærefrygtsfulde toge Huerne af og sagte hviskede til hinanden: „Åh, de barmhjertige Brødre ere allerede paa Veien!” I det samme Dieblik fornam man Hestetramp fra den Kant, hvor Quirinallet ligger, og Processionen maatte gjøre Plads for en Rytter. Toget standsede, og mangt et vredt Øie lynede frem af Hullerne paa de sorte Hæster. En Bevæbnet foer paa en tungtbygget Hest tværs over Veien, over hans Skuldre hang en Trompet, og de brede Kramper paa hans spanske Hat daskede ham i Nakken som Rævvinger; hans Ansigt blussede af Hede, hans hele Udseende forraadte det største Hastværk, og han bar et sammenrullet Papiir paa Brystet. Reppes fik Doctoren Tid til at spørge: „Bringer Du Raade, Rytter!” da denne allerede, vinkende et Ja! fløi forbi. Paa det andet Spørgsmaal: „For hvem?” svarte han ved at løfte een Finger paa den høire Haand: „For Een!” og snart var han omkring Hjørnet af Gaden, der førte til Retsfængslerne.

Denne Scene vakte en levende Mumlens blandt Folket, og Alle saae hen til Broder Luca og Sarinaccio, for lige som af deres Ansigter at gætte sig til, hvem Raaden var

bleven til Deel, men i deres blege Ansigter kunde man ikkun læse Følelsernes Kamp, medens deres sorgmodige Blikke vare fæstede paa Jorden. Strax efter blev den Befaling oplæst: „at de første Tredive af Broderskabet skulde begive sig til Fængslerne, og kun de sidste Ti blive tilbage og træde ind i Palladset. Det var den samme skjælvende Stemme, der sagde disse Ord, som i St. Francesco havde givet Befaling til Opbrud. De Fyrrethve skiltes ad, og kun de sidste Ti, tilligemed Broder Luca og Advokaten, traadte ind i Palladset Savellas Forsal.

I dette befandt sig Francesco Cenci's anden Hustru, og hans anden Datter, den arme Beatrice. Stakkels Beatrice! Du laae paa en Bænk i et skummelt Kammer, hvor et Dagstjær, der var ligesaa blegt som Dit Ansigt, titte rede ind. Hvo der saaledes havde seet Dig for første Gang i det hvide Klædebon, paa det usle Leie, med de tillukkede Dine, han vilde i sit Hjerter have sagt: „Sov sødt, Bice! Drøm om de blomstrende Billeder, der følge med de tyve Aar — det er Drømmenes skønne Alder.“ Men havde han vidst, at denne var Din sidste Morgen, da vilde han have vaagnet Dig og sagt: „Vaagn op, vaagn op, Ulyksalige! Dine Timer ere talte, Herren kalder Dig til den sidste Bøn.“ Men Beatrice slumrede sødt og rolig. Naar Sjælen allerede har prøvet Dødskampen i sin hele Vinterhed; naar den har fattet sig ved Religionens milde Trøst; naar den har bedet og grædt, grædt længe for Frelserens Billede, saa er den udmattet. Da er Sønnen en Seier over den mødige Natur, den er en Forsmag paa den ulegemlige, uudsigelige Tilværelse. Saaledes slumrede den unge Cenci.

Allerede stod Broder Luca tilligemed Sagsføreren, rørt af den inderligste Deeltagelse, i det lille Kammer, ved Fodderne af hendes Leie; allerede brændte to Bøxfjerter paa Bedestuen i en Krog foran den Korsfæstede Billed, og nedenfor det knælede og bad en from Mand og en gammel

Almue; allerede havde disse Fire med sagte Stemme frem-
 sagt nogle Bønner for den Døende, efter at Broder Luca
 havde bestænket Værelset med Vievand: og endnu slum-
 rede Beatrice. Et rosenfarvet Silketæppe dækkede forræ-
 derist den skønne Slumrendes yndige Former, som i yppig
 Ungdomsfylde søulmede frem under den lette Morgenklæd-
 ning. Urolig hævede sig den hvide Barm under det tynde
 Flor, som ved Bevægelsen gled til Side, og forraadte de
 hvide Halskugler for den henrykte Beskueres Blik, medens
 de lange gule Lokker frit rullede ned over Marmorfuldres-
 ne. Endelig aabnede den yndige Pige sit Øie ved Sol-
 klangen af en lille Klokke, som den Ene af de Knælende
 bevægede, og med en Røst, mere sølvklar end Klokkens
 Toner, hvisttede hun med halvt lukkede Læber: „Hellige
 Jomfrue, styrk mig, beskjærm mig!“ Og ved disse Ord
 hævede hendes Barm sig frampagtigt, ligesom rørt af en
 indvortes Gysen. Hun reiste sig overende paa Leiet, fæ-
 stede Silketæppet til Side, og stirrede med fremmed Blik
 trindt om sig. Langsomt vendte hendes Sjæl tilbage fra
 en henrykt Tilstand, ligesom om den ikke mere hørte til
 denne Verden. Da løftede Broder Luca sin høire
 Haand, og besprængte hende med Vievandet. „Vær ved
 godt Mod, sagde han: Vær ved godt Mod, Himlens
 indviende Brud, og stræk Din Arm ud mod Den der
 skabte, der forløste Dig; bed om Naade for hans Bun-
 ders Skyld; bed, og Du vil finde Bønhoørelse!“ Med
 jomfruelig Andagt foldede Beatrice sine Hænder og saae
 sløvt paa Korset, medens hendes Læber fremsagde den him-
 melste Bøn. Derpaa satte hun sig et Dieblit paa Leiet,
 vendte sig mod de Tilstedeværende, og sagde: „Jeg tak-
 ker Eder for Eders menneskekjærlige Bistand; Gud og
 den hellige Jomfrue vil lønne Eder!“ Og paa hver af
 dem fæstede hun et Blik, hvormed hun syntes at ville sige
 til Munken: „Du har forsonet mig med Den, som skjæn-
 kede mig Livet!“ Og til Sagføreren: „Du har talt min

Sag for Menneffene!" Og til de gamle Tjenere: „J have pleiet mig i min, af, kun altfor stormfulde Ungdom!"

Efter en kort Pause boiede Pigen det blege Ansigt for Munken med de Ord: „Tilgiv mig, Fader, at jeg endnu et Dieblisk henvender mine Tanker paa jordiske Ting, det er sidste Gang!" Derpaa sagde hun til sin Sagfører: „Hist henne paa Bordet ligger et af mig skrevet Dokument, tag og gjem det! Det er min sidste Villie. Af de to hundrede og halvtredsfindstyve tusinde Scudi, der vare bestemte til mit Udstyr, skulde de hundred tusinde anvendes til samme Niemed for fattige romerske Piger; de øvrige hundrede og halvtredsfindstyve Tusinde bestemmer jeg til Kirken St. Francescos Guldendelse og til Sjælemesser for mig. Jeg har ogsaa betænkt Eder, stakkels kjære Margaretha og Tobias!" Og dermed gav hun Tjenerne et Bink til at staae op, og hente de Klæder, hun havde bestemt til denne Dag. „Det er, tilføiede hun: den sidste Tjeneste, som J yder mig!" Med stille Bemod flædte Tjenerne hende paa, medens Prospero tog Papiret op og lod, som om han læste det, for at skjule sine fremstrømmende Taarer, og medens Munken med sagte Stemme fremsagde Bønnerne efter sit Ritual.

Den Dragt, som Beatrice havde valgt til denne Dag, bestod i en Overkjole af aftegraaet Silke, af det Slags, som Konnerne bære; om Livet bar hun et paa vænstre Side sammenhæftet Læderbelte, og et simpelt Snarliv af solvfarvet Silke, skjaaret rundt til om Halsen, dulgte hendes Barm; hun havde hverken Handsker eller Strømper paa, men kun paa Fødderne et Par sædvanlige Trætoesler med Læderbesætning. Det lange, gule Haar, som i utallige Lokker rullede ned over hendes Skuldre, lod hun afklippe, som Skif og Brug er hos Konnerne paa den Dag, da de aflægge det høitidelige Løfte, at ville frasige sig Jorden og dens Herligheder. I denne

simple Dragt beredte hun sig til at lyde den menneskelige Retfærdigheds strenge Fordringer.

Efter at Paaklædnings-Forretningen var tilende, sagde Beatrice med stille Mildhed og Rolighed til Tjenerne og Sagføreren: „Jeg siger Eder Farvel, for sidste Gang Farvel; bevarer mig i Eders Erindring, og beder undertiden for mig!“ Med disse Ord trykte hun et Kys paa Margarethas Læber, tilvinkede Tobias et Farvel med Haanden, og takkede Doktoren med en Bøining af Hovedet. „Maaskee, sagde Denne, bekæmpende sin Smerte: maaskee sees vi igjen, mit Haab er ikke gandske forsvundet.“

Beatrice rystede med Hovedet, liig En, der har opgivet Alt og befalet sig i Alherrens Villie. I dette Dieblis hørte man de første hule Toner af en fjern Klokke, hvilke bleve besvarte af en mindre i Palladset. Disse Slag underrettede dem om at de til Døden dømte om een eller to Timers Forløb skulde begive sig til Piazza di Ponta; Doktoren tabte nu alt Haab; neppe var han istand til med qvalt Røst at fremføre de Ord: „Jeg følger Eder, Beatrice, paa den Smertens Vej, som I snart vil komme til at vandre.“ Derpaa forlod han, i Selskab med Tobias og Margaretha, Beatrices Fængsel.

To Timer efter, hvilke Beatrice i Munkens Selskab tilbragte i Eenrum, aabnede Slutteren Fængslet, og sex barmhjertige Brødre traadte ind, for at hente den Dømte. Blandt dem befandt sig ogsaa Advocaten, der havde iført sig de Barmhjertiges Dragt. Han tog Beatrice under den ene Arm og Broder Luca under den anden, og saaledes blev hun ad en snever Trappe ført ned i Palladsets Forsal. Der traf hun sammen med sin Stedmoder, som ligeledes var iført en Konnedragt af sort Silke uden Prydelser. De omfavnede hinanden; Beatrices, Stedmoder græd men hun selv var rolig og

lod til at være aldeles fattet paa den Skjebne, som ventede hende.

Idet hun betraadte Dørtrinnet, fornam hun et lydeligt Glædesfrig. Det var Folket, som ved Oplæsningsen af en Befaling, hvorved den Yngste af Brødrene Cenci blev benaadet, udbrod i jublende Glæde. Beatrice foer sammen ved denne Larm og spurgte Munken, hvad der var paa færde. „Eders Broder er benaadet!“ svarte han. „Giacomo?“ spurgte hun. „Nei, den Yngste, som endnu ikke er femten Aar gammel!“ — „Stakkels Bernardo! sukkede Pigen: Saa bliver Du altsaa tilbage, for at bede for os Alle! Den hellige Jomfrue være lovet!“

Sørgetoget, som førte de tre Dømt til Døden, drog gjennem Gaden Savella. Foran red en Skare Bevængede, som med Magt gjorde sig Plads blandt de fra alle Sider tilstrømmende Menneſker. Bag efter dem kom Misericordias store, sorte Fane, og efter denne tyve Brødre med antændte Kjerter og Rosenkrandse i Hænderne. Dem fulgte Beatrices Stedmoder tilføds, mellem to Dominikanere; selv gik hun mellem Broder Luca og Sarniaccio. Herpaa kom atter tyve Brødre af Misericordia, der sang Miserere, og endelig Giacomo Cenci, som var dømt til at raddræffes. Neppe var Toget kommet omkring Hjørnet af Palladset Savella, før det en Stund blev standset ved et ulykkelige Tilfælde. Et Tagvindue var fuldt af Tilskuere, som stødte og trykkede hinanden saaledes, at et stort Bækken af Majolica, som stod paa Taget, blev kastet ned i Gaden. Det faldt paa Hovedet af en stakkels Broder, som ved Siden af Korset bar Gadet med det indviende Band. Han blev skaffet ud af Trængslen; den Ulykkeliges Hjerneskæl var sønderknust, og han døde nogle Timer derefter. Det syntes, som om den Ulykkelige samme Morgen havde haft en Ahnelse om, at han ikke vilde komme til at see den Sol dale ned,

der forekom ham at staae silde op, hvilket ogsaa virkelig indtraf.

Piazza di Ponte var omgivet af Stillaadser; Mænd, Kvinder, Prælater, Oldinger, Børn, Alle havde Nygsgjerrigheden samlet, for at overvære det blodige Skuespil. Francesco Cenci's Enke var den Første, som maatte lide. Da Alt var beredt for det andet Offer, meldte man det til Beatrice. Med fri, ædel, næsten majestætisk Holdning havde den modige Pige tilbagelagt Veien fra Fængslet til Pladsen. Da hun viste sig, raabte Alle: „See Beatrice! Hun er stærk og modig som en Martyr!“ Og Ordet „Martyr“ fløi fra Læbe til Læbe. Mængden, der bivaanede dette rædsomme Skuespil, som en theatralisk Forestilling, kunde neppe troe det muligt, at en saa smuk og ung Pige skulde henrettes. Glad hørte Beatrice den betydningsfulde Efterretning. Hun spurgte de hende omgivende, barmhjertige Brødre, om hendes Stedmoder var død som Christen; derpaa knælte hun for Misericordias Bane, og fremsagde med en Tone, hvori hendes hele Sjæl udtalte sig, følgende Ord: „Jesus! Du har udstødt Dit kostbare Blod for Alle og for mig; forløs med en Draabe af Dit Blod det, som jeg nu skal udgøde!“ Derpaa reiste hun sig frimodig og kyskede Broder Luca's lille Krucifix, løste et Mariabilde af sin Hals, kyskede ogsaa dette, og gav det til sin Skriftestader. Hun trykte nu Prospero Savinaccio's Haand og steg ene og med Anstand op paa Skafottet. Et Minut efter gjenlød hele Pladsen af et almindeligt Klageskrig. Det var to Timer efter Middag, Solen brændte glødende, og over tredive Personer bleve trufne af dens dræbende Straaler, og døde faa Dage efter under store Qualer. To med Mennesker overfyldte Stillaadser styrtede sammen, og flere Mennesker omkom; Andre mistede Livet under Hjulene af de Vogne, som ved den almindelige Forvirring kom ind mellem Brimlen.

Rom vilde bivaane tre Offres Hedengang, og det blev Vidne til over Halvtredstindstyves Død.

Saaledes endte Beatrice Cenci i en Alder af tyve Aar, uden at have bekjendt det mindste af den Forbrydelse, som man lagde hende til Last. Var hun skyldig eller ikke? Hvo der betragter hendes englestjonne Billed, fremtryllet af Guidos Mesterhaand, veed ikke, hvorledes han skal troe hende skyldig. Vi, som med nogen Opmærksomhed have gjennemlæst disse Ulykkelige's Proces og Savinaccios Forsvar, sige med Broder Luca, da man spurgte ham om han ansaae hende for skyldig: „Kun Gud, den Alvidende, veed det!“

Morderengelen.

Et Eventyr fra Syvaarskrigen.

// Fra min tidlige Barndom, fortalte General W.: vakte Navnet „Morderengel“ en sælsom Rædsel i min Sjæl. Om jeg først havde hørt dette Ord af min Amme eller Hovmesteren, som maatte forklare det gamle Testamente for mig, veed jeg ikke. Morderengelen, som tilintetgjorde Israelslitternes Gjender, var for min Indbildningskraft det samme rædselfulde Væsen, som man nævnede, naar man talte om at nu havde Morderengelen hentet Denne eller hiin i Rabolavet. Just fordi man ikke vilde give mig nogen Beskrivelse deraf, dannede jeg mig selv et Billede af dette hemmelighedsfulde Væsen, som jeg udmalede med alle de græsselige Farver, der stod min barnlige Phantasie til Tjeneste. Alt hvad jeg vidste fra den hedske Tid eller den jødiske Historie, maatte bidrage til at afmale dette græsselige Spøgeri. Hestesodder, Dødnings-

been, Flaggermusvinger, og Kløer som Harpner, af-
gave Ingredienserne, hvoraf jeg dannede mig de even-
tyrligste Billeder.

Man havde paa Landet hos min Fader just ikke gjort sig megen Umage med at opklare min Forstand i denne Henseende, men da jeg kom til Staden paa Lyceet blev det endnu værre med mine overtroiske Begreber. Konen, hos hvem jeg var i Kost, boede i Jødernes Qvarteer. Man stodte paa Smuds, Armod og Elendighed ved hvert et Skridt over Dørtærskelen, og fra mit Tagvindue saae jeg over den snevre Gade ind i de fattige og ureenlige Boliger. Pjaltede, væmmelige Klædningsstykker, med hvilke man her drev Handel, og hæslige Ansigter, hvoraf det ene var styggere end det andet, vare de affrækkende Gjenstande, som overalt frembød sig for Diet. En anseet Rabbiner laa paa sit Yderste; man ventede hans Død fra den ene Dag til den anden; man talte idelig derom, thi et stort Antal Fattige haabede at faae Almisser, hvilke man pleiede at uddele ved de rige Folks Begravelser.

„J Nat, sagde Skræderkone, hos hvem jeg boede: kommer vel sagtens Morderengelen!“ Og med disse Ord lyste hun mig tilsengs, og satte den smalle Tællestump paa Bordet.

Jeg var ellers en behjertet Svend; for Epogelser var jeg ikke bange, men vel for Morderenglene. En mørk og stormfuld Nat bredte sine tætte Skygger over Jorden; Blæsten hylte i Skorstenene, og Tagstenene fløi ned paa Gaden. Undertiden hørte jeg Jødernes plaprende Bønner og tudende Sange ligeoverfor. Dynen laa som en Centnerbægt paa mig, mit Hjerte bankede Slag i Slag; jeg følte, at nu vilde Morderenglene komme. Det raslede dybt under neden i den snevre Gade; stønnende og hostende fløede det op ad Trapperne. Paa eengang vare de paa Tagene, og flavede over Stenene liig Nat:

tevandrerne. Den Døende reiste sig gispende med et Suf i Beiret, hans stive Blik saae de Rædselsfulde komme, hans magre, indskrumpede Hænder løstede sig bedende mod de Omkringsstaaende, ligesom om han ønskede at de skulde blive staaende tæt omkring ham. De lovede ham det, og dog vendte de sig smerteligtgrebne om, for at skjule deres Saarer for den Lidende. I dette Dieblif var det forbi med ham; som et Lyn vare Morderenglene komne over ham, og da hans Slægtninge saae sig om, laa han kold og død.

Jeg vaagnede ved det Rædselsffrig, som sønderrev mine Dren, og hørte Kloffen slaae tre. Regnen styrte de strømmeviis ned udenfor, og jeg laa badet i Sved. Hvad var alle Novembernattens Rædsler mod denne Droms gruelige Billede? Jeg trak den tunge Dyne tæt op over Drene og sov til langt op paa Dagen, og da jeg stod op, var Efterretningen om, at Rabbineren var død i denne Nat, det første Ord jeg hørte. Røde fra Sørgeluset lod en græsfelig Rattemusik, som nogle gamle Jødefjærtinger istemte over den Dødes Liig. Jeg saae hvorledes de spyttede paa det, og forbandede det med alle de andre ækle Ceremonier der finde Sted, naar en mosaisk Person forlader dette Liv. „Kloffen tre har Morderenglene hentet ham!“ Disse rædselsfulde Ord hørte jeg vel over ti Gange af Skræderens Runder, som desuden gjentog alle de smaae Biomstandigheder, der i min Drom havde forfærdet mig. Fra dette Dieblif af forandrede mine Forestillinger sig om Morderenglene. Istedesfor de hornede Djæble traadte nu gamle væmmelige Jødefjærtinger, med krumme Næser, rindende Dine og fremstaaende Knokler i de runke, pergamentgule Ansigter.

„Om Forladelse, Deres Excellence! Skulde Morderenglene hos Jøderne være blotte Phantomer? Saavidt jeg erindrer fra mine Barndomsaar, bemærkede en an-

den Officeer: Existerede der den Gang hos de jødiske Familier i min By en meget naturlig Frygt for dem; thi man sagde, at det ikke var blotte Skyggebilleder, men levende, gamle Kjærlinger, som havde den Forpligtelse at qvæle enhver Døende, før han hensov, hvad enten dette nu skete af Overtro eller for at spare den Syge Dødskampen. Disse Kjærlinger have aflagt Eed paa at udføre dette rædselsfulde Hverv, Gud veed hos hvem, og det er saaledes deres religiøse Pligt. De lure derfor bestandig paa Leiligheden til at udføre deres rædselsfulde Bestillinger. De mere oplyste og velhavende Jøder affjøre dem gjerne i Forveien deres Forpligtelse; hos andre Familier vaage de Beslægtede over den Døende; men den djævelske Hurtighed, hvormed disse Uhyrer, lurende bag Døren og Forhængene, vide at overliste Familiernes, har noget spøgelseagtigt hos sig.,

„Er De overtydet om Deres Udsagn?“ spurgte Generalen.

„Jeg har ikke hørt det anderledes fortælle! gjentog den Anden: Det er imidlertid saa længe siden, at jeg ikke erindrer noget mere bestemt desangaaende.“

„Jeg har ogsaa hørt ymte derom! svarte Generalen: Imidlertid bliver Sagen mig ikke klarere ved de derom meddeelte Oplysninger. Spørger De en oplyst Hebræer desangaaende, da smiler han, og en orthodox Tilhænger af Talmud tier stille. Ei heller veed jeg hvad der er meest spøgelseagtigt, enten vi antage en qvindelig Morderengel, en Afsending af Døden, eller hæslige, gamle Kjærlinger, som snige sig omkring, lig de israelitiske Morderengle under Pharaonerne, og som qvæle de Syge, før de have endt deres sidste Bøn. Politiet vilde ikke kunne taale en saadan Uffhyelighed.“

„Hr. Generalen troer altsaa virkelig paa de andre Morderengle, som svæve hen over de Levende, og selv udvælge sig deres Offre?“

„Hvo, min Ven, skulde ikke tro derpaa, som har fægtet i et Par Batailler? Naar jeg vidste at Armeerne stode lige overfor hinanden, og at Slaget skulde begynde den følgende Dag, da saae jeg, tæt indhyllt i min Kapspe, sovende paa Sadlen, Morderenglene svævende ned paa Maanens Straaler, og nedstigende over de halvt i Skygge sovende Soldater, idet de berørte deres Pandes, som i Morgen Aften skulde blive liggende, for aldrig mere at vaagne op.“

„Slige Morderengle have vel Flere end De seer; Det er en poetisk Allegorie.“

„Ikke saa gandske min Bedste; mine Morderengle omfavnede bestemte Personer. Saaledes blev Wintersfeld mærket af dem for den fatale Affaire ved Gørlic, for at jeg ikke skal tale om Schwerin!“

Man blev opmærksomme; Tilhørerne rykkede tættere sammen, og det blev saa stille, at man endog kunde høre Jydens sagte Gnistren i Kaminen. Det spottende Smil, som hist og her svævede paa Tilhørernes Læber, gjorde Plads for en alvorlig, ja endog ængstelig Stemning, som tiltog i samme Grad, som Generalen med koldblodig Rolighed fortsatte sin Fortælling:

„De maae ikke, mine Venner, troe, at det er en behagelig Følelse, at vide en Andens Død forud. Gjerne vilde jeg have rystet min Rundskab i denne Henseende af mig; tidt gjorde jeg mig lystig over mig selv, gjorde mig Umage med at persiflere mine Ahnelser. Men hvad hjalp det; jo mere jeg modsatte mig, desto mere indlysende Beviser kom for Dagen. Og nu er tilmed den Følelse en yderst pinlig Tilstand, at man nemlig føler en nær Beslægtets, en dyrebar Vens dødelige Hensfart.“ Et Blik fra Generalens alvorfulde Dæse traf tilfældig eller med Hensigt Barten.

„Men, kjæreste Ven! sagde Denne: Hvorledes nytrer denne Anelse sig hos Dem? Læser De paa et frem-

med Ansigt et Træk, som betyder Døden? I dette Tilfælde vilde De ofte tage feil; Verdensmanden har saa mange Midler til at give sine Miner et mod hans Følelser stridende Udtryk."

"Nei, min bedste Greve! Mine Kjendemerker ere af en gandske særegen og bestemt Beskaffenhed. Jeg indrømmer gjerne, at min Phantasie i denne Henseende skuffer sig selv; men sælsomt bliver det dog, at det aligevel altid er indtruffet."

"De vil berolige os, gjentog Greven: naar De giver os den Forsikkring, at Deres Kundskab kun er partiel, og at De altsaa ikke veed om Enhver, om ellers naar han skal døe."

"Derfra bevare Himlen mig! afbrød Generalen ham: Min klartskuende og ahnende Kraft kommer altid kun periodisk, og ængster mig da ofte i den Grad, at jeg er vis paa ikke at kunne holde det ud, naar det bestandig varede ved. Men for at komme til Sagen, saa maa jeg bemærke, at denne Kraft første Gang yttrede sig hos mig ved Rabbinerens Død. Jeg faldt i en hidsig Fæber, og drømte hele fjorten Dage kun om ægte gamle Jødekjærlinger, som gjøglede omkring min Seng, satte sig paa Hovedpuden, rev Tæppet af mig, rørte Lægemidlerne sammen, og skjulte sig bag ved Forhænget. Jeg var alvorlig syg, hvilket jeg først senere erfoer; men min kraftige Natur kæmpede seierrig med Morderenglene, og fra dette Dieblik have de ladet mig være i No lige til den sidstforløbne Nat."

"Den sidst forløbne Nat?" spurgte man forbauset. Berten rykkede tættere til den Fortællende med sin Stool, og saae ham forskende ind i Diet. "De har altsaa ingen Ahnelser haft, begyndte han: siden Deres Skoleaar?"

"De tager Feil! gjentog Generalen: Jeg meente dermed, at jeg selv var hidtil bleven forskaanet for disse

venstabelige Omfavnelser, men desto oftere viste Morderenglene sig for mig, som Varsler for Andres Død."

"Og prøvede De aldrig paa at advare de Andre?" Generalen trak paa Skuldrene: „Kjender de Cassandras Skjebne? Man vilde have betragtet den preussiske Oberstlieutenant med sølsomme Blik, naar han Dagen før den Sørliger-Affaire var traadt frem for Fronten og havde bedt General Winterfeld om at skaane sig, fordi han havde drømt, at en Morderengel havde omfavnet ham. Iøvrigt skete det kun sjelden, at Synet antydede mig slige distingverede Folks Død." — Greven lod til at blive roligere og sagde: „Alligevel er De os endnu en egentlig Beskrivelse af Deres Spøgelser skyldig."

"De skal faae Alt at vide! gjentog Generalen: Lang Tid efter at jeg i Drømme havde kæmpet med Morderenglene, lode de mig, hvad min egen Person angik, i Fred. Jeg kom fra Skolen til Armeen. Exercitierne lode mig ikke beholde megen Frihed eller Stunder til at anstille Jagttagelser angaaende de formeente Spøgelser. Først da den græsserende Lazarethfeber i den schlesiske Krig haardt angreb mig, blev jeg ret levende erindret om Morderenglene. „Morderenglene, sagde man, bankede Dag og Nat paa Dørrene!" Jo haardere jeg blev angreben af Sygdommen, desto tydeligere forvandlede denne Metaphor sig til noget Bæsentligere for min Indbildningskraft. Jeg hørte den rædselsfulde Skikkelse gaae omkring, og fulgte sovende eller vaagen hans Gang. Han holdt nu op med at gaae omkring paa det andet Fløi af Lazarethet, og kom over til vort Fløi. Som Inspicient kjendte jeg Lokalteterne, Korridorerne, Trapperne, Stuerne, Kamrene, Nummerne, og vidste endog tildeels hvo der laae i Bærelserne. Om Natten kom det rædselsfulde Bæsen slæbende og stønnende op ad Bagtrappen, og blev staaende ved Nummer fem. Jeg spurgte om Morgenen, hvo der var død i denne Nat; og Svaret

løb: „Korporalen paa Nummer fem!“ Den følgende Nat blev endnu mere urolig, Døren blev rykket op til Nummer 6, 7 og 8. En Officeer og to gemene Soldater bleve baarne døde ud om Morgenens. Nu gjorde Morderenglen et Spring, og næste Nat indfandt den sig ved Nummer 11 og 15. En haardt angreben Capitain laae opgiven af Lægerne, man var fuldkommen vis paa at han vilde døe; men jeg vidste det bedre, det natlige Uhyre var gaaet forbi hans Dør og traadt ind ad Døren ligeoverfor hos en ung Fændrik, som allerede var i Bedring. Capitainen blev restitueret, men Fændriken blev baaren død ud af sit Bærelse om Morgenens.

„Jeg havde Lyst til Livet, mine Herrer! blev Generalen ved: Og hvorfor skulde jeg ikke ønske at leve? Min Karriere var heldig, min Sygdom ikke uheldelig, Kongen var mig gunstig sindet; De vil desaaarsag ikke fortænke mig i, at mit Hjerte bankede Slag i Slag, da jeg denne Nat hørte det snigende Bæsen slæbe sig op ad Trapperne og bankede paa Døren til mit Sidebærelse. Saa nær var han endnu aldrig hidtil kommen mig. „Kom ind, kom ind!“ raabte Lieutenanten, min Nabo, som af en dyb Hjertesorg var strakt paa Sygeleiet. Tydelig hørte jeg nu, hvorledes Spøgelseset traadte hen til hans Seng, hvorledes den Arme udstødte et dybt Suk — af, for sidste Gang, thi næste Morgen sagde Geldstjæren: „Deres Kammerat har nu udstridt!“ Den følgende Nat kom Uhyret, snigende sig op ad den samme Vej, det blev staaende ved min Dør, og lyttede ved Nøglehullet. Dødens Kulde stivnede Blodet i min Arter, jeg kunde ikke røre et Ledemod, kunde ikke bevæge mine Læber for at skrigte om Hjelp. Dørklinken bevægede sig, men det hemmelighedsfulde Bæsen slap den atter, og gik ind ad Døren til min Nabo. Den Ulykkelige vilde nødig stilles fra dette Liv, han reiste sig op, for at støde den Indtrædende fra sig; jeg hørte ham brydes, stønne

og sukke, men kunde ikke hjælpe ham. Næste Morgen fandt man ham liggende død ved Siden af Sengen. Mig derimod fandt man saa betænkelig syg, at Lægen befalte min Tjener at vaage hos mig den følgende Nat. Ak, hvad hjælper det, tænkte jeg hos mig selv: naar Morderenglen bliver staaende udenfor Døren, lukker op og træder ind, uden at betænke sig anden Gang. Og alligevel var Lægens Befaling mig behagelig. Maaſkee havde Spøgelse mere Frygt for To end for en Eneste."

Aftenen kom, Natten fulgte paa; Midnat var forbi; Hanerne galede, Morderengelen var der endnu ikke, det var mere roligt end ellers udenfor. Min Angstelse tabte sig, en varm Sved perlede velgjørende paa min Pande; jeg hørte min Tjeners dybe Aandedrag; han var falden i Sovn paa et Straaleie ved Siden af min Seng. Da rasede det i den yderste Gang; langsomt kom det slæbende frem; ved min Dør blev det staaende kun en liden Stund. Nu sprang den op, og det traadte ind. Jeg laae i Stivkrampe, mit Legeme var en haard Steen; min Time havde slaaet: videre kunde eller vove jeg ikke at tænke. Endnu sølte jeg, hvorledes det satte sig hen ved min Side, hviæde sig over mig, saae mig ind i Diet, og en dyb Afmagt betog mine Sandser."

En Dødsstillehed herskede trindt om den Fortællende. „Men De er dog alligevel ikke død?" indvendte Greven.

„Endnu ikke, mine Herrer! lod Svaret: Men min stakkels Karl var bleven syg om Natten, og det var den sidste, hvori han vaagede for nogen Anden. Han døde endnu den samme Dag."

„Men dersom det nu endog var kun en Drøm, saa saa har De denne Gang dog ikke blot hørt men tillige seet. Stemmede da Synet overeens med Deres tidligere Forestillinger, eller hvorledes saae Spøgelse ud, som De ansaae for Morderenglen?"

„Er det muligt at beskrive et tomt Rum, en Skygge

uden Lægem, som ikke kaster nogen Skygge, som ikke efterlader sig det mindste Spor? Nu var hans Hoved her, nu der; jeg saae, hvorledes han løftede Venet, uden at jeg blev Venet vaer. Jeg hørte hvorledes han traadte paa Gulvet, men var ikke i Stand til at see Foden. Ikke engang Luften bevægede sig; hvad jeg saae eller ikke saae, lader sig ikke beskrive eller gjengive ved nogen Pensel eller ved noget Ord. Af Drengens Spøgelse var der blevet et Forstands: Phantasme, men saameget græsseligere, som den samme Forstand med løsgift Skarphed og Noiagtighed kunde forfølge og iagttage det. Kun forsaavidt stod Synet i Forbindelse med mine Sandseredskaber, som mine Jagttagelser ikke strakte sig videre end til dem. Da Døden rasede paa det andet Fløi, var Indtrykket langt utydeligere; jeg hørte, jeg saae vel Spøgelsset snige sig omkring, men var ikke i istand til at angive med Bestemthed, hvor det bankede paa; jo nærmere den Døende laa ved mig, desto tydeligere, desto bestemtere blev Jagttagelsen. Jeg vilde vel endog i hiin Nat have seet, hvorledes Spøgelsset kastede sig over min Ejener og kvalte ham, dersom Rædslen ikke i samme Dieblis havde berøvet mig Sandsernes Brug."

„Da vilde det være bedst for Andre, gjentog En af de Tilstedeværende: at holde sig saa langt som muligt fra Dem, for at blive beskyttet for deres natlige Engel!"

„Upaatvivleligt! svarte Generalen, stirrende hen for sig et Minut før han igjen tog sin Fortællings Traad: Nu forløb flere Aar, i hvilken Tid Engelen ikke hjemsogte Nogen i min Nærhed, eller dog i det mindste ligegyldige Personer. Thi ogsaa dette maa jeg anmærke, at jo nærmere den Døende angik mig, desto mere levende blev Indtrykket. Jeg laae i Begyndelsen af denne Krig i Garnison i Magdeburg. Hvorfra det hidrørte at Ingen i hele Huset, Portneren undtagen, boede i nederste Stok:

værk, erindrer jeg ikke. Mine Domestiker vare ogsaa indquarterede neden til, thi siden hiint Tilfælde vilde jeg ikke gjerne have Nogen i min Nærhed. En Nat, da jeg slukte Lyset, overfaldt mig dog en Følelse, som mindede mig om, at det var bedre at have Nogen hos mig, thi i Chatollet laae nogle tusinde Daler i Guld og andre Pretiosa, Alt samlet til den nærforestaaende Afmarsch. Imidlertid overvandt jeg min Engstelse, og sov ind. Sløiet paa Huset gav en klagende Lyd fra sig, da jeg vaagnede, og denne Omstændighed tilskrev jeg min Opvaagnen. Men nu hørte jeg tydelig, at Døren til Huset blev aabnet og atter slaaet i. Det kom op ad Trapperne; dette vare mig altfor velbekjendte Trin; saaledes gik intet menneskeligt Væsen. Det dvælede ikke i underste Stokværk; hvad vilde det ogsaa søge der, hvor Ingen boede? Det kom slæbende op ad Trapperne. Døren søger kun Livet; hvo levede foruden mig under Taget? De vil kunne forestille Dem de Følelser, som greb mig, da jeg i dette Dieblis vidste, at jeg var det eneste levende Væsen, hvem Besøget kunde gjælde. Blodet standsede i mine Arter, mit Hjertes Slag truede med at sprænge sit Gjemme, da Spøgelseset hostende blev staaende udenfor min Dør og uden videre Anstrengelse lukkede den op, skjøndt den var forsynet med Lås og Hængsler, og paa det omhyggeligste sikret for ethvert levende Væsens Indtrængen. Jeg vilde springe op og vove en Kamp med Morderenglen; men jeg var ikke istand til at røre et Lem, mine Dine vare stivt fæstede paa det rædselsfulde Væsen, som nu nærmede sig Sengen. Med udstrakte Arme lagde det sig over mig, paa samme Maade som man fortæller, at Ratten kvæler Mennesker i Søvn. Det stønnede, og jeg lukkede, greben af en dyb Afmagt, mit Die til.

Alligevel var min Villies Kraft denne Gang saa mægtig, at jeg saa Sekunder efter fik mine Sandser

Brug tilbage. Jeg følte mig ikke syg, men vidste dog hos mig selv, at jeg skulde døe den næste Dag. Mine Limer vare talte; Døden skulde imidlertid finde mig forberedt til at modtage den. Jeg sprang ud af min Seng, kastede mig i Klæderne, spændte Sablen om mig, for dog at træde Døden som Kriger under Dine. Du ringede jeg; Lys, Folk og Læge maatte komme, jeg dulgte ikke for dem, at jeg følte Døden i mine Arter, og overlod Lægen min Puls til Undersøgelse. Han fandt imidlertid ikke Spor til nogen Uregelmæssighed eller Afvigelse i deres Gang, derimod fandt mine Folk under min Seng en bortløben Slave, som havde slaaet sin Sergeant ihjel, og rimeligviis ikke vilde have baaret sig anderledes ad med mig, dersom ikke Morderengelen, som kom for at søge ham, havde advaret mig. Sagen var snart bragt i Rigtighed; man gik noget summarisk tilværks ved Krigsretten, og Personen blev endnu samme Dag henrettet. De kan vel forestille Dem, at dette ikke lidet beroligede mig."

Man havde med spændt Opmærksomhed hidtil lyttet paa Generalens Fortælling. Greven sad i Lænestolen med forslagne Arme, og hans Dine hæstede sig estertænksomt paa den Talende: „Hvor Mennesket dog piner Andre med sine Indbildninger!" udbrød han, ligesom om han ønskede at give Samtalen en anden Retning. — „Jeg stemmer fuldkommen overens med Dem i denne Henseende!" gjentog Generalen.

„Man burde forvise alle overtroiske Forestillinger fra Amnestuerne!" svarte Greven.

„Man har vel ofte gjort Forsøg derpaa, afbrød Generalen ham: men jo strengere man gik tilværks med den stakkels Indbildningskraft, desto eftertryffeliger hævede den sig. Den spiller os mangan Gang paa urette Sted et Puds, naar det just kom an paa at samle alle Forstandens Kræfter. Hvor mangan udmærket, stor Mand

arbejder klogt og forsigtigt i hele Aar, for at naa et bestemt Maal. Nu behøver han kun at gjøre eet eneste Skridt, da kuldkaster et eneste Dieblif hans hele Plan, hans Sjæl omtaages, han bliver tvivlraadig, han vakler, det klare Blik forlader ham; Alt, hvad han hidtil har beregnet, bliver stødt overende, han venter paa et udbortes Tegn, han lader i det afgjørende Moment Alt komme an paa Tilfældet, og alt dette seer oftere end vi tænke."

Men Selskabet var ingenlunde tilfredsstillt ved disse Meddelelser. „De yttrede, at noget Eignende var mødt dem sidst afvigte Nat!" sagde En af Selskabet.

„Min Gud! Har De ikke faaet nok af disse Indbildninger? gjentog Generalen: De seer, at denne Materie ikke behager vor Vert. En anden Gang, saafremt De ellers plages af en uovervindelig Lyst til at faae Resten at vide. Ikke sandt, dyrebareste Greve?"

„Alligevel, afbrød Greven ham med en Mine, som skulde hylle Munterhed: alligevel ønskede jeg gjerne at høre Resten. Et Eventyr maa have en Ende — for: tæl De derfor, hvad der endnu staaer tilbage. Mennekets Pligt er det at lære sine Svagheder at kjende, for at kunne smile over dem."

„Velan! gjentog Generalen: Naar kun Enden var lystig; alligevel maa jeg bemærke, at ligesom en Steen faldt fra mit Hjerte ved denne sidste Begivenhed. Sidst afvigte Nat — De kan være mit Vidne Lieutenant Erienne, i hvilken Stemning jeg befandt mig, da De bragte mig Rapporten — jeg havde en Forudføtelse, liig den i Magdeborg. Jeg frygtede for at slukke Lyset, Isen paa Binduesruderne gjorde fæle Grimacer, Trækøinden pustede ud af Væggene; endogsaa min Seng forekom mig at have noget Rædseloppvækkende, og jeg sølte mig ingenlunde vel stemt ved at lægge mig i den mørke Alkove. Efter at jeg havde lukket Døren i Laas og lagt Pistol:

lerne med spændte Haner paa Tabouretten ved Siden af Sengen, prøvede jeg paa at falde i Søvn. Nogle Streenmasser, som Stormen rev ned fra Taget, og som buldrede ned over Vinduesruderne, vakte mig paany. Dødsstilhed herskede irindt omkring. Da fornem jeg den mig velbekjendte Hosten og de slæbende Trin."

"Her i Slottet?" spurgte Greven.

Generalen nikkede med Hovedet: „Nu kom det slæbende gennem en Sidegang, opad den smalle Vindels trappe i Taarnet. Det blev staaende udenfor; det gyste, som om ogsaa Døden kunde fryse. Døren gik op, det skred frem — men den videre Beskrivelse maa De fristage mig for."

"Min Fader! Hvad feiler Dem?" udbroð Comtesse. — „Intet, kjæreste Eugénie! Intet! gjentog Greven: Videre, Hr. General!"

"Min Fortælling er ude!" sagde Generalen, og vilde staae op. De Forsamledes stirrende Blikke syntes at ville holde ham fast. „Hvor Greven bliver bleg!" bemærkede En af de Tilstedeværende.

"Dersom der ligger nogen Betydning i min Vision, vedbles Generalen: da kan De, Hr. Greve, hvad Dem selv og Deres Familie angaaer, være fuldkommen rolig. Dennes gang i det mindste kunde Besøget alene gjelde mig, thi under min Seng var der Ingen, hvorom jeg i Forveien havde forviiset mig. For Resten sover der jo Ingen i Taarnet, og inde i Væggen sidder vel sagtens Ingen uden en Træorm."

"Tabte De ikke Besindelsen?" spurgte En. — Den Udspurgte svarte noget stødt: „Jeg er Soldat, og en Soldat maa hvert Dieblis være fattet paa at gaae sin sidste Time imøde. Jeg befalte min Sjæl Herren i Vold, og stod op for at optegne nogle Clausuler ved mit Testament."

"Naar skete dette?" spurgte Greven blegnende.

„Kloffen to!“ var Svaret.

„Altsaa dengang?“ gjentog Greven med bæbende Stemme.

„Greven faaer ondt!“ sagde En af Selskabet, idet en Nysgjerrig endnu spurgte: „Hvorledes forsvandt Morderengelen?“

„Han greb, svarte Generalen: med Knæet paa mit Bryst, hen over min Seng ved Væggen, og De vil af denne Omstændighed kunne indsee, at det denne Gang var en tom Indbildning.“

Greven stod i dette Dieblik, for ved sin Datters Arm at gaae bort. Et Skrig forfærdede Selskabet. Han var afmægtig sjunken overende saa Skridt foran Døren. Eugenie knælte ved hans Side; Alt var i den største Forvirring, kun Generalen beholdt sin Fatning. Greven kom imidlertid til sig selv igjen, og kunde ved sin Kammertjeners Hjælp forlade Værelset. Da Eugenie vilde følge ham, holdt et sagte Haandtryk hende tilbage. Generalen hvisttede til hende: „Vær rolig, hulde Comtesse! Deres Fader døer ikke denne Gang.“

Til Etienne, som med opmærksomt Blik betragtede Generalen, sagde denne Sidste, da Værelset var bleven tomt. „Har De forstaaet mig? Jeg tænker, Greven vil for Fremtiden ikke mere lure bag ved Tapetet, naar De bringer mig Rapporter.“

S i g n a l e t.

Mit Regiment stod fra 1806, da Tyrol, ved Freden til Presburg, aftraadtes til Bayern, indtil 1809, i det gamle Trient. Stedse vil disse tre Aar udgjøre det mærkværdigste Ufsnit af mit Liv, endskjondt deres første Halvdeel hensbandt i den aandelige Sløvhed, hvortil Garnisonstroppen saa let henfaldt, naar de saa sig hemsatte paa et Sted hvor de Intet have at gjøre, uden at stræbe at faae Ende paa Tiden. Man skyede os, som Forpøstede, og naturligviis forefaldt ikke saa forargelige Scener i denne Henseende. Nu rykkede de, der før havde skyet os, nærmere paa Livet af os, det vil sige, Udforbringer og Klammerier bragte jevnlig den Staden i Gjærning. I denne Tid besluttede et Par unge Officerer, efter et muntert Maaltid, uindbudne at indfinde sig ved et Aftenselskab, som vi havde erfaret, der blev holdt i et nærved Byen liggende Huus. Havde vi været gandske ædrue, vilde Spøgen maaskee forekommet os vovelig; nu opstode vi alle fire en høj Latter ved Tanken om en tyrolsk Aftensmaals paa Veien dertil. Vi lode os neppe melde, men fulgte den forbausede Tjener i Hælene, og befandt os efter saa Diebliske i et Værelse, fyldt med velklædte Personer af begge Kjønn. Som med eet Slag standsede Underholdningen; Alles Dine vare fæstede paa de ubudne Gæster. Efter et Dieblisk Pause indbød imidlertid Verten os meget høflig til at tage Plads. Dette var os gandske uventet; vi havde formodet med Grovheder at vises Døren, ja vel endog truede, om vi ikke forsoiede os til vort Qvarter. Vi saae vist temmelig flau ud ved denne Modtagelse, men En af mine Kammeraters Uandsnærberelse frelste os af vor Forlegenhed. Han undskyldte vor Paatrængenhed, idet han beklagede det Kjedsommelige i Garnisonslivets Censformighed, og bad Damerne at være vore Talsmænd mellem

deres, mod os af Godehøime indtagne Landsmænd og os. Snart følte vi os som hjemme i det Selskab, vi havde paatrængt os. Iblandt de tilstedeværende Damer tildrog En sig især min Opmærksomhed; hun var endnu meget ung, men en blændende Skjønhed. Dorothea var, som det syntes, ikke utilfreds med sin Erobring, og skænkede mig til Gjengjæld al den Opmærksomhed, der lod sig forene med den qvindelige Delicatesse. Ogsaa de Dørige i Selskabet bleve efterhaanden muntre og fortroligere, en Mand, ved Navn Rusen, undtagen, i hvis Træk man øieblikkelig saa Italieneren. Hans Træk vare skjønnede, hans Farve paafaldende mørk, og hans stolte, mørke Øie kontrasterede mærkelig med de venlige Stjerner paa den lyseblaa Grund, i hvilke man syntes at læse Dorotheas hele Fromhed. Saa snart mit korte Bekjendtskab med hende gik over til en Grad af Hjertelighed, blev han, der øiensynlig var hendes Tilbeder, om ikke hendes Forlovede, mørk og kold. I Begyndelsen besvarte hun hans Kulde med Eigegyldighed; men da han paafaldende fjernede sig meer og mere fra hende, blev hun urolig og anvendte nogle af de tallose Kunster, Evas Døtre aldrig mangle, naar de ville drive en Plan igjennem, for at bringe ham til igjen at nærme sig hende. Jeg saa ikke Spor af Omhed i hendes Ængstelighed, snarere af Frygt. Da Afstedstunden kom, bad jeg hende om Tilladelse, at maatte ledsage hende hjem, da hun, som jeg hørte, boede temmelig langt borte. Mit Tilbud blev afslaaet, paa Grund af, at Rusen allerede havde udbedt sig denne behagelige Forretning. Men han, der upaatvivlelig maatte kunne høre hvert Ord af vor Samtale, rørte sig ikke af Stedet, saa at Dorothea, da næsten hele Selskabet havde forladt Huset, rødmenende lagde sin Arm i min, og faldte paa sin Tjener. Natten var mørk og Gaderne tomme. Tjeneren gik foran os med en Lygte; Dorothea gav flere

usammenhængende Svar paa mine Bemærkninger; hendes Tanker syntes at være andensteds. Paa eengang faldt hun mig i Talem med de Ord: „De er fremmed her, og som Bayrer har De ikke meget godt at vente af Beboerne. Jeg har hjemme her, og er bekendt med Kjøbstædsbeboerne saavel som med Landsfolkene; desuden har jeg min Tjener til Beskyttelse. Jeg beder Dem, vend tilbage til Deres Kvarteer uden Ophold, og glem, at jeg var saa svag, at modtage en Høflighed af Dem, som maaskee kan komme Dem for dyrt at staae.“ Hun var i heftig Bevægelse og trykte min Arm, idet hun halv hvidskende udtalte de Ord, hun syntes at befrygte Nogen kunde lytte efter. Jeg ansaae hendes Betynning for overflødig, og vedblev at ledsage hende hjem. Da vi naaede hendes Faders Bolig, var Alt mørkt. Familien syntes allerede at være til Sengs, hun bankede sagte paa et Vindue; det blev aabnet, og en grov Kappe, tilligemed en Bondehat, rakte hende, efter at hun i et Minut havde tilhvidsket Den, som aabnede det, noget. „Jeg bad Dem at vende tilbage! sagde hun nu: Da var ingen Forklædning fornøden; nu er den det, og De maa, om ikke af anden Grund, for min Roligheds Skyld, indsvøbe Dem i denne Kappe, og skjule Deres militaire Hue under denne brede Hat.“ — „Hvad frygter De da? spurgte jeg studsende: Tyrolere og Bayrer ere jo nu eet Folk, vi leve jo ikke i Krig med hinanden; selv Bønderne ville snart glæde sig ved en Regering, der kun vil Orden og Lydighed mod Lovene.“ — „Lovenes Kraft, svarte den skønne Pige: ligger hverken i Kaarden eller i Pennen.“ — „Og hvorpaa beroer den da?“ — „Paa Fleerheden af Folkets Villie.“ — „Paa uvidende Bønders, der . . .“ — „Jeg vil ikke trættes med Dem om denne Gjenstand, hvorefter vi dog ei behøve at blive enige! afbrød Dorothea mig: Jeg beder Dem kun om at unde mig Ratteroe, og den vil De dog ikke

nægte mig." — „Dorothea! sukkede jeg: Forgjeves beder jeg Dem om det samme; men for at opfylde Deres Ønske, indhylder jeg mig i den store Kæppe; men siig mig nu ogsaa til Alsted: er De forlovet med den mørke Italiener?" — „Ja — nei!" svarte hun hastig, og lukkede saa rask Døren, at enhver videre Underholdning var umulig.

Jeg fortsatte mine Skridt hjemad, saare vel tilmode. Dorothea var den skønneste Pige jeg nogensinde havde seet, og i min daværende Stilling var hun mig en Engel fra Himlen, der syntes at ville forsones mig med Livet. Mine Tanker bleve dog, ved den flette Vej, snart dragne til Jorden igjen. Jeg havde intet Lys, der kunde vejlede mig i den mørke Nat; jeg troede, at være i Nærheden af Orient, i det mindste saae jeg nogle Lys i det Fjerne, og vandrede ubekymret fremad. Pludselig saae jeg noget der lignede en menneskelig Skikkelse, men hørte intet Fodtrin. Medens jeg stirrede hen til det Sted, hvor Skikkelsen havde vilst sig, forsvandt den. Nogle Minuter efter hørte jeg nær ved mig de Ord: „Er det Tid?" — „Ja, til at gaae til Sengs!" svarte jeg, og greb min Kaarde. Den Spørgende gik mig forbi, og jeg troede at have gjenkjendt Rufsens Stemme. Til at bestaae et natligt Overfald havde jeg ingen Lyst, og gik ind paa en Sidevej; men var, førend jeg tænkte derpaa, igjen paa Landeveien. Ved Veien laae nogle Ruiner, bag hvilke jeg besluttede at recognoscere en lille Stund. Med Kaarden i Haanden listede jeg mig bag Murene, og hørte saa Diebliske efter den samme fatale Stemme som før, gjentage Ordene: „Er det Tid?" — „Salurn! raabte en anden Stemme: Er han allerede forbi?" — „Nei, sikkert ikke; en Muus skulde ikke blive ubemærket af mig, end sige en Boyrer." — „Saa lad os gaae videre, han kan ikke være langt borte, og jo

længere fra Byen desto bedre." De Sammensbørne bort-
 fjernede sig, og, da Lyden af deres Trin gjenslod i det
 Fjerne, ilte jeg igjen ud paa Veien, og naturligviis saa
 hastig som muligt til mit Hjem.

Rusen var, som jeg Dagen efter erfarede, en Ber-
 zoneser, med betydelig Formue, som, i Anledning af et
 stort Fabrik anlæg, havde nedsat sig her. Han ansaaes
 overalt som Dorotheas Elsker; dog formodede man at
 hun, om hun ægte ham, mere tog Hensyn til politiske
 Fordele, end lod sig henrive af Tanken om de ægtefæl-
 belige Glæder, der ventede hende. Allerede som frem-
 blomstrende Mæd havde hun vakt Opmærksomhed ved
 sin Patriotisme, og lagt Bayrerne alle mulige Hindrin-
 ger i Veien. Mig forekom hun saa blid og elskelig, og
 havde begyndt Bekjendtskabet med En af hendes Lands-
 Undertrykkere, med hans Redning. Den skønne rebelle
 Pige var aldrig af mine Tanker. Ved vore oftere Sam-
 menkomster anvendte hun i Begyndelsen alle den kvinde-
 lige Listes Kunster paa at fralukke mig politiske Efterrat-
 ninger, og overbevise mig om den Regjerings Uretmæs-
 sighed i hvis Tjeneste jeg var; efterhaanden undveg hun
 disse Gjenstande, en Følelse af Ugtelse for min Vre
 syntes at holde Egeværge med hendes mislede Fædrelands-
 Kjærlighed; hun blev stum og tilbageholdende, og skæde
 mig tilsidst viensynlig i flere Uger. Den frastødende
 Rusen, som jeg undertiden saae, havde, i det mindste
 tilsyneladende, imidlertid udsonet sig med sin Medbeiler;
 ja han søgte endog, men forgæves, at paatvinge mig sit
 Venskab. Jeg tilskrev politiske Bevæggrunde hans og
 hendes Forhold; thi om vi end ikke ventede en egentlig
 Opstand, var Antipathien mod Bayern os dog saare
 vel bekjendt.

Jeg fik Befaling, med nogle faa Mand at escortere
 en Pengetransport til Bogen. I lang Tid havde jeg
 ikke seet Dorothea, og Rngtet om hendes forestaaende

Bryllup havde forstømt mig, om jeg end ugjerne vilde troe det. Jeg besluttede, da jeg just kom forbi hendes Bolig, at, man tænke, hvor høimodig! give hende Leilighed til at forklare hendes Opførsel imod mig. Jeg befalte min Lieutenant at drage videre, og oppebie mig i nærmeste Landsby; et lille Stykke derfra steg jeg af, og gik ad en Gjenvei, der førte hen til Huset. Da jeg fandt Kammerdøren aaben, og ingen Tjener var ved Haanden, var jeg i Begreb med at indtræde uanmeldt, da Kusens modbydelige Stemme lød til En i Kammeret: „Altsaa imorgen Nat, i Salurner Slottet.“ — „Vel! dog her. . .!“ Her gjenkjendte jeg Dorotheas Stemme. Jeg veed ikke selv, hvilke Tanker der i dette Dieblis gjennemfrydsede mit Hoved; kun dette: saa Sekunder efter sad jeg paa min Hest igjen, og jog efter mine Folk.

Paa vor Tilbagereise fra Bøgen, den følgende Aften, lod jeg mine Folk gjøre Holdt i Landsbyen Salurn, og gik, efter at jeg havde sørget for dem og Hestene, alene ud, under det Paaskud, at jeg vilde see mig om. Det begyndte allerede at skumre, og den mørke Nat imellem Bjergene gjorde mig det snart saare vanskeligt at finde Veien. Endnu var Salurns forfaldne Fæstningsværker synlige; høit over mig sinede jeg endnu Skinnets af den dalende Soel, medens Alt omkring mig var indhyllt i Dunkelhed. Endnu aldrig havde jeg saa nær bestuet den herlige Bygning, og blev i nogen Tid staaende ubevægelig, henrykt over Synet af den. En lille Pige, der hoppede frem fra en af de tallose Bjergkløfter, og løb tværs over Veien, vakte mig af mine Drømme. I det hun ilte forbi, tilkastede hun mig en Lap Papir af et stort Bunde, som hun bar, og forsvandt til den modsaaende Side. Nysgjerrig greb jeg efter Papiret; det maatte, saavidt kan Egentjærligheden forlede den Elfskede, løse den mig qvælende Gaade; men fandt paa den

kun de Ord: „Det er Tid!“ Var det maaskee Svar
 paa Rufsens: „Er det Tid?“ Den siensynlige Sam-
 menhæng, hvori disse to Phrafer stode til hinanden, vakte
 en skrækkelig Aneise hos mig; ængstelig gjentaktes jeg mig,
 hvad der paa min Reise allerede havde været mig paa-
 faldende. Jeg erindrede, at jeg hele Dagen havde seet
 Hobe af Bønder begjerligen at see paa Eisachs Vand,
 og at pludselig en saadan Hob udbrød i lydelig Jubel,
 da en betydelig Mængde Saugspaaner kom svømmende
 ned ad Skovbækken. Da Aftenen brød frem, var Folket
 imidlertid gaaet hver til sit, og i Landsbyen, som jeg
 for et Kvarteer siden forlod, var intet Spor af Sam-
 menrøttelse at bemærke, ja neppe en Indvaaner at see,
 et halvt Dufin, som sladrede med hinanden bag et Huus,
 fraregnede. Disse saae opmærksom til Salurner Slot-
 tet; det var mig først nu paaafaldende. De saae tem-
 melig mørke ud, og jeg hørte En af dem sige: „Det
 er endnu ikke Tid.“ I nogle Dieblige kjæmpede jeg med
 mig selv, om jeg skulde vende tilbage til mine Folk eller
 gaae videre; men Kjærlighed, vel ogsaa understøttet af
 en Smule Nysgjerrighed, seirede, og jeg besluttede, især
 da det ikke var langt borte, at bestige Slotsbjerget.
 Veien var imidlertid ikke saa kort, som jeg havde ind-
 bildt mig. Bag mig laae den ene Klippe efter den
 anden, som jeg havde maattet gaae over eller om-
 kring, og endnu var jeg ikke ved Skottet. Meer og
 mere svandt dets tilforn af Solen oplyste Mure sammen,
 indtil jeg omsider, da dens Straaler gandske tabte sig,
 ikkun var istand til, svagt at skimte deres Omrids.
 Værgelig fordoblede jeg mine Skridt, og naaede ender-
 lig Guden af de uhyre Klipper, hvorpaa Slottet er byg-
 get. Den største Vanskelighed var, i det fiedse tiltagens
 de Mørke, at finde den Sti eller Trappe, der førte op
 til Slottet; for at opsoge den, maatte jeg næsten rundt
 omkring Klipperne, og nu var det bældmørkt. Jeg er ei

ifland til at beskrive, hvorledes jeg var tilmode. Fra
 min Phantasieverden, hvori det Uhyggelige i min Stil-
 ling, og Stedets Eensomhed og Bildhed bragte min Ind-
 bildningskraft, kaldte en Menneſteſtemme mig tilbage.
 Det var — Ruſens, og den var mig ſaa nær, at jeg
 uvilkaarlig, krampagtig knyttede min Haand til Forſvar.
 I næſte Dieblif betænkte jeg, at han ikke kunde ahne
 min Nærværelſe, medens det ikke var mig uventet, at
 træffe ham her; jeg liſtede mig derfor forſigtig hen til
 den Kant, hvorfra Stemmen var kommen. Da falde i
 et Dieblif et Lyſglimt paa Bæggen foran mig, hvoraf
 jeg ſluttede, at han var forſynet med en Blændlygte.
 Det flygtige Glimt havde imidlertid ladet mig opdage en
 Plet, hvorfra jeg kunde ſee Lygtemanden. Han var ikke
 alene; to qvindelige Skikkelſer ſtode hos ham, i hvilke
 jeg i den ene, ved Lygtens ſvage Gjenskin, ſnart kjendte
 Dorothea. Ingen af dem alle Tre talte et Ord, og
 ſaae ud ſom Strensſtøtter. Endelig raabte Ruſen i en
 raa Tone: „Vi maae gandske forſtaaе hinanden! Jeg er
 ingen Tyroler, og har aldeles ingen Interesſe ved at
 ſætte det ulykkelige Land i Flamme; fredelige Planer
 ſom mine kan ikkun lykkes, hvor den offentlige Ro op-
 retholdes under Lovenes Beſkyttelſe. Jeg mærker ret vel,
 hvorfor De juſt har valgt mig til Deres Redſkab. Skal
 Foretagendet lykkes, maa jeg binde mig uoploſelig ved
 et ſikkert Pant; Penge, Indflydelse, min Kjøbmands-Cre-
 dit, maae fra min Side opoffres; dog velan, jeg vil det
 ſaa. Naar jeg imidlertid i denne Nat ſætter min Ag-
 telſe, min Formue, ja endog mit Liv paa Spil, da ſkeer
 det ene for Din Skyld, paa Din Bøn. Du alene
 være min Løn. Siig det da, men ikke ſom Du pleier,
 med en Dobbeltbetydning, her lader jeg mig ikke ſkuffe,
 ſiig det høit og lydeligt, at Du imorgen vil være min
 Huſtru, og diebliffelig klattrer jeg opad Klippen, og
 gjør, hvad der ſkal gøres.“ Dorothea taug nogle Die-

blikke, og hendes Svær var saa svagt, hendes Stemme saa skjælvende, at jeg ei var istand til at høre, hvad hun svarte. „Hun samtykker! raabte hendes Vedsagerinde: Op, om De er en Mand!“ — „Jeg har ikke hørt det!“ brummede Rufen, og tøvede. — „Men jeg siger Dem jo, hun har sagt Ja!“ En levende Samtale opstod nu imellem dem, hvilken, kunde jeg ikke høre; de fik meget travlt med Noget; hvormed, kunde jeg ikke see, da det svage Lys pludselig forsvandt. Mine Følelser vare i en feberagtig Spænding. Hvert et sælsomt Træk i Dorotheas Opførsel var mig nu tydeligt; hendes Kjærlighed, hendes Haab, hendes jordiske Salighed, Alt offrede hun i et blindt, og dog saa skjönt Sværmerie paa Fædrelands dets Alter. Her var Alteret for hendes politiske Overtro, Dieblirket til Offeret var kommet.

Glemmende al Forsigtighed, idet jeg sølte Trang til, jeg vidste ikke selv hvorledes, at træde imellem hende og hendes Skjebne, styrkede jeg omkring det Klippehjørne, der havde skjult mig. Hendes Navn svævede paa mine Læber, idet jeg udstrakte min Haand efter hende; da sølte jeg min Haand greben i Mørket. Det var Dorothea som greb den. „Tilgiv mig! sagde hun rask, men tydelig: I saadanne Dieblikke er Deres Kjon kun istand til en rolig og fast Beslutning. Jeg tør, jeg kan ikke vakle; i en Tid som denne er Kjærlighed og Had mig Eet. Den første Mand, der naaer Pynten af Salurners Slottet, bliver Dorotheas Egetesælle! Op da!“ Jeg saae uvilkaarlig i Veiret, og blev Lygten vaer, der liig en Stjerne glimtede over vore Hoveder. „Velan!“ hvidskede jeg, trykte hendes Haand, og løb opad Trappen. De i Klippen udbugne Trin vare meget ujevne og skraae; men jeg fandt ligesom instinctmæssig de bekvemmeste Steder til Fodfæste, og steg rask i Veiret. Jeg nærmede mig stedse mere Lyset, og sølte mine Kræfter fordoblede, liig Tigeren, ved at vide mig nær ved min dødelige

Fiende. Imidlertid blev Veien stedse besværligere; hvert Spor af Trin forsvandt efterhaanden, og jeg formodede, at jeg i min store Hast var kommen ud af den rette Vej. Jeg ansaae imidlertid dette for en Lykke; thi var jeg ei kommen op uden ad Trappen, da var Rampen, og at en saadan forestod, var jeg vis paa, foregaaet paa den fri Trappe. Jeg søgte derfor at omgaae min Fiende, og at naaee Toppen førend han; forsigtigen fortsatte jeg min Vej. Da jeg var Lyset saa nær, at jeg tydelig kunde see Italienerens Ansigt og oversee Stedet, hvor han var, blev jeg vaer, at han stod paa et fladt Fjelds stykke, der tilforn syntes at have dannet en Trappeaffats. Han var ifærd med at rense en af Sand og Moos tilstoppet Jordybning i Steenmassen med sin Kniv. Dette var oien synligt et Sted, der tjente til Gudsføste; thi gandske kort ovenfor begyndte Trappen igjen at blive regelmæssigere end før, og gik derpaa steil op ad, indtil den tabte sig i mørk Nat. Dette Klippestykke syntes virkelig det eneste Punkt, fra hvilket man kunde komme videre opad. Trindt omkring var Steenmassen saa steil, at een eneste Mand, førend Krudtets Opfindelse, kunde have forsvaret Slottet mod Hundrede. Han var nu færdig med sit Arbeide, og allerede i Begreb med at sætte Foden i det Hul, fra hvilket et let Sving havde bragt ham op paa Trappen, da, mit Blod veeg tilbage i mine Aarer, jeg pludselig sprang op paa Affatsen, og greb ham i Struben. „Jesus Maria!“ brølte han, og jeg fælte hans Fingre krampagtigen at gribe efter mig. „Er det Tid?“ — „Ja, det er Tid!“ raabte jeg, og da Lygtens Skin lod ham see mine Træk, blandede Glæde og Stræk sig, hastigen som Lynet, i hans mørke Ansigt. „I Kongens Navn, Du er min Fange, Landsforræder! vedblev jeg: Overgiver Du Dig?“ — „Ja! grinede han, idet han omslyngede mig, som om han vilde kvæle mig: Tag Din Løn!“ — „Jeg lader Dig fængsle som en Morder!

Overgiver Du Dig?" — „Nei!" — „Saa, ned med Dig! Først til Jorden, derefter til Helvede!" udbrød jeg, idet jeg med uhyre Anstrængelse af mine Kræfter drog ham hen til Afgrunden, medens jeg med den ene Haand holdt mig ved Klippen. Han maatte vige for mine Kræfter, der til enhver Tid vare hans langt overlegne; men i et Nu havde den listige Slange slynget sine Arme om mine Been, og drog mig med sig til Pynten af Klippen. Min Stilling var yderst farlig; jeg kunde ikke seire, uden i Døden, og det syntes, efter min Fjendes rasende Anstrængelser, som om han gjerne døde, naar det skete i Forening med mig. Vi nærmede os stedse mere, kjæmpende med hinanden, Afgrundens Rand, naaede den, og — styrtede Begge ned. Jeg følte mig imidlertid holdt tilbage bagfra, rev mig, med den sidste Bevægelse af mine Kræfter, ud af min Fjendes Hænder, og, med et frygteligt Brøl, styrtede han i Afgrundens Dybde. Forsynets underfulde Styrelse havde frelst mig; min stærke Uniformskjole havde grebet fat om en Fjeldspids, og jeg hang, i nogen Tid, gandske bedøvet over Kløften.

Da jeg omsider havde slynget mig op igjen, låste jeg ned, og fandt Begge i den dødeligste Forvirring, nedboiede over Rufsens Liig, ved hvis Bryst Lygten, men udsukt, endnu hang ubeskadiget. „Dorothea!" raabte jeg. — „De her? udbrød hun forbauset: Barmhjertige Gud! Er det en Drøm?" — „Ja, en Drøm, som vi Alle maae glemme. Bort herfra. De skal i det mindste ikke blive her." Uden at svare, knælte hun, og gjorde Lygten istand igjen. „Lad mig gaae! sagde hun: Mig falder en hellig Pligt. Da Rufen ikke kan, vil jeg selv vove det." — „Er De affindig, Dorothea! De er nu ikke istand til at handle; jeg maa tage mig af Dem. Kom, lad os forlade dette fæle Sted; thi ogsaa mig falder en hellig Pligt." — „Hvilken? afbrød hun mig rast: Maaskee at anmeldte en Kvinde: Sammensværgelse,

og bringe Dorothea, som De foregav at elske, paa Røtterstedet." — „Nei, ved Gud, nei! Ikke med et Ord, ikke med en Mine." — „Men, der gives endnu flere Vidner. Øverst oppe i Slottet er eet — et Papiir, som jeg maa brænde til Aske, førend jeg kan sove rolig." — „Det vil jeg gjøre, skaf blot Lys." — „De? Nei, nei!" — „Tiden er kostbar; skaf blot Lys, om De kan, Dorothea! Jeg beder indstændig!" Hun vred Hænderne, og græd. „Frygter De maaskee, at jeg skal læse Papiret, og forraade Deres Medskyldige?" — „Ja! Det frygter jeg!" svarte hun hurtig. — „Skal jeg sværge?" — „Nei! Lov, at De ei vil det, ved Deres Ære, ved Deres Kjærlighed! Papiret ligger i en lille Kiste paa en Steenplade, nærved det øverste Taarnvindue. Lov mig at De, uden at læse det, der er skreven derpaa, uden at berøre det med en Finger, vil antænde det med Lygten, og see paa, at baade Kisten og Papiret forvandles til Aske. Løber De mig det?" — „Jeg lover det, svarte jeg: saasandt hjælpe mig Gud!" Jeg greb Lygten, som Ledsagerinden imidlertid havde tændt, og løb anden Gang op ad Trappen, naaede Bjergets svimlende Høide uden Uheld, og steg op ad Taarnets forfaldne Bindelstrappe. I det øverste Gemak saae jeg, som Dorothea havde beskrevet mig, den skjebnesvangre Kiste ligge; men saae, for ikke at læse Haandskriften, til Vinduet, og fæstede mine Blik kun et Par Sekunder paa Steenpladen. Paa Kisten var Intet skrevet. En uforklarlig Gysen gjennemfoer mig ved denne Opdagelse. Imidlertid brød Flammen frem af Papiret; det sprudlede iverret som Krudt, og, da Luens pilsnar brød frem af Kisten, hævdede en høi Flamme sig i Veiret. Greben af Skræk, kastede jeg Stenen omkuld; men det var for sildigt. Signalet var givet. Fra hver Klippe, hver Bjergtop flammede, liig Vænder fra Helvede, klare Blus i den mørke Nat, det ene efter det andet; Trommer

hvirvlede, Horn løb, Kanonerne Jordens gjenlød i Dalsene. I denne Nat mistede Bayern Syd-Tyrol. Jeg ilste ned ad Klipperne, jeg veed ikke selv hvorledes, rev mig heftig ud af Dorotheas Arme, og styrtede som en Rasende til Landsbyen. Jeg kom netop tidsnok, for at see mine flinke Folk sønderhugges af den rasende Bønderhob. Overalt gjenlød det: „Det er Tid! Det er Tid!“ Fra dette Dieblis af mindes jeg intet mere; truffen af en Kugle sank jeg til Jorden, og da jeg kom til Bevidsthed igjen, var Tyrol igjen i dets elskede Østerrigs Arme. Dorothea var min Pleierinde; kort efter blev hun min Kone.

A. Schaumburg.

Leonida Cerny.

(Slutning.)

Leonida reiste bort under Beskyttelse af en Bedækning, der skulde bringe en Deel af de kongelige Skatte til Franskrige. Indtil Burgos kom de gandske uforstyrret, men imellem Bjergene ved Salones bleve de oversaldne af en Guirillabande. Kampen var blodig. Leonida laae i Mariette's Arme; hun saae Døden uden Angst imøde, og ønskede sig kun en Grav, der engang kunde betegne Ernst Sancy hans Elskedes Hvilested. Man rev Døren op til hendes Bogn, og tvang hende til at stige ud. Mariette saae en af Guerillaerne lægge sit Gevær an paa Leonida; hun kastede sig over hende, for at beskytte hende, og Ruglen, der skulde rovet Leonida Livet, traf hendes Hjerter. En barbarisk Haand rev hende op, for at kaste hende hen til de andre Liig; Leonida raabte om Medlidenhed. „Maaskee er hun ikke død endnu! bad hun: Men hvis der heller intet Haaber, saa und hende i det mindste en Grav.“ Anføreren blev rørt ved hendes Bønner; han bar hende til hendes Bogn, og lagde Mariette ved Siden af hende. Leonida trykte Liiget til sit Hjerter, og hendes Taarer overstrømmede Offeret for en høi og sjelden Trost. Men hvilken Ekjæbne ventede hende selv! Bedende opløstede hun sine med Mariettes Blod overstrømmede Hænder til Himlen, og bad den, at forbarme sig over hende.

Man førte hele Natten uden Ophold. Først anden Dags Aften holdt Toget stille. I to Nætter og Dage saaledes indsluttet med et Liig, faldt Leonida, da Anføreren aabnede Vognen, som død i hans Arme. Han bar hende ind i et Huus, hvor han lagde hende blidt ned paa en Straamatte, og overgav hende til en

gammel Rones Omhu. Da hun slog Vinene op, stod han for hendes Leje. „Frygt ikke! sagde han: Der skal intet Ondt blive tilføiet Dem. Gat Mod, kom til Dem selv igjen, vi maa snart fortsætte vor Reise.“ Med Møie reiste hun sig iveiret og sagde, at hun var beredt til at følge ham, men med grædende Taarer bønfsaldt hun ham om, at lade Mariettes Liig begrave.

Midt paa en lille Kirkegaard havde man gravet den Grav, hoori Mariette's Liig blev nedlagt. Med sin Sabel huggede Anføreren en Green af et Cypresses træ, som stod i Nærheden, gav det Skikkelse af et Kors, og plantede det paa Graven, idet han raabte til de omkringstaaende Landsbhindvaanere: „Forbandet være den Christen, der nogensinde vover at omrive dette Kors!“ Derpaa førte han Leonida til hendes Bogn, som af Byttet var bleven ham til Deel. Hun bad ham beholde Alt hvad der var hendes, naar han kun vilde skjænke hende sin Frihed. Men han svarte til hendes store Forstrækkelse: „Just Dem selv ønsker jeg at besidde; jeg elsker Dem.“ — „Jeg er gift! svarte hun ham: Min Mand venter paa mig i Frankrig.“ — „Han holder Dem for død! gjensvarte han: De vil aldrig faae ham at see. Men jeg forsmæer blot at takke Magten for Deres Besiddelse; jeg har reddet Deres Liv, og mig alene har De at takke for hvert Dieblif De lever, thi mine Folk knurre over den Omhu jeg bær for Dem, eftersom de Veie jeg vælger for at Deres Bogn kan følge os, udsætter os for Fare. Dog frygter jeg intet saalænge de adlyde mig som deres eneste Anfører, men snart ville vi støde sammen med en anden af vore Hobe, og da formæer jeg blot at besytte Dem, naar De er Min. De har intet andet Valg, men jeg haaber ogsaa, at Deres Hjerter ikke vil føle Modbydelighed for at forbinde sig med Deres Livs Frelser.“ — „Dette Hjerter er en Andens Eiendom! sagde hun med rolig Fatning:

Jeg kan og vil aldrig worde Deres. Vær barmhjerdig og lad mig hellere døe for Deres Haand uden lang Qual." Hun sank ned for hans Fodder, og omslyngede dem, men han rev sig løs, svøbte sig ind i sin Kappe, og forlod hende. Efter at han længe havde vandret omkring imellem Bjergene, kom han tilbage og sagde til hende: „Sæt Dem i Deres Bogn! De maae tilbringe Natten i den; jeg maa bortferne mig paa nogle Timer. Sov i Fred og uden Frygt."

Paa disse Ord overlod hun sig ubekymret til Sønnen. Pludseligt greb en kold Haand hendes, og ved Daggrøet saae hun to Guerillaer ved hver Dør af hendes Bogn. „Hun sover! hvidstede den Ene: Lad os hurtigt dræbe hende. Vi kunne kaste hende i den nærmeste Klippekløft, og sige, at hun er flygtet bort, saa ere vi frie for hende." Men i samme Dieblis blev der raabt til Vaaben. Franskmændene hilste paa Guerillaerne med Kanoner, og disse adspredte sig mellem Klipperne, hvor hine ei kunde forfølge dem. Spanieren som reed paa Muulæstlerne for Leonidas Bogn, rev hende ud af den og bød hende følge sig; men ifødetfor at adlyde ham, søgte hun, da hun alt kunde see Franskmændene, at undslippe ham. Allerede havde Spaniolen indhentet hende, grebet hende i hendes lange Haar og slynget det omkring sin Arm; han havde allerede draget Dolken, for at støde hende ned, da et Pistolskud strakte ham død ned for hendes Fodder. Hendes Frelser iulte hid, og det var — Ernst Sancy!

Han bragte hende til Taleivera, en smuk Stad som ligger ved Tajos Bredder, hvor hun levede, i et afsidesliggende Huus, blot for den Mand, hun havde sit Livs Redning at takke, og hvor hun lærte at kjende Kjærlighedens navnløse Tryllerie. Denne var nu det eneste Baand som fængslede hende til Livet. Død for alle Andre, thi Ingen vidste Andet end at hun var død;

det, troede hun at torde leve for ham uden at krænke sin Pligt. Hver Aften kom han til hende. Det var hende en let Sag, at overbevise ham om sin Uskyldighed, og for hendes Fodder tilstod han, hvor smerteligt han havde angret sin overlede Beslutning. De levede nu blot for hinanden. Dagene spandt hen for dem i uforskyrret Lyksalighed, uden at de lagde Mærke til Tidsbegivenhedernes Storme.

Men saa indgetogen Leonida ogsaa levede, saa omhyggelig hun ogsaa stræbte at skjule sin Person for Enhver, saa var Sancy dog allfor udmærket til at det kunde blive en Hemmelighed, at han tilbragte al den Tid han havde tilovers fra sine Forretninger hos et Fruens timmer, som man snart fik opspurgt, ikke var nogen Spanierinté. — Aldrig saae man ham paa de glimrende Baller, som Marskal Marmont gav saa mange af. Men engang indbød Denne ham personligt, saa han ikke kunde undgaae at komme. Sørgmodigt fulgte ham Leonida om om Aftenen, da han skiltes fra hende, indtil Enden af Haven, der stødte til hendes Baaning, og vendte, efter at de havde taget mere end tigange Afsked fra hinanden, langsomt tilbage, da en Officeer af et stolt Væsen traadte hende imøde. Han hilste hende paa Fransk med et fint Galanterie, og idet hun besvarte det, vilde hun ile forbi. Men han standsede hende med disse Ord: „Tænkte jeg det ikke nok, at denne Ynde og Gratie maatte tilhøre en fransk Dame! Men Deres Syn, naadige Frue, forraader mig, at Sancy er en skinkig Egtemand, der søger at skjule den Skat han besidder, for enhver Andens Nye. Det forekommer mig at være en utilgivelig Uret.“ Undseelsens Rødme farvede Leonida's Kinder. Hun taug, og ærbødigt vedblev den Fremmede: „Jeg vil saae Deres Gemal at see endnu i Aften, og han vil komme til at finde sig i, ikke længere at unddrage Dem en Berden, til hvis Prydelse De

er Skabt." Ved disse Ord bukkede han dybt og forlod Leonida, der saae urolig og bestyrtset efter ham, uden at kunne forklare sig dette Møde. „Hvad vil Kænst tænke derom? spurgte hun sig selv: Fortie ham det, tør jeg ikke, og dog vil han maaskee føle sig fornærmet ved den Fremmedes Driftighed, og drage ham til Regnskab for hans ubestodne Nysgjerrighed."

Næste Morgen traadte Sancy munter og smilende ind til hende og spurgte, efter de første sømme Hilsener, hvorledes hun syntes om Marsskallen? — „Marsskallen?" raabte hun forundret. — „Ja! sagde han: Han har selv fortalt mig, paa en meget elskværdig Maade, at han var bleven underrettet om, at jeg gif hver Aften til et eensomtliggende Huus, og havde selv villet overryde sig om jeg ikke udsatte mig for nogen Fare ved disse Besøg, men i Haven havde han stødt paa Fru Sancy selv, og fundet hende over al Beskrivelse skøn og yndig. „Tillige talte han med saamegen Verbødighed og Agtelse om Dig — tilføiede Sancy: at jeg takkede Himlen for dette Tilfælde."

„Ja! svarte Leonida sørgmodig: Man har opdaget mit stille, skjulte Opholdssted — vi maa skilles ad — jeg maa nu bort herfra."

„Nei, min Leonida! afbrød Sancy hende: Skjæbnet har ført os sammen, og befæster vor Kjærlighed ved uopløselige Baand. Fra den Dag af, Du tilstod mig Din Kjærlighed, har jeg følt, at jeg blot kunde tilhøre Dig, og besluttede at løse et Baand, der knyttede mig til en Anden; hendes Opførsel berettigede mig dertil, og det var Grunden til den dybe Tungsindighed, der hvilede over min Person, da jeg lærte at kjende Dig. Maaskee havde jeg uden denne Kjærlighed til Dig, været tilfreds med at skilles fra en Kone, der havde bedraget mig, med taus Foragt, men nu var det mig magtspaaliggende at faae min Frihed igjen, for at kunne overs

give den til min Kjærlighed. Er Du ikke min, Leonida?"

Hun skjulte sit Ansigt grædende ved hans Bryst og fremstammede Eugens Navn. „Hvorledes! raabte han, og stødte hende fra sig: Tænker Du paa at blive forenet igjen med ham?" -- „Al, Du er overbeviist om det Modsatte! sagde hun: Men vil han give sit Samtykke --?" -- „Han kan ikke nægte det! gjentog Sancy: Bore Love tillade Skilsmisssen; vor Samvittigheds forlanger den; lad Verden ogsaa dadle os, jeg agter en Handlemaade som støder an mod Verdens Mening, høiere end et strafværdigt Forhold, der skjuler sig under Falskhedens Elor." -- Leonida gav vel sit Samtykke, men hun formaaede ikke at overdøve sin Samvittigheds Stemme, der stedse mindede hende om, hvor ulukkelig denne Skilsmisse vilde gjøre den Mand, hvis Navn hun bar.

Men Dagen efter fik hun en forbindtlig Invitation til et Bal hos Marsskallen; hun vilde undskylde sig, men Sancy meente, at det ei gik an. Hun saae sig saaledes ved en Mængde synderlige Omstændigheder sat i en ligesaa usømmelig som farlig Stilling, da hendes sande Forhold let kunde blive bekjendt ved et eller andet Tilfælde. Sancy indsaae det ogsaa, og lovede hende, at udbede sig Permission, for at bringe hende til et sikkert Sted i Frankrig, hvorfra hun kunde ansøge om sin Skilsmisse med Eugen. Denne Beslutning beroligede dem Begge, men for beruset af deres Kjærlighed til ikke derover at forglemme hele Verden, dvælte de med at udføre den fra Uge til Uge.

Da stod Slaget ved Salamanka, hvori Marsskal Marmont blev farlig saaret. Franskmændene flygtede tilbage til Burgos. Leonida havde lidt usigelig Angst i disse Farens Dage. Den uafbrudte Frygt for hendes Elskedes Liv havde forhøiet hendes Kjærlighed til den meest brændende Eidskab. Men Begge folte, hvor nøds

vendigt det var, at de skiltes ad, og da Sancy ikke torde forlade Hovedkvarteret, besluttedes at hun skulde reise med Marskallen, der gik tilbage til Frankrig, for at lade sine Saar helbrede. — Skilsmisshedagen var kommen. Liigbleg laae Leonida i Sancys Arme. Stride Taarer randt ned af hendes Kinder. Begge svore hinanden de høitideligste Eder om Trost og Kærlighed. Morgenrøden brød frem — Sancy rev sig ud af hendes Arme, for at modtage den Officer, der kom for at afhente Leonida. „Har De hørt de Nyheder, vi fik i Aftes fra den store Arme?“ spurgte Denne, efter at de havde hilst paa hverandre. — „Nei! svarte Sancy: Fortæll!“ — „Reisere har vundet et stort Slag, men har høbt denne Seier med et høist smerteligt Tab: Marskal Duroc er faldet; Ruglen som dræbte ham, traf ogsaa Oberst Sommeriva, der døde nogle Timer efter.“

Leonida sank afmægtig om. Officeren, som ansaae det for en Virkning af den forestaaende Skilsmisse, bortsejrnede sig, for at give hende Tid til at fatte sig; men Sancy trykte hende taus til sit Hjerte, og saa hendes Taarer flyde uden nogen skinsyg Bevægelse. At, de randt for den Mand, der valgte hende som en fattig, fader; og moderløs forladt Skabning til sin Kone, og som hun havde gjort ulykkelig; men de fløde ogsaa for Duroc, og ikke uden Gysen tænkte hun paa de to Mænds lignende ullykkelige Skjebne: Begge havde elsket hende uden Gjenkærlighed, Begge vare blevne ullykkelige ved hende, og Begge havde tilsidst ogsaa fundet Døden ved een og samme Kugle.

„Nu behøver Du ikke at reise! sagde Sancy: Denne Død rømmer Alt, hvad der kunde hindre vor Forbindelse, thi Ophævelsen af mit Ægteskab er en let Sag. Fra dette Øieblik tør Du ansee Dig for min Hustru,

og vi kunne spare os den Smerte at skilles ad, hvortil vi Begge ikke have Kraft nok."

Leonida blev, men hun sørgede længe over Eugens og Durocs Død, skjøndt ethvert andet mørkt Billede af Livet ofte forsvandt for Kjærlighedens Tryllerie. Hun fulgte med Sancy paa alle hans Tog, og jo mere hendes Hjerter fyldtes af Kjærlighed til ham, jo mere erkjendte hun sit foregaaende Livs Feil og Wildfarelser. Dette betog hende maaskee noget af den forfærfelige Ynde som tilforn havde gjort hende til Gjenstanden for saa Manges Hyldest. Hun blev mere tilbageholden, og indgjød Agtelse ved sin Udsæd. Hun hørte ikke mere paa Emigreriets Sprog, og visste sig i Alt, at hun var værdig at elskes af en saa ædel Mand som Oberst Sancy.

Den Troppeafdeling hvorved Denne stod, var paa Veien til Frankrig, men næsten daglig forefaldt der Fægtninger, i hvilke han stedse udmærkede sig ved Mod og Tapperhed. Saaledes kæmpede man engang om Besiddelsen af en Landsby, og Leonida laae paa Knæ foran et Mariebillede, som hun havde fundet i en udsel Hytte, hvori hun ventede paa Kampens Udfald, da hun hørte Soldaterne komme tilbage. Alt forkyndte, at de vare Seierherrer, dog vovede hun neppe at vise sig. Da hørte hun Nogen spørge udenfor om Fru de Sancy; hun ahnede, at den Spørgende havde et frygteligt Budskab at bringe hende — og hun tog ikke fejl. Sancy var haardtsoaret, og Budskabets Overbringer var — Arthur!

"Han er død! raabte hun i Fortvivlelse: Hvor De træder frem for mig, er alt Haab forbi." Ubeværgeligt stirrede han paa hende. "Er det Dem, Leonida?" udbød han: Men De er jo ikke Fru de Sancy?" — "Hvad vedkommer det Dem? Ak, han er død! jamrede hun: Jeg vil ikke overleve ham, og De vil dog vel unde mig, at gaae i Graven med hans Navn!" — Hendes

næsten til Vanvid grændsende Fortvivelse forkrækkede Arthur. „Sancy er ikke død! sagde han endelig: Ikke engang farlig saaret; men Deres Utrosthed, og det Navn De bærer, forklarer mig Deres Ektjebnes Hemmelighed. Mener De, jeg vil overlade Deres Besiddelse til en Mand, som ikke har nogen anden Rettighed til Dem end den Kjærligheden giver ham? Haab ikke dette! Jeg vil vove Liv og Blod for at rive Dem fra ham, hvis De ikke selv løser dette uværdige Baaud.“ — „Aldrig! raabte Leonida: Aldrig vil det skee. Jeg vil tusindgange hellere døe! Jeg tilbeder ham!“ — „De elsker ham? spreg Arthur: Og det vover De at tilstaae mig! Frygter De da ikke.“ — „Mit Hjerte kjenner blot een Frygt, svarte hun: den at blive skilt fra ham!“ Hun vilde bort, men han greb hendes Arm og sagde: „Jeg har Medynk med Dem! Blot under een Betingelse er jeg villig til at tie: at De ogsaa tier, og tillader at see mig hos Dem som en Ven af Sancy. Jeg kjenner ham længe og nsie. Men skal jeg lade være at fortælle ham Deres forbigangne Livs Begivenheder, saa vil jeg ogsaa have et Herredømme over Dem, fra hvilket intet skal kunne befrie Dem.“ — „Aldrig! — afbrød Leonida ham: Jeg vil aldrig give mit Samtykke til at bedrage ham!“ — „Nu, saa lad gaae som det vil! raabte Arthur: Der bærer man ham hid. Siger jeg ham Sandheden, er De skilt fra ham, og han tager sin Død derover. Vælg nu!“ I samme Dieblis hørte hun Sancys Stemme, der spurgte svagt og skjælvende efter hende. Hun rev sin Haand løs, som Arthur endnu bestandig holdt fast, og hvidskede til ham: „Jeg vil tie!“

Sex Nætter og Dage vaagede Leonida i den undsigeligste Sjæleangst ved Sancys Leie. Da han efter denne Lids Forløb gjenkjendte hende, og Saarlægen

erklære ham reddet, var deres Glæde saa usigelig, at de ikke formaaede at tale; Begge vare saa udmattede ved det de havde lidt, at de blot kunde udtale Gjenforeningens Glæde ved Blikke. Men nu blev ogsaa Leonida syg. Allformegit var stormet ind paa hende, og dertil kom endnu den Qual, at hun maatte see Arthur daglig. Han viste Sancy en overordentlig Deeltagelse og Venskab, men hans Nærværrelse paalagde Leonida utaalelig Tvang. I Besiddelse af en Hemmelighed, af hvis Fortællelse hendes Lykke var afhængig, formaaede han saaledes at strække hende ved et Blik, at ethvert Kjærlighedsord til Sancy hendøede paa hendes Læber. Førgjæves søgte hun at tilkjendegive ham, at hun følte en uovervindelig Utilbøielighed mod Arthur. Hans Omgang behagede ham; Arthur udmærkede sig ved Aand, Tapperhed og rene Sæder, der havde erhvervet ham en almindelig Agtelse, og gav Leonidas Opførsel imod ham, Skinnets af et uforstandigt Lune. Han var sendt af Keiseren for at udforske Tingenens Tilstand i Spanien, og give ham en tilforladelig Beretning deraf. Leonidas Helseleed saa vensynligt, at Sancy bestemte sig til at vende hjem igjen til Frankrig, og da hans Saar berettigede ham til Permission, blev Afreisen bestemt. Da Arthur erfoer det, tilbød han sig at følge med. Leonida sukkede, han saa paa hende og sagde: „Hvis min Person ellers ikke er Fru Sancy ubehagelig.“ Han sagde disse Ord i en Tone, der røbede Leonida Tønde til at kunne besvare dem. Sancy betragtede hende med Utilfredshed, rakte Arthur hjertelig sin Haand, og bad ham undskyldte Leonidas Uvenlighed. Hendes Sygdom, sagde han: er Skyld i, at hun ikke viser sig saa elskværdig som hun pleier.“ — „Ingen tager mere Deel i hendes Lidelser end jeg! gjensoarte Arthur: Den naadige Frue tvivler vel heller ikke om, at min Deeltagelse er oprigtig.“ Leonida taug og maatte

finde sig i, at taale sin Lykkes Forstyrrelser omkring sig. Hun søgte sig for svag til at kæmpe imod ham, og hengav sig modløs til den Skjebne han beredte hende.

Under tusinde Farer og Møjsommeligheder begav de sig paa Reisen til Frankrige; det lykkedes dem at frelse Livet, men alt hvad de besad var falden i Guerillaernes Hænder, og de kom i den allerusleste Forfatning til Bayonne. Sancy besad intet Andet end sine Hænder og sin Kaarde; for sin egen Person behøvede han ikke Mere, men han kunde ikke see Leonida udsat for at lide Mangel, isærdeleshed nu da hendes Sygdom krævede mere Pleie og Bequemmelighed end ellers, og for at skaffe hende disse gjorde han Gjeld. Til Leonidas Ulykke tog han ikke i Betænkning at henvende sig til Arthur, der var riig, og som ved de høimodigste Tilbud endnu mere forøgede de Rettigheder han allerede havde paa Sancys Venstreb og Taknemmelighed. Leonida skjalv, da hun blev underrettet derom; hun søgte at Sancy vilde aldrig tilgive hende, hvis Arthur gjorde det han havde truet med, og at hun ikke havde holdt ham fra at give sin Fjende dette Beviis paa Afgjælse og Venstreb. Men han var endnu saa svag, at hun frygtede for at give ham Døden ved sin Tilstaaelse. Ogsaa maatte Arthur ved sin Ankomst til Paris stilles fra dem, saa den Rolighed hun nød saalange, forbedrede hendes Helse saa vidt, at hun igjen kunde hellige sig Sancys Pleie med den sømme Rørlighed. De havde leiet en lille Bopæl i en affidseliggende Deel af Staden, og vilde følt sig meget lykkelige, naar ikke Ruslandsøget havde styrtet Fædrelandet i den dybeste Sorg.

Sancy drev nu ibrig paa sin Skilsmisse. Ret snart kunde han nu række Leonida sin Haand. Men af, denne Udsigt skjenkede hende ingen Lykke mere. Torde hun, naar den afgjørende Dag kom, overlade det til sin Fjende, at gjøre Sancy bekendt med sine Bilsfarelser?

Ofte svævede Tilstaelsen paa hendes Læber, men hun kunde ikke beslutte sig til at sætte sin Lykke paa Spil, og give sig til Priis for den Mulighed, at see hans glødende Kjærlighed forvandlet til Kulde. Hun havde ikke Mod til at være sanddru, men denne Feighed blev hævnnet frygtelig.

Sancy fik Ordre at begive sig til den italienske Armee. Leonida leed uendeligt ved denne nye Skilsmisse, men hun søgte at vise et Mod, hun ikke besad, for at lette ham dens Smerte. Det Haab, efter endt Felttog, at kalde hende for evigt Sin, levede i hans Sjæl, men en Ahnelse sagde Leonida, at det aldrig vilde skee.

Høsten kom, Slaget ved Leipzig blev tabt, og man begyndte i Frankrig at ahne de sorgeligste Følger. Sancys Breve vare Leonidas eneste Glæde. Han beklagede, at han ikke havde taget hende med til Italien. Han kunde ikke leve adskilt fra hende. Men med al hendes Kjærlighed til ham følte hun dog, hvor upasseligt det havde været, hvis hun havde ledsaget ham, og ønskede sig til Lykke, at hun var bleven tilbage. I hendes Ensomhed følte hun nu levende, hvor indstændig Ære og Pligt opfordrede hende til at tilstaae Sancy Sandheden. Men naar hun tilstod sin Brøde, satte hun Kjærligheden paa Spil, og sin Ugteske naar hun tang. Det følte hun, men Frygten for at tabe hans Kjærlighed fik altid Overvægten. Da fik hun atter et Brev. Ernst var sørgmodig, syg, ulykkelig, han kunde ikke længere udholde hendes Fraværelse. Han bad hende indstændig at komme til ham. Hans Ønske var hende en Lov, og uden at tage Hensyn paa de Farer, der vare forbundne med en Reise gjennem et af fjendtlige Tropper besat Land, gav hun sig paa Reisen, uagtet hun var mere syg end frisk. Hun gav jo Sancy derved et nyt Beviis paa sin Kjærlighed, der trodsede alle Farer og Døden selv.

Hendes Bei førte hende gennem Fontaineblau, hvor hendes Vogn neppe kunde komme igennem den Mængde af Equipager og Tropper, som her vare samlede. En dyb Tausshed hvilede over Mængden, og dyb Sorg viste sig paa hvert et Ansigt. Ved Postgaarden spurgte Leonida om Aarsagen dertil. „Keiseren er her! svarte Postmesteren: Og om faa Minuter vil han bivaane den sidste Parade, thi man siger . . . .” — Bevæget standsede han. „Hvis den naadige Frue blot vilde vente en Time her?” tilføiede han sagte og bønfuldende. Leonida forstod hans Ønske, steg af Vognen, og gik til Slotsgaarden. Ingen standsede hende; Skildvagterne skrede med nedbøjede Hoveder, fordybede i mørke Tanter, frem og tilbage. Den gamle Garde, Lebningerne fra Ruslandstoget, stod opstillet, men intet Glædesraab, ingen Jubel modtog Keiseren, der havde i tredsindstyve Slag ført dem til Seiren. I hans Nævn saae man den dybeste Kummer, og i hans Øine blinkede Taarer, som han forgjæves søgte at skjule. Frankrigs største Feltherre sagde her de Tappreste af sine Krigeres sit sidste Levebel i samme Dieblæk han selv frasagde sig Jordens første Throne. Leonida nærmede sig, for at høre hans Afskedsord. Ingen stodte hende tilbage. Alles Blikke, Alles Hjerter vare blot henvendte til ham. Man trængte sig frem, for at skue for sidstegang den Mand, hvem Gud opløstede af Tidsaandens stormbevægede Vølger som sin Tids Underværk, der beherskede den, og derpaa sank ned i den. — Nu stod han i Begreb med at skilles fra sine Baabenkammerater; for sidstegang hilste han dem; da mødte hans Blik Leonidas Døie, der hvilede med et uudsigeligt Udtryk paa ham. Han kjendte hende igjen. Et Sekund hvilede hans Blik kummerfuldt paa hende, der saa ofte havde hvilet ved hans Hjerte, og som han havde opoffret for sit Herskerkald; derpaa sank hans Døie til Jorden, og, et levende Monument paa omstyrtet Menneskehæid, gik han tilbage til Slottet.

Dybt rystet steg Leonida igjen i sin Vogn. Hendes Livs Ulykke var Napoleons Bærf, men han besad en forunderlig Magt over Menneskehjertet; han rev Enhvers Tilværelse med i sit eget Livs Kredsløb, og at gaae under med ham, for ham, forekom Enhver som dette Lød traf, at være en Naturnødvendighed, og i denne finder man sig altid, uden at klage over Uretfærdighed.

Leonida blev modtaget af Sancy med en ubestridelig Omhed. Men der var i hiin urolige Tid ikke at tænke paa nogen varig Lykke. Armeen vendte nogen Tid efter igjen tilbage til Frankrig. I Paris fik nu deres Liv en ganske anden Form. Sancy var af en gammeladelig Familie. Han fik en Plads ved den kongelige Hoffstat, og antog igjen sin afdøde Faders Grevetitel. Leonida sukkede, da han fortalte hende dette. Hun frygtede, at dette fornemme Væsen vilde bortførne ham fra hende. Endelig var Dagen allerede berammet til Brylluppet. Da meldte hendes Tjener en Aften, som hun i Sancys Arme afmalede sig sin tilkommende Lykke med alle Kjærlighedens Tryllefarver, en Fremmed, som paa stod, at maatte strax tale med Grev Sancy. Man lod ham komme ind, der var — Arthur! „Lilgiv, naadige Frue, sagde han høflig og kold: hvis jeg kommer til Uleilighed. Men jeg overbringer en meget vigtig Efterretning: Napoleon har forladt Elba og er landet igjen i Frankrig.“ — „Umuligt!“ raabte Leonida. — „Hvorfor umuligt?“ spurgte Arthur, idet han saae paa hende med kold Ironie: Ved ikke De, der har kjendt ham saa nøie, at Ordet Umulighed var fremmed for ham? Jeg gjentager det: han er landet, og jeg er kommen for at spørge Sancy, hvad han vil beslutte sig til.“

„Her bør kun Krens Stemme gjælde! sagde Sancy: Keiseren har ved sin Thronfrasilgelse løst os fra den Sed, vi have gjort ham. Jeg har svoret Kongen Tro og Skab, og vil holde den. Men den Tanke, at føre Baar

ben mod ham, under hvis Ørne vi saa ofte have kæmpet, er mig frygtelig. Men Hjertet tør ikke tale med her, hvor Pligten byder. Kom Arthur, følg mig!"

Den 20de Marts havde Sancy besluttet, at følge med Kongen. „Varer vor Forvildning længe, sagde han til Leonida: saa følger Du efter mig, og vi høitideligholde vort Bryllup i et fremmed Land." Hun ønskede, at følge med ham strax, men han sagde, at en ufravigelig Nødvendighed bød hende blive. „Paa denne Reise — tilføiede han: vil Alt blive bemærket, min Familie, Kongen selv — nei, min Elskede, bliv her, lev saa indgetogen som muligt, tænk paa mig, skriv daglig til mig, og bered Alt til Din Afreise, thi skjøndt jeg kan bringe Klogskaben og Verdens Dom det Offer, at skilles fra Dig paa en kort Tid, saa har jeg dog ei Mod til at kunne leve længe uden Dig." Uagtet alle disse Forsikringer havde Leonida dog ikke mere nogen Tillid til sin Lykke. Sancy og Arthur reiste bort tilsammen, og hun følte sig ved denne Stillsidelse ligesaa ulykkelig som om hun havde mistet sin Elskedes Hjerter.

Skjøndt indsluttet i sit Bærelse trængte Folkets Jubelraab til hende, forkyndende, at Reiseren var atter kommen tilbage til sin Hovedstad. Men hvor blev hun forstrækket, da hun efter nogle Dages Forløb fik Ordre til at komme til ham. Ulydighed torde ikke finde Sted her, og hun betraadte derfor nok engang de Gemakker, i hvilke han saa ofte havde modtaget hende forud. Han kom hende imøde; i hans Udfærd var der ingen Forandring, men af hans Blik lyste ikke mere den Aandskraft og Energie som forhen. „Her er jeg igjen! sagde han smilende til hende: Men hvorledes er det gaaet Dem, Leonida? I hvilke Forhold lever De?" — Hun fortalte ham nu næsten gandske oprigtig hvad hun havde oplevet. „Ja! sagde han: Det er omtrent det samme som jeg har

hørt. De vil ægte Marquis de Sancy, en Gammels adelig, saavidt jeg kan mindes en meget brav Mand. Jeg vil kalde ham tilbage. Men De er — tilføiede han lidt spodst: ikke blevet den stakkels Sommeriva længe troe, og Kjærligheden er altsaa traadt istedet for Ver- gjerrigheden, der for nogle Aar siden beherskede Dem lidt vel meget." Leonida rødmede, og Reiseren vedblev: „Men — alle Syndere skulde jo tilgives, og man maa desuden ikke tage det saa nøie med en smuk Kone. Det gaaer ikke an, at en af mine Obersters Enke ægter en af Greve de Lilles Marquier, uden at bringe ham et Udstyr." Han skrev nogle Linier, og gav hende Bladet. „Der har De — sagde han: en Anviisning paa 600000 Francs. Men indkassør den ikke strax, det vilde være uklogt." — Han taug nogle Dieblikke, derpaa sagde han: „Jeg haaber at see Dem ved mit Hof; min Kone og min Søn komme snart tilbage — jeg længes ret hjertelig efter at see dem." Hans Dine opløstede sig her til Kongen af Roms Portrait, som hang i Bærelset. Leonidas Blik fulgte samme Retning som hans, og hun sank ned for ham, idet hun drog hans Haand til sine Læber. Han løstede hende op og sagde: „Leonida, forlad mig nu! Vigtige Anliggender, hvis Resultat De snart vil faae at høre, gjøre Krav paa min Tid." Dybt rørt forlod hun Gemakket.

Altid gik en Tidlang hen. Kongen vendte anden gang tilbage, og Sancy med ham, men Arthur ogsaa. Han var ligesaa om og fuld af lidenskabelig Kjærlighed som før, men mere alvorlig og sysselsat end tilforn. Han fortalte Leonida hvad der var hændet ham i al den Tid de havde levet adskilt, men det var ham ikke mere saa magtpaaliggende at spørge Leonida om hvad der havde Hensyn paa hende som tilforn, og dette Hang, at tale mere om sig selv end at høre det elskede Bæsen tale, er i Kjærligheden et meget betydningsfuldt

Tegn. Hun fortalte ham sin Audients hos Keiseren. Han rødmede og sagde: „Du er nu riig, men det var mig kjærere om Du ikke var det.“ — „Og hvorfor? spurgte hun: Min Mand var Oberst, havde mistet sine Godser, jeg har aldrig faaet nogen Pension, hvorfor skulde jeg nu aflaae en Erstatning, der rigtignok er for stor, men den Mand som gav mig den, er min Monark, han var ogsaa Din, hvor kunde jeg aflaae den?“ — „Du har Ret, som bestandig! afbrød han hende og trykte hende til sit Bryst: Du har Ret som bestandig, og er min søde Leonida. Alt er nu beredt til vort Bryllup; om saa Dage er Du Min for evigt. Blot paastaar jeg, at denne Formue, som Du uidentvivel har Din afdøde Mand at takke for, engang maa falde tilbage til hans Familie, der som jeg hører, trænger til den. Jeg vil ikke have Under end Dig selv, og Din Kjærlighed er for mig en saa uudsigelig Lykke, at jeg ikke kan taale noget fremmed er forenet med Din Besiddelse.“

Allerede næste Dag bad han hende, at række ham sin Haand i Morgen. „Vi ville — sagde han: lade os vie i Kirken St. Valerius, fordi den ligger saa nær ved Din Bolig. Jeg vil i Dag ikke faae Dig at see den hele Dag, fordi jeg har endnu meget at anordne og besørge, men i Morgen, Leonida, udsige vi det Ord, som uigjenkaldelig afgjør vor Livs Lykke. Fra i Morgen af vil Du bære mit Navn for Verden, og aldrig vil jeg, som jeg haaber, finde Aarsag til at angre at jeg har givet Dig dette Beviis paa min Kjærlighed, og betroet min Ære til Din Omsorg.“ Disse Ord saarede Leonida, men hendes Samvittighed mindede hende alvorligere end nogensinde før, at hun skyldte sin Elskede at sige ham Sandheden, førend hun modtog hans Haand. Det undgik ikke Sancy's Die, at hun blegnede. Han saae paa hende med en ængstelig Be-

Fymring: „Hvad feiler Dig? sagde han: Du følger noget for mig.“ — „Ja! hvidskede hun, og Ordene trængte sig med Anstrængelse ud af hendes Bryst: Jeg har længe villet . . .“ — „Tie! raabte han, og trykte begge sine Hænder frampagtig mod sit Bryst: Alt længe lider jeg dybt — erfarer jeg, at Du var min Kjærlig; uværdig, vilde jeg maaſkee ſtorre død ned for Dine Fødder. Jeg beder Dig, ſig mig intet! — Adieu! I Morgen tidlig Klokken 10 henter jeg Dig.“ Han omfavnede hende lidenſtabeligt; hun greb hans Haand og ſaae længe paa ham. Han omfavnede hende endnu en gang, trykte et langt Kys paa hendes Læber, og ilte bort.

Leonida tilbragte Natten førend hendes Livs ſkjønneſte Dag, under Graad. Samvittigheden ſagde hende: Du vil ikke blive lykkelig, thi Du har ikke forejent at blive det. Ved Dagens Frembrud blev hun noget roligere, og vovede ſig nu med mere Tillid at glæde ſig over, at Timen nærmede ſig, da hun ved det heiligſte Baaend ſkulde for evigt bindes til den Mand ſom hun elſkede af ſin hele Sjæl. Men Klokken havde allerede ſlaaet 10, og han lod ſig endnu ikke ſee. Hendes Hjerter slog nu ængſteligere fra Minut til Minut. Lilliehvid ſom det Stør hun bar, blev hun angreben af en frygtelig Ahnelſe om en ſkræffelig Ulykke. Da hørtes en deligen Fodtrin, men det var ikke Sancy's raſke, lette Gang, det var et Ulykkesbud's ſvære Trin — hans Tjener, med et Brev. Hun rev det ud af hans Haand, og ſom om hun havde gjettet, at blot Gud allene kunde være Vidne til den Smerte, hun nu ſkulde føle, ſlød hun med Brevet ind i ſit Cabinet, og faldt ned paa ſine Knæe. Ja, det var fra ham! Den ſamme Haand, der havde ſkrevet ſaa mange Gæder om evig Troſkab, havde nu ſkrevet Ord, der evig ſilte dem ad. Brevet var langt, hun læſte det ikke tilende; hun udgjød ingen Taa-

rer, ingen Klage kom over hendes Læber; Den som intet Haab har, er taus; Den begjærer Intet, Den forlanger ingen Trøst. — Hun sad længe ubevægelig; hendes Folk vilde opvække hende af denne føleløse Tilstand, men hun forlangte at være allene. Saaledes sad hun uden Søvn og Næring i tre Nætter og Dage; traadte Nogen ind i Værelset, saa vinkede hun ad dem at de skulde gaae igjen, men talte ikke et Ord. Hendes Folk hentede en Læge; man tvang hende til at tage Opium og andre beroligende Midler, og hun faldt i en Søvn der lignede Døden, af hvilken hun blot opvaagnede for at lide endnu mere. Det forekom hende som der laae en uhyre Byrde paa hendes Hjerter, og hendes Tilværelse var hende saa utaalelig, at hun besluttede at døe. Med Tanken om Selvmord forbandt sig ogsaa den: at bringe Sancy til Fortvivlelse. Hun var overbevist om, at selv de som nu havde raadt ham til at forlade hende, da vilde føle Medlidenhed for hende, naar hun ikke mere trængte dertil, og at Verden vilde dable ham strengt fordi han havde gjort hende ulykkelig. Med kold Nøglighed tænkte hun paa Midlet til at dræbe sig. Hun vilde anordne i sit Testamente, at man strax efter hendes Død skulde kalde Sancy til hende, og desaaarsag vilde hun ikke gjerne lide en Død som kunde vanzire hendes Person. Han skulde i hendes Liig endnu finde sin høit elskede Skjønne Leonida igjen. Endnu besjættedes hun af Kjærligheden da hun tænkte paa at ødelægge sin jordiske Tilværelse. Hun havde hørt tale om en Gift som dræber saa hurtigt, at Døden ikke faaer Tid til at vanzire Skjønheden; den vilde hun forskaffe sig, ved i flere Apotheker at kjøbe den i smaae uskadelige Portioner. Hun ilte ud paa Gaden. Idet hun gik igjennem et snevert mørkt Stræde blev hun tiltalt af en Stemme, som bad om en lille Gave for en Ulykkelig som var i Begreb med at døe af Hunger. Leonida standsede. Hun

undredeſ over, at noget Andet end Tabet af et elſket Bæſen kunde forbolde Smerte. Da hun ſaae iveiret ſtod en barmhjerzig Søſter, af hvis ſkønne Dine en ſaa blid Fromhed ſkinne, at Leonida undſaae ſig fordi hun ikke kunde trykke mere end et Guldſtykke i hendes fremrakte Haand. „Kom med mig! bad hun: Og bring ſelv de Ulykkelige Deres Gave.“ Uvilkaarligt fulgte Leonida med hende til en Bolig, hvis Elendighed hun aldrig havde ſeet Mage til. Overøſt med Beſigneller gik hun bort derfra, ledsaget af den barmhjerzige Søſter. Denne ſaae nu ved Dagens Lys, at Sporene af en voldſom Sjeleſmerte vare indgravede i hendes Træk, og bad om Tilladelse at følge hende hjem. „De er ulykkelig! ſagde Søſteren til hende, da hun traadte ind med hende i et riigtsmykket Bærelſe: Og dog er De endnu ſaa ung og ſauk. Ogſaa jeg har været ulykkelig. Tillad mig undertiden at beſøge Dem; De er gavmild og medlidende, jeg vil gjøre Dem bekjendt med Ulykkelige, og hvis Velgjørenhed ikke formaaer at trøſte Dem, ſaa vil den dog viſt bevare Dem for Fortvivlelſe.“ — „Tag da dette Guld og diſſe Juveler, ſagde Leonida: i Morgen er det maaskee for ſildigt. Anvend det til at trøſte Ulykkelige med, jeg trænger ikke til nogen Trøſt.“ — „Nei! ſvarte Søſteren, og ſaae med et ſkarpt Blik paa Leonida, idet hun ſtødte hendes Haand tilbage: De er ikke værdig til at gjøre Godt, thi De tænker paa en Forbrydelse — paa Selvmord!“ Leonida græd og ſank i Søſtrens Arme. Længe græd hun ved det Hjerte, der aldeles havde helliget ſig til at lindre fremmed Smerte, og lovede endelig at berolige ſig og finde ſig i ſin Skjebne. Nonnen forlod hende førſt ſildig ud paa Natten. „I Morgen kommer jeg igjen! ſagde hun ved Afſteden: Jegønſter Dem ingen rolig Nat, jeg veed altfor vel, at Sønnen flyer den Ulykkelige. Men bed, bed, og Gud

vil give Dem Kraft til at kunne forsoné Dem med Deres Skjebne."

Leonida følte nu først hvilken stor Forbrydelse hun havde havt i Sinde at begaae, og tilstod sig selv, at det Dnske, at bringe Sancy til Unger, og at blive begærdt af ham, havde været Drivfjæderen til denne Beslutning. Hun kjendte ham for godt til ikke at vide, at han ikke havde villet overleve hende, og rødmede nu for den grusomme Egenkjerlighed der havde ledet hende. Paa sine Knæ gjorde hun Gud det Løfte, at hun allene vilde overlade det til Tiden og hendes Rummer, at befrie hende fra en Tilværelse, der ikke formaaede at skjænke hende noget glad Dieblisk mere. Hun besluttede nu ogsaa, at læse Sancys sidste Brev, ikke for at søge Haab eller Trøst af det, men fordi hun følte Nødvendigheden af, at mildne den Bitterhed som Minder om ham havde avlet i hendes Hjerter. Hun fandt sig i, at skulle leve, at maatte leve, men om hun ogsaa var for bestandig ulykkelig, saa vilde det have en velgjørende Virkning, naar hun kunde agte ham som hidtil. Men af, hans Brev tilintetgjorde for bestandigt det Ideal som hun havde seet og forgudet i ham. Hans Brev lød saaledes:

"Jeg har udgrundet mit Hjerter, og overbeviist mig om, at vi maa skilles ad for evigt. Jeg frasiger mig Dig, fordi jeg tilbeder Dig. Maafee naar jeg elskede Dig mindre, vi ikke vare tvungne til at skilles ad. Jeg formaaer ikke at fatte mig; jeg veed det, jeg har for evigt undergravet Din og min Mulighed, og dog beder jeg Dig, elskede ulykkelige Veninde, at høre paa mig inden Du forbander den Mand, af hvem Du blev elsket saa udsigeligt. — — En besynderlig Ahnelse piinte mig i Gaar, da jeg forlod Dig. Mogle Ord, der syntes at glide over Din Tunge imod Din Villie, angstebe mit Hjerter. Da traadte Arthur ind til mig. Hans Alvor og Blegghed var mig paafaldende. Jeg havde bedt

ham være Vidne til vor Forening. „Jeg er altfor meget Din Ven, sagde han til mig: til at kunne see rolig paa, at Du styrter Dig i Ulykke, og jeg veed at Du er forloren, hvis Du rækker *Leonida* Din Haand.“ Dybragt foer jeg tilbage, men han sagde: „Jeg gjentager det; hun vil gjøre Dig ligesaa ulykkelig som hendes første Mand, hvem hun ogsaa en Tidlang elskede meget lidenskabeligt.“ En Fiskulde bemægtigede sig mit Hjerter ved den Tanke, at Du skulde kunde have bedraget mig saalange med den Forsikkring: at jeg var Din første og sidste Kjærlighed; men min Tillid til Dig seirede over denne Mistanke, og jeg søgte at overbevise *Arthur* om hans Vilbsfarelse. „Hvorfor, spurgte han: forsmaaede hun da min Haand for sin Forbindelse med *Sommeriva*? Min Stilling var dengang mere glimrende end hans, hun flydte min Familie store Forbindeligheder, men hun forkastede mig og valgte ham. Det er ogsaa Aarsagen til hendes Had til mig. Hun kjender Din Characters romantiske Stemning, min Ven; hun frygter for at blive elsket mindre af Dig, naar Du ikke troede, at Du var hendes første og eneste Kjærlighed, og sjælv for, at jeg skulde gjøre Dig bekendt med den forbigangne Tid; men alt dette — tilføiede han i en sarkastisk Tone: er ingen Forbrydelse, og det vilde være Uret, hvis Du vilde vredes paa hende derfor; men Din Vre . . . .“ — „Min Vre? raabte jeg: Hvo tør troe at den slaaer i Fare ved en Forbindelse med *Leonida*? Hvo tør vove, at antaste hendes Rygte, saa snart hun er min Kone?“ — „Jeg ikke! svarte *Arthur*: Men Verden. Hun har for kort siden faaet af Erkeiseren en altfor betydelig Forøring til, at denne ikke skulde erindre om hendes tidligere Forhold til ham.“ — Hvad skal jeg videre sige Dig, *Leonida*! Jeg begik den Brøde imod vor Kjærlighed, at høre af en Anden, hvad Du selv uidentvilt havde villet aabenbare mig, da jeg ved vor sidste Sammenkomst bad Dig tie. Den Skaansel, hvormed *Arthur* underrettede mig om Dine Vilbsfarelser, beviser mig paany, hvor meget han er vor fælles Ven; men ubestrideligt var

det Indtryk hans Fortælling gjorde paa mig; jeg saae, hvorledes Gjordom og Fre reiste et uoversigeligt Skillerum imellem os. Jeg blev ikke vred paa Dig, thi Du havde blot fluffet mig, for at ville gjøre mig desto lykkeligere. Jeg elsker Dig endnu høiere end mit Liv, men jeg indseer, at jeg ikke er Dig uundværlig til Dit Livs Lykke. Har Du kunnet forglemme den Mand, Du først elskede, kan Du ogsaa forglemme mig. — Du kjender min Stolthed, og veed, hvor let den krænkes. Min Jaloufie omfatter den forbigangne Tid ligesaavel som Nutiden. Jeg føler, at jeg ikke mere kan gjøre Dig lykkelig. Forgjæves vilde vi forsøge at kalde den gamle søde Lillid tilbage; den er forsvundet, og jeg vilde i Dine Arme baade være den ulykkeligste og den lykkeligste af alle Mænd. Vi kunne forenede blot være høist lykkelige eller høist ulykkelige med hinanden. Jeg er ikke mere for Dig hvad jeg var. Forglemme Dig vil jeg aldrig kunne. Men Fornuft og Tid vil berolige os, og stænke os en Fred som vi aldrig havde faaet, naar vi bleve forenede. Lad os ære den forbigangne Tid, min Elskede, da vi ikke mere have nogen Fremtid at tænke paa. Vær lykkelig uden mig; min Svagheit fortjener denne grusomme Straf. Afstilt fra Dig vil jeg forsøge at tilkjæmpe mig Nulighed, men lykkelig kan jeg aldrig mere blive. O Le on i da! Gid Du maatte forstaae dette Hjerter, som evigt forguder Dig med en glødende Kjærligheds uudslukkelige Flamme. Du allene kan forstaae mig! O, beklag og tilgiv Din

Ernst."

Dette Brev viste Le on i da hvilket Middel Arthur havde betjent sig af, for, ved sin næie Kundskab til Sancy's Caracteer, at saare Dennes Stolthed og Kjærlighed med troløs Snedighed saa dybt, at hendes Lykke blev tilintetgjort for evigt. Hun kunde jo vel have afløret hans skjændige Dpførsel og rejsfærdiggjort sig for Sancy, men til hvad Nytte. Intet kunde nogensinde mere opreise en Lykke, der grundet paa Lillid og Hoiagtelse,

blot eengang bliver følt; man elsker ikke mere naar man troer, at det er muligt man nogensinde kunde høre op at elske. Ligesaa lidet som Leonida nu havde formaaet at gjøre Sancy lykkelig, ligesaa lidet formaaede hun nu selv at føle sig lykkelig ved ham.

Hun græd endnu da Søster Elisa, ved Dagens Frembrud, traadte ind til hende, som en Trøstens Engel. I hendes Selskab tilbragte hun sin meeste Tid, men for gjæves søgte hun at bortjage Erindringen om hendes svundne Lykke. Sancy var og blev Indholdet af alle hendes Tanker og Følelser. Hun elskede ham næsten lidenskabeligere end nogensinde før, og dog følte hun, at de bortsvundne Dages Salighed ikke vilde vende tilbage, om han ogsaa igjen blev hendes. Hyppige Spørgsmaal om hendes Befindende vidnede om hans Bekymring for hende; hun gav ham altid den simple Bæst, at hun befandt sig vel, men dog blev hun heftig rystet ved ethvert af disse Budskab. Hans Forhold til Hofet bandt ham til Paris; han var nu blot fraværende paa Permission, og naar han kom tilbage igjen, hvile den Indgetogenhed kunde beskytte hende for den Mulighed at møde ham engang etsteds. Hun kunde vel reise bort, men hvorhen skulde hun flye, hun som ikke havde Nogen at holde sig til, som stod gandske allene i Verden? Og hvo inde stod hende for, at hendes Minde ikke udsløttedes i hans Sjæl, at hendes Billede engang igjen vilde vække hans Hjertes Følelser. Nei! tænkte hun: Vi ere uigjenkaldeligen adskilte, men vor Rieklighed maa erholde et uforgjængeligt Minde i hans Hjerte. Hun besluttede, at offere sit Liv i et Kloster. Nogle forbovne Forsøg af Arthur for at tiltvinge sig Udgang til hende, styrkede hende i sin Beslutning, thi langt hellere vilde hun døe, end see denne hendes Lykkes Morder.

Da Leonida om Aftenen paa den Dag, da hun betraadte Hospitalet som Nonne, saae sig for første gang

allene i den lille, blot med en Lampe stummelt oplyste Celle, og hendes Blik ikke saae Andet paa Bæggen end de Christnes hellige Troessymbol, og for sig det haarde Straaleie, hun skulde hvile paa, da tænkte hun for førstegang paa, hvilket Offer hun havde bragt Kjærligheden. — Det blev, for efterhaands at vænne hende til hendes nye Kald, kun paalagt hende at pleie de som vare mindst syge; selv det faldt hende i Begyndelsen piinligt, men hun fandt sig taalmodig i sin Skjebne, og ventede med Længsel paa den Dag, da hun skulde aflægge sit Klosterløfte.

Indvielsesdagen var nu forhaanden. Ikke allene haabløs Kjærligheds Smerte og Sorgen over en bortvegen Lykke bragte hende til dette Skridt, men ogsaa Stoltheden havde Deel deri; derfor manglede ogsaa hendes Græmmelse den fromme, stille Hengivenhed som skulde udsonet hende med sin Skjebne. Ung, smuk og riig forlod hun Verden, og opoffrede sig for den Tanke, at sikkre sig en bestandig Ret paa Sancy's Høiagtelse; men hun sysselsatte sig for meget med denne Virkning, dette Skridt vilde gjøre paa ham, og dvælte saa ofte og gjerne ved den Tanke, at straffe ham ved sin Ulykke, til at kunne føle Religionens trøstende Kraft. En Aften, da hun vaagede hos en døds syg Søster, bragte Superiorinden hende et aabent Brev, og tillod hende at gaae ind i sin Celle for at læse det. Hun vilde saalænge blive i hendes Sted hos den Syge. Det var fra Sancy, og indeholdt en Skildring af hans Smerte og hans Rummer. „Jeg kan og vil ikke tillade — skrev han: at Du aflægger Dit Løfte. Jeg kan ikke taale, at Du opoffrer Dig saaledes. Jeg har besluttet at opoffre Dig Alt — lader os flye til den dybeste Ensomhed, og forsøge der, om Lykken formaaer igjen at blomstre paa vor Bei.“ Det Tryllerie der laae i den Bøvlse, at høre igjen noget

fra ham efter en saa lang Tids Forløb, henrev hende i det tørste Dieblif, men snart opdagede hun, at han i sit Brev talte kun om hendes Lykke, og ikke om sin. Det var altsaa kun Medlidenhed allene der havde bevæget ham til at skrive dette Brev, der paany oprev alle hendes Hjertes neppe tilgroede Saar. Leonida besvarte det ikke, og Sancy lod ikke høre noget videre fra sig. Hun længtes nu endmere efter det Dieblif, der uigjensaldeligen vilde afgjøre hendes Skjebne.

Den kom. Det var den 2den November, alle Sjæles Dag. Hun græd hele Natten, og bad til Gud om Styrke. Af, hun tilstod sig nu selv, blot i Haab om en hurtig Død havde hun besluttet sig til dette Offer. Men hvis dette bedrog hende, hvis det var bleven hende bestemt at lide endnu længe? — „O, blot ikke det, min Gud, blot ikke det!“ bad hun, og vred sine Hænder. Da traadte Superiorinden ind til hende. „Alt er beredt! sagde hun: Søstrene og Præsten vente paa os i Kirken, men vi blive trueede af en affkyelig Scandal. Et Menneske, som ligner en Rasende, fordrer Dem tilbage af os. Han truer med, at han vil rive Dem ud af dette Huus, om han saa skal bemægtige sig Dem ved Altrets God. Vi kunne paa ingen Maade faae ham bort; han paastaar, at han vil see Dem. De allene formaaer, at befrie os fra ham.“ —

Det var som om en lys Straale af Haab faldt i Leonidas formørkede Sjel. Hun tvivlede ikke om, at det var Sancy, som vilde rive hende fra Gud, der i hendes Hjerte var hans eneste Medbeiler. Forglemte var Alt hvad hun havde lidt. Denne voldsomme Udsærd vidnede om en Lidenstabs, ligesaa mægtig som den han ellers havde følt for hende, og som den hun selv var besjælet af. Ledtaget af Superiorinden fløi hun til Talesværtsset for at gjensee den Mand som var hendes Livs

Salighed og Fortvivlelse, men istedet for ham saae hun — Arthur!

Hans Haand rev voldsomt i Gitteret, der adskilte ham fra hende. Hun troede i ham at see sit Livs onde Engel, der ikke tilfreds med at have forgiftet hendes Liv, ogsaa nu forsøgte at røbe hende Gravens Fred. „Leonida! raabte han: Jeg byder Dem endnu min Haand — kom — aldrig vil jeg tillade, at De gjør det afskyelige Løfte.“ Uden at svare ham et Ord, vendte Leonida sig bort fra ham og vilde gaae. Men med Fortvivlelsens Kraft brød han Gitteret itu, og kastende sig for hendes Fodder, greb han hendes Haand og bedækkede den med lidenskabelige Kys. „Har De ikke gjort mig ulykkelig nok! raabte hun, idet hun rev sin Haand fra ham: Jeg tilgiver Dem, men kun under den Betingelse, at De strax forlader mig.“ — „Jeg forlade Dig! udbrød han: Nei, det maa Du ikke haabe. Sancy har opgivet Dig, og Du tilhører mig. Du er min!“ — „Nei, nei, tusindgange hellere vil jeg døe! Jeg gjentager det endnu engang: jeg tilgiver Dem, men Gud allene kan indtage den Plads, der var opfyldt af den Mand, fra hvem Deres Ondskab skilte mig.“ — „Har jeg skilt ham fra Dem? spurgte han bitter: Nei, hans eget Hovmod var det; hans Kjærlighed var ikke stærk nok til at vinde Seier over den. Tro mig, det var Deres værste Fjende, det vidste jeg, da min Hævn lurede paa det gunstigste Dieblis for at rive Dem fra ham. Jeg derimod har aldrig elsket noget Andet i Verden end Dem, jeg formaaer ikke at leve uden Dem. — Vær min, Leonida! Den Mand, der kunde forlade Dem efter saamange Beviser paa Deres Kjærlighed, fortjener ikke, at De beklager hans Tab. Min Fader er død, og jeg kan ved hans Rigdomme tilbyde Dem en Grevinde af Savignys Navn. Leonida! Jeg affværges her for Dine Fodder alle mine Feil; De vare blot

Følgerne af en uovervindelig Eidenſkab for Dig." Arthur ſank ved diſſe Ord ned for Leonidas Fodder, men hun rev ſig løs fra ham, og flygtede ind i Kapellet. Arthur iulte bagefter, ved Døren greb han efter hende — hendes Elſk blev i hans Haand, og hun ſtrykte næſten livløs ned ved Alteret, hvor Præſten ventede paa hende. Paa begge Sider af denne ſtode Nonnerne, der ſkjælvede og blegnede ved Synet af Arthur. Han iulte atter henimod hende, men en høiere Magt ſtandsede ham — Præſten beſkyttede Leonidas Hoved med Krucifixet, mens han med den anden Haand viſte ham truende tilbage. For førſtegang veeg Arthur tilbage for et Menneſke, men det var i Guds Navn Deane handlede, og forſærdet ſtrykte han til Jorden.

Nonnerne ſluttede en Kreds om Leonida. En længevarende huul Stønnen lød til hendes Dre. Med en uforſtaaelig Lyd beſvarte hun de Bønner, man bad for hende. Man afſkjar hendes ſkønne Lokker, Virakſkyer omſvævede hende, Nonnernes Sang ſteeg op til Himlen, men Alt hvad hun formaaede at fatte, var det Udraab: „Mind Dig, at Du maa døe!“ Bevidſløs bares hun tilbage til hendes Celle.

Fire Aar ſvandt nu for hende i ſtille Rummer. Hver Dag gav hende nyt Krav paa Alles Agtelſe og Kjærlighed, thi hun opfyldte alle ſine Pligter med en beundringsværdig Troſkab og Taalmodighed. Hun var meget ſygelig, men hun levede endnu — hun kunde ikke døe.

Da brød Peſten ud i Spanien, og nogle franſke Pæger toge den høimodige Beſlutning, at begive ſig did. Leonida bad Superiorinden om Tilladelse at følge med. Hun tænkte atter paa det Indtryk ſom Eſterretningen herom vilde gjøre paa Sancy. Thi Intet i Verden kunde formaae hende til at troe, at han gandske havde glemt hende; det var umuligt, meente hun, at en Kjærlighed ſom den hvormed hun havde elſket ham, kunde

nogensinde vorde glemt. Nogle Søstre fra St. Camilla fluttede sig til Leonida, og de begav sig derpaa til Barcelona. Overalt paa deres Vej saae man med Uerfængt paa disse Heltinder af christelig Mennefskjærlighed, og fromme Ønsker fulgte dem. Ved deres Ankomst til den ulykkelige Stad saae de ved ethvert Skridt Spor af den gruelige Smitsøet. Den dybe Stillehed i Gaderne blev kun afbrudt ved Lyden af Klokkerne som ringede for de Døde. Antallet af disse var allerede for stort til at man kunde begrave dem med de sædvanlige Høitideligheder. Præsterne lyste nu blot deres Velsignelse over de Pladser, der vare bestemte til Begravelsessteder, og daglig bleve disse større. Store Liigvogne droge igjennem Gaderne, for at bringe Pestens utallige Offre til deres Hvilested, og Mange af de som græd ved Hines Død fulgte snart bagefter.

Saa meget end de barmhjertige Søstre vare vant til at se mennefskelig Elendighed, havde de dog aldrig tænkt sig den saa gruelig. Sjeldent blev nogen smittet frelst, men det var som Himlen selv beskyttede de franske Læger og de barmhjertige Søstre. Havde disse ikke saa ofte i de Døendes Blikke læst Forsikringen om, at deres Pleie og deres Bønner mildnede deres sidste Diebliske, saa havde de umuligt kunnet udholde det. Vel foer en kold Gysen stundom gjennem Leonidas Aarer, men ligesuldt opfyldte hun sit Hverv. Endelig, da Soetens Brede havde lagt sig, begav de barmhjertige Søstre sig igjen tilbage til Frankrig, men da der nu befalees, at de paa Grændsen skulde holde fire Ugers Quarantaine, raadte Lægerne Leonida at forblive endnu en Tid i Spanien, da hun var for svag til at kunne gjøre Reisen til Paris. Hun begav sig da til Salaveira, og indlogerede sig i det samme Hus, hvor hun havde tilbragt sit Livs lykkeligste Dage. Hun følte Døden nærme sig, og en ubestribelig Jælelse drog

hende did. Det var hendes inderligste Ønske at finde sin Grav der, hvor hun engang havde nydt Livets høieste Lykke. Paa det Sted i Haven, hvor Sancy havde saa utallige Gange svoret hende evig Kjærlighed og Troskab, lod hun nu grave sin Grav.

Hun havde forsyndet sig meget, men hun havde elsket trofast og oprigtigt. De jordiske Lidenstaber Storme havde lagt sig; hun skuede med glad Fortrøstning over til det Land, der ligger hiinsides Graven.

En blid Sommeraften sad hun paa dette sit Yndlingssted — da nærmede sig hurtige Skridt, og — Arthur laae for hendes Fødder! „D, forband mig ikke! skreg han: Tilgiv mig, førend Du døer!“ — „Ja! sagde hun rolig, men inderlig bevæget: Ja, jeg tilgiver Dem, som jeg tilgiver ham, jeg elsker saa uudsigeligt, og som, af, har ført mig nærmere til Graven end De.“

„Og jeg sværger, at jeg ikke vil overleve Dig! raabte han: Men han skal ved sin Død forsones Din blege Skygge!“

„Ulykkelige! sagde hun mildtbebreidende: Endnu Had og Hævn! See her, Du staaer ved den Grav, hvori jeg haaber at finde den Fred, jeg ikke fandt her neden. Vil Du endnu forbitte mig mit Livs sidste Dreblikke? Min Ernsts Morder vilde ogsaa være mig forhadet hiinsides!“

„Alt vil jeg for Din Skyld! svarte han: Jeg vil ikke hævne Dig, men saa vil jeg ogsaa døe med Dig!“

„Bliv dette Løfte troe! hvidskede hun: Hisset sees vi igjen! — — D, min Ernst! tilføiede hun, svagere og svagere, idet hun løstede sine Hænder og Dine op mod Himlen: Gud, velsign Du ham! Min Ernst!“ — Hun sank tilbage, og var død.

Sanny Tarnow.

I d u s.
En Novelle.

(Af: Urania, Taschenbuch fürs Jahr 1833.)

I Geheimeraad Hauſe's Bolig ſaae det idag ſærdeles feſtligt ud. Blomſter af Grønt, i ſaa ſtor en Mængde, ſom den fyrſtelige Have havde formaaet at opdrive ſaa ſildigt paa Aaret, var anbragt i Guirlander og Krandſe overalt, hvor det kunde paſſe ſig, og den barſke November tittede igjennem de ſtore, ſpeilklare Ruder ind i et venligt ſmilende Foraar.

Den gammelagtige Mand, for hvis Skyld denne Udsmykning var gjort, syntes at føle ſig ret vel derved. Den pyntelige, men meget gammeltdags tilſkaarne Klædning, det vel vedligeholdte diplomatifke Anſigts Benviſhed betegnede ham ved forſte Diekaſt ſom Geburtsdagsbarnet. Velbehageligt betragtede han det nydelige Haandarbeide, hvormed hans enefte Datter havde gjort ham en Preſent, og ſom i ziirlig Orden bedækkede Bordet. Meget Nytt befandt ſig derimellem, om hvis Brug og Nytte den ſkønne Cøleſtine beſtræbte ſig for at give en omſtændelig Forklaring. Udentviol havde han ikke den fineſte Forſtand paa ſaadanne Sager, thi i Stilhed tænkte han allerede paa at lægge det Hele ubrugt tilſide til ſaameget Andet af ſamme Slags, men han vogtede ſig vel for at lade Giverinden, til hvem han ſiden ſin Egtefælles Død har en ubegrændſet Kjærlighed, mærke noget deraf. Han hørte ikke op med at bevidne hende ſin Glæde og at kjærtegne det hulde Barn, hvis Anſigt idag ſtraalede i al den Glæde, der ved ſaadanne Leiligheder pleier at forklare ſkønne og uſkyldige Træk. Faderen kunde ikke ſee ſig mæt paa hende, og uagtet han allerede flere Gange havde bemærket, at han maatte hen til Sæſſionen, hvor der idag ſkulde forhandles no

get meget Vigtigt, syntes han dog ikke at kunne rive sig løs, og havde i sin lykkelige Snaksomhed altid noget at sig paany, naar han gjorde Mine til at gaae. Men Cølestine havde heller ikke andet at bestille, end at høre paa de venlige Ord, med hvilke han pleiede at give sine faderlige Jølelser Lust, især ved en Skilsmisse for flere Timer. Naar han gjorde dette, skulde man ikke troe, at han talte med en Datter, men med en moderlig Veninde; en saadan Opmærksomhed, ja næsten Erbødighed laae der i hans Udtryk og Tone. Cølestine vidste ret vel at skikke sig heri, thi den blomstrande Vinges smilende Ansigt pleiede ved saadanne Samtaler at paatage sig en erfaren, velmenende Raadgiverindes værdige Mine.

„Nu, lille Tine! sagde Geheimeraaden: For et Par fjære Gæster har Du vel ogsaa sørget? Du veed, jeg overlader Dig i saadanne Tilfælde altid Invitationerne, og Du pleier altid at træffe mine Døster paa et Prisk. — Et Par muntre Mennesker, der ikke genere, see det holder jeg af paa saadan en Dag. Men tør jeg da spørge, hvem vi idag faae at see?“

„Hos Hofraadens, svarte Cølestine, idet hun ikke uden Forlegenhed slog Dinene ned: er Din Ben Maser, og Kapelmesteren kunde let komme i Forlegenhed paa Grund af Quartetten hos Fyrsten. Heller ikke have vi endnu havt de Fremmede hos os til Middag, og saa tænkte jeg da — fort, vedblev hun i en mere determineret Tone: Jeg har indbudt Frue Koratowska med sin Son, og Pastor Galm.“

„Englebarn! udbrod Geheimeraaden forstrækket: Denne Gang har Du neppe truffet Prikken. Læse mig der et heelt Slæng Polakker og respectible Pietister paa Halsen! For Pokker, den Idee havde jeg ikke tiltroet Dig. Den kunde ligne Caspar. Nu see ikke saa suurt; jeg har jo egentlig Intet derimod. Alle Tre ere

fortræffelige, gode Mennesker. Frue Koratorowski eller
 ska, thi det Toti flecteres jo i Enden, er en gandske
 charmant og elskværdig Kone, ligesom overhovedet de
 polske Damer langt ere at foretrække for Mændene; hun
 ligner endogsaa paa et Haar den polske Frøken, med
 hvem jeg for neppe tredive Aar siden traf sammen i
 Pyrimont og havde, hvad jeg vel tør betro Dig, en
 Slags liaison, som kun Adskillelsen og formodentligt
 Begges paafølgende Egtetab var istand til at opløse;
 ogsaa den unge Idus er, paa det nær at han er en
 Polak, og har været med at rebellere, et ret beskedent
 og vakkert ungt Menneske; men Du veed, at jeg, paa
 Grund af mine Principer og almindelige Anskuelser, ikke
 gjerne vil have noget at gjøre med det hele Væsen. Du
 og Salm, og det halve Europa med Eder, ere forgabede
 i Polakkerne, og Caspar er for de Karresiregers Skuld
 gaaet til Warschau. Men betænk Dig, mit Barn, og
 reguleer til den Ende Din ellers saa skarpe Forstand,
 at Polakkerne egentlig endnu ikke engang kunne regnes
 med til de kultiverede Nationer. Der gives kun eet
 ubedrageligt Kjendetegn paa sand Civilisation, det er Pa-
 piir; det vil sige Brugen af samme: Skrivning, Un-
 derkrivning, Contrasigneren og d. s., hvoriil da bruges
 Skrivere, Secretairer, Geheimeraadere og saadanne Folk,
 disse Bolværker mod Barbarie og Tyrannie. Hvad man
 pleier at kalde Oplysning, Frihed, almindeligt Menne-
 skelighed, det er slet ikke andet end et velorganiseret Pa-
 piirvæsen; træffer jeg nu paa et Bureau med tilstrække-
 ligt Papiir, saa er jeg sikker som i Abrahams Skjød,
 hvorimod Illegitimitet, Anarchie, Rebellion, det vil sige
 Papiirmangel, tilintetgjør alle guddommelige og menne-
 skelige Rettigheder. Polakkerne ere mig allerede af den
 Grund imod, at de, hvad der tildeels ogsaa ligger i
 Navnet, bestandig have ladet det mere komme an paa
 Ræveretten end paa Papiret. Russerne ere i denne

Henfende langt ærværdigere. Naar man betænker, at de dog ikke ere andet end Begyndere i den europæiske Civilisation, kan man ikke andet end forundre sig over, at de have bragt det saa vidt i Papiirvæsenet. Dets Regjering er saa stille og ordentlig, som om Europas ældste Geheimeraader havde Sæde i St. Petersborg, og uden alle anarchiske Declamationer bringer en lille Billet fra Nawa enhver Renitent til det fjerne, og som man rigtignok siger, ikke synderligt behagelige Sibirien."

Den gamle Herre var ved denne lange Tale kommen; men mærkeligt i Hede, og det var tydeligt, at han var kommen paa en Yndlingsgjensstand, som han ikke gjerne forlod, uden at have gennemgaaet den noget vidtløftigt. Cølestine, der var fortrolig med hans Særheder, hørte gjerne paa disse Udgyselser, i Haab om at hendes Faders Utillfredshed med de indbudne Gjæster, paa hvilke hendes Valg rigtignok ikke var falden uden Grund, der ved vilde tabe sig. „Jeg havde ikke tænkt, sagde hun, idet hun hæftede sine Bine paa Faderen med et Blik, hvori der næsten laae en Bebreidelse: at Du, der ellers er saa god og mild, vilde lade Personer, der kun dele deres Nations Dyder, uden at have dens Feil, der staae i saa nær venskabelig Forbindelse med vor Caspar, og mod hvem vi have Gjæsterettens Pligter at udøve, lide under Dine politiske og diplomatiske Ansfueller."

„Du har fuldkommen Ret, mit kjære Barn! sagde Faderen formildende: Koratowski's ere meget agtværdige Folk og skulle være mig inderligt velkomne, da Du nu engang har indledt Sagen saaledes. Jeg veed heller ikke hvorfor jeg ikke skulde finde dem meget behagelige. De have udmærkede Egenheder, hvoriblandt og saa horer den, at de overalt kunne leve uafhængigt af deres fra det polske Skibbrud reddede Formue. Men siig mig, Englebarn, nærer Du virkelig nogen personlig Godhed for dem, maaskee for Idus, den smukke Knekt,

der slet ikke seer mig ud til, som Caspar siger, at have søgt ved Ostrolenka? — Jeg beder Dig, giv mig en lille Forklaring derved, thi jeg synes at have opdaget et vist Forhold mellem Dig og den lille Sarmat. Jeg vil rigtignok slet ikke genere Dig, naar det gaaer ud paa en Giftermaals-Uffaire, men jeg kan nu engang ikke nægte, at en tydsk Svigersøn rigtignok vilde være mig kjærest."

Cølestine rødmede ved disse Faderens Ord. Endelig tog hun Ordet med nogen Bevægelse: "Imellem mig og Idus Koratowski finder intet andet Forhold Sted, end at jeg betragter ham som min Broders Ven og Kammerat. Skaan mig, kjære Fader, for alle Hentydninger af denne Art, skaan ogsaa en ulykkelig, flygtet Familie. Koratowska har mistet sin Mand og tre Sønner i Kampen for Fædrelandet: dette eneste Barn har hun reddet, og glæder sig over her at have fundet et Hjem, fordi hun troer at være imellem gode Mennesker. — Men siig mig nu, min Fader, hvad Du har at indvende mod den tredie af vore Gjæster, mod Salm, min elskede Lærer, da de andre To nu ikke har Dit Bifald. Du skjænkede ham jo ellers altid Din Gunst, hvad har han da nu forbrudt, at Du unddrager ham den?"

„Nu forbrudt har han egentlig Intet; jeg har ham kjær, og har altid i Consistoriet holdt ham Stangen, uagtet han saavel i Politik, som i Christendom altid har vilst sig som et excentrisk Hoved. Men dumme Streger gjør han nok af. Hs. Durchlaughtighed bryder han sig kun lidt om, og selv de landsherrelige Collegier støder han for Hovedet. Mod vore religiøse Anordninger har han gjort haardnakkede Indvendinger. Man seer hvor Anarchiet griber om sig. Ogsaa i sine Prædikener fremkommer Salm med gandske betænkelige Ting. Nylig har han saaledes, ved at tale om Jairi Datters Dødsvækkelse fra de Døde, overført dette, saaledes er det ble-

ven forebragt os, paa det Politiske. Alting var vel endnu gandske roligt hos os, skal han have meent, men det var kun en tilsyneladende Død, en Søvn, hvoraf man tidligt eller sildigt vilde opvaagne, thi der levede endnu en Gud, der til de Ondes og Tyrannernes Skræk vilde tage Nationerne ved Haanden og sige: Stat op! Dette er dog nu ligefremt at prædike Oprør. Hertil kommer endnu, at begge de geistlige Raader, hvoraf den Ene er en Supernaturalist, den Anden en Rationalist, paastaar, at Salm ikke engang i Dogmatiken slutter sig til en af de bestaaende Legitimiteter. Heraf kan Du slutte, hvor haardt det maa have været mig at forsvare ham, hvilket jeg dog af Hensyn paa ham og Kjerlighed til Dig redeligt har gjort. Men, som det pleier at gaae i et regelmæssigt Collegium, man voterer, og dermed er det gjort. Jeg vil derfor ikke fortie Dig, at Salm igaar er bleven suspenderet fra sit Embede, hvorpaa maaskee hans Ufsættelse følger; Du kan altsaa vel begribe, at jeg idag ikke meget gjerne vilde have ham til Gæst."

"Hvorledes? udraabte Celestine, idet hun blegnende traadte tilbage: Suspenderet? Ufsat? De vove det, disse smaae ondskabsfulde Mennesker, der kun drives af Misundelse og Had til Alt, hvad der er Stort og Helligt, at fordømme min dyrebare Salm? Og Du siger mig dette saa sildigt, eller rettere altfor sildigt? Du har ikke formaaet at beskytte ham imod Collegiets regulære Slethed."

Her gvalte Taarer hendes Stemme. Den levende Smerte, til hvilken hun uden Tilbageholdenhed overgav sig, forraadte tydeligt nok, at hendes Deeltagelse for Præsten var større og inderligere end hun maaskee selv havde vidst. Faderen var overrasket ved at see Datteren i en for ham saa fremmed Bevægelse. Han geraadte i en ikke ringe Angst, og i sin Bekymring sagde og lovede han Alt, hvad der kunde tjene til at trøste den Urolige.

„Lad det være godt, mit Englebarn! sagde han kjærtegnende: Sagen er maaskee ikke saa slem som den seer ud til. I Sessionen idag vil den vel igjen komme paa Tale, og jeg skal da gjøre Alt for Salm, hvad der staaer i min Magt. Hvem kunde have tænkt, at Du holdt saameget af dette svagelige Menneske, at Du endogsaa sælder Taarer, fordi man vil ham tillivs; derover har Du jo aldrig for expectoreret Dig. Han har underviist og konfirmeret Dig, altsaa var det jo gandske naturligt, at Du viste ham megen Ærbødighed, men jeg troede altid, det var en aandelig Ærbødighed. Jeg seer nu, at Sagen forholder sig anderledes. Vil Du maaskee endogsaa gifte Dig med Præsten? Tal dog, min Tine, — thi under disse Omstændigheder kunde man da rigtignok ikke assætte ham, det vilde ikke passe sig for min Svigersøn. — ”

Celestine lagde sin lille Haand paa Faderens Mund. „Slemme Papa! sagde hun, og smilte gjennem Taarerne: Du har idag rigtigt lagt an paa at plage mig, og det skulde Du dog ikke gjøre paa Din Fødselsdag. Først nedsetter Du mine Gæster, og derpaa snakker Du om Ægteskab og Ussættelse, ligesom om slet Intet laae derimellem. Du vil maaskee endogsaa befale Præsten, under Straf af at miste sit Embede, at tage mig til Kone! — Forvrigt holder jeg mig til Dit Ord; Du har lovet at beskytte den arme Salm mod Dine Colleger; det maa lykkes Dig, jeg modtager ingen Undskyldning. Hvortil skal denne Voteren. Hvis I blot krumme et Haar paa Præstens Hoved, saa vil jeg aldrig mere høre noget om Eders Papiir-Legitimitet, men reiser med Idus til Paris.“

„Nu har hun igjen den Idus i Munden! mumlede Geheimeraaden ved sig selv: Hjertensbarn, Du kommer der igjen paa den lille Polak — naar jeg dog blot vidste Din egentlige Mening, hvem af Begge — —; som sagt, Salm vilde være mig kjærere, — han er dog

i Embede, den gamle Kirkeraad kan ikke leve længe — nu, bliv kun ikke rød! Det vil nok give sig Altsammen. Ufsættelsen bliver der nu Jnret af. Lev vel, mit Englebarn. Ustør nu Dine Saarer og bring mig et muntert Ansigt med tilbords. Du kjære Gud, hvem veed om jeg endnu engang oplever denne Dag. Den fordomte Cholera kommer jo bestandig nærmere, og med min Disposition maa jeg frygte for Alt. Godt er det imidlertid, at vi have Caspar hjemme igjen. Ogsaa Tyrrien glæder sig derover. Den Knekt kan med Tiden bringe det til Roget. Jeg havde mindst tænkt, da den Vindbeutel løb bort herfra og gik til Warschau, midt ind i Pest og Rebellion, at der ogsaa skulde flyde noget Godt heraf. Men see mig til den negligente Person! Han har ikke engang saameget som gratuleret mig."

"Jeg saae ham kun et Dieblif imorges! sagde Celestine: Han sagde, at han havde meget travlt med Roget, hvormed han vilde overraske Dig."

"Ja, ja! meente Faderen: Det ligner den Skalk; ikke Andet end Narrestreger har den Knekt i Hovedet. Igaar hørte jeg en ny Historie om ham. Ligesom han bestandig, siden den ulykkelige Caspar Hauser kom til Nürnberg, har drevet Spil med sit Navn, saaledes har han for omtrent otte Dage siden indbildt en Englænder, der boer ligeover for os i „Løven“, at han netop er dette Hittébarn, kun havde hans unaturlige Fader tvunget ham til at udelade Bogstavet r af sit Navn, for at den hele Historie kunde bringes i Forglemmelse ved denne Navneforkortelse. — I sandhed, hvis den Knekt ikke havde en saa god Forstand, og havde lært noget dygtigt, og hvis Choleraen ikke var for Døren, fortjente han at jages bort."

I det Geheimeraaden sagde dette, aabnedes Døren, og en ung Mand traadte ind i en besynderlig Stilling. Ved en Næm over Ryggen bar han en uhyre Bunke

Altet, for hvilken Byrde han syntes næsten at maatte bukke under. Da han havde naaet Midten af Værelset, kastede han, ikke uden betydelig Larm, Papirerne ned foran Fodderne af den gamle Herre, knælede ned paa dem med den pudseerligste Mine og sagde: „O min særdeles dyrebare Fader, hvorledes skulde jeg paa en og Alle saa særdeles vigtig Dag kunne tilbageholde min Lykønsknning! Jeg ønsker derfor i Særdeleshed, at Du ret snart igjen maa feire dette Dit Livs 63de Jubilæum, uden at incommoderes af Cholera. For saameget som muligt isorveien at forebygge sidstomtalte sørgelige Tilfælde, knæler jeg her ned paa hele Jordkredsens meest dannede Nationers choleriske Intelligents, og bringer Dig derfor med en ydmyg Gratulation alle de til denne Sygdom henhørende Recepter, Forordninger, Reglements, Brochürer, Bøger, Raart, Robbersik og Caricaturer, hvilke jeg ikke uden Nøie og Sveed tilbørligen har ordnet og sammenheftet. Ogsaa har jeg skrevet et Carmen med Hensyn paa denne festlige Dag, hvortil jeg, for at blande det Behagelige med det Nyttige, har valgt det selsomme Stof, der er behandlet i de under mit Knæ liggende Altet. Paa Grund af Stoffets Nidgdom har jeg imidlertid indskrænket mig til de anticholeriske Midler, hvilke jeg gandske simpelt og prunkløst har anbragt i følgende Distichon:

Spekulanah, Quicksolv, Aarelsadning og Bismuth;
Maadehold eller Diet og en lille Tilfats af Bly" —

„Hør op med Din daarlige Vittighed! afbrød Geheimtes raaden ham smilende: Intet Andet end Taabelighed i Hovedet, og under Benene tør jeg vædde paa ikke andet end reent Papiir!”

„Du miskjender mig, Høiskærede! sagde Caspar alvorligt, idet han stod op og slog Bladene fra hverandre: See selv og læg Mærke til alle disse de choleriske

Videnkabers i Trykken befordrede Blomster. Sandelig, sandelig jeg siger Dig, naar Du gjennemlæser alt dette Ord for Ord, vil ingen Pest have nogen Magt over Dig, men Du vil være udødelig!"

Geheimeraaden gjennembladede løseligt Papirerne, og bemærkede virkelig de berømteste Skrifter over denne Gjenstand. „Denne Gang mener Du det godt! sagde han derpaa venligt til Caspar: Og den Opmærksomhed, Du her har vist mig, skal komme Dig tilgode ved Afregningen over Dine dumme Streger. — Nu, efter Ses- sionen kunne vi tale mere herom. Levvel, mine gode Børn.“ — Med disse Ord kyssede han Cølestine, og, hvad der var noget sjældent, naaede Caspar, og forlod de tvende Sødsfænde, der ikke ugerne saae sig alene, da de havde meget at sige hinanden.

„Høie Herskerinde! begyndte Caspar: Har jeg ikke gjort mine Sager godt. Har jeg ikke paa den meest diplomatiske Maade opvakt det kjære, gamle Geburtsdagsbarns Kjerlighed til mig. Fremblomstrer ikke af disse Cholera:Ålter en skøn Dag for mig? Velsignet være denne November; Idus, velsignet for Idus Koratowski og mig! — Seer Du, min Himmelske, at Alt vil løbe godt af endnu, og at det undertiden kan have de fortræffeligste Følger at give efter for sine egne Indfald og Reflexioner? Da jeg i Foraaret løb bort fra Eder, tænkte jeg mindst paa, at Høsten skulde bringe saa gode Frugter. Maaskee have de store Verdensbegivenheder maattet tjene mig, maaskee vare de kun til for at fore to Hjerter sammen, der ellers aldrig vilde have fundet hinanden: eensomme Sole, der søgte hinanden, for som Dobbeltstjerne at indgaae et himmelsk Ægteskab, ved hvilken Leilighed rigtignok adskillige Berdener ere komne i Collision og gaaet i Løser.“

„Jeg ønsker ogsaa ret af Hjerter, sagde Cølestine, der saae eftertænksomt hen for sig, uden at ville istem-

me Broderens muntre Tone: at Du idag paa en retmæssig Maade maa blive bekræftet i Besiddelsen af den Lykke, Du har erobret Dig, for at dog engang denne Intrigue kan høre op, hvori jeg slet ikke burde have taget Deel, da den er rettet imod min Fader."

"Ei, ei! svarte Caspar forundret: Du er jo idag saa alvorlig og betænkelig, at man skulde have Nød ved at gjenkjende den Scepterbærende, dette Opholdsteds høie Herskerinde, der aldeles ikke behøver at have nogen Samvittighed. — Men sliig mig dog Søster, da Du virkelig næsten seer vred ud, berøver Du os Din Gunst? Har Koratowski's, har jeg selv fornærmet Dig? Næsten skulde jeg troe det, da Du kalder det en Intrigue, der skal forskaffe mig mit Livs Lykke, tiltrods for alle min Faders Fordomme. — Nei, kjære Cølestine! vedblev han alvorligere; Det mener Du ikke! Da jeg paa Broen ved Ostrolenka saae Michael og Joseph Koratowski falde, da jeg bragte Stanislaus døende til Warschau, til sin Moder, da jeg ved Vennens Død saae Kjerligheden blomstre for mig hos hans Søster, da jeg lovede de Sorgende et nyt Fædreland, et nyt Hjem: da gjorde jeg forud Regning paa Dit Hjerte, Cølestine, og jeg vidste vel, at naar mine kjære Glytninge først havde skuet Dig, Ansigt til Ansigt, vilde de ikke længere behøve at ansee sig for Fremmede. Jeg har heller ikke skuffet mig. — Men hvorledes? Hvad fattes Dig? Du græder?"

Virkelig strømmede Taarerne ned ad Cølestines Kinder, men der laae i den Smerte, de vidnede om, tillige et Udtryk af Uvillie, som hun ikke formaaede at dølge for sin Broder. „Min Deeltagelse, sagde hun: min Kjerlighed for Dine Elenter er uformindsket; men er Du da saa udelukkende beskæftiget med Dig selv alene, at Du ikke har noget Blik for Andres Ulykke.

Hvor er nu Dit saa høit anpriste Venſkab for Salm, ſiden Du ſlet ikke har beſymret Dig om det, der truer ham, ham, der dog er ſaa langt bedre og herligere, end alle vi Andre. Du har jo ellers et ſaa ſkarpt Blik og veed Alt hvad der foregaaer, endogsaa Geheimeraaders nes Hemmeligheder; hvor har Du da kunnet tabe Venner af Syne?"

"Jeg fortjener, ſvarte Caſpar: rigtignok Dine Breidſeler, dog kun tildeels. Jeg har altid havt Noie med at afholde vor gode Salm fra Yttringer og Skridt, der i denne philifteragtige Verden ikke kunne være andet end farlige for ham. Men næſten beſtandig vare mine Beſtræbelſer ſpildte. Jeg frygtede derfor altid ſelv for, at diſſe Papiirmænd, ſom Fader ſelv kalder dem, der nære et medfødt Fjendſkab til enhver ſtor og ſelbſtændig Tanke, ikke vilde lade en Mand gaae i Fred, der næſten ikke er andet end Tanke. Men at de Betænksomme vilde vove et ſaa alvorligt Angreb paa ham, havde jeg ikke formodet. Førſt igaar har jeg hørt noget derom, og ſtaaer nu i Begreb med at opſøge Salm, for at afſtale med ham nogle Forholdsregler, der kunne tilintetgjøre Fjendens Anſlag."

"For denne Gang, ſagde Celeſtine: vil uidentvøit Dit Patronat være unødvendigt. Fader har allerede lovet mig endnu idag at give Salm's Sag en anden Bending, og han kan det, naar han vil gjøre ſin Indſtydſe gjældende. Ikke beſtomindre vil Du dog gjøre noget Godt og Fortjenſtfuldt, naar Du underretter den Betrængte om hans Sagers Stilling, tilraader ham en vis Tilbageholdenhed, og beder ham nu og da at lempe ſig lidt efter Forholdene, om ikke af andre Grunde, ſaa dog for ikke at vække deeltagende Benner's Beſymringer."

"Og — vedblev Caſpar: tør jeg ikke tilføie een Ting endnu, der viſt vilde være af uendelig ſtørre Vig-

tighed for vor stakkels Salm. Han er i den senere Tid bleven mere tilbageholdende, end sædvanligt, og pleier nu med resignerende Længsel at betragte Dine Dine som fjernliggende Stjerner, man vel kan tilbede, uden at naae."

„Det er ikke heller undgaaet mig! svarte Cølestine rødmende: Og jeg veed ikke, hvormegit af denne Tilbageholdenhed jeg maa tilskrive Din Idus. Det havde dog vist været bedre, om vi havde underrettet Salm om Alting! Men hvorledes har han kunnet fatte den Tanke, at Nogen kunde bringe mig til at glemme ham! Jeg tilhører ham jo gandske, og jeg veed jo, at ogsaa han tilhører mig. — Ja, kjære Broder, hvis dette kunde opmuntre ham, saa befri ham fra enhver Betænkning, og siig ham, at jeg elsker ham. Hvorledes skulde jeg ikke elske ham af min gandske Sjæl, den Herlige, hvem Alt tilhører, hvad jeg eier? Alle gode og ædle Tanker, der bevæge mig, ere hans; hans Tale har vakt de slumrende til Liv, og mildnet og forædlet alle mine Følelser. Naar han lod mig skue ind i Naturen, Historien eller den hellige Skrift, og forklarede mig deres Betydning: da var det som hævede han Dækket fra Alt, hvad der var skjult og hemmelighedsfuldt. O hvor ofte, naar jeg saae ham næsten bukke under i den smaa-lige Kamp med Verden, tænkte jeg ikke, at jeg Ubetydelige dog maaskæ kunde byde ham Trøst og Hjælp."

Cølestine forstrækkedes næsten selv over den Bevægelse, hvormed hun havde talt til sin lidet sentimentale Broder om sin Kjærlighed til Salm, og som ellers syntes at være fremmed for hendes Natur. Men selv efter at Caspar havde forladt hende, søgte hun forgjæves i hunslige Udspredelser at gjenfinde sin Rolighed.

I denne Stemning traf endnu Frue Koratowska hende, der tilligemed sin Søn indsandt sig tidsnok, for at kunne tale et Par Ord i Fortrolighed med deres

tydske Veninde, inden Selskabet forstyrrede dem. Den temmeligt bedagede Kone maatte have været en udmærket Skjønhed; hvad Klædene havde levet deraf, havde talrige Bekymringer og Lidelser, der endnu talte af det blege Ansigt, snarere forædlet end tilintetgjort. Hun talte kun lidet og daarligt Tydsk, men foruden den besynderlige Velklang, som det Tydske pleier at antage i en Polaks Mund, laae der en Blødhed i hendes Stemme, der fængslede og rørte uimodstaaeligt. Det var som om hendes ulykkelige Fædrelands hele Historie gjengik deri, det var som Toner fra den store Grav, der ogsaa dækkede hendes Sønners Liig. „Idag — sagde hun, idet hun omfavnede Cølestine: Idag er jeg her for sidste Gang. Hvor gjerne jeg end vilde blive her, maa jeg tage Afsked. Tydskerne ere meget gode, og gode mod mit Fædreland, men Deres Fader holder ikke af Polakkerne, og jeg vil ikke, hvormeget det end smerter mit Barn, bringe Forstyrrelse i en Familie. Vi maae lære at bære vore Smerter.“

„O tal dog ikke om Adskillelse! svarte Cølestine: De maae blive her, De vil hos os, i vor Kjerlighed finde et nyt Hjem. En let tilintetgjort Jordom har bemægtiget sig min Fader; men Alt vil nok gaae godt. Sikker, idag vil Alt gaae efter Ønske, som Caspar allerede har sagt Dem.“

„Deres Broder, sagde Frue Koratowska: er en god og trofast Ven; jeg stoler paa ham, og har gjort, hvad han ønsker. Men det er tungt at blive, naar det skulde opvække Deres Faders Uvillie. De regjerende Fyrster tænke ikke som de øvrige Tydskere. Idag har man sagt mig, at Deres Præst, den gode, smukke Mand, hvem jeg saa gjerne hører, vil blive haardt behandlet, fordi han har havt Medlidenhed med Polen.“

Den unge Koratowski havde hidindtil ikke blaaet det sig i Samtalen, uagtet han syntes at have noget

paa Læberne. Efter det Udvortes at domme, var han neppe 17 Aar gammel; den fine Figur syntes ikke at have noget Krigerst ved sig, og hvis han, som Caspar fortalte, havde fægtet med ved Ostrolenka, eller maaskee, ligesom Warschaus øvrige patriotiske Indbyggere, arbejdet i Skandsegravene, saa viste rigtignok hverken Hænderne, eller det fine, yndige Ansigt noget Spor af saadanne Anstrængelser. Ikke desto mindre straaede et fyrigt Mod ud af hans Dine, og naar han med Stoltshed opløstede det blomstrende, af mørkebrune Løkker omhulgede Ansigt, saa kunde man nok tænke sig, at det kunde behaget Krigsguden at vise sig i denne Skikkelse. „Kjære Moder, lad dog disse Bekymringer fare! begyndte han: Vi har jo Caspar, han vil nok opfylde Alt, hvad han har lovet. Jeg nærer intet ingen Frygt, siden han er bleven vor Ven og Veileder i dette fremmede Land. — Men hvormeget maa jeg ikke takke Dem, kjære Veninde, fordi De har overladt mig dette Digt af Præsten, som man forfølger. Hvilken stærk Kjerlighed til mit kjære Fædreland aander det ikke!”

I det Idus henbødte disse Ord til Cølestine, fremtog han et Digt til Polen, som han oplæste med stigende Begeistring, og med Følelser som Indholdet naturligtvis maatte fremkalde hos en ung, for sit Fædreland begeistret Polak. Men tilsidst overvældede Smerten ham, og hans Stemme kvaltes af Taarer. Moderen, der ligeledes smerteligt blev bevæget ved Tanken om hvor meget dyrebart de havde efterladt i deres Fædreland, græd med. Cølestine, der selv var dybt rørt, søgte at berolige og trøste dem, og var endnu bestræbt hermed, da Døren aabnedes, uden at hun mærkede det.

Caspar havde snart naaet Præsteboligen. Efter sin Maade stormede han uden videre ind i det Værelse, som Salm beboede. Denne foer ved Bennens Komme

forfrækket op af de Drømmerier, hvori han var ned-
 sjunken. Han holdt et Dagblad i Haanden, hvilket,
 efter de bekymrede Blik at domme, hvormed han betrag-
 tede det, uden tvivl havde fremkaldt hans Sorg. I
 denne Stilling, og saaledes som han nedbøiet og næsten
 skjælvende stod for Caspar, lignede han snarere en af
 Modgang nedtrykt Fange, end en ung Mand i sin blom-
 strende Kraft. En sølsom Blanding af Blødhed og
 Mandighed var udtrykt i hans Ansigtstræk. Disse
 vare fine og bestemte, Dienbrynene kraftigt buede, den
 høie, hvide Pande omgivet af mørkebrune Lokker; men
 Udtrykket af en hemmelig Smerte, der formørkede det
 blege Ansigt, forstyrrede denne Harmonie, ligesom ogsaa
 hans høie, ranke Figur uden Holding og Kraft syntes at
 falde sammen.

„Nu, Du bedrøvelige Skikkelse! begyndte Caspar
 smilende: Nu synes Du mig igjen at svælge i Bødemod,
 eller at nyde de saligste Smerter over den almindelige
 Verdenshistorie, hvoraf Du der har et Stykke i Din
 Haand. Maaskee har Don Miguel veltilmode redet
 sig en Spadseretour, eller der har været en østerrigsk
 Bagtparade i Bologna, eller har en russisk General
 været paa et Bal i Warschau..... Du sagde
 mig forleden Dag, at Du nu var kommet Dig af Din
 politiske Sorg over Polakkerne, men Dit Onde synes
 at være chronisk og at ligge i en mangelfuld Organisa-
 tion. Du maa holde god Diæt! Fremfor Alt læs in-
 gen Aviser, hvori ikke en gediegen Censurs mægtige
 Hånd har raad t iforveien; og selv i disse diætetisk
 præparerede Blade maa Du lade Dig nøie med Udnæv-
 nelser, Avancements, kongelige Personers Sundhedstil-
 stand, Bryllupper, Dødsfald o. s. v.; kort, læs ikke
 Andet end hvad Du finder paa den sidste Side, thi
 dette er Literaturens og de nyeste Verdensbegivenheders
 Blomster.“

„Du morer mig altid, svarte Præsten: naar Du har ret meget at sige mig. Din Tale har noget Trøstelig og Styrkende for mig. Jeg finder hos Dig Alt, hvad der fattes mig selv. For Andres Jammer har jeg ikkun Taarer, som en Kvinde, men Du har Virksomhed og kraftig Daad. Hvorfor fulgte jeg ikke med Dig til Warschau.“

„Javist! svarte Caspar smilende: Maaskee for at redde Polakkerne med en af Dine verdenshistoriske Ideer. Nei, min Ven, Du har mange fortræffelige Egenstæber, men en stor General troer jeg neppe stikker i Dig. Hvad mig angaaer, saa veed Du, at det egentlig var Choleraen, der drev mig til Warschau. Forresten er jeg slet ingen lidenskabelig Elsker af Polakkerne, og min Agtelse for dem er just ikke bleven større ved denne Leilighed.“

„Jeg maa vel, svarte Salm sukkende: dele Din Mening heri. Heller ikke jeg har nogensinde fundet Smag i Polakkerne selv. Denne sølsomme Blanding af Dannelse og Gemeenhed, af nationalt Overmød og slavisk Underdanighed: Alt dette vilde have gjort mig Nationen modbydelig, hvis ikke dens Patriotisme tilvækkede Alt med Kjerlighedens Raabe. Jeg maa elske der, hvor Kjerligheden er saa stor og saa stærk. Og af den Grund er det, at jeg hviagter Polakkerne, fordi dette Billede, denne dunkle Drom om et Fædreland saa mægtigt beherskede dem, at de uden at agte paa den tildeels lykkelige Forsatning, hvori de levede, stode frem, Alle som een Mand, for at styrte sig i en næsten aabenbar Jordærvælse, idet en heel Nation, ligesom Curtius forud, indviiede sig til Afgrundens Svælg. Af et saadant Sindelag maatte de glimrende Bedrifter fremstaae, som Du selv har været Diensvidne til, og som Du ikke vil kunne nægte Din Agtelse.“

„Bistnok, svarte Hauke: har denne ulykkelige Nation været stor i sin Undergang, og jeg selv har været Dienvidne til Opoffreller, hvortil man i den ældre og nyere Tid forgjæves vil søge Mage. Men midt under denne ædle Hengivenhed fremstinnede bestandigt igjen hiint andet dæmoniske Element, der characteriserer Nationen. Jeg kunde derfor, da jeg med Idus vendte det i Slaverie nedsjunkne Land Ryggen, ikke have nogen anden Anskuelse af Sagens Udfald, end hiin gamle homeriske, at de Dodelige uden Grund anklage de evige Guder, som om det Onde kom fra dem, medens de dog gaae tilgrunde ved deres egen Brøde alene.“

Da Caspar nævnte Idus, syntes Præstens isore veien alvorlige Ansigt at formørkes endnu mere, og der opstod en Pause i Samtalen, som Caspar vilde benytte til at tale om Ting, der idag vare ham langt vigtigere end de politiske, da Salm tog Ordet: „Din Anskuelse af Polens Ende er min gandske modsat. Bistnok have de Individuer, der stode i Spidsen for Nationen, meget at bebreide sig, men Resultatet synes mig dog udledt af en dunkel Forvirring af sammenslyngede Omstændigheder. Hvis man kunde tale om Tilfikkelse, om Skjæbne, saa maa det være her. Aldrig saa man en Tragoedie som denne, aldrig blev den kæmpende Kraft saa jammerligt overvunden af en skjult Nødvendighed. De evige Guder hvile, eller have forgjæves kæmpet for og imod, men . . . .“

„Hold inde, afbrød Bennen den Talende: med Dine Lamentationer, der ere ligesaa sørgelige, som forvirrede. Jeg har endnu ikke kunnet komme frem med et eneste Ord af hvad jeg egentlig vilde sige. Følg med mig! Vi ville spadserere os en lille Tour, og saa hvile ud hos mig. Du er jo desuden vor Gæst idag, og det er godt at vi indfinde os lidt tidligt, inden Fader kommer hjem fra Sessionen.“

Med disse Ord trak han Bennen med sig ud af Huset, og lod ham neppe Tid til at tage sin Hat. I Døren mødte dem en Betjent, der overrakte Præsten en Skrivelse fra Consistoriet. Men ogsaa denne Hindring vidste Caspars Hastværk at bortrydde. Han tog Brevet og kastede det paa Bordet, uagtet Budet ikke uden Uengstlighed bemærkede, at han allerede skulde have overbragt det igaar. „Kun ud i den frie Luft! sagde Caspar: Den er Dig langt mere tjenlig, end den Bist der, for hvilken Du allerede forstrækkes, inden Du veed hvad den indeholder.“

Derpaa førte han den Modstræbende af den korteste Vej ud af Byen. Den kolde Efteraarsvind afrev Bladene af Træerne og jog dem hen foran deres Fødder. „Fortsætteligt! udbrød Caspar: Dette Luftbad er den sundeste Afkjøling for ophidsede Gemytter. Denne Modvind af saa og saa mange Guds Hurtighed og af i det højeste 3 Grader Reaumur vilde skade Din Sundhed, hvis Du aabnede Din Mund altfor betydeligt, for at tale. Jeg byder Dig derfor som Læge at tie, og at overlade Talen til mig, hvis vel constituerede Bryst let kan taale den ringe Anstrengelse. Der kommer desuden Intet ud af denne bestandige Frem- og Tilbagedisputationen, da Du altid enten strax stiger op i de højeste Regioner, eller synker ned i de dybeste, uden nogenfinde at træffe den rigtige Mellemvei, hvoraf Diplomater, Røbmænd, Soldatbetjente, Regeringsraader, og overhovedet alle regjerende Personer betjene sig. Derfor kommer Du ogsaa bestandig slet fra det, fordi Du er en Sværmer, og det ikke engang incognito, som dog er Guds Pligt i denne fornuftige Verden. Hør altsaa min Formaning. Stem Dig lidt ned til andre Menneskerbørn, kast ikke Dine Perler for Sviin. For gemeen Berørelse maa man ligesom Mimosen lukke sine Læns Ralk. Vær forsigtig i Din Embedsførelse, thi

Consistoriet er Dig paa Naksen, og der kunde let indtræffe noget Ubehageligt. Af Lune bør man heller ikke sætte et Embede paa Spil, som man elsker saa høit, som Du elsker Dit."

"Holdt! vedblev Gause, da Præsten gjorde Mine til at afbryde ham: Nu kommer egentlig Hovedsagen. Ogsaa en anden Kjerlighed, end den til Dit Embede, skulde bevæge Dig til at handle kraftigere og fornuftigere. Du elsker min Søster. Omendkjøndt Du aldrig har sagt det, omendkjøndt Du i den senere Tid endog har bestræbt Dig for at lægge Skjul paa Dine Følelser, saa veed jeg det dog, og glæder mig af Hjertet derover; thi ogsaa min Søster elsker Dig! Gæt derfor Mod til at være lykkelig, og læg Dig ikke selv Hindringer i Veien."

"Er det muligt? raabte Salm, idet han blev staaende, vaklende imellem Tvivl og Henrykkelse: Colestine elsker mig. Jeg var salig, da jeg tænkte mig det, uden at vove paa at troe det. Naar Alt syntes fortabt, naar jeg forekom mig en Fremmed for Verden og mig selv, fandt jeg et Hjem igjen i hendes Blik. Men jeg vovede ikke at tænke mig i Besiddelse af hende, og det er ikke længe siden at jeg troede gandske at have tabt hende. — Tal, min Ven, min Trøster! vedblev han med dæmpet Stemme: Hvorledes forholder det sig med Idus?"

"Aha! svarte Caspar smilende: Skriver Din Bekymring sig derfra? Det havde jeg dog ikke tænkt, at den skjægge Dreng skulde gøre Dig skingsyg! Nu, lad denne Sorg fare! Idus er allerede forlovet, veed jeg fra en sikker Haand, og jeg venter ingen Troloshed af ham. Vær Du derfor rolig. Du har ikke som Cæsar, nodig at frygte for Idus. Denne November: Idus*) skal maaskee idag gjøre godt igjen hvad den i Marts forbrød imod Romeren."

---

*) Den 13de eller 15de i Maanedens.

Derpaa førte han Bennen, hvis Træk skinnede af muntert Haab, med raske Skridt til Byen, saa at de snart ankom til Geheimeraadens Bolig.

Sønnen af Huset aabnede uden Omstændighed Døren, for at lade den Fremmede træde ind. Men denne formaaede ikke at sætte Foden over Dørtærskelen; forstenet stod han der, — den unge Polak laae i hans Elskedes Arme, skjulte Ansigtet ved hendes Bryst, og modtog af hende de sømmeleste Kjertegn. Salm saae sig pludseligt skuffet og smerteligt bedraget. Han var nær ved at segne, men han fattede sig voldsomt, og undskydede i stormende Hast. Intet standsede den Forladte: Caspar var beskæftiget med Idus, og glemte Bennen over de Taarer, der vædede Polakkens Kinder; og Cølestines Raab hørte den Undvigende ikke, i ethvert Tilfælde vilde han vel i den af Skræk og Kjærlighed skjælvende Stemme ikke have hørt andet, end et bedragerisk Tryllesels lokkende Toner.

Da han vaskede hjem til sin eensomme Bolig, mærkede han ikke, at han var Gjenstanden for Alles besynsderlige Deeltagelse. Borgerne, der hist og her stode sammen i Grupper, hilste ham med usædvanlig Venlighed og Ærbødighed, hvilket han kun mekanisk besvarte. Naar han var kommet forbi, hørte man Udbrud af Betagelse og Uvillie, og man kunde imellem denne Mumlen tydeligt skjæle mangt et haardt Ord mod Regjeringsringen og Consistoriet.

Da han var kommen ind i sit lille Værelse, bestrebte han sig forgjeves for at blive Herre over sin voldsomme Bevægelse. Han vilde arbejde, men han formaaede det ikke; han sprang op og gennemløb Stuen med lange Skridt. Da faldt den Skrivelse ham i Hænde, som nylig var bragt. Han aabnede den og saae i den, uden egentlig at have sine Tanker henvendt paa Papiret. Men snart vakte enkelte Udtryk deri ham af

sit Drømmerie. Han læste sin Suspension med Trudsel om fuldkommen Afsættelse.

Jungen Klagedyd trængte sig over Præstens Læber, men hans Ansigt, hans Lemmer bævede i krampagtig Smerte. Men kun faa Dieblikke var Rampen uafgjort; hans kraftløse Skikkelse bævede sig snart dristigt og stolt paa Ruinerne af det Kjæreste han eiede.

Denne Præstens Opførsel havde ikke været uden Vidner, thi den unge Hæuse var traadt ind, men blev forundret staaende ved dette Syn.

„Du kommer vel, sagde Halm til den Indtrædende: forat undskylde et vist velmeent Spøg, der var beregnet paa at helbrede mig for altfor dristige Indbildninger. Imidlertid har jeg gjort Uret i at forlade Eders Huus paa en saa paafaldende Maade. Kom, lader os vende tilbage, jeg vil igjen gjøre min Forseelse god. Du seer forundret paa mig; tro ikke, at det som jeg siger Dig, fremgaaer af en sygelig Overspændthed. Mit Hjerter er Bolig for store Smarter, men jeg vil gemme og bevare dem. — Et nyt Liv gaaer op for mig. Jeg vil søge at komme ud af det med Menneskene og deres Særheder. Hvad der hidindtil stødte og foruroligede mig, skal nu ikke gjøre noget Indtryk paa mig, thi det er ikke for intet at der er sagt, at Alt maa gaae sin Opfyldelse imøde.“

Caspar havde, medens Halm talte, grebet hans Haand, og betragtede ham endnu bestandigt opmærksomt. „Ja! begyndte han derpaa: Alt maa gaae sin Opfyldelse imøde, deri har Du fuldkommen Ret, skjøndt i Ordene's simplere Betydning. Denne Dosis af Smerte har virket fortreffeligt paa Din Sundhed, og jeg skal optegne mig dette Tilfælde for andre lignende, der kunne forekomme i min Praxis. Du er endnu ikke fuldkommen helbredet, men den færligste Crisis er overstaaet; en blid og velgjørende vil fuldende Helbredelsen.“

Caspar afbrødes her af en Banken paa Døren, og — Geheimeraaden traadte ind, til ikke ringe Forbauselse for Præsten, hvem han aldrig før havde værdiget et Besøg. „Jeg kommer lige fra Sessionen! sagde den gamle Herre med indtagende Venlighed: Og da der idag netop er forefaldet noget der, som uden Tvivl ikke vil være Dem ubehageligt at høre, saa besluttede jeg at afhente Dem selv, da De jo idag er vor Gæst. Paa Veien kan jeg meddele Dem det Nødvendige. Det er allerede silde, lad os derfor gaae, thi Cølestine sætter et suurt Ansigt op, naar vi lade hende vente altfor længe.“

Efterat Salm med rolig og værdig Venlighed havde afslagt Geheimeraaden sin Tak for denne forekommende Artighed, begav de sig paa Veien, uden at ledsages af Caspar, der strax ved Faderens Indtrædelse havde bortsejernet sig, for at naae Hjemmet førend de Andre.

Geheimeraaden tog Præsten fortroligt under Armen, og gik med ham som med en gammel Ven henover Torvet, til ikke ringe Forundring og Glæde for Borgerne, der mødte dem Begge. Man saa i denne Fortrolighed mellem Fyrstens Yndling og den almeenagtede og, som man troede, uretfærdigt forfulgte Præst, en meget lovens Alliance, der ikke kunde andet end vække Glæde, og der fattedes ikke meget i at man havde givet denne Lust i lydelige Exclamationer.

„Tidsaanden, begyndte den erfarne Statsmand: er nu tildags, hvad man ikke kan nægte, en hvøisfarlig Ting, mod hvilken vi i de senere Aar have forbrugt meget Papiir. De er en brav, stille Mand, min kjære Pastor, men De har dog nogle egne Ansættelser, der ikke altid stemme overeens med den gamle Orden. Disse Ideer synes Dem imidlertid ikke altid tilstrækkeligt klare, men Folket har en fin Næse for slige Ting og tager strax Partie. Først igaar erfarede man Deres Suspension,

og idag har allerede Borgerne sendt en Deputation til Hans Durchlauchtighed, hvori man tydeligt kan kjende en vis Conspirationsaand. Jeg paatog mig ligeledes at fremsille Deres Sag i det gunstigste Lys, og det fandt sig snart, at Tyrsten virkelig er Dem bevaagen. Hs. Durchlauchtighed mener, at de Betskyldninger, man fremskommer med mod Deres Prædikener og theologiske Anskuelser, i Grunden ere dumme og eenfoldige, og hvad det Politiske angaaer, troer han, at Deres excentriske Jodeer nok ville give sig, naar De bliver Consistorialraad eller noget Lignende. Hertil kommer, at Tyrsten har fundet et Digt til Polen af Dem imellem Bilagene til Deres Anklage; Hs. Durchlauchtighed, der, som bekjendt, selv undertiden behager at give sig af med Poesien, siger, at disse Vers ikke ere flette, og at Polakkerne nu, da de ikke mere kunne skade, slet ikke er et ilde Sujet til et Digt. Han selv har skrevet nogle franske Vers i denne Anledning, som han med det Første vil behage at lade os see. Kort sagt, Deres Sag staaer gandske fortræffeligt, og man vil paa den meest hædrende Maade tilbagekalde Deres Suspension. De vil tillige af dette mit korte Referat kunne see, hvor levende Deel jeg har taget i Deres Unliggender. Jeg har ogsaa Aarsag der til. De har erhvervet Dem store Fortjenester af min Tina's Dannelsse, og jeg selv holder ret meget af Dem. Jeg tænker, vi ville snart komme i et nærmere Forhold sammen, thi jeg veed jo, at De staaer godt anstrengen hos min Tina, og hellere end jeg vilde risikere . . . ."

Geheimeraaden holdt inde, thi de stode nu ved Maaslet. Han holdt ikke meget af at afbrydes i sine korte Relationer, og saaledes var det bleven umuligt for Salm at faae et Ord indført, hvormegen Umage han end gjorde sig derfor. Ikke mindre bevæget end før, betraadte han med sin Ledsager den Dørtærskel, hvorfra han for forfrækket var bortflygtet.

De fandt Frue Koratowska alene med Caspar, der gav hende betydningsfulde Blik, da Geheimeraaden traadte ind. Efter de første Hilsener, som den gamle Herre vidste at anbringe med et vist Galanterie, tog den polske Dame Ordet, idet en let Rødme farvede hendes blege Ansigt, som om hun skammede sig over hvad hun havde at sige: „Kjære Geheimeraad! De maa idag være meget venlig paa Deres Fødselsdag og tilgive os, hvad vi have forbrudt. Jeg maa bebreide mig, at jeg har været Deeltager i en lille Complot. Bore Børn elste hinanden, men Caspar siger, at De ikke holder meget af Polakkerne, at man maa oppebie en god Dag, og at denne er en Fødsdag. Jeg har ladet mig forføre dertil for mit Børns Lykke; nu afhænger det af Deres Villie, om vi her skulle finde et andet Fædreland. De vil ikke tage mig det ilde op, tilføiede hun med et yndigt Smil: om jeg i Deres Erindring tilbagekalder Dem Mindet om Anna Nasielska, for hvem De nærede noget Benskab, da vi vare sammen i Pyrmont. Det er længe siden, saa at De ikke har kunnet kjende mig igjen, og jeg har opsat at erindre Dem derom til idag.“

„Hvorledes? Anna Nas — min Liaison? O, jeg tænkte det strax — en umiskjendelig Lighed — jeg beder Dem tusinde Gange om Forladelse, min dyrebare Anna, min naadige Frue, at jeg ikke strax sagde Dem det lige i Dinene — men isandhed, jeg følte virkelig en vis tendre — Nu ja, det er en lykkelig Dag! Vi ville være unge igjen, idet vi erindre os vor Ungdom!“

Disse afbrudte Ord udstødte Geheimeraaden med usædvanligt Liv. Han kyskede hende gjentagne Gange paa Haanden, og vilde just til at fordybe sig i en vidtloftig Samtale om den forbigangne Tid og dens Begivenheder, da et Blik paa Præsten erindrede ham om den nærværende. „Men, hvorledes er det? sagde han, idet

han i komist Forlegenhed snart betragtede Salin, snart sin gamle Veninde: Deres Barn, siger De; altsaa Idus? Følgelig Tina! Ei det bliver dog med alt dette ret en slem Historie, og slet ikke saaledes, som jeg tænkte, at min Linemoer meente det." —

Faderens Forlegenhed, Præstens Spænding, der ikke tillod ham at løse denne Gaade, ophørte med eet; thi fra et Sidekabinet traadte Cølestina ind med en ung Dame ved Haanden, hvem man, da hun med jomfruelig Rødmen ned slog de dristige Blik, gjentjendte uden Møie den muntre Idus.

Caspar greb strax det hulde Bytte fra sit polske Felttog ved Haanden, førte hende hen til den overraskende Geheimeraad og sagde: „Deres Belsignelse, min Fader, for min Ida og mig!“

„See, see! sagde Geheimeraaden smilende, og man saa, at denne Vending af Sagen ikke var ham ubehagelig: Idus — Ida — og Idum kunde jeg gjerne sige, da jeg ikke tidligere har mærket denne diplomatiske Intrigue. Og nu er jeg da den gode, noget egensindige Gamle i Comedien, der til Slutningen giver sin Belsignelse. Var der ikke nogle særegne Omstændigheder forhaanden, vedblev han, idet han vendte sig til Caspar: som f. Ex. at den unge Herre der af ufortjent Raade af Serenissimus er bleven udnævnt til Raadsherre, og havde ikke Choleraen været, og min Liaison og min Linemoer, kunde jeg have Lyst til at narre Dig for Dit Theatercoup, om ikke for andet, saa for at gjøre Dig en Streg i Regningen. Men, lad nu gaae! Du har saa engang slaaet Dig til Polakkerne, og jeg har jo ikke engang Tid til at gjøre Indvendinger, thi jeg seer, at min lille Tine ogsaa laver sig til at declarere mig sin Forlovelse! Blot ingen excentriske Ideer, Hr. Svigersøn! vedblev Geheimeraaden: Thi saaledes maa jeg vel kalde Dem, uagtet jeg endnu ikke har erfaret noget

Officielt. Lad De det mystiske Væsen blive hjemme i Deres Stue, der, som jeg idag har bemærket, besidder et gandske eiendommeligt Dæmringslys for slige Phantasmata. De maa derfor for Fremtiden boe med min lille Tine her i mit Huus. Troe De mig, hun fører et Huusregimente, der strækker til for os Begge; jeg veed jo ikke engang endnu, om jeg har gjort hende Alting tilpas.

Celestine, Caspar, Ida, Salm kappedes om at fjærtegne den kjære Gamle, der spøgte med vaade Dine. Fru Koratowska, de faldne Sønners blege Moder, fældte ved denne Scene den første Taare, der siden Warschaus Indtagelse havde vædet hendes Kinder.

P o s g a r u.

Pasquino og Marforio.

Det var henimod Enden af det septende Aarhundrede da en stor Forvirring herskede i Christi Statholders Palads. For nogen Tid siden var en heel Række af Epigrammer kommen i Omløb, hvilke vare stiledede mod Paven, Sixtus den Femte. Overalt, saavel ved Folkets Sammenkomster, som i de patriciske Selskaber, talte man ikke om Andet, end om Pasquino's Kjæthed. Pasquino! Hvor ofte forekommer ikke dette Navn i det nyere Italiens Historie. Saaledes hed en Skræder i Rom, en ærlig Svend, satirisk og vittig af Naturen. Han glædede paa sin Tid de romerske Ledige gjængere med sit røde eventyrlige Ansigt, de smaa sorte med Folder omgivne Dine og fremstaaende Kinder, men endnu mere bidrog han til Folkets Moerskab ved sine bidende Indfald. Han forstod den Kunst, at give sine snurrige Paafund Kraft og Eftertryk ved komiske Fagter og Grimasser; i Særdeleshed forkyndte hans lydelige Latter, liig festlig Klokketlang, hele Nabolaget, at Pasquino havde givet et lystigt Indfald til Bedste. Ikke længe varede det, før han maatte laane sit Navn til alle de Impromptuer, som bleve fabrikerede i Rom, og han blev i Besiddelse af dette Privilegium endnu længe efter sin Død. Thi Folket fandt en Urving til hans Navn. Ved at grave i Jorden ligeoverfor Paladset Torres havde man opdaget en gammel forflaet Billedstøtte, og opstillet denne udenfor Huset, hvor Spøgefuglen boede. Denne Billedstøtte vakte Oldtidsforskerens Opmærksomhed; Een erklærede den for en Statue af Alexander den Store; efter Andres Mening var det en Herkules; Folket lod dem kjæles om Betydningen, og kaldte Støtten Pasquino, til Ære for den fattige Skræder. Denne Støtte blev ved, liig sin Forgænger,

at smedde Epigrammer, ikke blot mod Raboerne, men endog nu oftere mod Regjeringens Fremfærd, Adelsens Tyranni og Geistlighedens Udsøvelser. Hvo som havde opfundet et nyttigt eller træffende Indfald, overdrog Pasquino at bekendtgjøre det, idet han skrev det paa Vilsledstøtten, eller paa Væggen tæt ved. Siden saae man sig om efter En, som kunde føre Samtalen med Pasquino. Ikke langt fra Hjørnet, hvor Pasquino stod, laae en anden omstyrtet Figur, et Stykke af en Reiser eller en Gud, som lignede en hvilende Flodgud, dog med den Forskiel, at han istedetfor en Urne holdt et Reeg af Ux i sin bøiede Arm. De lærde saae i ham en Jupiter Panariüs; men Folket gjorde ham til Pasquinos Fætter, til Spørgeren Marforio, og Samtalen begyndte med Spørgsmaal og Svar: „Til hvis Ære, Fætter, spurgte Marforio: er vel den nye Faste paabuden?“ — „Til Ære for det nye Paalæg! gjentog Pasquino: Folket har ikke mere at spise, og derfor har Vatikanet behaget at gjøre en Dyd af Nødvendigheden.“ — „Du seer ikke nok paa Dit Udvortes, Pasquino! Hvorfor viser Du Dig med smudsig Linned paa Gaden?“ — „Min Vaskerkone er bleven Fyrstinde!“ gjentog Pasquino, og sigtede med disse Ord hen til den hellige Faders Søster. Sixtus den Femte havde ladet udgaae Befaling at indrette adskillige offentlige Brønde; strax den følgende Dag efter parodierede Pasquino Dekretet: „S. Q. Pontifex maximus,“ (fons en Brønd) istedetfor Pontifex maximus, o. s. v. Dette Tilnavn (Pontifex: Brøndgraveren) beholdt den hellige Fader længe, og saa gjerne han end vilde have straffet Ophavsmanden til slige uforkammede Spotterier, skaaente han dog endnu Folkets Vndling, Pasquino, den sidste Repræsentant af den romerske demokratiske Opposition, som forraadte ham selv Stadens Hemmeligheder, og paa denne Maade gav ham Midler i Hænde til at gennemskue Folkets

Stemning; thi i en Mands Hænder, som Sixtus, blev Alt til Middel for at beherske Folket. Men en Dag svarte Pasquino paa Marforios Spørgsmaal i rimede Vers, hvis kraftige Sprog tydelig forraadte en øvet og skarp satirisk Haand. Meget vigtige Spørgsmaal bleve omhandlede i disse poetiske Pamphleter, og man talte i dem til Folket om dets Rettigheder, og til Regjeringen i Fornuftens og Retfærdighedens Navn. Det lod til, at der pludselig af de to gamle Billedstøtter var bleven to Folketribuner; det var som om Gracchus og Rienzi vare opstaaede med Palladiet og Banneret, for at fremkalde de store Minder fra Fortiden. Folket samledes i tætte Skarer om de stumme Talere, og havde allerede ilde tilredt Ebirrerne, som vilde borttage de giftige Paspirer, i hvilke Paven ikke i mindste Maade var bleven skaanet.

Sixtus vilde for enhver Priis have at vide, hoo der var Ophavsmanden til disse Angreb, som allerede i talrige Afskrifter udbredtes blandt Folket. Han lod ved Trompetfrald forkynde, at Den, som aabenbarede den Skyldiges Navn for ham, skulde erholde 2000 Zechiner til Belønning. Ingen fremtraadte som Angiver. Nu befoel Sixtus, at alle Digtere i Rom, saavel som Enhver der gjaldt for at være Poet, skulde gribes og uden videre sættes fast paa Engelsborg. Skulde man dømme efter Mængden af de Arresterede, da havde vel den hellige Stad aldrig forhen talt en saadan Skare af Musernes Yndlinger i sit Skjød. Mange protesterede paa det bestemteste mod Digtertitlen, med hvilken man havde hædret dem; Andre søgte med Flid af Forsængelighed at blive fængslede. Blandt de Sidste var Pandolfo Norsini, som gjaldt for en færdig Niimsmed, skjøndt han selv ikke havde nogen Deel i sine Vers, men lod sin Secretair forfærdige dem. Stolt udsatte han sig for den Mistanke, at have skrevet de kraftige og geniale

Epigrammer. Men Sixtus den Femte var dennegang ikke at spøge med; han havde fast foresat sig at opdage den Skyldige, og derfor anvendte han i Begyndelsen alle lemfældige Midler, for at komme paa Spor efter den ubekjendte Forfatter, hvilke Religionen gav ham ihænde. Paa hans Befaling bleve de Fængslede forhørte; derpaa lod han dem skrive, men meddeelte dem ingen Absolution. Forhør og Skriftemaal førte imidlertid ikke til noget Resultat, derfor begav Paven sig i egen Person til Engelsborg, og lod de Anklagede bringe for sig, men gav dem ikke sin Betsignelse; dernæst opfordrede han dem til at nævne frivillig den Rasende, som havde vovet at forgribe sig paa den dobbelte Magt, som af Gud og Menneffene var ham overdraget, som Petri og de romerske Keiseres Efterfølger.

„Han befinder sig blandt Eder! sagde han: I kjenner ham, nævn ham derfor og denne Borgs Porte skulle aabne sig for Eder. I tier? Velan da, han nærme sig da selv, og foruden de totusinde Vistoler, som han ved denne Tilstaaelse fortjener, lover jeg endnu, at hans Liv skal blive skaanet.“

En Stund oppebiede Sixtus med rolig Holdning, men med blussende Kind, Svaret. Utaalmodighed og Forbittrelse lynte frem af hans graa, gjennemtrængende Dine, som fæstede sig stivt paa Enhver af de Tilstedeværende. Da endnu intet Svar paafulgte, syntes den frygtelige Mand at besinde sig et Dieblif, og da Haanden, som han lod glide over sit Ansigt, var borte, forekom den pludselige Forandring i hans Træk alle de Tilstedeværende yderst paafaldende. Skulde man domme efter Bevægelsen af hans halvvisenkende Dielaag, efter de sammenpressede Læber, da kunde man næsten falde paa den Tanke, at et opmuntrende Indfald havde givet hans Ideers Gang en anden Retning, men hans Guds Bevægelse antydede, at Stormen i hans Indre endnu ikke

gandske havde lagt sig. Men ikke længe efter forsvandt ethvert Spor af Tilfredshed eller Uvillie af hans Ansigt, og hans Mine viste Ydmyghed og Hengivenhed i Herrens Vilie. Hans Nie havde mistet al sin Glæde, og med hul, monoton Røst mumlede han: „Mine Børn! Gud allene er istand til at gjenneuskue Menneskenes Tanke, han alene læser i Hjerterne. Jeg, Guds Tjeneres Tjener, jeg er ene istand til at udforske Sandheden ved menneskelige Midler. I Morgen altsaa paa Pinebænkene!“

Dagen derpaa samlede Bødlerne, og droge med deres Marterredskaber parvís gennem Rom henimod Monte-Cavallo med gravitetiske Skridt og stolte Miner, thi idag skulde de jo arbejde i den hellige Faders Paasyn. Hvor de droge forbi, var Alt i den største Berstørtelse, og Menneskebrimlen, som fulgte dem, standsede, greben af uvilkaarlig Rædsel. Kun eet eneste ungt Menneske banede sig Plads gennem Mængden, foer afsted i stærkt Løb, indhentede Bødlerne, og traadte førend dem ind i Quirinalens Søilegang.

Paven var forsamlet med sine Kardinaler, og meddeelte dem sine Befalinger, da paa eengang en af Kammer tjenerne sneg sig ind, hvidskede Paven nogle Ord i Øret, og bortskjernede sig med ærefrygtfuld Bøining. Sixtus stod op. „Kirkenes Fyrster og Prælater! udbrød han til de Forsamlede: For i Dag maa det være nok med de udstødte Breve og Afskedsbuller. Jeg forlanger Ederes Raad i et ikke mindre vigtigt Anliggende. En Ubekendt staar udenfor Døren og lover at ville aabne bare Ophavsmanden til Vasquinaderne; jeg befaler, at han skal stædes for mit Ansyn. Hvad de Anklagede angaaer, da skal Kardinal-Biskopen i mit Sted og i mit Navn føre Forsædet ved Torturen, med hvilken man strax skal gjøre Begyndelsen; jo flere Midler man an-

vender, for at komme paa det Rene med Sammenhængen, desto bedre er det."

Angiveren blev lukket ind. Det var den samme unge Mand, som var iler i Forveien op til Palladset. Forgjæves søgte man at læse en Angivers fordærvede Sindelag i hans aabne Nie. Hans hele Udvortes bar tvertimod Præget af Aandskraft og Sjæle:Adel. Han syntes at blive forlegen ved Synet af den høie Forsamling. Ifølge den ham af Kammertjeneren meddeelte Underretning gjorde han ved sin Indtrædelse i Salen en Knæbøining, dernæst en anden i Midten, og omsider, efter modtagen Tilsludelse at turde træde nærmere, kastede han sig for Pavens Fodder. Sixtus gav ham den apostoliske Betsignelse, lod ham efter Vedtægt rækkes en Rosenkrands, og begyndte selv Forhøret. „Hvad hedder J?“ spurgte han. — Den Tiltalte nævnte sit Navn. — „Hvad foretager J Eder i Rom?“ — Den Adspurgte svarede; da bemærkede En af Prælaterne, at den unge Mand var Secretair hos Signor Pandolfo Norsini.

„Vel! gjentog Paven, og sagde i det han vendte sig til Dørvogteren: Signor Pandolfo Norsini spændes først paa Vinebænken!"

„Holdt! raabte Angiveren: Jeg befinder mig kun her i den Hensigt at befrie min Herre og hans Ulykkesbrødre fra Torturen, som Ingen af dem har fortjent — thi jeg er alene den Skyldige. Her ere Bewiserne! tilføiede han og kastede en Pakke Papirer paa Gulvet: Satirer, Epigrammer, Alt er af mig, her ere Originalmanuskrifterne, mange Steder ere forandrede, rettede, og overstrøgne af min Haand. Ingen har jeg meddeelt min Hemmelighed; jeg selv har ved Nattetid fæstet Afskrifterne paa Pasquin & Billedstørte. Dette er den rene Sandhed! Jeg sværger ved min evige Salighed, at jeg er den Eneste, som i dette Tilfælde bærer Skylden! Om jeg har handlet urigtigt, det maa Gud vide; men jeg

har underkastet mig Menneſtens Dom, altsaa maa min Handling nu modtage Lønnen, thi Vren at have ſkrevet de berørte Vers vil jeg ikke unde noget andet Menneſke."

Sixtus den Femte, den uforſonligſte af alle Paverne, lod gjerne ſit Bytte ſprælle en Tidlang mellem ſine Hænder. En længeøvet Forſtilløſe havde lært ham at ſkjule ſin meelt indødte Forbittrelſe, og ſaaledes var det da let for ham, efter en lang Udmaling af det Uſkyelige i Forbrydelsen, at vække en Gnift af Haab i den Ulykkeligeſ Bryſt, for at den Tugtøſe, ſom han havde i Sinde at lade ham vederfares, kunde ramme ham paa en ſaameget mere følelig Maade. Han havde ſat ſit hellige Ord i Pant paa, at den Skyldige ſkulde, naar han angav ſig ſelv, ikke blot erholde den lovede Belønning, men ogſaa ſkaanes paa Livet. De toruſinde Piſtoler vægrede den unge Digter ſig for at modtage; men Livet vinkede ham altfor ſkjønt, altfor lofkende til at han ei ſkulde modtage denne Gave, ſom han næſten ikke havde gjort Regning paa. Han var kun tre og tyve Aar gammel, og Fremtiden vinkede ham forklaret af Poetiens lyſe Farveſtjær. Stakkels lettroende, høihjertede Yngling! Du troede at vente Tilgivneſe af en Sixtus! Allerede ſaae han ſkamsfuld ned paa de ſatiriſke Papirer, allerede vilde han bøje ſit Knæ for Paven, da talte Denne ſaaledes: „Livet har jeg lovet Dig, men ingenlunde Strafloſhed. At ſkaane en Morderſ eller en Libelliſts Hoved, vilde være at begaae en Forbrydelse mod Menneſkeheden. Sønderbrøde J Dolken eller Pen- nen? Og mener J at have gjort Retfærdigheden Fyldeſt ved denne Straf? Er da diſſe de ſande Redſkaber for Forbrydelsen? Gives der ikke fuldt op af lignende? Nei, Alanden har her forbrudt ſig, Tanken har forſynet det ſig. Berøv den Uſalige her ſin Frihed; er J derfor viſ paa, at ikke den Forbrydelse ſom hans Sjæl

følger i sit Indre skal komme for Dagens Lys? Altsaa ikke Mennesket maa man fængsle, men Tanken. Er dette ikke Eders Mening?"

Prælaterne og Kardinalerne nikkede samtykkende med Hovederne, men Paven, i forveien vis paa deres slaviske Underdanighed, agtede ikke derpaa, men vedblev: „Velan! Vi udsige da den ugjænkdelige Dom: Tungen, den forræderiske, løgnagtige Tunge, som udralte de affæhlige Vers imod os, skal med Kniven tilintetgjøres; Haanden, som skrev dem og fæstede dem paa Pasquinos Billedstøtte, skal afhugges og nagles paa det samme Sted, og saaledes være dette Menneskes Tanke, hans gifisvangre Aand et Vaaben, som han kun kan vende mod sig selv!"

Sixtus stod op. Kardinalerne betragtede med stum Rædsel den frygtelige Mand, som de havde givet sig selv til Overhoved, og en utydelig Mumlens løb gennem Salen. I denne frygtelige Pause udbredte Efterretningen om den rædselsfulde Dom sig ogsaa udenfor Salen. Den Domte stod med stive, ubevægelige Blik; det var som om dette Slag havde aldeles tilintetgjort ham, en kold Sved bedækkede hans Pande, hans Læber fortrak sig frampagtigen. Nu kastede han et Blik trindtom sig, ligesom om han søgte at vaagne af Drømmen; han lagde Hænderne sammen, og bragte Rosenkrandsen med frampagtig Bevægelse til sine Læber. Pludselig foer han sammen og vikled sig tæt ind i den lette Kappe, som hang om hans Skuldre, ligesom et Menneske, der er beredt til at modtage et Stød af en Dolk. Sixtus steg just ned ad Trapperne, som førte op til hans Sæde, da lød et gennemtrængende qvindeligt Skrig flere Gange gennem Palladset. Denne klagende og smertelige Røst syntes at gennemlidsne hele Forsamlingen med Rædsel; ogsaa Sixtus blev staaende, og lyttede efter. Ved det første Skrig hævede den unge Mand

sit Afsyn; en frygtelig Blegghed dækkede hans Træt; han lyttede en Stund efter den klagende Røst, som efterhaanden døde hen. Nu stampede han rasende i Jorden, og strakte Haanden ud efter Paven, ligesom om han bød ham at standse; i det lange Blik, fuldt af Forbitrelse og Foragt, som han sendte efter ham, læste man, at ogsaa han vilde slynge sin Forbandelses Straale efter den grusomme Gamle. Men Følelsernes voldsomme Kamp havde lammet hans Tunge, og han var ikke istand til at fremskaffe eet eneste Ord. Kardinalerne forsøiede sig bort efter Paven med faste Skridt, og den Ulykkelige, overvældet af sine Følelsers Storm, sank bevidstløs i sine Bødlers Arme.

Johan Wolfgang v. Goethe.

Født den 28de August 1749, død den 22de Marts 1832.

I.

Hans Død.

„For at mere Lys kan bringes ind!“ (Damit mehr Licht hereinkomme) Disse vare hans sidste Ord. Derpaa skrev han endnu med Haanden i Luften, og sov rolig hen sin Lænestol. — Hans Beundrere udbryde: „Saaledes dør den Retfærdige!“ Vi staae i den Formening, at han har baaret Livet let, og at derfor Døden ei heller var ham tung. Han har løst mange Gaade i sit Liv ved sin Aandskraft, men hvorledes Menneskets højeste Gaade lader sig løse, derom havde han dog egentlig ingen Anelse. Han modtog den som en Opgave, hvilken vi Alle engang skulle modtage — men der blev ikke bragt mere Lys i den.

Goethe, hvem Jorden mere end nogen Anden havde begunstiget, forlangte mere jordist Lys i sine sidste Dieblikke. Lige til det sidste havde han betragtet det Jordiste fra et lyst Standpunkt, og hans Die forblev usvækket og klart, da Afskedsrimen nærmede sig, men han saae altid sig selv klarest, og just derfor blev intet Lyspunkt, ingen Svaghed eller Skygge ved andre Gjensstande skjult for ham.

Allerede tidligere havde han i en haard Sygdom med Sjælens Die seet Døden plastisk fremtrædende. Han sagde dengang til sin Søn: „Hist, henne i Krogen staaer Døden og strækker de lange Arme ud efter os, men, rolig, min Ven! Denne Gang faaer han endnu ikke fat paa os.“ Svage Mander kunde maaskee troe, at han i de sidste Dieblikke havde talt vidt og bredt om Døden, om den ubekjendte Fremtid bag Graven, og at han tilsidst havde taget en rørende Afsked. Men han gjorde intet Saadant, han ønskede blot mere Soelstien i Værelset, og tænkte paa Kogebue (paa hvem de Færreste vel tænke i deres Dødsstund). Han gjorde heller ikke nogen Ceremoni for at modtage Døden, men blev rolig siddende i sin Lænestol, trykkede sit Hoved med tilfreds Mine op i Hjørnet, og lod den komme.

II.

Sans Udvortes.

Jeg var et ungt Menneske, og han en bedaget Olding, da jeg første Gang saae ham. Allerede i det han traadte ind begyndte hans Herredømme over mig at ytre sig, skjøndt han endnu dvælede i Døren, og jeg just endte min dybe Buktning for Ministeren.

Han stod der som en født Konge, og man saae at hans Lokker berørte Skyerne, med hvilke Storm og Regnskyl, Lyn og Torden drager hen over vore Hoveder.

Jeg har ikke saamegen Poesie i min Magt, at jeg er i Stand til at beskrive dette Ideal af en Olding, men jeg vil prøve derpaa. Det Guddommelige, som Naturen havde givet ham med paa hans Vandring gennem Livet, aabenbarede sig tydeligt i de øverste Dele af hans Legem og Ansigt. En hoi Jupiterspande, hvælvet som Himlens Kuppel under hvilken Jorden hviler; dristige Dienbryn, Næsen noget bøiet men alligevel ædel, Munden noget sammenkneben, deels af Alderen, deels af hans Stiltienhed, som han meget yndede. Omkring Munden havde Egoismens Rynker samlet sig i tusinde krusede Linier, og der laa vel meget Stort, men kun lidet Edelt deri. At male eller tyde hans Die, er næsten umuligt; det rullede hverken, som Shakespear siger, i yndig Banvid, (saaledes som det viser sig paa Stiezers Maleri, af hvilket Barth har givet fortrinlige Kobber; og Staalstik) eller var mat og drømmende, hvilket man efter Vogels Tegning skulde troe; det havde intet bredt, intet skarpt, men et gandske eiendommeligt Blik, jeg kunde fristes til at kalde det hvælvet. Ofte har jeg betragtet dette Die i de forskjelligste Momenter, og altid fandt jeg det at være sig selv ligt, og dog altid nyt. Diestenene laae ophoiede paa deres hvide Grund, ligesom om de ikke vare skabte tilligemed Diet, men senere indlagte. De bevægede sig langsomt, men hvad de hæstede sig paa, det holdt de fast, og slap det ikke af Sigte. De vare virkelig Repræsentanterne af hans aandige Bliks Sikkerhed. Hans Bryst var bredt, hans øvrige Legem i fuldkommen Proportion, hans Fod lille. Enhver Bevægelse var skjon, og aldrig kantet. Han talte langsomt, med fuldt Bryst, og rolig endog naar han var opbragt; kun naar han talte med sig selv, hvilket han ofte pleiede, stødte han Ordene hurtigere ud, dog altid rundt og tydelig. Han fortaug undertiden Tankens Slutning, men brød den aldrig af; derimod

maatte undertiden enkelte Interjektioner træde i Stedet for Ord.

Saaledes saae jeg ofte, og mit Blod rullede ængstelig, gennem mine Arer og trængte sig sammen til Hjertet, naar jeg stod for ham. Det var det Guddommelige i hans Væsen, som imponerede mig, thi just i personlige Sammenkomster aabenbarede meget af den jordiske Natur sig og sandt ofte Behag i gandske almindelige Ting, fordi hans Aand dermed ligesom udhvilte sig.

I Almindelighed bar han en lang bruun eller blaa Overtjole, om Sommeren en hvid eller gul Sloppe af Ranking. Hans hvide Halsstorklæde var løst sammenbundet, og dækkede med frydsøis lagte Slipper hans Bryst uden Sløise eller Knude, fastholdt af en simpel Guldnaal. Kjolen var temmelig høit tilknappet. Hans Galladrage var aldeles sort, og bestod af Frakke og lange Beenklæder; paa Brystet bar han een eneste Orden; hans Haar, skøndt graat, var tykt og kraftigt; ved høitidelige Leiligheder lod han det krølle, dog fremkaldte Naturen ogsaa uden Tvang krøllede Lokker. Aldrig har jeg bemærket nogen anden Prydelse eller Dekoration hos ham, Stjernen paa Brystet undtagen.

En virkelig antik Rolighed herskede i hans hele Væsen. Jeg saae engang den moderne, forføngelige August Wilhelm v. Schlegel i hans Selskab, og — man tilgive mig dette tilsyneladende uædle Billede — det forekom mig, som om en slægt Bologneserhund sprang omkring en ædel Dogge. Omkring Begge slyngede sig hiin Aften en Krands af Blomster og sorte Krager, og mangen En vil maaskee endnu grant kunne tilbagefalde sig hiint Selskab med alle dets Contraster.

(Fortsættes.)

E p i g r a m m e r.

F r i s i n d e l s e n.

M a d s har gjort Lykke; men han bander paa,
 Han ei et Skridt har gjort for den at naae.
 De smiler? M a d s har Ret, jeg sværger Dem;
 Den gaaer jo ei, som kryber frem.

B e d ö m m e l s e n.

A t, læser De Rousseau! Hvad mig angaaer, Madam,
 Jeg affkyer inderlig det frie Sprog, han fører;
 Hans Gift er sød, han let Enhver forfører;
 Jeg derfor ei har læst det mindste Ord af ham.

H e l t e n.

„Farvel! Bevar mit Navn, besyng mit Mod!
 Jeg bløder glad, naar Fædrelandet kalder!“
 Saa talt — han iisom vender sig og — falder,
 Og bløder — Ræseblod.

A d d i t i o n.

En Kone mistede sin Mand og græd;
 To Maaneder derefter græd hun ikke;
 Hun vilde gifte sig — „Det kan sig aldrig stikke!
 Et Aar maa først gaae hen i Eensomhed.“
 „A! svarte hun: Det er et Aar, min Tro;
 Ti Maaneder tilfængs — og død i to!“

S a m b i t t i g h e d e n.

En romantisk Fortælling.

(Af Penelope, Taschenbuch für d. J. 1833.)

Saa Maaneder efter Georg den Førstes Regjeringsstils-
trædelse droge ad den vilde, romantiske Wei, der fører
fra Caermartensshire gjennem Walliserhoibjergene, to Ryt-
tere henimod Egnen om Pembrock. Den Yngres alvor-
lige, eftertænksomme Die hvilte med Deeltagelse paa den
yndige Afvevling af Dale og Bjerge, der paa høire og
venstre Side af Veien aabnede sig og forsvandt; og ikke
sjældent strammede den unge Mand sin Gangers Tøile,
for nogle Diebliske at dvæle ved Punkter, der fortrinlig
syntes at behage ham. I Særdeleshed var dette Tilfældet,
naar venlige Forpagtergaarde, omgivne af brede, løvrige
Egetræer, frembød sig for Blikket. Den unge Mand
Ansigt syntes at være brunet af Solen, og hans Dragt,
skjøndt passende efter den Tids Mode mellem de høiere
Strænder, tydede hen paa, at Den, der var iført den,
mere pleiede at opholde sig paa Landet, end i Hovedsaa-
dens Circles. En Springfyr fra Vestkanten af London
vilde nemlig paa ingen Maade have kunnet overtale sig
til at gjøre en Reise, selv om denne gjaldt de wallisfke
Bjerge, i andet Costüm end i en fin guldbroderet Kjole,
med en lignende Hat, et Spankrør med Guldknop, men
fremfor Alt med en stadselig Reiseperruque efter de Ti-
ders Brug. Af alle disse Moderequisiter var der Intet
at opdage hos vor unge Reisende. En Jagthue af fint
Filt bedækkede hans mørke, krøllede Haar, en snever Ri-
dekjole hans skjønne, ranke Figur, og et skjodesløst sam-
menknyttet Lørklæde omsnoede hans Hals.

Den unge Mand's ældre, omtrent tredsindstyveaarige
Reisefammerat, syntes langt fra ikke at være saa ligegyld-

dig med sit Ydre. Hans Figur og Dragt syntes saa regelmæssig ordnet i alle Enkeltheder, at man meget let kunde kalde den hele Skikkelse en mathematisk Figur. En sort til Røerne naaende Kjole, besat med lignende Lidser, bedækkede et stærktbygget, men altfor knoflet og muskuløst Legeme. Paa Hovedet havde han en fin, men noget forslidt Rastorhat af en saa fuldkommen Trekant, at man ved Hjælp af den uden Bøjskelighed vilde kunne bevise Rigtigheden af den pythagoræiske Læresætning. Hans sorte Haar rullede ned paa Skuldrene og omgave et Ansigt, der, en uforholdsmæssig Længde fraregnet, ikke just lod til at være modbydeligt, hvis ikke den Omstændighed, at den ellers ikke ilddannede Mund næsten indtog Midten af den hele betydelige Oval, havde paatrykt hele Ansigtet et latterligt Stempel. De romantiske Dale, de venlige Forpagtergaarde, der saa siensynligt fængslede den Ungres Opmærksomhed, gjorde slet intet Indtryk paa den ældre Rejsende; meget mere saae han fra Tid til anden i en lille, i sort Læder indbunden Bog, hvoraf han af og til sagte og smilende fremmumlede Steder, der især syntes at behage ham.

Saaledes vare de Rejsende næsten dragne en heel Mil fremad, snart paa denne, snart paa hiin Side af en lille Bæk, der muntert ilte hen over blinkende Riesel, da en bred Kjørevei, der i næsten lige Retning gjennemskjar en skjon, skyggefuld Egeskov, frembød sig for dem, hvorpaa den Ungre strammede Toilen for ved sin ældre ledsagers Side at knytte en Samtale.

„Saa befinde vi os da, sagde den unge Mand, idet han ledsagede sin Tale med et dybt Suk: Saa befinde vi os da igjen paa Grændserne af den gamle Verden, for at ombytte denne med en ny, der for mig allerede er gammel og bekjendt. Med skjønne Forhaabninger gjennemseilede vi for saa Uger siden Verdenshavet, og imorgen — “

„Cras ingens iterabimus æqvor! som Horatius saa overordentlig ziirligt udtrykker sig i Oden til Marcius Plancus! svarte hans ledsager med megen Rolighed: Eller: i Morgen gjennemdrage vi paany den mægtige Saltflod, som jeg i anden Deel af mine „poetiske Skove“ har gjengivet dette Sted. Jeg haaber, kjære Arthur, I vil vise mig den Retfærdighed at tilstaae, at dette Vers ved min Oversættelse ikke har tabt noget af sit poetiske Gehalt.“

Under denne Tale stak den ældre Rejsende med den største Rolighed den lille Bog, hvori han havde læst, i Sæltasken, og iførte sig med megen Magelighed et Par uhyre Fægterhandsker.

„Jeg er nu ikke stemt til at føle Værdien af Eders Oversættelser af Classikerne, Hr. Pelworth!“ sagde den unge Mand i en fortrædelig Tone og med en Mine, der gav hans af Naturen tungsindige Træk et endnu mere melankolsk Ansigt.

„Hvortil hjælper Eders Utaalmodighed? spurgte den Gamle godmodigt: Nunc vino pellite curas! Fordriv nu Sorgerne med Viin, siger den vise Romer; alligevel kan jeg ikke andet end betvivle, at Verten i den brune Bjørn i Pembrock vil kunne sætte os en Sort frem, der kan taale at sammenlignes med den Galerner, hvoraf den hedenste Digter gjør saa meget Væsen.“ — „Nu, bliv dog ikke vred, kjære Arthur!“ vedblev den Gamle venligt, da han lagde Mærke til de Rynker, der leirede sig paa Ynglingens Pande: „Fortuna er en lunefulde Dame, og — tag mig det ikke ilde op, min unge Ven — Eders Navn vil endnu i lang Tid ved Hoffet i St. James ikke være nogen Ubefaling for dem, der have en Raadesbeviisning at anholde om.“

„Raade? Raadesbeviisning? raabte den unge Mand opbragt, idet han hurtigt strøg de sorte Loffer bort, der

rullede ned over hans Pande: Hvem taler om Naade? Et nyt Fyrstehuus besægt Thronen. Jeg fordrede Retfærdighed, jeg fordrede min Fædrearv."

"Jeg veed ikke, svarte Pelworth roligt: om I kunde forlange noget Bærrer, hvis I mener det i Ordets indstrakte Betydning. I er idag ogsaa i et besynderligt Lune! tilføiede han, da han saae, at hans Skjæmt idag ikke vilde blive gunstigt optaget: Ere mine Forhaabninger maaskee gaaet bedre i Opfyldelse end Eders? Og lader jeg mig voxe et eneste graat Haar derfor? See, unge Mand! Da for nogle og tredive Aar siden Eders Fader i flere Aar forgjæves havde bestræbt sig for at gjenvinde sin Moders under Revolutionen inddragne Godser, da saae jeg strax, at al Løben, Renden og Ansøgen hos Jordens Mægtige var forgjæves. Sir Edvard, sagde jeg, her er intet Andet at gjøre, end som Cicero siger: *dolorem placide sedateque ferre*. I mine „poetiske Skove" har jeg oversat dette saaledes:

Er Dig Skjæbnen haard,
Bedre Time flaaer.

Dog dette være kun sagt i Forbigaaende. „See, sagde jeg, hvorledes kan I fordre af hans hellige Majestæt, der har fuldt op at gjøre med at forsørge alle de Børn, han selv har saa travlt med at sætte ind i Verden, hvor kan I fordre af Carl II, at han skulde tænke paa de Børn, som Carl Is hemmelige Egteskab har ladet see Lyset."

"Jeg haaber — afbrød den unge Mand, som vi endnu blot ville kalde Arthur, heftigt sin Ledsager: Jeg haaber, min Fader vil have svaret Eder: at hverken en Spire af Stuarts Blod behøver at tilberste sig noget af sin lykkeligere kronede Slægtning, ikke heller vil Sønnen sønnen af den Mand, for hvem hele England, om med Ret eller Uret, det er ligemeget, laae i Støvet, rigge

Noget af sin Dødsfjendes Søn. Ret og Retfærdighed var Alt, hvad han fordrede."

"Recte, mi fili! sagde Pelworth: Saaledes om- trent pleiede Eders Fader at tale, og derfor fik han hel- ler Intet. Men det er endnu Eders faderlige Ahners ubøielige Sind og det Stuartiske Blod, der taler igjennem Eder."

"Jeg har altid været af den Mening, at det er Wrens Sprog!" sagde Ynglingen med et stolt Blik.

"Quid est honor? Hvad er Wre? sagde Pelworth ligegyldigt: En Nøg, et Intet, en Uting, fornemlig naar man betragter den fra det politiske Synspunkt. For nogle og tredsindstyve Aar siden, paa den gamle Noll's Tid — Ynglingen saae mørkt hen for sig — jeg mener Pro- rectorens, regnedes det for en Wre at have underskrevet Kongens Dødsdom, og Scott, En af hans Dommere, forlangte, at man skulde sætte de Ord: Her ligger Scott, der dømte Kongen til Døden, paa hans Gravsteen. Tret- ten Aar senere gjorde andre Folk sig en Wre af at have halshugget dem. Den uhykkelige Earl satte en Wre i at sammengnie saamange Penge, som muligt; hans Søn satte en endnu større deri at forøde dem paa det hurtigste. Da Eders Bedstefader gjorde sig en Wre af at beskytte Katholikerne i Irland mod det rundhovede Par- lament, tænkte han ikke paa, at hans Søn under Jakob II skulde komme til at flygte over Oceanet til Nyeng- land for Børnene af netop disse Katholiker, og at disse derpaa ikke blot vilde gøre sig en Wre, men ogsaa en Fornoielse af at vende op og ned paa Alt, hvad der havde tilhørt deres Fædres Belgjører.

"J taler, afbrød Arthur ham: om elendige...."

"Overdrivelser, afbrød Pelworth ham: der bestaa- dig vise sig, hvor Lidenskaberne herske. Da Eders Fa- der, min Ungdomsven, kjed af de evige Retsstridigheder og Kunstgreb af en Regjering, der lidt efter lidt gjerne

havde berøbet ham Alt indtil Navnet, og maaskee aller-
 helst dette, drog bort fra Europa, hvad sagde jeg da?
 Non si male nunc et olim sic erit, sagde jeg med Sa-
 bineren, hvilket jeg i mine „poetiske Skove“ ikke upas-
 sende, synes mig, har gjengivet i vort Sprog med føl-
 gende Riim:

Forsag ei, min Ven,

Snart finner Solen igjen!

O havde dog Sir Eduard fulgt mit Raad! Alles
 rede Maret derpaa landede Wilhelm af Oranien i Eng-
 land. Meget vilde da være anderledes. Men vi vare
 allerede dengang i Nygalbion, Eders vakkre Moder døde,
 og Eders Fader indviklede sig og Resten af sin Formue
 i vidtløftige Speculationer, der ikke indbragte ham An-
 det end Kummer, og formørkede hans Livs Aften. Tro
 mig, min unge Ven, allerede dengang saae jeg tydeligt,
 hvorledes Alt vilde ende.”

„Og alligevel, afbrød Ynglingen ham rørt, idet han
 med Varme trykkede sin ledsagers brede Haand: og all-
 gevel opgav I Eders rolige Præsteembede, og fulgte
 Vennen til Nyenglands Urskove, for der med ubant Haand
 at føre Ploven og Oxen, at raade og hjælpe, hvor det
 var fornødent, og endelig, jeg var en Elendig, hvis jeg
 nogensinde kunde glemme det, for at lede den vilde Dreng
 ad den Vej, fra hvis Bane I, i hele Eders lange Liv,
 ikke er afveget en Fodsbred, uddanne hans Hjerter, og bi-
 bringe ham Sands for Videnskaber og Kunster. O, Hr.
 Pelworth! Min Lærer, min faderlige Ven! De veed
 vel, at den udannede, amerikanske Planter er en Frem-
 med i den gamle Verdens fine Selskaber, han kjender
 ikke deres fine, slebne, afmaalte Talemaader, forstaaer
 sig ikke paa at smile, naar hans Hjerter bløder, taler ikke
 om Venstreb til sin Fjende; hans Sprog er raat, det er
 Videnskabernes Sprog, men Sandhed og Følelse er hans
 Urvelod. O, at I vidste det, at I kjendte den Undseelse,

der bemægtiger sig mig, naar jeg maa tilstaae for mig selv, at jeg ofte overlader mig til Diebliffets Indtryk, til mit onde Lune, og at jeg ofte er ubillig mod Eder, mod en Mand, hvem jeg og alle Mine have saa meget at takke for, en Mand, der lod Fædreland, Rolighed, Velstand, Alt blive tilbage for vor Skyld."

"Ikke Alt! svarte Pelworth, idet han fremdrog den lille, ovenomtalte Bog, og søgte at skjule sin Rørelse ved et Spøg: Ikke Horatius, heller ikke alle de andre gamle Knegte. Og regner I det for Intet, kjære Archur, efter en dygtig gennemarbejdet Dag at udhvile sig tilfreds med Verden og sig selv sub tegmine fagi, som Virgil meget poetisk udtrykker sig, og paa den nye Verdens jomfruelige Jordbund at studere den Gamles Herroer. Jeg veed virkelig heller ikke, hvis Eders Bestræbelser for at erholde Eders Families Godser tilbage havde haft et heldigt Udfald, og jeg i Eders Nærhed havde erholdt et Præstekald, om jeg da ikke nu og da vilde have følt Længsel efter den nye Verden, efter Eduards town og det gamle Hickorynustræ, hvor vi i behagelig Rolighed snart lyttende til Skovduens Kurren, snart til Ubernes Latter, oversatte Virgils Georgica, uden at forstyrres af Andet, end af de Rødestaller, som Egernet, der holdt sit Middagsmaaltid i Toppen af den dunkle Løvs hytte, nedkastede paa Bogens Blade. Men see, hvad jeg formodede, træffer ind." — Uveirsskyerne, der allerede i flere Timer havde samlet sig om Toppen af Shellian, begyndte nu at rive sig løs. — „Om kort Tid have vi Uveir ret over Hovedet. Lader os skynde os at komme under Tag." — De Reisende sporede deres Heste, og travede muntert hen ad Veien til Pembrock.

Run altfor snart opfyldtes Pelworths Formodning. Enkelte store Regndraaber faldt, og hyppige Windstød susse gennem Kronerne af de mægtige Træer, hvis Antal bestandig blev sparsommere, saa at de aabnede de

Reisende en friere Udsigt i det romantiske Landskab. Aftenen nærmede sig imidlertid meer og mere, og vore Venner satte deres Heste i stærkere Trav, da de omtrent i en halv Miils Frastand bemærkede en Landsby, hvor de turde haabe idetmindste at finde Lye, hvis Veiret ikke skulde tillade dem at fortsætte Reisen til deres Bestemmelsessted. I samme Øjeblik foer fra en Sidevei en med fire sorte, muntre Heste forspændt Reisevogn forbi dem, og bødede tæt foran de Reisende om af den til Landsbyen førende Vej. Ved Vendingen med Vognen havde Vennerne tilstrækkelig Leilighed til at betragte dens Indhold. Dette bestod af to ældre og en yngre Dame, der alle Tre syntes at være af ikke ubetydelig Rang. Chaisens Ziirlighed, paa hvis Slag et med Grebekrone prydet Baaben prangede, de skønne Hestes glimrende Seleteri, Tjenernes straalende Livreer syntes noksom at antyde dette. Havde man imidlertid endnu kunnet nære nogen Tvivl derom, saa vilde den skjodesløse Nikken med Hovedet og den ligegyldige Mine, med hvilken den ældste af Damerne, en Kone paa omtrent halvtredsindstyve Aar, modtog de Reisendes ærefrygtsfulde Hilsen, kunnet tjene til Vidnesbyrd saavel herom, som om hendes Stoltthed. Langt venligere var den næstældste Dames Hilsen, og næsten ligesaa ceremoniøs, som Pelworths, der med den ziirligste Anstand astog sin Trekant, idet han bødede sig næsten til Sadelknappen. Ogsaa syntes hendes Ydre, navnlig hendes Ansigtstræk, der vistnok ikke bare Spoor af Skønhed, at være mindre stolte og bydende, men mere venlige og indtagende, end hendes Sidekammerats. I Øvrigt var det kun den Ældre af vore to Venner, der gjorde disse Bemærkninger, thi den Yngre var altfor meget hængsunken i Betragtningen af den tredie qvindelige Reisende, til at han skulde have lagt Mærke til nogen Anden, end hende. Hun var en Pige paa omtrent tyve Aar, med fine, næsten barnlige Ansigtstræk. Løbertimod

den Tids Mode, der foreskrev en uformelig, med kunstige Blomster, Pudder og Pomade rigelig udstyret Hovedpynt, hang hendes lysebrune Haar ned omkring Nakken og Kinderne i naturlige Lokker, og da Arthurs mørke, brændende Blik ufravendt hvilede paa hendes lyse, blaae Næse, forskjønnede en jomfruelig Rødme det yndige Barn paa en ubeskrivelig Maade.

Boguen var imidlertid pilsnart raslet forbi, og vore Benner fulgte den i stærkt Trav, for at undgaae Uveirer, der allerede forkyndte sit Komme ved Torden og Lyn. Pelworths Næse vare imidlertid bestandig henvendte paa en til Høire trækkende mægtig Uveirssky, der nedsendte en stærk Pladskregn og taffede Lyn, for hvilke Gransroppene, der omgave Shelliands Bjerger, begyndte at bøie sig. Tordenskyen begyndte netop at rase til alle Sider.

„Skjont! Stort! Herligt! Som Alt hvad der kommer fra hans Haand!“ sagde Pelworth fortabt i Beekuellsen, idet han tvang sin Hest til et langsommere Skridt.

„Har I ogsaa bemærket dette? spurgte Ynglingen rask, idet han foer op og greb Bennen ved Armen: Ja hun er skøn som en Engel! I hendes Ansigt afspejler sig en Himmel, hun selv er som et Slyn, der aabenbarer sig fra en anden Verden; men hendes Næse, Hr. Pelworth, hendes Næse — har han ogsaa seet saaledes paa Eder?“ Pelworth betragtede den unge Mand noget fremmed.

„Jeg veed rigtignok, kjære Arthur, begyndte han derpaa: at I ved Eders Omgang med Indianerne har vandt Eder ogsaa i daglig Tale til deres Signesser og Billedsprog, og eftersom man ogsaa hos Elæssikerne ofte finder mange ikke let forstaaelige Billeder, saa kan selv en noget udstrækt licentia poetica ikke være at dæle, meget mere har jeg selv i mine „poetiske Skove“ ofte tilladt mig mangt et dristigt Billede, men desuagtet vilde

jeg dog ikke gierne sige om en Tordenky, „at den har smukke Dine“, om jeg end ikke vil forkaſte Ederſ anden poetiſke Anſkuelse: at den kan betragtes ſom et Syn, der aabenbarer ſig fra en anden Verden. Men Arthur! kjære Arthur! hvad gjør J?“ raabte han af alle Kræfter, da han ſaae, at den unge Mand, eſterat have kaſtet et Blik ud over Gletten, rev ſin Heſt iveiret, ſaa at den ſteilede, ſtaf den derpaa Sporerne i Siden, og ſprængte nu i det vildeſte Ridt ind over Marken.

„Han er bleven gal, bindegal! raabte Pelworth, hvis urolige Heſt neppe tillod ham at kaſte et Blik omkring ſig: Nei, nei! udraabte han nu: Han har Ret. Her maa ſkyndſom Hjelp!“ Og ligesaa ivrigt, men mindre hurtigt, ſprængte han bagefter.

Vi ville imidlertid henvende vor Opmærksomhed paa den Fare, der truede de nyligt omtalte qvindelige Reifende, og ſom i ethvert Tilfælde var ſtor nok til at udfræve Arthurs Hjelp hurtigere, end han var iſtand til at underrette ſin Kammerat derom.

Hæſtigheden, der var ſaa nødvendig, før at bringe Damerne, der befandt ſig i den aabne Bogn, under Ly, havde gjort de modige Hingſte ſaa urolige, at Arthur allerede da Bognen fløi forbi, ikke kunde andet end føle en hemmelig Frygt, og derfor uafſadeligt bed: blev at følge den med Dinene. Uveiret var imidlertid altid kommet nærmere, Tordenen rullede ſtærkere, Lynene knittede meer og mere voldsomt: Alt bidrog til at forøge Heſtenes Uro. Bed ethvert nyt Lyn foer de tilſide, og Rudſkens kraftige Haand formaaede neppe at holde de puſtende, med Skum bedækkede Dyr i Sporet. I dette Dieblik knittede tvende Lyn paa eengang, et Tordenſlag fulgte, Forloberne ſteilede og ſprang tilſide. Med alle ſine Kræfters Anſtrengſe beſtræbte Rudſken ſig for at kaſte de ſyve Heſte omkring, Laquaierne ſtrykede ſig ned af Bognen, for at falde Heſtene i Tøilen,

men Hestene, der ved Damernes Tilraab bestandig blev vilde, gjennebrød alle Skraanker, sonderrev Tøilerne, og jog midt imellem de til Siden kastede Tjenere og den fra Bukken styrtede Rudst i ustandselig Fart med Bognen henover den udstrakte Plaine.

Det var i dette Dieblik, at Arthur først bemærkede Damernes truende Fare, og uden at tøve et Øieblik fløi han nu, saa hurtigt Hestens Kraft formaaede det, henover Sleiten, for at affkjære Hestens Løb.

Det Dieblik, hvori han naaede dem, var gunstigt, men maatte hurtigt benyttes, ellers vare Damerne redningsløst fortabte; de rasende Heste iilde netop opad en skraaliggende Høi, der paa den anden Side gik steil ned ad mod en rivende Skovbæk. Hvis det ikke var muligt at bringe Bognen til at standse, saa var der ingen Redning at tænke paa; naaede den først Høiens øverste Punkt, vilde den ved sin egen Vægt rive Menneskene og Hestene med sig i Dybet. Fruentimmerne kjendte den Fare, hvori de svævede. Deres Angstraab vare forfærdelige, og de gjorde Mine til at ville forsøge paa at kaste sig ud af Bognen.

„Bliv! raabte Arthur, der netop jog forbi: Ingen Overilelse, eller I ere fortabte!“ Og i det samme kastede han sin Hest tværs ind paa de snysende Forløbere. Men sky veeg den tilbage for de steilende Hingster, og Arthur formaaede ikke anden Gang at drive den ind paa dem. Nu maatte handles, eller Alt var tabt. Unglingen betænkte sig intet Dieblik paa at sætte sit Liv paa Spil for at redde Fruentimmerne. Hurtigt sprang han af Hesten, som han overlod til sig selv, og faldt de rasende Dyr i Tøilen. De steilede, og i deres Anstrengelse for at rive sig løs, styrtede heldigvis den Ene til Jorden. Denne Hindring bragte Bognen til at standse, og i dette Dieblik ankom Pelworth til deres Hjelp.

„Med Damerne! skreg Arthur: Men hurtigt, hurtigt! Jeg skal nok holde Hesten til Jorden!“

„Den unge Mand's Anstrengelser syntes næsten at overgaae mennefselig Kraft. Kun den, der, som han, i Ny: Albions Skove havde bekjæmpet og besejret Graa:bjørnen, vilde have dristet sig til at binde an med en frysende Hests rasende Kraft. Hvilende med Kroppen paa den omkring sig huggende Hests Hals, havde han slynget den ene Arm om dens Hoved, medens han med den anden Haand tiltrykkede dens Strube. Han syntes at ligne en af de gamle Athleter, der kjæmper med en overmennefselig Magt.

Først efterat Pelworth havde været saa lykkelig at bringe de skjælvende Damer ud af Vognen, ankom de pustende Laquaier og den ikke lidt saarede Kudst. Der behøvedes store Anstrengelser for at berolige de rasende Dyr. Arthur formaaede neppe at tale, da han traadte hen til Damerne, saa udmattet var han af sine Anstrengelser.

„J har reddet vort Liv, Sir! sagde den ældste af Damerne ikke uden Bevægelse, og med et Udtryk af Jølelse i de ellers saa kolde og stolte Træk: Maatte J ikke forsmaae at modtage vor Tak, og give os Leilighed til at lægge denne i Gjærningen for Dagen.“

„Han bløder, Moder! See han bløder!“ raabte den yngste af Damerne med Bekymring og Skræk, da Arthur bøiede sig ned, og store Blodsdraaber trillede ned ad hans Bryst under Halsstørklædet.

„Lad see, kjære Søn! Lad see!“ sagde Pelworth bekymret, idet han, hvormeget Ynglingen end stræbte at forhindre det, løste hans Halsstørklæde.

„Det er Intet, idetmindste Intet der er værd at tale om; i det Høieste et Hudsaar! svarte den unge Mand: Under Kampen med det vilde Dyr der fiste jeg nok en Rift eller et Snit i Struben; det maae være

foraarsaget af den skarpe Kant paa Tanden. I øvrigt er det ganske ubetydeligt!"

"Nei, nei! Det er høist farligt!" raabte Pigen, idet hun bedækkede sine Tine med den lille Haand.

"Til Lykke er Gaaret ikke dybt. Halstørklædet har beskyttet Eder! sagde Pelworth, efter at han opmærksomt havde undersøgt Gaaret: En Fjerdedeel: Tomme dybere, og I havde været dødsens. Snittet løber paa tværs næsten over den halve Deel af Halsen."

"Lader os ile til vor Bolig, mine Herrer! sagde den ældre Dame: Der ville vi Fruentimmer, efter gammel Viis, bære Omhu for vor saarede Paladin."

Arthur fremstammede et Par Ord om den Nødvendighed, der bød dem saasnart som muligt at komme til Pembrock; men Pelworths Laushed, Damens gjentagne Indbydelsler, og fremfor alt Pigenes bedende Blik, bragte ham snart til at høre op med sin Vægring.

Da Fruentimmerne erklærede, at de i Dag paa ingen Maade vilde anbetroe sig mere til de endnu urolige Heste, saa overlode Bennerne ogsaa deres Heste til Laquaierne, og Selstabet fulgte nu tilfods de foran ilende Vogne.

Uveiret var imidlertid tiltaget, Stormen reiste sig, og uden at kunne knytte en Samtale, der bestod af andet end afbrudte Bemærkninger over det nylig lidte Uheld, skyndte man sig at naae det i ringe Frastand liggende Slot, som Fruentimmerne betegnede som Maalet for deres Vandring.

Glengarycastle, eller, som det af Grevskabets ældre Beboere blev kaldt St. Gingulpsabbey, paa Grund af dets tidligere Bestemmelse, var efter Sagnet et af de Klostre, som siges at være byggede af den hellige Edward. Dalen, hvori den laae, var romantisk, men tæt indesluttet af en fremspringende Klippefjæde, og bar Præget af Ensomhed og Vildhed. Slottets tidligere Be-

boere, Munkene, syntes, gandske mod deres Sædvanne, at have valgt dette eensomme, affondrede Opholdstед, for uforsyrrede at kunne overlade sig til et contemplativt Liv; dog kunde ogsaa Nødvendigheden af at maatte vælge et til Forsvar skikket Sted, midt imellem de vilde Wallisere, have bestemt dem for denne Plads. I ethvert Tilfælde frembøde nogle halvtforfaldne, fremspringende Bastioner, i de med Elme og Røddetræer beplantede, udtørrede Boldgrave, et Beviis for, at de tidligere Beboere ogsaa havde været betænkte paa Anstalter til Forsvar og Værn. Men en større Sikkerhed, end hine Befæstninger, frembød Bygningens naturlige Belliggenhed. Den var nemlig opbygget paa en Høi, der hævede sig steilt iveiret i Midten af Dalen, og paa tvende Sider beskyttedes af Graven, men paa de andre af en dyb, utilgængelig Cump; Klippeskjælden, der tilhøire og venstre indsluttede Dalen, var ualmindelig steil, og hævede sig i groteske Former over en lille Strøm, der udgjød sig fra en med Granner bevoxen mørk Uffrog, og paa forskjellige Steder gennemstjærden Bei, der førte vore Reisende til Slottet. De forfaldne Broer, og de saa elendige, af Landmænd og Dagelønnere beboede Hytter, vare ingenlunde stikkede til at give Slottets Omgivelse et venligere Ansigt; ikke desto mindre var den eensomme, ikke let tilgængelige Dal, ei gandske blottet for Skønheder. De paa begge Sider lodret kneisende Bjerge frembøde rigtignok for Diet ikkun Synet af en stor, graa Klippemasse, men hist og her fremtittede dog i Furerne brede Striber af levende Grønt, der ved Bredden af den lille Flod endogsaa udstrakte sig i betydeligere Mængde. Ja selv Sivenes brunlige og røde Kroner, i Forening med de talrige Vandplanter i Cumpen, afgav for Diet et ikke ubehageligt Billede. Gandske overeensstemmende med den eensomme Omgivelse var ogsaa Slottets Ydre. Den Deel af samme, der

tilforn havde udgjort Klosterkirken, laae gandske i Ruiner; men da det Hele alene bestod af en Mængde uregelmæssige, til forskjelliges Lider opførte Bygninger, saa bidroge disse Ruiner just ikke til at give Slottet et mere øde Udseende, end det allerede havde tilforn. Over Indgangen til en hvælvet Halle, der førte til det Indre af Slottet, navnlig til en lille brolagt, men dog tildeels med Græs bevoxet Gaard, stod i en lille Nische St. Gulgulphs Steenbillede, i biskoppelig Ornat, smykket med Inful og Stav. Den Hellige holdt den høire Haands Fingre opløstede som til Velsignelse, dog var det ikke gandske vist, om han maaskee ikke dermed pegede paa deres Tegn, der havde fordrevet hans Tjenere af den ham indviende Helligdom. Tæt over Nischen var nemlig indgravet i Muren de gamle Grever af Glengarns Vaaben. En stor Dogge prangede paa det med Grevetro:nen prydede Skjold, og kun med Rød lod der sig af den mosbegroede Indskrift udbringe Ordene: Cave canem.

„Egte classisk!“ raabte Pelworth, hvis øvede Øie ikke let forbigik Noget, der stod i Forbindelse med de Gamle, idet han med Spankrøret pegede paa den neppe læselige Indskrift: Egte classisk! Ogsaa Rosmerne anbragte gjerne denne Indskrift i Nærheden af deres Huusdør: Cave canem! Vagt Dig for Hunden! Vare de end ikke istand til in natura, som man pleier at sige, at lokke Hunden fra Døren, saa malte de den paa Væggen, eller lod sig i enhver Tilfælde nøie med denne Advarsel, som de indgrove i Muren.

Da den ærlige Forfatter af de „poetiske Skove“ talte disse Ord, faldt det ham allermindst ind at ville gjøre Bentydninger paa Slottets lidet comfortable Ydre, eller nedsætte dets Beboeres Velstand, og han laae derfor heller ikke Mærke til det stolte Blik og den haarde Tone, hvormed den Ældste af Damerne afbrød ham.

„Lillad Sire, sagde hun, idet en høi Rødme overfoer hendes Træk: Lillad mig at bemærke, at det synes som om I bedre har forstaaet den Betydning, Romerne lagde i disse Ord, end den, som disse Bjerges Beboere forbandt dermed. Allerede for mere end sex hundrede Aar siden, i Slaget ved Hastings, frygtede man det Baner, der bar dette Valgsprog, og endnu for mindre end hundrede Aar siden traadte man i Wallis kun med Frygt og Bæven i Kamp mod Sinclair af Glengary's Sølv-dogge.“

„Jeg troer det gjerne, min Raadige! svarte Pelworth, der aldeles ikke havde bemærket den Bevægelse, hvori Damen befandt sig, i den godmodigste Tone: Hvad siger Propertius: *Aedibus in propriis canis est mordacior omnis*. Jeg har i mine „poetiske Skove,“ maaskee er dette opusculum trods sin Ubetydnenhed Eder ikke aldeles ubekjendt, oversat dette Ordsprog, som jeg troer ret passende i vort Sprog saaledes:

I sit Spiiltoiv Hund og Hest
Pleie steds at bide bedst.“

Uden ringeste Frygt for at have gjort det Onde værre herved, skred Pelworth opad den steile Steentrappe, der førte op til et høiere Stokværk, og snart derefter traadte hele Selskabet ind i Husets Beboelsesværelser.

„Det er den høie Tid, kjære Moder, raabte i det Dieblig de traadte ind, den yngste af Damerne: at vi sørge for vor B-Skytters Saar. I Eders Skrivebord har I et fortræffeligt lægende Plaster, og see — isandhed, Saaret bløder endnu bestandigt.“

Pigen sagde disse Ord i en saa deeltagende, bekymret Tone, og iulte med saamegen Hurtrighed hen til det Sted, hvor Lægemidlet bevaredes, at Arthur, der kun lidet kjendte til Omgang med Damer og den Tids Modetone, i fuldkommen Forvirring neppe formaaede at fremstamme en sammenhængende Taksigelse.

Den Ældste af Damerne, hende nemlig, hvem Pigen havde tiltalt som sin Moder, ringede imidlertid paa en Klokke, ved hvis Klang en gammel, graahaaret Tjener traadte ind i Gemakket.

„Før Herrerne til det røde Bærelse, James! sagde hun: Den Ene af vore Gjæster er saaret. Sørg for Alt, hvad der hører til hans Forbinding.“

„Til det røde Bærelse? afbrød hende den Anden af Damerne, der hidtil havde tiet, med et betydende Blik: Hvis jeg forstod Eder ret, sagde J: til det røde Bærelse.“

„Hm! Ja! J har Ret! svarte den Første med nogen Forvirring: Det røde Bærelse; det er affides — udsat for Stormen. — Nei, James! Før Herrerne til begge de blaae Bærelser! Men see til, tilføjede hun: at Gangdøren bliver aabnet, at Herrerne ikke skulde blive forstyrrede i deres Slummer, eller Forbindelsen med den anden Fløi af Huset blive afbrudt.“

Damen gjentog disse Befalinger saa ofte for den gamle Tjener, og den gamle Mand lyttede til dem med saamegen Opmærksomhed, at Arthur ikke kunde afholde sig fra en vis Uvillie over denne Omstændelighed ved ubetydelige Indretninger paa en Tid, da han følte en brændende Smerte i sit Saar.

„Gjør Eder magelige, mine Herrer! sagde endelig Damen: Vi sees ret snart ved Aftensbordet.“

Den gamle Tjener skyndte sig nu, saameget som hans Podagra vilde tillade det, foran de Fremmede; den Bei, de havde at tilbagelægge til det dem bestemte Bærelse, førte i en saa forvirret Labyrinth gjennem lange, mørke Corridorer, snart op, snart ned ad Trappe, at de endelig befandt sig i en Deel af Bygningen, hvilken Slottets Front, i Forening med Toppene af gamle Rødetræer og Ahorn, hidtil gandske havde skjult for deres

Blikke. Samme dannede en firkanter, og som der af
 de alenhøie Nelder lod sig formode, gandske ubeboet
 Gaard. Bygningerne, der indsluttede denne, vare to
 Etager høie, og kunde vel have udgjort en Deel af det
 forhenværende Kloster; idetmindste gjorde den Omstæn-
 dighed, at Ruinerne af Klosterkirken umiddelbart stodte
 op dertil, dette ikke usandsynligt. I hele Aar vare uden-
 tvivl Vinduerne i den lange, i andet Stokværk belig-
 gende Corridor ikke blevene aabnede, thi utallige Spinde-
 væbe fordunklede dem indenfra, og udenfra bidrog en
 Mængde Svalere der ikke lidet til at forøge dens Mørke.
 Med alt dette kunde man tydeligt see, at der her en-
 gang, selv efter at Munkene vare fordrevne, havde seet
 gandske anderledes ud. Væggene høie Ege; Fortabning,
 de ziirlige Steensæder ved de smaltbuede gothiske Vin-
 duer, der med hvide og røde Steenplader bedækkede Gulv,
 vidnede om fordums Ziirlighed og Pragt. Som det
 syntes havde de gamle Besiddere af Glengarycastle ikke
 været ligegyldige ved Jagt og Fiskerie. Gamle Oliema-
 lerier, anbragte paa Væggene, antydede dette. Næsten
 samtlige forestillede de Hovedstykker af det i Skovene
 eller Floderne gjorde Bytte. Her prangede en kjæmpe-
 stor Lax, der i ethvert Tilfælde kunde gjælde for en ung-
 dommelig Leviathan; neden under den paa Lærredet var
 samvittighedsfuldt antegnet det Antal af Pund, den havde
 veiet, ligesom ogsaa Aaret og Maaneden, hvori den var
 bleven fanget af Simon Sinclair af Glengary. Saa
 Skridt derfra saae man et uhyre Bildsviin afmalet.
 Den, der havde besejret dette, nævnedes i en gammel,
 med fingerlange Bogstaver i daarligt Franssk affattet Ind-
 skrift at være den „tres puisant Seigneur Reginald
 Sinclair de Glengary.“ Det sidste Billede i den lange
 Række forestillede en smukt malet Hjort med taffet Ge-
 viir. Det herlige Dyr sprængte stolt gennem Egskoven;
 det Punkt, hvor det dødbringende Bly havde ramt den,

var antydet med en Blodplet. Indskriften var tydeligst af dem Alle.

Den sjette Martius — løb den:

Den sjette Martius blev gjort et Mesterstøb,

Alph Sinclairs Kugle Hjorten tilsendte Dødens Bud.

Derunder stod Marstallet 1645. Bennerne betragtede længe det skønne Jagstykke. Ogsaa den gamle, iisgraae Tjener beskuede det, og sukkede dybt.

„Har I kjendt den gamle Krabat? spurgte Pelworth Oldingen: Jeg mener ikke Hjorten — venatitia præda, som Ammian ziirligen udtrykker sig — jeg mener Den, der har nedlagt den. Men han er vel allerede for længesiden død.“

„Gud give! sukkede den Gamle, idet han vendte Binen mod Himlen: O, det var en munter Herre, ogsaa en god Herre, men siden — siden — — Men her er Eders Bærelse, og her er Gitterdøren til Gangen, som jeg beder Eder lade staae aaben, naar I gaae til Taftet, og siden naar I vende tilbage.“

Gitterdøren, paa hvilken den Gamle pegede, var imidlertid slet ikke andet, end et af de fra Klostersiden nedstammende saakaldte Clausurer; den havde uidentvibeldengang dannet et af de Skillepunkter, som Munkene ikke turde overskride. Som det syntes, løb den Gang, ad hvilken Bennerne vare komne, endnu dybt ind i den øde Fløi. Sandsynligviis havde den Gamle med Forbudet mod at lukke Gangdøren til Hensigt, at forebygge enhver Forskyrrelse af de Reisendes Søvn, thi hvis hiin Corridor blev spærret, maatte man gjøre en Omvei igjennem de tilstødende Bærelser, for at komme i denne.

Opholdstedet, som man havde anvist Arthur og hans ledsagere, bestod af store, vidtloftige Bærelser. Væggene vare behængte med gamle Silketapeter; men kun i Hjør-

nerne, hvor Solens Straaler ikke havde kunnet trænge ind, formaaede man at opdage at deres Farve oprindelig havde været blaa. Et Billede over Raminen, Leda med Svanen, og et Dørstykke, Vulkan, der omslynger Venus og Mars med et Net, vare siensynligt af fransk Oprindelse; ligesaa de store, uformelige, med grønne Forhæng omgivne Senge, i hvis Hjørner prangede mægtige af Mol og Støv forgnavede Hjerbukske.

„Her maa I sove, Hr. Pelworth! sagde Arthur spøgende, efter at han havde kastet et Blik ind i Siderværelset: Imellem Olympens Beboere vil I søle Eder som hjemme; de ville indbugge deres Yndling i klassiske Erindringers Slummer. I ethvert Tilfælde skuer hiin Leda venligere ned paa Eders Seng, end denne forthovede, mørke Grev Glengary, der hænger ligeover for min.“

„I Sandhed! svarte Pelworth, idet han traadte ind af Siderværelsets Dør: Over disse Træk kan man blive gandske bange tilmode. Jeg gad gjerne vide, sagde han efter en Pause, under hvilken han betragtede det gamle Oliemalerie: Jeg gad gjerne vide, hvori det Anstødelige, det Gruelige i dette Ansigt ligger; Formerne ere dog ædle, Diet stort, skønt og fyrigt. Men her staaer jeg og snakker, og Eders Saar er endnu ikke forbundet.“

Med en Omhyggelighed, en Venlighed uden Lige, lagde nu den Gamle Haand paa Bærket, og snart var Saaret, der paa Grund af sin Længde saae farligere ud, end det virkelig var, hensigtsmæssigt forbundet.

Neppe havde de Reisende bragt deres Klædedragt for saavidt i Orden, at de med Ansænd kunde fremstille sig for Fruentimmerne, førend der meldtes dem, at man ventede dem ved Bordet.

De fandt Damerne i Spisefalen.

„Modtager endnu engang vor varmeste Tak! sagde den ældste Dame med Værdighed: Vor Tak for Eders

ædelmodige Bistand, uden hvilken vi uden tvivl havde været fortabte. Men, tilføiede hun smilende: Er det ikke besynderligt, at vi, uagtet vi ere trufne sammen i et Nieblik, hvis Betydning vistnok vil blive varig i vor Erindring saalænge vi leve, endnu ere ubekjendte med hverandres Navne. Jeg, sluttede hun med en vis Selvfølelse i Stemmen: Jeg er Enke efter John Sinclair, Greven af Glengary; dette er min Datter Lucie, og hiin Dame er en Veninde af vort Huus, Miss Elisabeth Potter."

"Meherchle! raabte Pelworth afbrydende Grevinden: Miss Elisabeth? Søster til min Collega Potter fra Kilmarnock? Derfor forekom den hæderlige Miss mig ogsaa strax saa bekjendt. Det er vistnok en lang Tid siden, men jeg erindrer mig det endnu gandske nøie. Jeg var ofte i hendes Broders Huus, det var en ret skaffen Mand. Vi gjenneimgik i Fællesskab den nye Tilvæxt til mine „poetiske Skove," og afplukkede Understøven sammen. Saaledes pleiede den snu Krabat at kalde de Vers, der ikke havde hans Bifald. Miss Elisabeth var dengang en flink lille Pige. Men hvis jeg ikke tager Feil, laborerede hun dengang af en ikke ubetydelig Tunghørighed. Det er et nedarvet Onde, pleiede jeg altid at sige, thi hele Familien Potter er noget tunghør. Men med alt dette kan jeg tage Feil, thi der er forløbet en god Række Aar siden den Tid, og Miss Elisabeth maa nu idetmindste . . . ."

Ynglingen afbrød hurtigt den af hans Ven begyndte Beregning, da det var ham kun altfor indlysende, at jo noiagtigere samme faldt ud, desto mindre Tak turde han haabe at høste derfor.

"Jeg hedder Arthur Cromwell! sagde han, idet han bøiede sig: Jeg er Planter fra Ny-Albion, og er isærd med at begive mig tilbage til Amerika, tilligemed min faderlige Lærer og Ven, Hr. Andreas Pelworth."

„Cromwell? spurgte Grevinden overrasket: Dog ikke en Succedent af Protectoren?“ — „Han var min Oldefader! svarede den unge Mand, efter at han, lige som de Andre, paa et Bink af Grevinden havde sat sig tilbords: Jeg nedstammer fra hans yngre Søn.“

„Fra Henry Cromwell? spurgte Grevinden: Da var Sir Edward Eders Fader.“

„Gandske rigtig, Mylady! svarte Arthur: Har han havt den Lykke at være kjendt af Eder?“

„Det just ikke! svarte Grevinden, idet hun bøjede sig let: Men min aføde Gemal omtalte ham ofte. De førte en Proces sammen i tidligere Dage, og hvis jeg ikke tager Feil, var Gjenstanden nogle Godser, som Eders Fader paastod være uretsfærdigen berøvede hans Moder paa Revolutionens Tid, og skænkede til en Slægtning af min Mand. Det nærmere ved denne Retsstrid blev mig ubekjendt, dog saameget veed jeg, at man i Begyndelsen tilbød Eders Fader en Sum til Erstatning, hvilken han afslod, og senere tabte han Processen af Mangel paa gyldige Beviser.“

„Ja vel, ja vel! sagde Pelworth sukkende: Mergot ofte formanede jeg min Ven til et Forlig, men han vilde aldrig høre noget derom. Aut Cæsar, aut nihil! pleiede han at sige, og dette nihil fik han da ogsaa. Miss Elisabeth vil vistnok kunne erindre sig disse Underhandlinger; hendes Broder, den værdige Vicar i Killarney, var ligeledes indviet i Sagerne. Tager jeg ikke Feil, saa var det i Raadens Aar Eet Tusinde....“

„Jeg beder om Forladelse! sagde Miss Elisabeth afbrydende den Regnende: Den hele Sag er mig aldeles fremmed. Jeg maa dengang endnu have været et lille Barn.“

„Ikke et lille, men et fjønt Barn! vedblev Pelworth med uforstyrret Rolighed: Damerne blive jo be-

standig skønne Børn. J kan omtrent have været ved de tyve . . . . ."

"Jeg beklager — afbrød Arthur ham, for snarest muligt at affkjære den fatale Traad: Jeg beklager ligeledes, at det den Gang ikke kom til noget Forlig. Det er altid misligt at føre Strid om Besiddelser, over hvilke Tiden alt har givet Eiendomsret; ja jeg angre næsten, at jeg har bedt Kronen om en Skadeserstatning for de min Familie i hiin urolige Tid frarøvede Godser. Min Ven og jeg, tilføiede han smilende: ere ofte uenige i dette Punkt. Han har vel Ret, og det er sagtens ogsaa politisk rigtigt, naar han siger, at den Retfærdighed, den Stærkere lader os vederfares, af denne betragtes som en Gave, og maa ogsaa af os optages som en saadan; men med alt dette kan jeg ikke sige, at jeg holder meget af at bede, hvor jeg har Ret til at fordre."

"J kan altsaa med Grund beklage Eder over Miskens Uretfærdighed? spurgte Grevinden: Man afviser Eders retmæssige Fordringer."

"Jeg var — sagde Arthur efter en kort Pause: Jeg var selv uretfærdig, hvis jeg ligesemt vilde paastaae dette. Man afviste mig paa samme Grund, som min Fader. Jeg mangler de skriftlige Beviser i en Sag, hvis Rigtighed vel i sig selv ikke kan bestrides."

"Lor man vide de nærmere Omstændigheder?" spurgte Grevinden med en Lidelighed, der vidnede om hendes Interesse for den unge Mands Sag.

"Jeg maatte da frygte for at kjede Damerne med en Fortælling om Begivenheder, der ere passerede længe før Revolutionens Tid!" svarte Arthur smilende.

"Men som ingensunde ere kjedsommelige! raabte Pelworth: Hvis Sonkville havde levet endnu, vilde han have indlemmet Eders Bedstemoders Historie i sine „poetiske Levnetsbeskrivelser," og Tye, den ærlige Mand,

der endogsaa har bestrebet Apostlernes Historie paa Vers, vilde have besjunget hende. Jeg selv tænker paa i et nyt Oplag af mine „poetiske Skove“ at sætte Eder, kjære Arthur, som det Træ, hvori to saa fjendtlige Slægter, som Cromwells og Stuarts, have sammenslynget deres Grene, et svagt og forgjængeligt, men dog ikke gandske uværdigt poetisk Mindesmærke.”

„Hvorledes? raabte Grevinden: J, Sir Cromwell, er en Descendent af Stuarterne? Det grændser til det Vidunderlige!”

„Nu veed jeg, raabte Lucie: hvem Sir Arthur ligner. Nu bliver mig paa engang Alting tydeligt. Husker J, dyrebare Moder, det Billede, hvorpaa den ulykkelige Catastrophe....”

„Gandske rigtigt! sagde Grevinden i siensynlig Forvirring: Biskop har Sir Arthur en paafaldende Liighed med Carl I; men hvorledes var det muligt....”

„Muligheden, afbrød Arthur hende smilende: kunde med saa Ord let gøres til Vished, om end ikke en igjennem tre Generationer nedarvet Familieliighed hørte til Sjeldenhederne. Iøvrigt var min Bedstemoder hiin ulykkelige Konges kjædelige Datter.”

„Virkeligt!” raabte Damerne med Forundring.

„O fortæl os dog Eders Historie! bad Lucie venskligt: Den maa være meget interessant.”

„Det er Eders Skyld, hvis jeg med min Fortælling forarsager Damerne Rjedsomhed! svarte Arthur: Men Eders Onske er mig en Befaling. Min Oldemoder, begyndte han efter en Pause: var en Saltkand....”

„En Saltkand?” afbrød Grevinden ham med megen Opmærksomhed.

„Ja! Fra Glamorgastle! svarte Arthur: I sin tidlige Ungdom blev hun forlovet med en Mand, der, hvis jeg ikke tager Feil, var af Eders Mands Familie, og ansat ved den franske Legation. Med nogle af sine

Slægtninge kom hun til London, hvor hun saae Carl I, der den Gang endnu var Prinds og ugift. At den Eidskab, som den ellers saa betænksomme Fyrste fattede for hende, ikke var af en almindelig Art, fremslyste deraf, at han indgik et hemmeligt Ægteskab med hende, der først opløstes, da Carl valgte sig en kongelig Gemalinde. Cæcilie Stuart, min Bedstemoder, var Frugten af denne Forbindelse. Omendkjøndt Kongen nu havde andre og høiere Pligter, kjølnedes dog ikke hans Tilbøielighed for sin adskilte, i Nærheden af London levende Ægtefælle. Fra hendes Gemal blev han hendes Ven, og var det indtil sin Dødsdag. Intet mange lede den Arme, af sin Familie Forladte. Med kongelig og faderlig Mildhed sørgede Carl for Moder og Barn. Nu udbrød Revolutionen. Den ulykkelige Fyrstes Hoved faldt under Øren. Hans Tilhængere bleve, som bekjendt, rasende forfulgte. Privathad og Hævn fandt her en viid Mark aaben. I begge disse Henseender udmærkede sig hiin Sinclair, der tidligere havde været forlovet med Lady Falkland. Han havde opdaget, at den ulykkelige Monark havde opholdt sig nogle Dieblikke i Lady Falklands Huns den Aften, da hans flet beregnede Flugt blev iværksat, og diebliffeligt angav han hende. En hurtig Død befriede den Ulykkelige for at fængsles og henrettes, som skyldig i Høiforræderie mod Nationen, thi saaledes benævnedes man hendes Brøde. Hendes Død var ikke istand til at forsones hendes Forsølgere. Datteren, en Pige paa tyve Aar, blev fordrevet, Moderens Besiddelser confisceredes, og Sinclair belehnedes dermed. Paa hvilken Maade min Bedstefader, Henrik Cromwell, den Yngste af Protectorens Sønner, lærte Cæcilie at kjende, har jeg aldrig rigtig erfaret, dog har jeg ofte hørt min Fader fortælle, at han havde reddet hende af en stor Fare, og at Lord Oliver først paa sin Dødsfeng havde givet sit Sam-

tykke til deres Egteskab, hvilket dog først fandt Sted nogle Maaneder efter hans Død, da Carl II allerede var vendt tilbage til Riget. — Omendkjøndt min Bedstefaders royalistiske Sindelag var bekjendt nok, og skjøndt Amnestie var forkyndt og tildeels ogsaa blev overholdt, saa er det Eder dog bekjendt, Mylady, hvorledes den livsglade Carl II og endnu mere hans usle Favorit, lidt efter lidt under de forskjelligste Paaflud berovede de Familier, der havde havt Deel i Revolutionen, deres Formue. Min Bedstefader gik det ingenlunde bedre, end de Andre. Kummer og Modgang beredte ham en tidlig Grav."

„Kunde hans Egtfælle, paa Grund af hendes Herkomst, ikke beskytte ham mod saadan Overlast?" spurgte Grevinden.

„Hun kunde, svarte Arthur: ikke bevise sin Herkomst saa tydeligt, som man forlangte. Hendes Forsølgere havde klogeligt forudseet alt dette. Præsten i Kirkfognet Mary le bone, hvor de selv vare viede, og deres Barn var døbt, var for længe siden død, de to Vidner vare faldne i Kampen, og, hvad der var det Mærkværdigste af Alt, i Kirkeregistrene fandtes netop de to Blade, der skulde give Underretning derom. At Carl II iøvrigt ikke vilde være meget ivrig i at vise Retfærdighed mod en Søster, der var avlet i hemmeligt Egteskab, og formælet med en Søn af hans Families Dødsfjende, lod sig desuden vente."

„Men efter Jakob II's Fordrivelse?" spurgte Grevinden videre.

„Dengang var min Fader allerede udbandret til Amerika! svarte Arthur: Hans Forældre vare allerede døde. Catholikerne spillede Herrer i Irland. Min Fader blev foruroliget i sin lille Eiendom. Allerede det Nævn, som han bar, skaffede ham Fjender. Unyttige Processer, som han førte, for at erholde sin Families

Elendomme tilbage, berøvede ham næsten Resten af sin Formue. For at redde hvad der endnu stod tilbage at redde, indskibede jeg mig med min Ven til England."

"J havde ikke skullet undlade at forsøge, om der ikke nu var noget at erholde hos Regjeringen! sagde Grebinderen: Rigtignok ere allerede tredsindstyve Aar forløbne siden Carl Is Død."

"Jeg har forsøgt det! svarte Arthur: Mere efter min Vens Tilskyndelse, end af egen Drift, og — jeg blev afvist."

"Og saa ville vi da, sagde Pelworth munter: For at tale med den aandrige Venusiner, dare vela retrorsum, hvilket i en særdeles passende Dobbeltbetydning her kan oversættes saavel ved: at forandre sine Udsigter, som ved: at begibe sig paa Hjemveien; det vil sige, imorgen indskibe vi os i Milford: Havn paa den til Ny Albion seilende Brig: de to Søstre, der skal føre os til vor Hjemstavn."

"Skibet afgik allerede igaar! afbrød Lucie ham med straalende Dine: Vi have seet det segle bort i Pembrock."

"Birkelig! raabte Arthur forstræffet: Det er særdeles ubehageligt."

"Det er slet ikke galant af Eder, at sige os dette lige i Ansigtet! sagde Grebinderen smilende: Men saavel for at straffe Eder for denne Mangel paa Galanterie, som for at trøste Eder over Eders feilslagne Forventning, maa jeg meddele Eder den Efterretning, at der ligger endnu et andet Skib i Milford Havn, hvis Capitain om tre eller fire Uger agter at seile tilbage til Amerika. Jovrigt venter jeg ikke at bede forgæves, naar jeg anmoder Eder om, indtil da at tage til Takke i Glengarys Ensomhed."

Den Tone, hvori Grebinderen udtalte sin Indbydelse, var saa bedende og indstændig, Lucies Blik saa ventligt

talende, at Arthur vel af sig selv vilde have samtykket, hvis ikke allerede hans Ven Pelworth havde henkastet den Bemærkning, at en saadan Eensomhed var ham langt mere velkommen, end det larmende Selsk, til at studere den aandrige afrikanske Slave, som han pleiede at kalde Terentius. „Han erindrede sig, sluttede han med et betydeligt forfeilet Galanterie, idet han bødte sig for Miss Elisabeth: endnu meget vel, at da han for nogle og tredive Aar siden disputerede med sin værdige Ven, Bicaren, om de latterlige gamle Koners Characterer i Eunuchus, Pformio og Hecyra, havde den dyrebare Miss gjort mangen en skarpsindig Bemærkning, der var fuldkommen passende og paa rette Sted, af hvilken Grund han heller ikke nu vilde undlade at indhente hendes Mæringer i forekommende Tilfælde over Gjenstande af denne Art.“

Var det Arthurs hurtigt henkastede Bemærkning, at det allerede var saa silde, at man ikke længere maatte falde Damerne til Byrde, eller havde Miss Elisabeth's naturlige Tunghørighed unddraget hende det Piquante i Complimenten, nok er det, Ven Pelworth var meget overrasket over den Mangel paa Forbindtlighed, hvormed den blev optaget fra Damernes Side.

Flere Dage forløb, og der indtraadte et stedse mere venstabeligt Forhold imellem Slottets Beboere; fornemmelig mellem Arthur og Lucie. Pigen var af Naturen blid, stille, eftertænkfuld, af et mildt, men dybt Gemyt. Skjøndt Arthur ofte var hastig og opfarende, ja undertiden endog haard mod den med alle sine Svagheder dog ualmindeligt godmodige Pelworth, saa viste disse Feil sig dog aldrig i Lucies Nærhed. Var han ved hendes Side, saa syntes hendes herskende Mildhed at meddele sig den unge Mands Caracteer. Han søgte at udforske alle, selv hendes hemmeligste Ønsker, og at opfylde ethvert af dem med en Iver, der vidnede om den

unge Mandſ Deeltagelse. Fremfor Alt viſte ſig denne ved de lange Spadſeretoure, de foretog ſig, hvorpaa de unge Menneſter alene ledsagedes af Miſſ Elifabeth, da en vidtløftig Forretningscorrespondence fængſtede Grevinden til ſit Værelſe, og den ærlige Terentius Aſer tilbageholdt Ben Pelworth under et af Kloſterruinerne fremragende ſkyggefuldt Røddetræ. I ſaadanne Dieblikke ſyntes Arthurs Væſen at være underkaſtet en ret betydelig Forvandling. Om man end ikke ellers noget Dies blif kunde tvivle om de grundige Kundſkaber, der prydede den unge Mandſ Land, ſaa characteriſerede dog en viſ Ubehjelpelighed, en Mangel paa ſelfkabelig Fiinhed, den i Amerikas Skove opvoxede Plante. Bant til uden Tilbageholdenhed at udtale hvad der ſyntes ham Ret, og, hvis det blev beſtridt, at forſægte det med ſtigende Varme, ſtødte han ikke ſjelden an mod den fine Verdenſtones Regler, og ofte erindrede Lucies bedende Blik mere, end hans egen Overbeviisning, ham om, at han maaſkee var gaaet forvidt i de med altfor megen Fryghed førte ſmaa Stridigheder, der undertiden opſtode mellem ham og Grevinden om politiſke Gjenſtande, idets mindſte videre, end den ceremonienſe Tone, der dengang var Mode, tillod. Ved Lucies Side, midt i den opblomſtrende Natur, var Arthur en gandske Anden, end i Selſkabsſalen. Her var hiin Spænding, hiin Engſtelighed ſporløſt forſvunden, ja ſelv den dybe Alvor, der ellers characteriſerede hans Underholdning, gav Plads for en munter, uſkyldig Snakſomhed. Han fortalte Pigen om den nye Verdens Underværker og hans Hjemſtavnſ Eiendommeligheder. Leiret ved Lucies Side paa moſbegroet, af vilde Roſer omgivet Grønſvær, i Lye af groteſte, himmelſtræbende Klippemaſſer, talte han til den lyttende Pige om Amerikas dybe, uendelige Strømme, om dets umaadelige, i uforſtyrret Skjonhed prangende Skove, ſom kun den letfodede Hjort, eller den rødbrune

Indfødt, der forfulgte den, gennemilede. Han skildrede for den yndige Tilhørerinde den høitidelige Stilhed, der var udbredt over de uhyre af Horizonten begrændsede Landskaber; endelig kom han til det fredelige Edwards-town, og det stille, rolige Liv, de førte der; han forglemte ikke engang Pelworths Yndlingssteder, det gamle Dickorrynustræ og det tamme Raadyr, der pleiede at ledsage Vennerne, uden at bekymre sig om det fjernntonende Jagtraab eller Hundenes Gjøen.

Kun sjældent ledsagede Grevinden de unge Mennesker paa Spadseretourene. Hun levede gandske for Bestyrelsen af sit betydelige, men efter det Udbortes at dømmes, ikke lidet forgjældede Gods. Indviklede Processer og en deraf flydende vidtløftig Correspondence opfyldte hendes Tid saaledes, at Vennerne i Almindelighed kun ved Bordet befandt sig i hendes Nærhed. I disse Dier blikke var Underholdningen ogsaa høist levende og besjælet, fornemmelig ved Modsætningen i Charactererne. I Arthurs hele Væsen aabenbarede sig en sværmerisk Ungdomsild, der endog steg til Begeistring, saasnart Tolen kom paa det Ophøiede i Naturen og Kunsten, eller paa de saa betydningsfulde Momenter i Englands nyere Historie. Allerede dengang soulmede den, et halvt Aarhundrede senere muntert fremstræbende amerikanske Frihedsspire, og ofte gav Ynglingen paa en uforbeholden Maade sin Mening tilkjende over den stedmoderlige Maade, paa hvilken England stræbte at nedkue den nye Phønix. Den unge Whigs politiske Meninger fandt imidlertid stedse en afgjort Modstand hos Grevinden. Af Naturen begavet med en overveiende Forstand, efter hvilken hun beregnede Alt, var hun mere af Grundsatning, end efter Fødsel hengiven til Torys. Omendkjøndt det hørte til hendes Yndlingspaastande, at den medfødte, nedarvede Adels altid maatte staa tilbage for Aanden og Geniets Adels, var hun dog ingen-

lunde saa ligegyldig ved dette førstomtalte Forrin, som hun søgte at synes, men var derimod meget vel fortrolig med de forskjellige Forgreninger, ved hvilke, som hun engang let hen bemærkede, Huset Sinclair var forbundet med Huset Stuart. Kom nu, hvilket ofte var Tilfældet, Talen paa Dagens politiske Begivenheder, saa satte Grevinden med den kolde, beregnende Forstands Selbbevidsthed og Overlegenhed en saadan Mængde af i det practiske Liv baserede Grunde mod Arthurs svarmeriske Meninger, at Denne, da de fremgik af en mangesidig Verdenskundskab, ikke kunde sætte andre mere træffende derimod. Ubehageligst var ham da ved saadanne Leiligheder den lette, spottende Tone, hvormed Grevinden berørte Ting, der vare den unge Mand hellige, og som saameget desto mere maatte nedstemme hans Meninger om hendes Hjertensgodhed, da han var altfor meget fremmed i de høiere Selskabscirkler, til at vide, at enhver dybere Indtrængen, enhver nøiagtigere Drøften af en riig og betydningsfuld Materie, der ikkun ansees for et Anstød mod den finere Dannelse og Leveemaade. Men opstod nu imellem Arthur og Grevinden, som hyppigt var Tilfælde, en af Meningsforskjelligheder fremkommende Strid, saa søgte stedse Lucies ængstlige Blik at give Arthurs heftige Udtryk en mildere Udtydning, hvorved hun tydeligt forraadte den levende Interesse, hun nærede for ham. Om end denne Omstændighed ikke gandske kunde blive skjult for Grevinden, saa syntes hun dog kun lidet at agte derpaa. Vigens Tilbøielighed for den unge Mand var i hendes Dine ikke andet, end en momentan gjensidig Interesse imellem et Par ungdommelige Personer. At Greverne af Glengary's sidste qvindelige Spire kunde føle mere end Belvoillie for en Plebejer, en simpel Planter fra Ny-Albion, der nedstammede fra en Mand, som havde ladet udgyde kongeligt Blod, det forekom den ellers saa

skarpsindige Dame at ligge udenfor Mulighedens Grænses. Ikke desto mindre havde Grebinderen bedraget sig aldeles. Omendkjøndt Lucie ikke vilde tilstaae for sig selv, at der i hendes Hjerterørte sig Kjærlighed for den unge Fremmede, omendkjøndt hun altfor vel var bekendt med sin næsten ligesaa meget frygtede, som elskede Moders Meninger, til ikke at være fuldkommen overbevist om, at enhver Tanke paa en Forbindelse med Arthur maatte være aldeles uden Haab, saa havde dog i denne korte Tid en altfor mægtig Lidenstabsflaet Rødder i dette unge ubevarede Hjerterørte, til at Tanken om Umuligheden af en Forbindelse havde kunnet tilintetgjøre den. Bant til at tilbringe den til Opholdet i Glengarycastle bestemte Tid for største Delen i Nærheden af Miss Elisabeth, hvis Tunghorighed ikke gjorde hende just meget selskabelig, fælte Lucie nu en inderlig Glæde over at see lidt Afveksling bragt ind i det eensomme Liv ved Vennernes Nærværelse, og som et muntert Barn søgte hun at nyde Diebliffene uden at tænke paa, at den første Østenvind og det seilsfærdige Skib snart vilde forstyrre hendes Glæde. Ogsaa i Arthurs Hjerterørte sig lignende Følelser fra det første Diebliff af at han havde fundet Lucie. Hendes aabne, venlige, barnlige Gemt gjorde et saameget dybere Indtryk paa ham, da han erindrede sig Ny Albions Døtre, hvoraf dog Ingen, efter Arthurs Mening, kunde maale sig med Lucie i Skjønhed og Aandsdannelse.

Medens de unge Mennesker stedse mere fluttede sig til hinanden, førte Ben Pelworth et for ham ualmindelig behageligt Liv. Fra Morgen til Aften bevægede han sig mellem sine kjære Grækere og Romere. Fremfor alt forhøiede den Omstændighed ikke lidet hans Tilfredshed, at han i en gammel Bogreol, der hidtil kun havde tjent til Bolig for Edderkoppe og Muus, imellem en Mængde Maculatur fandt nogle særdeles gode

Udgaver af Classifkere. At Pelworths „poetiske Skove“ erholdt under hans Ophold paa Glengarycastle en ikke ringe Tilvæxt lader sig let begribe, og en Digter havde alene det at beklage sig over, at det faldt ham saa vanskeligt at faae Rogen til at spadserere i samme. At formaae Grevinden til at gjøre saadanne aandelige Spadseretoure havde Pelworth allerede strax opgivet Haabet om, da han lagde Mærke til hendes Sands og Iver for Forretningsvæsenet; Lucie og Arthur undveeg ham bestandig, saasnart et eneste Ord forraadte Digterens Hensigt, at true de unge Folk med en Oplæsning af sine Landsproducter; desuden frygtede han den unge Mands Aabenmundethed, der vistnok over Smagsager af denne Art ikke just udtrokte sig i den londonfke Mordeverdens fineste Tone. Hans stadige og næsten eneste Tilflugt blev da Miss Elisabeth. Hun havde Godmodighed nok til uændset at lade de uhyre Niimcolonner passere Revue forbi sig, i hvilke Ny Albions Sanger i sit Ansigts Sveed havde bestræbt sig for at naae sine classiske Mynstre. Omendkjøndt den taalmodige Jomfrues Fortjeneste let kunde synes mindre glimrende i Digterens Øine, naar man tog Hensyn til hendes Tungehørighed, saa var dog Pelworth altfor vis paa sine Digtinges Værd, til at han skulde have taget Hensyn til hendes Naturfeil; men han betragtede hendes Opmærksomhed kun som en venlig Anerkjendelse, der skyldtes hans Talent; ja da Miss Elisabeth engang, da Pelworth tydeligere udviklede Skjønhederne i den 25de Ode i Horatses første Bog, saligt var indslumret, modtog han ikke blot som fuldkommen gyldig hendes Undskyldning, at man med tilfukkede Øine bedre kunde høre efter, men han supplerede endog ved sig selv, at han maatte agte hendes Jomfruelighed høiere, fordi

hun maaskee ikke med aabne Dine vilde høre et saa flibrigt Vers, som det 4de i ovenomtalte Ode.

Saaledes vare tre Uger forløbne for Selskabet i Glengarycastle, da indløb den Efterretning, at „Val-las“ i Milford : Havn allerede havde tre Fjerdedele af sin Ladning ombord, og inden otte Dage, hvis Vind og Veir tillode det, vilde stikke i Søen. Paa Arthur og Lucie virkede dette som et Tordenslag, naar Him-len er klar. Først i det Dieblis, da de skulde adskilles, blev de Følelser dem tydelige, der fængslede dem til hinanden. Var Pigen alene, saa svømmete hun i Taarer, var Arthur ved hendes Side, saa gjennemvandrede Begge tause og stumme de romantiske Dale, de dunkle Skovstier, der før gjenløde af deres Fatter og Spøg. Et saadant Forhold kunde ikke længe blive skjult for Grevindens skarpe Blik. Den unge Mand's mørke Nason, og Datterens vaade Nie afgave en tilstrækkelig Forklaring. Saameget endog den Tanke, at en ubetydelig Planter, en Kongemorders Descendent, vovede at hæve sine Dine til en Datter af Huset Glengary, og af Denne lønnedes med Gjentjerslighed, oprørte den stolte Dame, saa bød dog baade Verdensklogskab og Taknemlighed mod deres Livs Frelser hende ikke lydeligt at yttre de Følelser, der bevægede hendes Sind; dog for-maaede hun ikke i den Grad at beherske sig selv, at hun ikke skulde have forandret sin forrige nedladende Ven-lighed til en vis kold og afmaalt Formelighed.

Udsejlsens Dag nærmede sig imidlertid meer og mere. Arthur var tilmode, som om han skulde stilles fra sit Livs Lykke. Da — paa en eensom Spadseretour — strø-mede Unglingens Læber over af de Følelser, der beher-skede hans glødende Hjerter. Med Flammeord skildrede han Lucie sin Liden-skab og sine Qualer ved Tanken om den nære Skilsmisse. Stille grædende sank Pigen til

hans Bryst. Begge vendte dybt bevægede og siltende tilbage til Slottet.

Endnu aldrig havde Arthur talt til et qvindeligt Væsen om Kjærlighed. En aldrig før følt Fornemmelse, en Fornemmelse, om hvis egentlige Væsen han hidtil ikke havde haft den ringeste Forestilling, gennemføer den unge Mands Sjæl. Han længtes efter at være alene, at gjentage i sine Tanker de Ord, hvormed han havde skildret Lucie sin Kjærlighed, og paa hvilke hun kun havde svaret ham med Taarer, og dog svaret ham saa vels talende.

Taus og adspredt ilte han, saasnart man havde reist sig fra Aftentastet, foran sin Ben i den lange Corridor, og tørst Pelworths Tilraab erindrede ham om, at han allerede var gaaet sin Kammerdør forbi, og gaaet igjennem Gitterdøren i Gangen. Skamfuld vendte han tilbage, og idet han ved sig selv mumlede noget om det gamle Huses Bygningsmaade, der var skabt til at forvilde Folk, slog han Gitterdøren i Laas efter sig, og traadte ved Bennens Side ind i Værelset.

Længe skulde han ikke her have Nollighed. Klassifernes Ben udgjød sig i en lang lærd Afhandling og derpaa grundede Klager over at Latiniteten bestandig meer og mere aftog i England, hvilket han til Slutningen bemærkede dermed, at da han for kort Tid siden havde bestaaet en Examen i en af de lavere Classer i Christchurch-Collega, havde En af Examinanderne oversat dette Sted: hæc relata Scipionem spem fecerant, saaledes: denne Efterretning gav Spionen Haab om!...

Saa meget end Pelworth beskræbte sig for at adsprede sin Ben ved disse og andre lignende, i hans Tanker særdeles vigtige Undersøgelser, fandt han dog Denne idag saa adspredt, at han var nødt til at give Slip paa Haabet om at vække en større Deeltagelse hos ham, og

Arthur greb den første indtrædende Pause til at undrage sig hans lærde Disputationer. Heller ikke paa det eensomme Leie fandt han den forventede Rolighed. Hans hele Væsen var i Dyrer, hans Hjerte bankede lydeligt, enhver Tanke var hos Lucie.

Slotsuhret havde imidlertid allerede forkyndt Midnatstimen, Maanen kom frem, og dens bævende Straaler, der faldt ind igjennem de høie spidsbuede Vinduer, oplyste det dunkle Værelse med en blændende Klarhed. Denne lysende Glands forjog Sønnen aldeles fra Ynglingens Leie. Mørk og tankesfuld skuede han snart paa de blege Straaler, der brød sig i forskjellige Retninger gennem de smaae runde Vinduesffiber, snart saa han hen til de vilde Træk, der skuede ned til ham fra det ligeover for hans Leie ophængte Billede. For Ynglingens opvakte Phantasie fremtraadte det stolte, blege Mafsyn som besjelet paany. Med Haan og Foragt troede Arthur at see Greven af Glengary skue ned paa den Fremmede, der vovede at hæve sine Tanker iveiret til den sidste qvindelige Spire af en saa navnkundig Stamme.

Run saa Nieblikke lod Arthur sig imidlertid ved Betragtningen af Maleriet ribe ud af den Ideefreds, hvori han ligesom var manet. Lidenstaben, denne i Nattens Stilhed saa veltalende og meget lovende Veninde, underholdt ham i lang Tid med glimrende, men berdrageriske Phantomer, og tilhvidskede det længselsfulde Hjerte paa tusinde Spørgsmaal saa søde Svar, at Arthur neppe blev vaer, at efter en heftig Larm i Sider værelset, Ben Pelworth, hvem Skrækken syntes at have rovet al Besindighed, skjælvende og med alle Tegn paa Forsærdelse stod foran hans Seng. Den Ulykkelige havde neppe havt Tid til at bedække sin Nøgenhed med den sorte Rejsekappe, som han i Hurtigheden havde grebet, og hans Lænder klappede lydeligt.

„For Himlens Skyld, hvad fattes Eder?“ spurgte Ynglingen, idet han sprang op af Leiet, og tilte hen efter et Natlys, der i Pelworths Værelse stod bag en Skjærm. —

„Bliv! Bliv! Gaae ikke ind! raabte ængsteligt den forstrækkede Digter: Et spectrum er i Gemakket; eet om ikke flere; lemures eller terriculae, som Apuleius kalder dem; hvis det maaskee ikke er Djævelen selv!“ —

„J er ikke vel!“ sagde bekymret den med Lysen i Haanden tilbagevendende Yngling.

„Jeg loi unægteligt, hvis jeg vilde paaatae, at jeg befandt mig overordentligt vel! svarte Pelworth, der igjen syntes at komme lidt tilaande: Men nu veed jeg, hvorledes den romerske Feltherre var tilmode, da han ved Philippi saa den ubudne Gæst træde ind i sit Telt, og Denne var dog saa fornustig, at lade sig melde længe iforveien.“

„J er syg, Hr. Pelworth! sagde den unge Mand med stigende Bekymring: J synes at tale i Feberhede.“

„Det var intet Under, svarte hlin, idet han saa hen til Døren: om man blev syg og forrykt ovenikjøbet. Graabjærnen i Rh: Albions Skove kan J vel gaae til: livs, men forsøg at binde an med saadant et Spøgelse! Har det nu ovenikjøbet et fordømt Mordinstrument i Haanden, hvormed det kan gjøre det af med Eder, end J faaer vendt en Haand, saa vilde det vist ligesaa lidet falde Eder, som mig ind at spille Bramarbas mod saadant et Spectrum.“

„Gaae tilsengs, Hr. Pelworth, gaae tilsengs! sagde Arthur hovedrystende: J trænger til Rolighed, og hvis J tillader det, sætter jeg mig ved Eders Side. Imorgen søge vi Hjælp hos en Læge.“

„J min Seng? J hiint Værelse? raabte Digteren: Ikke for alle de Skatte, som Greverne af Glengary have anvendt paa Jagthunde og sød Sekt!“

„Saa læg Eder i min! sagde Arthur venligt:
Jeg bliver ved Eders Side.“

„Jeg vilde ønske, at J igaar havde gjort mig det Forslag, skøndt jeg derfor ikke afflaaer det nu! svarte Pelworth, idet han tog Plads paa Arthurs Leie: Men hvad siger Ovidius? Re peracta, frustraneum est consilium, hvilket jeg i mine „poetiske Skove“ har gjengivet ved:

Naar ulkken er fleet,
Bliver godt Raad beleet!

— Men! vedblev han, da han kom en Smule til Besindighed: Det var heller intet Under, om J kom paa den Tanke, at jeg var lidt forrykt, efterdi jeg hidindtil endnu ikke har meddeelt Eder Grunden, Aarsagen til den Skræk, der næsten har røbet mig Forstanden. Men førend jeg gjør dette, beder jeg Eder, kjære Arthur, at tillukke denne Dør lidt, ligesom ogsaa at nedtage det fatale Billede der. Samme har en saa betydelig Liighed med de Træk.... Dog, J seer saa bekymret paa mig, og troer uden Tvivl, at jeg taler i et Feberdelirium. Men J vil strax blive af anden Mening. Hør, og fald i Forundring! — Jeg havde, fortalte Digteren den opmærksomt lyttende Yngling: maaskee tilbragt en Times Tid paa mit Leie, og da jeg havde bemærket, hvorledes Frøken Lucie, der er en Pige med fine Sæder og et overmaade angenemt Ydre, hvorledes, siger jeg, Samme ved Tasset flere Gange saae hen til Eder, og, naar Eders Blik mødte hendes, hun da undseelig ned slog sine Dine, saa laae jeg og overtænkte, om vel Frøken Lucie vilde vægret sig ved, naar hun ikke havde været af saa fornem Byrd, og hendes Moder, Grevinden, ikke var en saa adelsstolt Nar, at ledsage Eder til Ny Albion som Eders retmæssige Egtesælle.“

„Jeg beder Eder tie angaaende dette Punkt! raabte den unge Mand heftigt: J vilde jo fortælle mig om Eders Spectrum, som J kalder det....“

„Festina lente! sagde Pelworth: Jeg kan ikke lide, at J afbryder mig saa ofte. Da jeg altsaa saaledes meer og mere fordybede mig i mine Tanker, og ikke kunde komme til accipere noctem oculis, som han siger Virgilius, den ærlige Karl, saa hørte jeg en Larm paa Gangen, og det forekom mig, som om En med Hestighed rev i Gitterdøren. Dette kunde vel have været nogle Minuter, da nærmede Nogen sig til min Dør, den aabner sig, og — Domine Deus! — hvem seer mine Dine.. — —“

„Nu?“ raabte den unge Mand fuld af Forventning.

„Ham der! sagde Pelworth, udstrækkende sin Haand efter Materiet: Jeg siger Eder: ham der, saa sandt Gud lever! — J smiler vantro? Nu, havde J været i mit Sted, vilde Latteren nok forgaaet Eder. J hele mit Liv vil jeg ikke glemme der Blik, hvormed Spøgelset gloede paa mig, førend det pludseligt forsvandt.“ —

„Og det lignede hiint Billede?“ spurgte Arthur.

„Som jeg siger Eder! svarte Bennen: Kun var det ældre, meget ældre, og en Stridsøxe, et Sværd eller noget Saadant holdt det i Haanden. Men Klædedragten var den samme, som paa hiint Malerie.“

„Og derpaa —“

„Derpaa aabnede det Døren, ligeoverfor min Seng.“

„Den, der hører til det gamle Skab i Væggen?“

„Netop den, og deri forsvandt det.“

„J Skabet?“ raabte Arthur smilende.

„J Skabet! svarte Pelworth alvorligt: Ita me Deus amet!“ og Døren tillukkede sig bag det.

„Da maa det jo stikke der endnu, Eders Spectrum; og jeg vil gjøre dets Besjendtskab!“ sagde Ynglingen,

idet han høit leende greb Natlyset, og trods alle Pelworths Forestillinger iilde ind i Sideværelset.

Med Sjeleangst hørte Digteren Larmen af Skabets Nabning, og saa Dieblikke derefter tilluktedes det igjen. Arthur kom tilbage.

„Tænkte jeg ikke nok strax, at I havde drømt! begyndte han spøgende: Det gamle Meuble er naturligvis tomt, hvis I ikke maaskee vil regne Edderkoppene med, der herske derinde. Men see nu til, Hr. Pelworth, at I kommer til Rolighed. Jeg vil trods alle spøgende Grever forsøge det samme paa Eders Seng, og ønske kun, at denne Bevægelse, hvori Eders Phantasie befinder sig, ikke maa være Forbudet paa en Sygdom.“

Natten forløb, uden at Arthur foruroligedes af nogen spøgende Greve, og omendstjøndt den gode Pelworth med megen Lærdom og Betsalenhed søgte at gøds gøre for sin Ven, at Tilværelsen af spectri, lemures og terriculæ ikke blot kunde bevises af Classikerne, men ogsaa af den hellige Skrift, saa maatte han dog lide meget, naar han tilføiede, at han ikke troede at tage Feil, naar han paastod endnu samme Nat at have hørt Gitterdøren aabne sig, og anden Gang lyttet til Spørgselsets slæbende Fodtrin paa Gangen. At denne Slutningsbemærkning endnu mere opvakte Arthurs Spot, omendstjøndt Digteren syntes at have noget, der talte for sig, da Døren virkelig stod aaben næste Morgen. Den unge Mand's Spotterier, som Pelworth vel kunde vide ikke vilde udeblive, naar han meddeelte Slottets Beboere denne Nats Eventyr, var det eneste, der afholdt ham fra at benytte Leiligheden til at lægge en Masse af Lærdom, rigeligt udspækket med classiske Citater, til Skue for Damerne.

Bennerne vare netop ved Middagsmaaltidet, og Pelworth underholdt Miss Elisabeth om en Mængde gamle Benner i Killarney, hvilke, som han spøgende til:

fejede, forlængst laae i sorten Muld, da den Efterretning indtraf fra Pembrock, at „Pallas“ havde hele sin Ladning ombord, og med den første Østenvind vilde stikke i Søen. De Reisende, heed det, maatte holde sig beredte til paa første Vink at indtræffe i Milford-Havn.

Neppe havde Pelworth, til hvem Billetten, der indeholdt Efterretningen, var adresseret, forkyndt denne Nyhed, førend alt Blodet veeg bort af Lucies blomstrende Kinder, og hun greb den første passende Leilighed til at fjerne sig fra Selskabet, for paa sit Bærelse at skjule sine Taarer. Arthur saae stivt hen for sig, og gav lutter forkeerte Svar paa den idag usædvanlig muntert stemte Grevindes Spørgsmaal. Blot Ny: Albions Sanger forblev munter. Han meente, at Adskillelsen stedse var et smerteligt Moment, i Særdeleshed — her bukkede han sig for Grevinden — naar man skulde løsrive sig fra en heel Kreds af dyrebare Menneker og et gjæstfrit Huus, hvori han først havde lært rigtigt at nyde de classiske Skribenter; dog lagde Tiden en lindrende Balsom paa saadanne Saar. Miss Elisabeth Potter, tilføiede han: vilde vistnok bekræfte denne Paastand, da hun af Erfaringen kjendte Skilsmisssens Qualer, efterdi den hæderlige Miss, hvis ikke hans Hukommelse slog ham Feil, for nogle og tredive Aar siden havde været forlovet med en Officeer af Hestgarden, men som paa engang, hvad han endnu tydeligt erindrede sig, var forfunden fra Killarney, og aldrig siden havde ladet høre fra sig. Endskjøndt Miss Elisabeth, der klogelig vidste, at benytte sig af sin Døvhed, lod som om hun ikke havde forstaaet Poetens Bemærkning, saa fandt dog Hr. Pelworth Damen idag langt mindre tilbøielig end sædvanligt, til at foretage en Spadseretour ved hans Side gennem de „poetiske Skove.“

Nesten af Dagen hengik for det paa Glengarycastle forsamlede Selskab temmelig bedrøveligt, Miss Potter

var ordknap som sædvanligt, Digteren havde i den „aanderige Afrikaners“ Lystspil fundet en Rød, som han ikke efter Grammatikens Regler formaaede at knække, Arthur og Lucie vare stumme og sørgmodige, og kun Grevinden var mere opromt end sædvanligt. Det syntes, som om Efterretningen om Bennernes nærforestaaende Afreise ikke just havde været hende gandske uvelkommen, en Omstændighed, der endnu mere forværrede den let pirrelige Ynglings onde Lune. Men den ærlige Sanger maatte undgjelde derfor, da Arthur, saasnart man havde reist sig fra Taslet, ved Vennens Side ilste til Sovegemakket. Den Sidste havde nemlig allerede paa Gangen udtømt sig i Formodninger om den spørgende Greve, der, som han udtrykte sig: bragte Blodet til at stivne i hans Arer, idag vilde gjentage sit naturlige Besøg. For at berolige ham, foreslog den unge Mand ham, at den Ombytning af Bærelser, der havde fundet Sted forrige Nat, skulde bibeholdes indtil Afreisen; men da Pelworth, endnu ikke tilfreds hermed, bebreidede ham den Ligegyldighed, hvormed han, uagtet den indstændigste Anmodning af Slottets Beboere, for hvilke Spøgelseset vistnok neppe var ubekjendt, havde tilsluttet Gitterdøren, kastede han fortrædelig med et Fodspark den i Veien staaende Dør til, og forsikrede vredt, at for hans Skyld maatte gjerne Alverdens Spøgelses og spectri, saa Mange der kunde rummes i Digterens Hjerne og i det gamle Skab, uhindrede spadseres igjennem Bærelset.

Var det maaskee paa Grund af Arthurs onde Lune, som den Gamle maaskee ikke vilde incitere mere end nødvendigt, eller var han idag mindre oplagt end ellers til at taale Ytringer af den Art, nok, den Gamle søgte fortrædeligt sit Leie, efter at han isoreisen havde filllet det fatale Villedet hen i den mørkeste Krog af Bærelset.

Allerede længe laae Pelworth i sin Seng og drømte om, hvorledes den spøgelseagtige Greve med Bold og Magt vilde rescensere hans „poetiske Skove,“ medens hans unge Ven endnu bestandig gik op og ned i Bærelset med lange Skridt. Alle hans Tanker vare henvendte paa Lucie. Skulde han kun have fundet hende, den Eneste der havde gjort Indtryk paa hans Hjerter, for i samme Nieblif at tabe hende igjen? Skulde han, der næsten var overbevist om Lucies Gjenfjerlighed, for usle Standsfordommens Skyld opgive en Følelse, der gjennemtrængte hele hans Sjel? Og, spurgte han sig selv, var da hiin stolte Grevindes Slægt saa langt ædlere end hans? Flød ikke Stuarts Blod i hans Arer? Var han endog et Navn, der for Englands høie Adel til evig Tid vilde være en Forbandelse, kunde man da nægte, at der til dette Navn ogsaa knyttede sig Erindringer der evigt ville leve i Historien?

Disse og lignende Tanker bemægtigede sig Arthurs Sjel, og Midnat havde allerede nærmet sig, da Ynglingen, endnu bestandig bekhæftiget hermed, kastede sig i en Lænestoel og stirrede ud i den maaneklare Nat, der lod Slottets grøtteste Omgivelser fremtræde i et endnu mere romantisk Lyk. Snart svævede den unge Mand sine hen over den af en let Vind bevægede Sivdam, snart over de gamle Klipperifter og urgamle Ege, i hvis Skygger han ofte havde vandret med Lucie, — og som rystet af en hellig Smerte vendte han Ansigtet bort fra den ham saa vemodigt tiltalende Egn mod det Indre af Bærelset.

Lilfældigviis befandt Ynglingens Stol sig ligeover for det Skab, igjennem hvis Dør Pelworth igaar med saamange classiske Fæder havde forsikret, at Spøgelseset var forsvundet. Mefanist, og uden nsiere at eftertænke sit Forehavende, reiste Arthur sig op, hentede

det ved sit Leie staaende brændende Natlys, betragtede en Stund det gamle Skabs Ydre, og aabnede det derpaa. Det Indre af dette gamle Stykke Meubel tildrog sig i mange Henseender Arthurs Opmærksomhed. Det indtog ikke alene i nogle Alens Gjennemsnit Murens hele Lykkelse, men hverken Knager eller Søm, som dog ellers findes i saadant et Skab for Bequemmelighedens Skyld, vare synlige her, men hele Bagklædningen frembød et gandske eget Syn. Udskaaet Træværk bedækkede i symmetriske Former den hele Glade. I mangfoldige Slyngninger snoede sig Blomster og Frugtguirlander, og omgave i et harmonisk Heelt en i Middelpunktet anbragt af Træ udskjaaren Rose. Umuligt kunde man antage, at den gamle Kunstner, fra hvis Hænder dette ziirlige Værk var udgaaet, alene skulde have dannet dette, for at lade det skjules i et Skab; det kunde, det maatte have smykket en Dør. Maaskee, tænkte han, var det af denne Bygnings første Beboere, Munkene, bleven anbragt for at skjule en eller anden, Gud veed i hvad forbryderisk Hensigt foranstaltet Communication; maaskee opbevarede de gamle rovgjerrige Baroner her Byttet fra deres Røbertog, maaskee vidste Grevinden, der kun sjeldent besøgte Slengarycastle, slet intet om disse hemmelige Gjemmer. Den unge Mands Nysgjerrighed steg under disse Betragtninger meer og mere, og opmærksomt undersøgte han enhver enkelt Forziring i Døren — thi at den var en saadan tvivlede han intet Dieblisk om — for ved Siden eller under samme at finde en hemmelig Sjeder, en skjult Slaae eller noget Lignende. Arthurs Formodninger syntes ingenlunde at bekræfte sig; intetsteds var noget Spoer, der antydede Muligheden af en Aabning. Ingen af Forziringerne var bevægelig, deres Fordybninger vare bedækkede med Spinderæv og Støv. Arthur vilde just opgive sine Efterforskninger, da opdagede han

i Midten af den kunstigt udskaarne Rose et forrustet Søm. Skulde Kunstneren blot have til Hensigt at besæftige det fremspringende Billedværk dermed? spurgte Ynglingen sig. Med fornyet Opmærksomhed forsøgte han at dreie Sømmet. Det lykkedes ham ikke; heftigt trykkede han nu paa det — og klirrende sprang en Slaae tilbage, og Døren foer op.

Overrasket stod Arthur et Dieblis stille; derpaa traadte han med Lyset i Haanden ind i det aabne Gemak, til hvilket tre eller fire Trin førte ned. Det Syn, der her kom ham imøde, var gandske forskjelligt fra det, han havde ventet sig. Han havde troet, at hiin Dør skjulte mørke, gruelige Fængsler og skumle Høvelinger, og nu befandt han sig i en lang, smal, af Maaenen ophyst Corridor, der efter det Udvores at dømme tidligere havde tjent som Rustkammer for Slottets gamle Besiddere.

I lange Rækker hang her Vaaben af enhver Art. De vare ordnede omhyggeligt og i chronologisk Følge. Det gamle Piktterfolks Kobberknive, bedækkede med grønt Rust, begyndte Samlingen, derefter fulgte det korte, brede Romersværd, Galernes Stridsøxe, og saaledes det ene Vaaben efter det Andet. Da en ziirlig, sølvindlagt Flint med Hjulaaas var det sidste Vaaben i den lange Række, saa sluttede Arthur, at Samlingen i de sidste tredsindstyve Aar ikke havde modtaget nogen Tilvæxt. I lang Tid havde Galleriet sikkert ikke været besøgt af Noget, thi Spindevær og Støb bedækkede alle Gjenstandene i samme.

Nysgjerrigheden havde imidlertid ført vor unge Ven videre, og han naaede en halvt aabnet Dør, der førte ham ind i en stor Sal, eller, for næiere at betegne den, i en rummelig Høveling, hvis Loft bares af fire mægtige Piller. Maaskee havde det vidtløftige Gemak tidligere været Munkenes Spisefal eller Refectorium, men

viensynligt var det af de senere Besiddere bleven forvandet til et Slags Niddersal eller Ahnesal, thi fra alle Væggene stuede Greverne af Glengary's Billeder ned, malede med kunstsærdig Haand. Samlingen syntes at indbefatte Portraitterne af flere Generationers Familienlemmer. De ældste Dragter hentydede paa Edward Confessors Tid, Maleriernes Kunstværk var naturligtvis høist forskjellig, dog vare de nyeste viensynligt malede af Mesterhaand. Colorit, Tegning, Alt forkyndte en øvet Kunstner. Længe berragtede Arthur de Sidste. Hvor forbausedes Unglingen, da han i Hjørnet af ethvert af dem opdagede Indskriften: Ralph comes de Glengary fecit. Den samme Haand, der havde ramt den letfodede Hjort, havde altsaa frembragt saa herlige Malerier; den vakre Jæger var altsaa en ikke mindre vakker Kunstner! — Længe frydede Arthur sig ved Betragtningen af disse Malerier, da opdagede han nærved sig, i den øverste Ende af Salen, et Forhæng, der ligeledes tilhyllede et Malerie, der maaskee var det Fortræffeligste af dem alle. Rask greb Unglingen en nedhængende Snor; han trak, og Forhænget faldt tilside. Arthur havde heller ikke bedraget sig. Maleriet var af betydeligt Værd. Desværre fremstillede det en beklagelsesværdig Begivenhed, Indholdet af den engelske Histories blodigste Blad. Carl I's Halskugning var med græsselig Noiagtighed fremstillet paa Lærredet.

Kunstneren havde valgt dette Moment, hvori den kongelige Martyr, efter at han paa Skafottet i Folkets Paasyn havde bevidnet sin Uskyldighed, traadte hen til Blokken. Han syntes, henvendende sig mod Biskop Juxon og Oberst Tomlinson, nylig at have endt sin Tale. Den høire Haand udstrakte den ulykkelige Tyrst mod Himlen, den Venstre hvilede paa Hjertet. Kongens, af Naturen melankolske Træk vare rolige; kun det store

flagende Die stuede mod Skjerne. Bifigurernes Minder, med Undtagelse af Biskoppens og Tomlinsons, i hvilke dyb Bemoed var indgravet, syntes snarere at vise Haan end Deeltagelse; i Særdeleshed svævede et haanligt Smil over Oberst Hackers Ansigt, der netop havde oploftet Sværdet, for at give Signalet til Trommehvirvlen. Fremfor Alt tiltrak en Figur i Maleriets Forgrund — Maleren syntes at have behandlet den med viensynlig Forkjærlighed — sig Arthurs Opmærksomhed. Det var Boddelen.

Som bekjendt blev Sammes Personlighed en Hemmelighed. Den Frygtelige bar ved denne sørgelige Scene en Masque for Ansigtet. Men her paa Maleriet var dette ikke Tilfældet. Hans Træk vare ubedækkede, og — hvilken sælsom Modsigelse — af de ædleste Former.

Arthur var ualmindeligt overrasket. Skulde — spurgte han sig selv: en paa Gjerningslager sig støttende Grund have foranlediget denne fra Historien afvigende Fremstilling? Havde Kunstneren i Mandens Træk tillige villet nedlægge Motiverne til den græsselige Daad? Maleriets Udførelse modsagde begge Dele. Dette Ansigt var et Portrait. Arthur troede, at have seet det afbildet tilforn. Den anden Grund gjendrev sig selv. Intet Udbrud af Lidenkab, som Maleren havde kunnet benytte til sin Hensigt, viste sig i det liigblege, af sorte Loffer omgivne Ansigt. Manden var omtrent fyrgetyve Aar. Rolig og sænket holdt han Boddelen i den høire Haand; med den Venstre tilvinkede han den ulykkelige Fyrste at knæle ned.

Havde Kunstnerens Mening, paa den Maade ikke at ville vække nogen Effect, kunnet blive skjult for vor Ben, saa vilde Mandens øvrige, rolige Holdning, den ved hans Side liggende omhyggeligt sammenfoldede Kappe, og paa samme hvilende Hat, samt den regelmæssige, en

høiere Stand betegnende Klædning, ikke længere have ladet ham nogen Tvivl i denne Henseende.

Arthur var længe ikke istand til at løsribe sig fra Bestuelsen af Maleriet. Gjenstanden, skøndt i og for sig frygtelig, var af den største Interesse for Ynglingen. Først tredsindstyve Aar vare forløbne siden denne sørgelige Begivenhed, der havde tildraget sig hele Europa's Opmærksomhed; endnu levede Erindringen om den i enhver Engellænders Hjerter. Og desuden — var ikke den ulykkelige Monark Ynglingens Oldefader? Disse alvorlige melankolske Træk, vare de ikke — Arthur havde ofte hørt dette paastaaes — hans egne, og ved et sjældent Spil af Naturen nedarbede gennem tre Generationer?

Men bestandigt vendte Ynglingens Blik sig fra Kongens Ansigt og hen til hans Morder. Hvorfor havde Kunstneren tvertimod Historien fremsat denne Ulyksalige uden Masque? Hvorfor var han Maleriet's Hovedfigur, og udarbejdet med saamegen Omhu? Var denne enorme Contrast imellem det Græsselige i Handlingen og disse ædle Former og Træk begrundet i Naturen, eller udsprang den alene af Malerens Phantasie? Jo længere Arthur betragtede dette Ansigt, desto viskere forekom det ham, at han havde seet det afmalt tilforn. Stedse mere flød Trækkene sammen med andre, han tidligere havde seet. Nu paa eengang — som et Lyn gennemsoer det hans Sjæl. Ja, det var udenfor al Tvivl! Dette Ansigt var — Greven af Glengary's; Portraitet var det samme som hængte ligeoverfor hans Leie.

Hurtigt trak Arthur Forhængen for Billedet. Han maatte tilbage, han maatte sammenligne. Han vilde netop tiltræde Tilbageveien, da han hørte langsomme, slæbende Skridt gjenlyde i Corridoren. *Pelworth*, tænkte han, havde maaskee bemærket hans Graværelse, og var af Angst og Bekymring fulgt bag efter. Naar

neskinnet kunde have forraadt ham den aabnede Dør, og ført ham videre gennem Corridoren. Hurtigt vilde han ile sin Ven imøde og underrette ham om hvad han havde seet. I samme Dieblis stødte han mod en Pille, Natlyset faldt fra ham, det sluktedes. —

Den Kommendes Skridt lød imidlertid nærmere og nærmere. Det Langsomme og Slæbende i samme bragte ham først paa den Tanke, at det ikke var Pelworth's Gang. Uvilkaarligt traadte han hen i Skyggen af en Pille. Hvor forbausedes Arthur, da han saae en gandske fremmed Skikkelse fra Gangen træde ind i Salen.

Skjøndt fuld af Ungdomskraft og Mod, var dog den unge Mand altfor meget opdraget i sin Tids Fordomme, til at ikke en uvilkaarlig Gysen skulde have gennemfaret ham. Skikkelsens Ydre, der tydeligt fremtraadte i det klare Maanelys, var just ikke skikket til at fordrive Arthurs Frygt. Dette Spectrum, som Pelworth havde udtrykt sig, lod til at være en Olding i en meget høi Alder. Lange, tynde sneehvide Lokker faldt ned paa begge Sider af hans Ansigt, hvorpaa et heelt Arhundrede's lange Lidelser stod afpræget, Fure ved Fure. Et langt sneehvidt Skjæg naaede ned til Beltet af hans sorte Klædning, der var tilfskaaren efter en Mode, der havde været i Brug for et halvt Arhundrede siden. Kun langsomt og med Møie bevægede Skikkelsen sig hen til den øvre Deel af Salen, just derhen, hvor det af Forhænget tilhyslede Malerie befandt sig. Da Skikkelsen langsomt bevægede sig tæt forbi den Pille, hvor Arthur stod, gjorde dens dybtliggende, glandsløse Die, men fremfor Alt en i den høire Arm hvilende blinkende Øre, et dybt og grueligt Indtryk paa Ynglingen.

Nu var Spørgslet — thi som et Saadant viste det sig for vor Ven — traadt hen foran Maleriet; med skjælvende Haand greb han efter Forhængets Snoer,

dette fløi tilside, og med et dybt i den vide Sal gjenlydende Suk styrkede Skikkelsen paa Knæ. Bedende, saa syntes det, udsirakte sig de tørre, fjedløse Arme imod Malesriet. Klirrende faldt Øren til Jorden, og som skrækket tilbage for sig selv, vred Skikkelsen Knokkelhænderne og trykte Ansigtet imod Jorden.

Lang Tid var forløben i denne Stilling. Dødsfilhed herskede i den vide Hal, og afbrødes kun nu og da af Skikkelsens dybe Stønnen. Paa eengang reiste den sig iveiret. Det var, som om den blev revet iveiret af en indre Bevægelse, af et vildt, utæmmeligt Vanvid. Raskere, end den havde kastet sig ned, sprang den op, og greb Øren i vildt Raserie. Et Dieblisk stod den stille. Ord syntes at ville trænge sig frem at det sammenpresede Bryst. — „Allsaa endnu, Du Uforsonlige, endnu!“ raabte Skikkelsen i en Tone, der syntes at holde Midelbeien mellem Raserie og den høieste Sjeleangst.

I dette Dieblisk blev Alting tydeligt for Arthur. Det var ingen Vild, det var en Vanvittig, der stod foran ham. Han raadslog med sig selv om, hvad her var at gjøre. Men førend han endnu kunde fatte en Beslutning, begyndte Skikkelsen at tale paany.

„Blokken staaer fast nok! begyndte den med skjælvende Stemme: Jeg siger Eder, Sire, Blokken staaer fast nok!“ gjentog den efter en Pause. Det var de samme Ord, med hvilke Carl I's Bøddel tiltalte sit kongelige Offer, da denne yttrede nogen Tvivl om Mordrederikens Fasthed. — Greben i sit Jnderste stirrede Ynglingen paa den Ulykkelige, der saa frygteligt martredes af sit Vanvid.

Pludseligt svang Skikkelsen Øren over Hovedet. Den syntes at ville trænge ind paa Billedet. For at redde Kunstværket fra Ødelæggelse, sprang Arthur frem af sit Skjul. Med eet Spring var han ved Siden af den Vanvittige. Oldingen langt overlegen i Kraft rev

han Nordværktoiet ud af hans svage, skjælvende Arm, og slyngede det ud gennem Vinduet, hvis klirrende Ruder tilligemed Øren nedsank i det Slottet omgivende Morads.

Med sin hele Ungdomskraft holdt Arthur i dette Dieblif Gubben om Armen. Stift stirrede Denne Unglingen ind i Ansigtet. De ellers saa glandsløse Dine syntes at ville trænge frem af deres Huulninger. „Tilgiv mig, hellige Martyr! stammede han endeligt, og sank afmægtig til Jorden. — —

Arthur var i en betydelig Forstrækkelse og Forlegenhed. Skulde han forlade den Ulykkelige saa længe, til han havde skaffet Hjelp? Skulde han blive her, og ved Raaben sætte Huset i Forstrækkelse? Hurtig Hjelp var nødvendig: han betænkte sig derfor heller ikke længe. Med den bevidstløse Olding vaa sine Arme gennemløb han Corridoren, og lagde Gubben paa sit Leie. Kun med Møie lykkedes det ham at vække Pelworth, og førend denne af hans lidet sammenhængende Fremstilling kunde slutte sig til det hele Eventyr, havde Arthur hentet den i Bennens Bærelse brændende Natlampe.

„Mit Spectrum! skreg den forstrækkede Digter, efter at han havde kastet et Blik paa Arthurs Leie, og foer et Par Skridt tilbage: Jeg siger Eder: det er det Spectrum, jeg saae forrige Nat, hvis det ikke er Djævelen selv!“ —

Kun med Møie formaaede Arthur at berolige sin forstrækkede Ven, og først efter mange Opmuntringer og Bønner bevægede han Pelworth til saalænge at blive alene hos den Syge, til han havde hentet Hjelp.

Med raske Skridt ilte nu Arthur til den Deel af Slottet, hvor han vidste, at Grevindens gamle Tjener sov, og med saa Ord meddeelte han Denne, hvad der havde tildraget sig.

„Gud, min ulykkelige Herre! Altsaa et nyt og heftigt Anfald!“ raabte den Gamle, idet han sprang op af Lei, isørte sig et Par Klædningsstykker, og ilte med Arthur til Dennes Bærelse. Paa Veien fortalte han i afbrudte Ord noget om den Syges Personlighed. „Det var, sagde han: Grev Ralph Sinclair, Broderen til den afdøde Greves Bedstefader. Som man paastod, havde den Ulykkelige næsten opnaaet en hundredaarig Alder, og tilbragt over Halvdelen af denne Tid i Vanvid. For Slottets Beboere var den Ulykkeliges Tilstand lidet foruroligende. Dagen tilbragte han for det meste sovende, i enhver Tilfælde altid i tillaaet Bærelse, hvortil blot hans Tjener, men aldrig Grevinden, havde Udgang. Ved Nattens Frembrud havde den ulykkelige Olding den Bane at tiltræde en Vandring til den ubeboede Fløi af Slottet, fornemlig til den Sal, hvori Arthur havde fundet ham. Ofte kom han først tilbage, naar Dagen brød frem. Søgte man at afholde ham fra hans natlige Vandring, saa udartede hans stille Vanvid til det heftigste Raserie. Talt havde den Ulykkelige kun, naar Rasriet bemægtigede sig ham, ellers gjorde han sig ved Tegne forstaaelig for ham, der var hans Tjener. Da man ved Erfaringen er bleven overtydet om, at man bedst kommer ud af det med den Ulyksalige, naar man roligt lader ham drive sit natlige Væsen, saa har Grevinden truffet Foranstaltninger for, at hans natlige Vandringer paa ingen Maade skulle forstyrres. Naar hans Raserie anfaaldt ham, udstødte han de heftigste Forbandedelser. Ringere Udbrud characteriseredes ved Taarer og Bønner om ikke at bringe ham, den hundredaarige Olding, paa Skafottet. Salen var isvrigt aldrig bleven betraadt af Andre end den Vanvittige, med Undtagelse af Grevinden og hendes Datter. Begge vare, da de vendte tilbage, heftigt bevægede, og siden den Tid havde Grevinden forbudt at omtale den Ulykkeliges Tilværelse

for Fremmede. Dette, sagde den Gamle: gif saameget desto bedre an, da den Vanvittiges Værelse, skjøndt i den beboede Deel af Slottet, var noget affondret, og Døren altid blev holdt tillaaft. Da der i Grevindens Værelser netop blev foretaget nogle Forandringer, havde hun, hvor nødtigt end hun vilde, maattet indlogere Vennerne i denne affides Deel af Huset, og for at undgaae at forstyrre den Vanvittige havde hun befaleet at holde Gangdøren aaben. Om Denne havde kjendt den hemmelige Dør i Skabet, vidste han ikke; men han selv havde været uvidende om den, skjøndt han havde levet over ti Aar i Slottet." — —

Længe havde Arthur, Pelworth og Tjeneren bestræbt sig for at kalde den asfægtige Syge tilbage til Livet. Endelig slog han Ninen op. Hans Blik faldt paa Arthur. Som blændet af en Lynstraale skjulte han Ansigtet i begge sine Hænder, og udraabte med mat, skjælvende Stemme: „Endnu engang? — Og dog er Din Tid forbi!"

„Berolige Eder, uhykkelige Mand! sagde Arthur: Menneſker, der ville Eder vel, omgive Eders Leie."

„Menneſker? sagde den Uhykkelige: Menneſker? — Langsomt og ængſtligt tog han Hænderne fra Ansigtet og ſtirrede længe paa Ynglingen: Diſſe Træk? Denne Stemme? sagde han mørkt hen for ſig: Men Du er en Yngling, og han — det graa kroneloſe Hoved!! — Har Du — raabte han heſtigt: ogſaa hørt tale om det graae kroneloſe Hoved?"

„Hviſ jeg ikke tager Feil, ſagde Ynglingen i en formildende Tone: ſaa kaldte den uhykkelige Kong Carl I ſig ſaaledes i det Digt, han ſkrev i ſit Fængſel, ligeledes i Bogen: Eikon baſilikæ, i hvilken han ſaa rørende udtaler Tilgivelfen over ſine Mordere, kalder han ſig ſaaledes."

„Han kunde tilgive? raabte Oldingen med Anstregelsen af alle sine Kræfter: Men Du, hvad kalder Du Dig? Disse Træk! Disse Træk!”

Vanvidet syntes at vende tilbage.

„Jeg hedder Cromwell! svarede Arthur, idet han venligt greb Oldingens Haand: Jeg er en Fremmed i dette Land, en Amerikaner.”

„Du kalder Dig Cromwell? raabte Oldingen med vilde Blik: Du kalder Dig Cromwell, og dette Navn trykker Dig ikke til Jorden? O! sagde han med dyb Stemme: Jeg kjender Een, der i den Grad affkydede sig selv, at hans eget Navn kunde bringe ham i Raserie! Og dog tænkte den Elendige ikke paa Andet, end dette Navn, der ved ham blev til Forbandelse, til Gift, hvorefter han lever, ligesom Mithridat, den pontiske Fyrste, og som ikke lader ham døe, førend han har opnaaet et Aarshundredes Alder.”

Den Syge syntes her at hensynke i dyb Eftertanke. Endelig spurgte han med svag Stemme: „Kunne I vel sige mig, hvad Aar vi nu skrive?”

„Saa sammenhængende talte han endnu aldrig!” hvidskede den gamle Tjener, og nævnte den Syge Aaret.

„Og Dag og Maaned?” spurgte Oldingen hurtigt. Arthur nævnte ham begge Dele.

„O, da var det muligt!” sukkede den Gamle, idet han løstede sine foldede Hænder iveiret.

Længe laae han taus paa Leiets, derpaa spurgte han med svag Stemme: „Kaldte Du Dig ikke Cromwell, kjære Fremmede?”

Arthur bejaede dette Spørgsmaal.

„Men Udsynet! raabte Oldingen: Dine Træk ere ikke en Cromwells Træk; disse Træk bar en Anden —

„Man paastaar, sagde Arthur, afbrydende den Gamle: at jeg ligner Carl I. Det er vistnok et sjældent Spil af Naturen; dog vil det være Eder mindre

paafaldende, naar jeg siger Eder, at min Bedstemoder var den ulykkelige Konges kjædelige Datter."

"Hendes Navn? Hendes Navn?" raabte Oldingen i mægtig Bevægelse.

"Cæcilie Stuart! sagde Ynglingen: Hendes Moder, en Salskand, var hemmelig gift med Carl I. Datteren ægtede, ved et besynderligt Spil af Tilfældet, Protectorens yngste Søn. Ønsket, at erholde visse dette Ægtekab betræffende tabte Documenter tilbage, førte mig fra Amerika til England. Men, sluttede Arsthur: J synes at være kommet lidt til Eder selv. Tilslader J det, saa ville vi bringe Eder til Eders Bærelse." Oldingen gjorde en afflaende Bevægelse med Haanden, og henses i dyb Estertanke. Nu og da foer han med Haanden over Panden, som vilde han søge at gribe de bortflygtende Tanker, og mumlede sagte nogle Ord. Den gamle Tjener vinkede imidlertid Arsthur og Pelworth, bort fra den Syges Seng. "Man maatte, sagde han: overlade ham til sig selv. Sædvanligt beroligede han sig i saadanne Dieblis; men endnu var han altfor spændt, og hvis man forstyrrede ham i denne Tilstand, paafulgte let et nyt Anfald af Raserie."

Man haabede, at Sønnen skulde bringe ham til Rolighed, men man bedrog sig.

"Er Grevinden paa Slottet?" spurgte han paa engang med huul Stemme.

Den gamle Tjener bejaede dette Spørgsmaal.

"Ogsaa hendes Datter, den stakkels Lucie?" vedblev Oldingen.

"Saa siig til Begge, vedblev den Syge, da ogsaa Svaret herpaa var bekræftende: siig til Begge: en Døende lader dem bede om at komme til sit Leie."

Saa snart Tjeneren havde bortskjernet sig, henses Oldingen i den forrige Tausshed.

Det varede temmeligt længe, inden Grevinden og Lucie, med alle Tegn paa Bessyrtelse, traadte ind. Deeltagende greb den Sidste Oldingens Haand, medens Grevinden i synlig Forvirring gjentog flere Spørgsmaal, der angik den Syges Befindende. Forlegenheden i hendes Opførsel, der forøgedes af en paafaldende Uengstlighed, viste tydeligt, at Arthurs og hans Vens Nærværelse i dette Dieblif var høist uvelkommen. Bemærkende dette gav Ynglingen Vennen et Bink, og Begge vilde netop begive sig ind i Sideværelset, da den Syge med Anstrængelsen af alle sine Kræfter bød dem at blive.

„Bliv Yngling! raabte han med græsselig, fra Graven tonende Stemme: For det frygtelige Tribunal, som Carl, Elisabeth og Cæcilie om saa Dieblifke ville staae som mine Anslagere, behøver jeg et Vidnesbyrd om, at jeg i det mindste har villet afvælte et Sandskorn af den uhyre tyngende Byrde af Brøde, der hviler paa min Sjæl. Gaae, Yngling! sagde han: Gaae igjennem hiin Dør — han pegede paa den forborgne Dør i Skabet — Du kommer da til en Sal; der finder Du et Billede, — et Billede — o et græsseligt Billede! — Bag dette befinder sig et Skab; deri et sort Skriin. Bring mig dette, men skynd Dig; Sandet er snart forløbet!,,

Grevinden reiste sig rask; hun syntes at ville ledsage Arthur.

„Bliv, Niece!“ raabte den Syge hestigt, og dette: Bliv! i Forening med det vilde Blik og rullende Nie, syntes at kaste Damen voldsomt tilbage paa sin Stool.

En Dødsstillehed herskede i Sygeværelset.

Efter saa Dieblifke vendte Arthur igjen tilbage. Han bar et Skriin af Ibenholt i Haanden. Laasen og Beslaget, af blinkende Staal, var hist og her bedækket med Rust.

„Nahn det! sagde den Syge til Arthur: Paa Bunden af Skrinet er der en skjult Fjeder.“

Ynglingen bestræbte sig længe forgjeves; Rusten havde fordærvet Maskineriet.

„Elaae det itu! raabte den Syge heftigt: Naar Dagen bryder frem er det allerede for silde.“

Et kraftigt Slag af Arthurs Haand knuste Skrinets Laag. Det var aldeles fyldt med Documenter.

„Giv det forseglede Brev, som Du finder øverst, til Grevinden! sagde den Syge: Det Dørige er Din Eiendom.“

Grevinden brød hurtigt Brevet, og blegnede, da hun havde læst nogle Linier. Men saa overordentligt Indholdet af Brevet end overraskede hende, kunde hendes Forbauselse dog ikke sammenlignes med Ynglingens. Han turde neppe tro sine Dine, da han saa alle de Papirer, hvis Tab havde foraarsaget hans Families Ulykke, ligge udbredte for sig. Fjerdedelen af samme havde været tilstrækkelig, til at afgjøre Faderens Proces til Dennes Fordeel, og fremstillede Familien Sinclair som uretsfærdige Besiddere af hans Eiendomme. Ogsaa Carl Is Vielsesdocument med Elisabeth Falkland, lige som deres Datters, Cecilies Fødselsattest, befandt sig mellem Papirerne.

En Taushed af flere Minuter bemægtigede sig Selvfabet. Grevinden syntes at have samlet sig, og afbrød den først.

„Onkel! sagde hun til den Syge i en Tone, hvori hun søgte at lægge Fasthed, og som derfor desmere forraadte den Bestyrtelse, hvori hun befandt sig: Onkel! I paaastaaer i denne Skrivelse, at Eders Samvittighed gjør Eder det til Pligt, at overlade hine Documenter til deres retmæssige Eiermand, hvissken I nu mener at have fundet i denne Herre. I vil nu imidlertid tilgive mig, at min Pligt mod Lucie og mig selv tvinger mig til

at tilbagefordre Actstykker, der maaskee ere tagne ud af mit Familiearchiv. Den Sjelsstilstand, hvori J i lang Tid har befundet Eder, nøder mig til denne Forsigtighed, og hverken J eller Sir Arthur ville kunne tage mig det ilde op, at jeg fordrer Beviser for, at J, Onkel, er berettiget til at hyde over disse Papirer, og J, Sir Arthur, til retmæssigt at fordre dem tilbage."

"O, evige Retfærdighed! sagde Oldingen: Begynder Din Straffedom alt paa denne Side af Graven?" —

"At jeg er berettiget til at gjøre Fordring paa Besiddelsen af disse Papirer, sagde Arthur med nogen Forbittrelse i Stemmen, idet han fremtog nogle Blade af sin Portefeuille: maae min Døbeattest og disse troværdige Slægtregistre godtgjøre. J maa nu selv, Fru Grevinde, afgjøre, om disse Documenter, som jeg ønsker til Gjennemsyn, tilhøre mig eller ikke."

"Behold, hvad Dit er! raabte Oldingen i en angstfuld Tone: Jeg, sagde han med stedse vildere Stemme: Jeg kan bedst legitimere Dig. Gaae bort, James! Gaae bort, gamle, tro Ejener! Een maa idermindste uden Alffty kunne følge den sidste Sinclair til Graven!" — —

Ejeneren forlod Gemakket, og de Omstaaendes Dine hvilede med synlig og ængstelig Forventning paa den Syge, der sad halvt opreist i Sengen.

"Beed J, begyndte han efter en Pause med en Stemme, hvis græsselige Toner gjensløde i Gemakket: Beed J Ravnet paa det Uhyre, der for tre og tredsindstyve Aar siden afhuggede Martyrkongens Hoved. Jeg kan sige Eder det! Ralph Sinclair af Glengary heed den Elendige." — —

"Slig nei, Onkel, slig nei! raabte Grevinden, idet hun sprang op fra sit Sæde: Det var ikke Eder! Det kan ikke være Eder! Banvidet taler af Eders Mund." — —

„Mener J, Grevinde? raabte den Gamle med en frygtelig Stemme: Mener J det, fordi J ikke kan tænke det? Jeg, jeg har udført den. Hor nu, tilføiede han mere fattet: og fordømmer da Den, der fordømmer sig selv. Jeg var, fortalte han nu: den Yngste af tvende Brødre. Min Fader ønskede at forbinde mig med Elisabeth Falkland, en Nærbeslægtet af mig, og en riig Urving. Et saadant Giftermaal stemte ogsaa overeens med Pigens Families Interesse; vi blev forlovede — uden at elske hinanden. Paa denne Tid fremtraadte jeg ved Jakob Is Hof. Jeg var ung, modig, dybsindig, og hængte med Enthusiasme ved Kronen: derfor skjænkede Carl I, dengang endnu Kronprinds, mig sin hele Tilboielighed. Den almægtige Favorits Gunst havde jeg allerede erhvervet mig ved adskillige Talenter, hvor iblandt min Malerkunst især udmærkede sig. At see Paris, Europas meest glimrende Hof, var dengang mit hedesste Ønske. Neppe havde jeg udtalt dette for Buckingham, førend jeg blev udnævnt til første Cavalleer ved det der: værende Gesandtskab. Jeg tog Afsked fra min Forlovede. Hun var endnu mere Barn end Jomfru. Denne sygelige, ordknappe, paa Landet opdragne Pige kunde ikke gjøre noget Indtryk paa Ynglingen, der nylig havde forladt Londons udsøgtteste Skjønheder; jeg afreiste koldere, end jeg var kommen. Tre Aar forblev jeg i Paris. Kun sjeldent skrev jeg til min Forlovede. Alene Conventionsen dicterede da Brevene. Pigens første Svar overraskede mig. Denne lyse Aand, dette dybe Blik havde jeg ikke tiltroet den tilsyneladende simple Pige. Jeg anvendte mere Opmærksomhed paa sin Correspondence, skrev hjerteligere og oftere. Hvor forræusedes jeg ved at bemærke, at altsom mine Breve bleve ommere, antog hendes en altid mattere Farve, og udebleve til sidst gandske. Paa denne Tid horte jeg alle Bekjendte, der kom fra England til Paris, rose Elisabeths sjeldne,

blomstrende Skjønhed og hendes udmærket dannede Aand. Hun havde vlist sig i London ved Hoffet, og havde fortryllet hele den mandlige Verden — jeg turde neppe troe mine egne Øren. Familieanliggender gjorde imidlertid min Nærværelse i London nødvendig. Jeg søgte Orlov, den blev afflaaet mig med Strengthed. Forbauset herover henvendte jeg mig til Prindsen, til Buckingham; jeg erholdt intet Svar. Endnu raadsløg jeg med mig selv om hvad jeg skulde gjøre; jeg prøvede alle Omstændigheder, der kunde have foranlediget denne Unaade, og at man saa pludseligt trak sig tilbage. Forgjæves anstrengte jeg alle mine Landskræfter; jeg kunde ikke finde nogen Grund. Da naae paa eengang besynderlige Rygter til mit Øre; jeg finder mine Venners Breve opfyldte med dunkle Hentydninger. „Jeg maa have Visshed!“ udraabte jeg, og afreiser uden Orlov til London. Hos Buckingham, min Ven, min Belynder, der selv var letsindig i de allervigtigste Ting, troede jeg ikke at vove noget, da han udentvivl vilde betragte denne Reise, jeg uden Tilladelse havde foretaget mig, for en Spøg. Jeg lod mig melde. Hvo beskriver min Bestyrtelse, da jeg modtog en hemmelig Raadsbefaling, der paa Grund af egenmægtig Afreise fra min Post, dømte mig til at have denne forbrudt, og forviste mig fra England i ti Aar. Rasende over denne Uretfærdighed iler jeg hen til en Ven, og — hører her, hvad han ikke turde anbetroet et Brev, at min Forlovede, efter den almindelige Mening, levede i en hemmelig Ægteforbindelse med Prindsen. Nu faldt det som Skjel fra mine Øine! Nu var Alting mig tydeligt, hvorfor man havde bortffjernet mig, hvorfor jeg var forvist! Som en Rasende ilte jeg, trods alle min Vens Forstillinger, til Elisabeths Bopæl. Jeg styrter ind i Bærelset, og — forbauses ved den Forandring, der er foregaaet med Pigen. Et svagt, sygeligt Barn havde jeg for tre Aar siden forladt, og

nu fandt jeg et i den meest blændende Skjønheds; Glands fraalende Væsen. Nu kunde jeg først vurdere mit Tab. Denne Følelse og alle de voldsomme Fornemmelser, som en uretfærdig og uværdig Behandling fremkaldte i et heftigt Gemyt, stormede i min Sjæl. Rasende bebrejdede jeg Elisabeth hendes Utroskab, swoer hende og Prindsen den blodigste Hævn, som Jntet skulde udsone, og styrtede ud af Bærelset. Man frygtede uden Tvivl et forvovent Foretagende af mig, thi endnu samme Nat blev jeg paa Buckinghams Befaling arresteret og indskibet til Continentet. Under Dødsstraf blev det mig forbudt at vende tilbage." — —

„Jeg skildrer Eder, vedblev Oldingen efter en Pause: hvad jeg har lidt, for at I kunne begribe hvad jeg har formaaet.“

„Jeg forbigaaer, tilføiede han med synlig Bevægelse: Skildringen af den Helvedes; Marter, som Følelsen af utilfredsstillet Hævn beredte mig. Kun sjelden erholdt jeg Efterretning fra England, og jeg var netop i Rom, da man bragte mig Budskabet om Carls Forærmeling med en kongelig Gemalinde. Hans Ægteskab med Elisabeth, der i denne Tid havde født ham en Datter, ophævedes, som man paa samme Tid meldte mig, med Begges Samtykke. Prindsen havde imidlertid bestøget Thronen, og hans første Handling var Ophævelsen af min Forviisningsdom. Men aldrig, dette havde jeg tilsvoret mig selv, da jeg seilede bort fra England, vilde jeg igjen betræde den fædrelandske Jordbund, uden at tage en blodig Hævn over Den, der havde berøvet mig min Elskede, mit Fædreland, min Ære og min Lykke. Jeg blev. Hvem skulde troet, at jeg saa snart skulde finde Leilighed til at udføre de Planer, der ubestemte og formløse omtumledes i min Hjerne. Revolutionen brød ud. Kongen blev sat fast. Jeg ilte nu tilbage til England. I det første Dieblif havde jeg

den Plan at trænge mig ind i hans Fængsel, eller at støde ham ned i Forhøret midt imellem hans Dommere: begge Dele vilde have været mig let; men snart kunde man med Visshed forudsee, at hans ulykkelige Hoved vilde falde paa Skafottet. Denne Skjændsel, vidste jeg, vilde træffe ham smerteligere, end alt Andet; jeg kjendte kun altfor vel hans Sindelag. Jeg lagde Planen til hans Dødsmaade. Men hvorledes forenede Udførelsen af min Eed sig hermed? En Dæmon fra det dybeste Helvede tilhviskede mig Maaden! Jeg vidste, at Kongen allerede som Prinds havde staaet i hemmelige Forbindelser med Frankrig og Spanien; min Stilling i Paris havde skaffet mig Kundskab derom. Beviserne havde jeg i min Haand. Med disse begav jeg mig til Coke, Cromwell og de Øvrige; jeg afleverede Papirerne paa den Betingelse, at jeg maatte være den . . . . D, lad mig forbigaae Fortællingen af det Skrækkeligste! Carl faldt paa Skafottet for min Haand. Han vidste, at det var mig, der gav ham Døden. Jeg hvistkede ham mit Navn i Øret i det Dieblis, da . . . .

Afsty og Skræk stod malet paa Tilhørernes Ansigter. Grevinden var som tilintetgjort. Lykkeligviis bemærkede den Syge ikke det Indtryk, hans Fortælling efterlod sig.

„Neppe havde jeg, vedblev han: begaaet den skrækkelige Gjerning, førend det forekom mig, som om jeg befandt mig alene i en bundløs Afgrund, og dog fandt jeg kun i denne Tølelse nogen Rolighed. Kun i den dybeste Eensomhed kunde jeg fatte nogen sammenhængende Tanke. Ethvert Menneskesie syntes at betragte mig med et anklagende Blik, selv livløse Gjenstande syntes at raabe om Hævn over Morderen. Meer end et Aar forløb, inden jeg begyndte at komme til Besindighed. Familieanliggender kaldte mig til mine Godser. Jeg fandt dem næsten ødelagte og mine Fornuelsesomstændig-

heder i den fletteste Forsatning. For at bringe dem paa Gode igjen henvendte jeg mig til Hovedmændene for Revolutionen. De lode ikke deres Værktøi bede forgjeves. Elisabeth Falkland var, ligesom alle de Andre, der havde understøttet Kongen paa hans uheldige Flugt til Den Whigt, bleven berøvet sine Godser; jeg ansøgte om dem, og erholdt den største Deel af dem. For at sikkre min Broders Børn den rolige Besiddelse af dem, naar, hvad der ikke syntes umuligt, Stuarterne engang igjen skulde komme til Regjeringen, søgte jeg at faae alle de Papirer i min Magt, hvorved Elisabeths Giftermaal og hendes Datters Herkomst kunde bevises; og det lykkedes mig næsten uden Noie. Jeg vilde nu have tilendebragt mine Dage i uforskyrret Eensomhed, hvis jeg havde kunnet forjage Samvirkighedens nagende Drm af min Sjæl; men en ligesaa eiendommelig, som skrækkelig Tilstand havde siden Kongens Død bemægtiget sig min Sjæl. Det var som om tvende Sjæle kæmpede med hinanden. Maaskee, vedblev Oldingen, efter at han en kort Tid havde seet hen foran sig: Maaskee vil J kunne gjøre Eder en Forestilling om min Tilstand, naar jeg omtaler følgende Omstændighed. Da jeg engang, kort efter at jeg havde taget Elisabeths Eiendomme i Besiddelse, søgte efter noget i et Skab, der i lang Tid ikke havde været aabnet, faldt mig en Pakke Breve i Haanden. De fleste vare skrevne af Buckingham og Prindsen, samtlige under mit Ophold i Paris. Den elendige Favorit skildrede mig i disse som det Forborpneste af alle Mennesker, og Carl, der sandsynligviis var bedraget, stemte i med. Elisabeths Svar udtømte sig i Undskyldninger og Klager. Af enhver Linie talte Kjærlighed, Kjærlighed — til mig. Men endelig syntes Pigen overbevist om min Uværdighed, og samtykkede i en Forbindelse med Prindsen. O hvemt der har lært at kjende den sødeste, den frygteligste Vels

lyst: Hævnen, kun han kan gjøre sig et Begreb om, hvad der foregik i mit Bryst! Nu billigede jeg min Daad, da jeg glædede mig ved den. Eensom, alene, kun levende ved Tanken om min Hævn, udkastede jeg Planen til et Billede, der skulde forestille min Daad. J vil finde det i hiin Sal. Limer, hele Nætter stod jeg foran dette Billede; jeg stod, til jeg ikke længere kunde vige. See, sagde Oldingen sagte og hemmelig: hedsfuldt: saaledes levede den Sjæl, der nærrede min Hævn. — Lad mig nu ogsaa skildre Eder den Anden. Da jeg tilbød Kongens Mordere mit Vidnesbyrd, da jeg stod foran det skrækkelige Tribunal i Windsor, og bragte dem til at gysse, der aldrig før havde kjendt Betydningen af dette Ord, da styrtede en Kvinde ind i Salen, — man sagde, hun var vanvittig — den Græselige udstødte Forbandelser mod Enhver af de Elendige: hun spaaede Enhver en foragtelig Død; mig bød hun at leve i hundrede Aar, og — o det er græsseligt! — hver Nat at gjentage min Daad." —

Den Syges Ansigt syntes med eet at antage et umiskjendeligt Udtryk af Vanvid. Arthur vilde berolige den Gamle.

„Naturligviis, sagde han: kunde et saadant Udsagn jo ikke gaae i Opfyldelse.“

„Mener Du? — Mener Du? udraabte Oldingen vildt: Ja det tænkte jeg ogsaa. Men da Billedet var færdigt, da jeg hele Nætter stod foran det, da blev det anderledes. Et vist Noget drev mig bestandig hen til Billedet, og altid steg min Forsærdelse, naar jeg stod foran det. Ofte forekom det mig, som at jeg maatte tilintetgjøre det, men jeg kunde aldrig formaae mig selv til at lægge Haand paa det. Paa denne Tid fik jeg fat paa Kongens Bog, den Bog, der kom for Lyset efter hans Død, der omstemte Alles Hjerter i hele England til Fordeel for den myrdede Kong, og i hvilken Mar-

tyvens fra Brøde befriede Sjel er fremstillet i saa reen og herlig en Glands. Jeg var tilmode, som maatte jeg anraabe alle de gamle Bjerge at styrte sammen over Glengarycastle og begrave mig under deres Ruiner. Jeg havde netop gennemlæst Bogen tyvende Gang. Det var Midnat. Aldrig skal jeg forglemme denne frygtelige Midnat! Jeg kunde ikke længere bære min Elendighed. Først vilde jeg tilintetgjøre Billedet, derpaa mig selv. Jeg greb efter Øxen, Værktøiet for min Hævn, og styrte ind i Salen. Hvad jeg saa — tillad mig at fortælle det! Nok, jeg erholdt Visshed om at jeg maatte leve i hundrede Aar. Hver Midnat drev en uimodstaaelig Magt mig ind i Salen. Billedets Figurer fik Liv. Rædsels-scenen fornyede sig, Øxen i min Haand syntes at faae Liv og rive Haanden iveiret, da — forsvandt stedse min Besindighed, jeg faldt i en dyb Søvn, og vaagnede først om Morgenens, udstrakt paa Gulvet i Salen. See, Yngling! hvistede han hemmelighedsfuldt: Saaledes levede den Sjel, som Angst og Anger pidstede med Skorpioner."

"Ulykkelige Gamle! sagde Arthur blidt: Ederes Elendighed vil nu faae en Ende."

"Ja! sagde den Gamle med hemmelighedsfuld Mine: Endnu i Dag vil den ende. Blid, jeg har et sikkert Pant derpaa: jeg døer i Dag. Seer Du! I Dag er jeg hundrede Aar! Saa sagde Hun, og Han ogsaa. — Og nu. I Nat har jeg seet Ham! Forstaaer Du? Han saa ikke mere vred ud. Han sluttede mig i sine Arme. Han fræved mig Øxen. — Ja, læs kun i eckon basilikæ; Du vil da finde, at han ikke er uforsønlig!"

"Hvem kunde tvivle derom! sagde Pelworth, der hidindtil havde holdt sig taus, og var rørt indtil Taaer: Men tænk nu ikke mere paa det ulykkelige Offer

for Eders Lidenſkab, men tænk paa Den, der lærte os at tilgive Andre, for ſelv at blive deelagtige i Tilgivelfen. Ulykkelige Mand! vedblev Pelworth, i det han hjerteligt og vemodigt fluttede Oldingens Hænder i ſine: Vilde J dog tillade mig at tilbringe nogle Timer ved Eders Leie. Det er rigtignok lang Tid ſiden, at jeg udøvede det hellige Læreembedes Pligter, hvortil Gud har kaldet mig, men jeg kunde aldrig bedre begynde det paany. Viſtnok vilde det lykkes mig at overbevife Eder om Dens uendelige Naade, der kan hæve Syndens nedtyngende Byrde fra den Angrendes Bryst, og ſom har forſikkret os om, at vare vi end ved egen Brøde røde ſom Blod, ſaa kunde vi dog ved forſonende Anger blive hvidere end Bjergenes Sne."

Den Gamle ſaae længe paa Pelworth med uſigelig Bemod, derpaa rakte han ham ſilktiende Haanden.

Et Vink af vor Ben bragte de øvrige Tilſtedeværende til at forlade Værelſet.

Grevinden var ualmindelig ryſtet. Den Gamles Fortælling ſyntes at have gjort et Indtryk paa hendes Gemyt, der nedtrykte det med ubefkrivelig Magt. Det betydelige Tab, der truede hende, hvis Arthur vilde benytte ſig af alle de Fordele, ſom de gjenfundne Papirer tilbød ham, ſyntes mindre at forurolige hende, end Tanken om at Ynglingen og hans Ben havde hørt den Gamles Fortælling, og derved erholdt Kundſkab om en Begivenhed, der, naar den blev fortalt i ſin Sammenhæng, efter hendes Mening maatte være en udfælttelig Skamplet paa hendes Huis. Hun blev derfor, ſaaſnart hun havde forladt den Syges Værelſe, indſluttet den øvrige Deel af Dagen i ſit Gemak, og Arthur kunde mærke, da man ſamledes ved Aftentaflet, at Grevinden maatte have grædt meget.

Mod Enden af Aftensmaaltidet, hvor Alt var gaaet meget ſtille af, indſandt Pelworth ſig.

„Mortuus est! sagde han, idet han foer med den brede Haand over Vinene: Han har fuldbendt. Sid jeg om ham kunde sige med Cicero: memoria illius moritur, hans Minde dør med ham; men derom tvivler jeg meget. For mig vil den forrige Nat og denne Dag altid blive uforglemmelige, og næsten Dagen mere end Natten, thi jeg har idag skjælvnet mere for ham, end i Nat, da jeg ansaae ham for et spectrum.”

Efterretningen om den Gamles Død virkede snarere beroligende, end skrækkende paa de Tilstedeværende. Enhver følte kun altfor vel, at Graven alene var istand til at gjøre en Ende paa hans Samvittigheds-Qualer. Grevinden reiste sig fra Bordet med den Bøn til Arthur, at han og hans Ven endnu længere vilde opføre deres Afreise, en Bøn, som han vist saameget desto snarere vilde opfylde, som han nu, da han var i Besiddelsen af de savnede Papirer, udentvivl vilde søge at gjøre sine Fordringer gjeldende hos Regjeringen. „Fra hendes Side, tilføiede hun: kunde Arthur gjøre Regning paa Opfyldelsen af enhver billig Fordring.”

At Arthur under disse Omstændigheder ikke kunde tænke paa nogen Tilbagereise til Amerika, lader sig let begribe; men desto nødvendiggere syntes det ham at ile til London, for der at gjøre Brug af de erholdte Fordele. Saalidet Pelworth end passede for det praktiske Forretningsliv, saa havde han dog gode Retstkundskaber, og hans Forslag kom derfor Ynglingen vel tilpas. Endnu samme Aften besluttede man at reise den følgende Dag til Hovedstaden, og Vennerne viste sig derfor tidligt næste Morgen i Grevindens Bærelse i Reisedragt.

Damerne vare vienssynligt bestyrtsede. Lucie troede i dette Øieblik at see Ynglingen for sidste Gang. Grevinden saa i Reiseanstalterne en stiltiende Tilbageviisning af ethvert Forlig.

„J vil altsaa, sagde hun noget forvirret til Arthur: ved Eders pludselige Afreise formørke Erindringen om det første lykkelige Dieblis, hvori vi traf sammen? Jeg skal altsaa fra nu af i vor Frelser kun finde en streng Modstander for Retten?“

„At jeg aldrig, Mylady, svarte Ynglingen, idet han fremtog nogle Papirer og overrakte Grevinden: vil træde op imod Eder som en saadan, derpaa tillader jeg mig i dette Dieblis at give Eder et Beviis. Finder Regjeringen, hvad jeg nu ikke tvivler om, mine Fordringer grundede, saa erholder jeg meer, end jeg havde ventet; er det ikke Tilfældet, saa vilde jeg vistnok mindst indlade mig med Eder i en Proces, der kun vilde vække altfor smertelige Erindringer i mit Liv.“

Grevinden var særdeles overrasket. Denne Edelsmodighed havde hun ikke ventet sig.

„Kun betingelsesviis, sagde hun: modtager jeg disse Papirer; kun som et Pant paa, at J, saasnart Eders Forretninger i London ere endte, vil vende tilbage, for at blive enig med mig om Indholdet af dem paa en Maade, der kan svare til Eders Onsker.“

Lucie rødmede paafaldende ved disse Ord. Som et Lyn gennemfoer det Arthurs Sjel, at Grevinden maaskee, i Angst for en Proces, og af Frygt for at Onklens Daad, naar den blev bekjendt, skulde paatrykke hendes Familie en evig Skamplet, ansaae Lucies Forbindelse med ham for det eneste Middel til at jevne alt dette og begrave det i Forglemmelse. Lucies Angstlighed, naar han tiltalte hende, bestyrkede ham endnu mere i sin Formodning. Gjerne havde Arthur nu opsat Afreisen nogle Dage eller blot nogle Timer, men Pelworth skyndte paa. Naar en Reiseplan engang var fattet, meente han, saa havde han ingen No paa sig, før han befandt sig underveis, og man kunde i saadant et Tilfælde sige om ham med Tacitus: *continuum*

die noctuque iter properabat, hvilket hani sine „poetiske Skove“ havde gjengivet saaledes:

Natter og Dage fremad det gaaer,

Indtil ved Reisens Maal man staaer.

Omendkjøndt Arthur nu mindre end nogensinde fandt Behag i sin Bens poetiske Citater, saa blev der ham dog ingen Udvei tilbage; han maatte give efter for hans Hastværk. Damerne ledsagede Bennerne til Husets Dør, hvor de modige Heste ventede paa dem under de gamle Røddetræer. Pelworth havde nylig erindret Miss Elisabeth om den for fem og tredive Aar siden stedfundne Ulfed med den forsvundne Gardes Officeer, og takkede netop Grevinden med nogle Ord af en classisk Skribent for den venlige Modtagelse i Glengarycastle, da Arthur og Lucie, som tilfældigt og uvilkaarligt, vare blevne nogle Skridt bagved de Forrige.

„For jeg udtalde Eders Moders Ord efter mine Onkler?“ spurgte Ynglingen sagte, idet han greb Lucies Haand.

Hun svarte ikke, hendes lille Haand skjælvede i hans, men han syntes at mærke et blidt, forstaaeligt Tryk af samme.

„Om saa Dage er jeg igjen i Glengary!“ raabte Arthur med straalende Dine, anbefalte sig til Grevinden og Miss Elisabeth med nogle usammenhængende Ord, og snart laae Slottet langt bag ved Bennerne.

Arthurs Bestræbelser havde i London det bedste Udfald, og det syntes som om det var den nye Regjering behageligt, at der tildrog sig en Begivenhed hvorved den kunde faae Leilighed til at lægge en vis Upartheds og Mildhed mod det fjendtlige Partie — thi derfor blev Stuarternes Tilhængere endnu længe anseet, — for Dagen. Fra London af anholdt Arthur skriftligt om Lucies Haand. Han havde besluttet, hvis

Svaret ikke var efter Ønske, aldrig at see hende mere. Hvor overraskedes han ikke, da Grevinden samtykkede i hans Forlangende. Som paa Vindens Vinger ilte han igjen tilbage til Slottet Glengary.

Den velvillige Læser skjænker os uden Tvivl gjerne Skildringen af den Lykke, som de kort efter forenede Elskende nød, og dvæler maaskee hellere nogle Dieblikke ved Arthurs poetiske Vens videre Skjebne. Alle Arthurs Bestræbelser, for at bevæge den gode Pelworth, der var almindeligt elsket for sit barnligt fromme Sindelag og sin strenge Retfærdighed, til et bestandigt Ophold hos sig, vare frugtesløse. „Han vilde, sagde han: vel leve i Rolighed og Triumf paa Landet — sub tegmine fagi, som han udtrykte sig, men han vilde ogsaa virke noget Nyttigt. Dertil frembød sig nu ogsaa en forønsket Leilighed, da et lille Præstekald netop var ledigt i Omegnen, som han søgte og erholdt. De af vore Læsere, der af Erfaringen have lært det smukke Kjønns Estergivenhed at kjende, ville ikke finde det forunderligt, hvad vi til Slutningen meddele dem, at Miss Elisabeth, trods de nøiagtige Tidsberegninger og de gjentagne Erindringer om den for mere end fem og tredive Aar siden forsvundne Garde-Officer, kunde bekvemme sig til at række den geistlige Sanger sin Haand, om hvilken han anholdt i et ziirligt Brev, der begyndte med en ligesaa galant, som classisk Omfærdning af Ordspilget: amantes amantes.

C. Wachsmann.

Den arabiske Astrolog.*)

I gamle Tider, for mange hundrede Aar siden, levede der en maurisk Konge, ved Navn Aben Sabuz, der beherskede Kongeriget Granada. Han var en Erobrer, der havde begivet sig til Roe, det vil sige, en Tyrste, der efter at han i sine yngre Dage havde uafslættelig beskæftiget sig med Fejder og Krig, nu, da han var bleven gammel og svag, længtes efter Rolighed, uden at ønske andet, end at kunne leve i Fred med hele Verden, hvile paa sine Laurbær, og i Rolighed besidde de Lande, han havde berøvet sine Naboer.

Men det traf sig, at denne høist fornuftige og fredselkende Monark fik at gjøre med unge Medbeilere, med Tyrster, der besjeledes af hans egen tidligere Tilbøielighed til Roes og Bedrifter, og som nu lavede sig til at kalde ham til Regnskab for de Tvistigheder, han havde havt med deres Fædre. Selv nogle fjerntliggende Provindser af hans eget Land, som han i sine kraftige Aar havde behersket med Jernscepter, vare nu, da han længtes efter Rolighed, ikke utilbøielige til at gjøre Oprør og true ham i sin egen Hovedstad. Saaledes var han da omgivet af Fjender paa alle Sider, og da Granada indesluttet af vilde Bjergegne, der skjule en Fjendes Nærmelse, saa levede den ulykkelige Aben Sabuz i en bestandig Urolighed og ængstlig Alarvaagenhed, da han ikke vidste fra hvilken Side Fjendtlighederne vilde bryde ud.

Forgjebes byggede han Vagttaarne paa Bjergene, forgjebes udstillede han Poster i ethvert Pas, med Befaling, at de saasnart en Fjende nærmede sig, skulde antyde dette om Dagen ved Røg og om Natten ved Ild; hans virksomme Fjender gjorde enhver Forsigtig-

---

*) Udsat Washington Irwings: The Alhambra, or the new scetch book. (Legend of the arabian astrologer.) Paris 1832.

tilstamme, brøde gandske pludseligt frem af et eller andet Svælg, ødelagde hans Land for hans Dine, og trak sig derpaa med Bytte og med Fangne atter tilbage til Bjergene. Var vel nogensinde en fredelstende Erobrer i en ubehagelig Stilling?

Medens Aben Sabuz saaledes blev plaget fra alle Sider, kom en gammel arabisk Naturforsker til hans Hof. Hans graa Skjæg hang ned over Bøstet, og han syntes at bære Spoer af en høi Alderdom; ikke desto mindre var han gaaet tilfods den hele Wei fra Egypten, uden at understøttes af andet, end af sin med Hieroglypher betegnede Stav. Hans Rygte var gaaet foran ham. Han hed Ibrahim Ibn Abu Ajib, og man sagde om ham, at han allerede havde levet paa Mahomed's Tid, og var en Søn af Abu Ajib, Prophetens sidste Ledfager og Ven. Som Barm var han fulgt med Amru's Hær til Egypten, hvor han havde opholdt sig i mange Aar, og af de ægyptiske Præster var bleven underviist i mystiske Videnskaber, fornemmeligt i Magien.

Saaledes skulde han ogsaa have paaftaaet, at han havde lært den Hemmelighed at forlænge Livet, hvorfor han ogsaa havde naaet den høie Alder af to hundrede Aar; men da han først som Olding var bleven indviet i denne Hemmelighed, var han nødt til at beholde sine Drynker og sit hvide Haar.

Kongen, der som de fleste alderstegne Monarker, begyndte at sætte Priis paa Naturkyndige, modtog ham meget ærefuldt. Han vilde anvise ham et Gemak i sit eget Pallads, men Astrologen foretrak en Hule paa Skrånten af den Høi, der behersker Granada, den samme, paa hvilken Alhambra siden blev opbygget. Han lod Hulen saaledes udvide, at den blev til en høi og rummelig Hal, med en rund Kuppel i Loftet, igjennem hvilken han, som gjennem en Brønd, kunde bese

Himlen og fordybe sig i Stjernernes Betragtning. Væggene vare bedækkede med ægyptiske Hieroglypher, cabalistiske Symboler og Stjernernes Stillinger i deres himmelske Tegn. Denne Hal forsynede han ogsaa med forskellige Redskaber, der af Granadas dueligste Arbeidere bleve udførte under hans Paasyn, og med hvis hemmelige Egenheder han alene var bekendt.

Det varede ikke længe, saa blev den vise Ibrahim Kongens fortroligste Raadgiver, til hvem denne ved enhver Leilighed tog sin Tilflugt. En Dag beklagede Aben Sabuz sig over sine Naboers Uretfærdighed, og over den stadige Uarvaagenhed han maatte iagttage, for at sikke sig for deres Indfald. Da han havde endt, taug Astrologen et Dieblis, derpaa tog han tilorde: „Min Konge, Du maa vide at da jeg var i Egypten, saae jeg et Underværk, som uden Tvivl skrives sig fra en eller anden hedenst Præstinde. Paa et Bjerg ovenfor Staden Bursa, hvorfra man har Udsigt over Mildalen, stod Skikkelsen af en Bædder og Skikkelsen af en Hane, Begge af smeltet Ets, der dreiede sig paa et Flvi. Naar et fjendtligt Indfald truede Landet, saa dreiede Bædderen sig henimod den Egn, hvorfra Fienden kom, og Hanen begyndte at gale. Saaledes erfoer Byens Indvaanere baade den Fare, der truede dem, og fra hvilken Egn den var ivente, og kunde nu itide træffe Forholdsbregler derimod.“

„Gud er stor! udraabte den fredsælle Aben Sabuz: Hvilken en Skat maatte ikke saadan en Bædder være til at holde et aarvaagent Die med Bjergene rundt omkring; og saadan en Hane til at gale, naar der er Fare paaferde! Allah Akbar! Hvor sikker og rolig kunde jeg da sove i mit Pallads, naar jeg havde saadanne Vogtere paa Taget!“

Astrologen ventede indtil Kongens Henrykkelse var forbi; derpaa vedblev han:

„Efterat den seierlige Amru (Fred med hans Stov!) havde tilendebragt Ægyptens Erobring, opholdt jeg mig længe blandt Præsterne i dette Land, studerede deres afgudiske Læres Skikke og Ceremonier, og søgte at sætte mig i Besiddelse af de hemmelige Kundskaber, hvoraf de ere saa berømte. Da jeg saaledes en Dag sad ved Nilens Bredder og underholdt mig med en af disse Præster, sagde denne til mig, idet han pegede paa de mægtige Pyramider, der som Bjerge stige frem af den nærliggende Slette: „Alt, hvad vi kunne lære Dig, er Intet mod den Viisdom, der indesluttet i disse uhyre R kæmpebygninger. I Midten af den mellemste Pyramide befinder sig et Gravkammer, hvori Mumien ligger af den høie Præst, der hjalp til at opføre denne overordentlige Bygning, og med ham er en vidunderlig Viisdomsbog begravet, der indeholder alle Hemmelighederne ved den magiske Kunst. Denne Bog blev givet Adam efter sit Fald, og gik fra Generation til Generation indtil Kong Salomon den Vise, der ved dens Hjælp opbyggede Jerusalems Tempel. Hvorledes den siden er kommen i Pyramide-Bygmesterens Hænder, veed ikkun Den, for hvem Intet er skjult.“

„Da jeg hørte disse Ord af den ægyptiske Præst, brændte ogsaa mit Hjerte efter at komme i Besiddelse af denne mærkelige Bog. Jeg kunde byde over en Mængde Soldater af vor Hær og over endeel indfødte Ægyptere; jeg begyndte derfor med disses Hjælp at trænge mig ind i Pyramidens faste Masse, indtil vi efter megen Møie naaede dens indre og forborgne Gange. Efter at have gennemvandret en frygtelig Labyrinth, kom vi endelig ind i Pyramidens egentlige Centrum, netop i det Gravkammer, hvor Ypperstepræstens Mumie i Aarhundreder havde hvilet. Jeg trængte mig igjennem Mumiens Ydre, opviklede dens utallige Baand og Bædækninger, og fandt endelig den kostbare Bog i dens

Skjød. Jeg greb den med skjælvende Haand, ilste atter ud af Pyramiden, og lod Mumien tilbage i sin mørke, stille Grav, for der at oppebie Opstandelsen og Dommen paa den yderste Dag."

„Søn af Abu Njib! udraabte Aben Sabuz: Du var en stor Rejsende og har seet forunderlige Ting, men hvortil kan Pyramidens Hemmeligheder og den store Salomons Viisdomsbog hjælpe mig?"

„Dertil, o Konge, at jeg ved denne Bogs Studium er bleven indviet i alle magiske Kunster, og kan fremkalde Vanders Bistand til at udføre mine Planer. Hemmeligheden ved Talismanen i Bursa er mig derfor velbekendt, og jeg kan selv skaffe Dig en saadan Talisman, ja en, der besidder endnu langt større Kraft."

„O vise Søn af Abu Njib! udbrød atter Aben Sabuz: En saadan Talisman vilde være mere værd, end alle mine Bagttaarne og Poster tilsammen! Skaf mig en Saadan, og alle mine Skatte staae til Din Tjeneste!"

Astrologen begyndte nu strax at træffe Foranstaltninger til at opfylde Kongens Ønske. Han lod et stort Taarn opbygge paa Spidsen af det kongelige Pallads, der selv stod paa Toppen af Høien Albayan.

Taarnet var opreist af Stene, der vare hidbragte fra Egypten, og, som man sagde, skreve sig fra en af de derværende Pyramider. I den øverste Deel af Taarnet befandt sig et rundt, hvælvet Gemak, med Vinduer, der vendte ud til alle Sider, og foran ethvert Vindue stod et Bord, hvorpaa, som paa et Schakbræt, en lille Armee tilhest og tilfods, udskaaet af Træ, var opstillet. Paa ethvert af disse Borde laae en lille Landse, af en Syls Tykkelse, bemalet med chaldæiske Characterer. Hallen var bestandig tillukket af en Jerndør med en stor Staallaas, til hvilken Kongen alene havde Nøglen.

Paa Spidsen af Taarnet hævede sig Jernstikkelsen af en maurist Ridder, med Skjold paa Armen og en perpendiculair oploftet Landse, hvilken Figur dreiede sig paa et Floi. Ridderens Ansigt vendte mod Staden, som om han holdt Vagt over samme; men saasnart en Fjende nærmede sig, dreiede Ridderen sig i denne Retning, og fældte Landsen ligesom til Kamp.

Aben Habuz var nu, da denne Talisman var bleven færdig, hoist utaalmodig efter at probere dens Kraft, og længtes derfor nu ligesaa meget efter et fjendtligt Indfald, som før efter Rolighed. Hans Onske blev snart opfyldt. En Morgen berettede Vagten, der stedse maatte have Opmærksomheden henvendt paa Taarnet, at Jernridderens Ansigt var rettet mod Bjergerne ved Elvira, og at hans Landse netop pegede paa Passet ved Lope.

„Lad Trompeter og Trommer falde til Vaaben, og hele Granada være paa sin Post!“ befalte Aben Habuz.

„O Konge! svarte Astrologen ham: Lad dog ikke Din Hovedstad forurolige sig derfor, og kald heller ikke Dine Krigere til Vaaben. Vi behøve ikke at bruge Magt, for at befrie Dig fra Dine Fjender. Send Dit Følge bort, og lad os alene begive os til Taarnets hemmelige Gemak.“

Den gamle Aben Habuz steg op ad Taarnets Trin, idet han støttede sig paa den endnu ældre Astrologs Arm. De aabnede Jerndøren og traadte ind. Vinduet, der vendte ud mod Passet ved Lope, stod aabent. „Fra denne Side kommer Faren, sagde Astrologen: Kom nærmere, o Herre, og see hvori dette Bords Hemmeligheder bestaae.“

Aben Habuz nærmede sig det tilsyneladende Schafræt, hvorpaa de smaae Træfigurer vare opstillede, da han til sin Forundring bemærkede, at de alle vare i Bevægelse. Hestene vrinskede og courbetterede,

Krigerne svang deres Baaben, og man hørte en dæmpet Lyd af Trommer og Trompeter, Baabenlarm og Hestenes Brinsken, der dog ikke var lydeligere, end Biernes og Fluernes Summen paa en varm Sommerdag.

„See her, o Konge! vedblev Astrologen: See her et Beviis paa, at Dine Fiender netop nu ere rykkede i Marken. De maae igjennem Passet ved Løpe komme ud fra hine Bjerge. Vil Du frembringe panist Skræk og Uorden imellem dem, og saaledes tvinge dem til et Tilbagetog, uden at det koster Nogen Livet, saa laae paa disse Figurer med den stumpe Ende af denne magiske Landse; men vil Du anrette et Blodbad imellem dem, saa laae med den skarpe.“

En sorteblaa Stribe trak sig over den fredsølle Aben Habuzs Ansigt; han greb den lille Landse med skjælvende Hefstighed og vaklede henimod Bordet; et vildt Smil fortrak hans rynkede Ansigt, idet han udbrod: „Søn af Abu Ujib! Jeg tænker, vi ville have en Smule Blod!“

Med disse Ord stødte han den magiske Landse ind i nogle af Smaafigurerne, medens han berørte Andre med den stumpe Ende. De Første styrtede strax som Døde ned paa Brettet, de Andre begyndte hovedkulds at ile bort i vild Uorden.

Kun med Møie kunde Astrologen bringe den fredeliggste af alle Monarkers Haand til Rolighed, saa at han ikke paa eengang tilintetgjorde alle sine Fiender; endelig bevægede han ham dog til at forlade Taarnet, og udsende Strejfpøster til Bjergene omkring Passet ved Løpe.

De kom tilbage med den Efterretning at en kristelig Armee næsten var trængt frem til Granadas Grændser, men at der pludseligt var opkommen Strid mellem Tropperne indbyrdes, saa at de havde vendt Baaben mod hverandre, og efter et stort Tab maattet trække sig tilbage over Grændsen.

Aben Sabuz var ude af sig selv af Glæde, da han paa denne Maade havde prøberet Talismanens Virksomhed. „Endelig, sagde han: vil jeg kunne føre et roligt Liv, og have alle mine Fjender i min Magt. Vise Søn af Abu Ajjib! Hvilken Løn kan jeg give Dig for denne Foræring?”

„Lidet og ringe, o Konge, er det, hvad en gammel Mand behøver. Giv mig blot Midler til at gjøre min Hule beboelig og beqvem, og jeg er tilfreds.”

„Hvor ædel er dog den sande Vises Maadeholdenhed!” udbrød Aben Sabuz, der i sit Hjerte glædede sig over hans Nøisomhed. Han lod derfor sin Skatmester falde, og befalte ham at udbetale alle de Summer, Ibrahim maatte forlange til Indrettelsen af sin Hule.

Astrologen gav nu Befaling til at udhugge flere Bærelser i Klippen, saaledes at de dannede en Række af Gemakker, der stode i Forbindelse med hans astrologiske Kabinet. Disse lod han udsmykke med de blødeste og pragtfuldeste Ottomaner og Divaner, og Væggene lod han behænge med de rigeste Silketøier fra Damasqus. „Jeg er en gammel Mand, sagde han: og kan ikke længere udhvile mine gamle Lemmer paa et Steenleie, ogsaa fordre disse raa Vægge nogen Bedækning.”

Derpaa lod han indrette Badekar, som han forsynede med alle Slags vellugtende Sager og aromatiske Olier. „Eh! et Bad, sagde han: er nødvendigt for at modarbejde Alderens Stivhed, og for at give det ved Studeringer udmattede Legeme Smidighed og Friskhed igjen.”

Ogsaa bleve utallige Lamper af Sølv og Chrystal ophængte i Gemakkerne; de vare fyldte med duftende Olie, der var tilberedt efter en Recept, han havde fundet i en af de ægyptiske Grave. Denne Olie var efter sin Natur uforgjængelig, og udbredte et behageligt Lys, uden at være af nogen blændende Glans. „Solens

fraalende Lys, sagde han: er for blændende for en gammel Mands Øine, og Lampernes Skin egne sig bedre for en Philosophs natlige Studier."

Aben Sabuz's Skatmester sukkede over de Summer, han daglig maatte udbetale, og beklagede sig derover for Kongen. Men Denne havde engang givet sit kongelige Ord, derfor trak han blot paa Skuldrene og sagde: „Vi maa have Taalmodighed. Denne gamle Mand har nu engang valgt sig det Indre af Pyramiderne til Model for sit philosophiske Opholdsted; men alle Ting har jo en Ende, og det vil vel ogsaa skee med denne Klippehules Istandsættelse."

Kongen havde Ret. Eremitboligen var endelig færdig, og dannede nu et kostbart, underjordisk Pallads. „Nu er jeg tilfreds! sagde Ibrahim Ebn Abu Ajjib til Skatmesteren: Jeg vil nu indeslutte mig i min Celle og indvie min øvrige Tid til Studeringer. Jeg forlanger blot endnu en Ubetydelighed, for at kunne more mig lidt i mine Fritimer."

„Vise Ibrahim, forlang hvad Du vil! Jeg er forpligtet til at give Dig Alt, hvad Du behøver til Din Eremitboligs Istandsættelse." —

„Saa onskede jeg gjerne endnu at erholde nogle Dandserinder!" sagde Philosophen.

„Dandserinder?" gjentog Skatmesteren forbauset.

„Ja, Dandserinder! svarte den Vise alvorlig: Jeg behøver blot Nogle, thi jeg er en gammel Mand og en Philosoph af simpleste Sæder, der er let at tilfredsstille. Blot de ere unge og have et smukt Udvortes, thi Synet af Ungdom og Skjønhed er styrkende for Alverdommen."

Medens Philosophen viseligen fordrev sin Tid paa denne Maade i sin Eremitbolig, førte den fredelige Aben Sabuz i sit Taarn blodige Krige in effigie. Der laae for en rolig gammel Mand, som ham, noget berømmes:

ligt i at have gjort sig Krigen saa let, at han paa sit Bærelse kunde more sig med at jage hele Armeer paa Flugt, som om det kunde være Bluesværme.

En Tidlang glædede han sig over at kunne tilfreds; stille sine Luner, ja han drillede og fornærmede endog sine Naboe, for at forlede dem til at gjøre Indfald; men lidt efter lidt bleve disse dog kjede deraf, paa Grund af de mange Uheld, der tilstødte, indtil endelig Ingen længere vovede at angribe hans Grændser. I mange Maanedes forblev Jernridderen i sin rolige Stilling med den opløstede Landse, og den værdige gamle Monark begyndte at blive gandske fortrydelig over, at han ikke længere kunde more sig med sin sædvanlige Jagt, og kjædede sig i sin eensformige Rolighed.

Endelig dreiede Jernridderen sig pludseligt om, søle dede Landsen og pegede med den henimod Bjergene ved Cadix. Aben Sabuz ilte op paa sit Taarn, men fandt til sin store Forundring, at Alt, paa det i denne Næring beliggende magiske Bord, forholdt sig gandske roligt, og at ikke een eneste Kriger var i Bevægelse. Forundret over denne Omstændighed bortsendte han hurtige Tilbud, der skulde gjennemstrefse Bjergene og recognoscere. Efter tre Dages Forløb vendte de tilbage.

„Vi have gjennemført ethvert Bjergpas, berettede Krigerne: uden at opdage en eneste Hjelmer eller et Sværd. Alt det Bytte, vi have gjort paa vor Streiftog, bestaaer blot i en christelig Jomfru af den sjældneste Skønhed, som vi ved Middagstid fandt sovende ved en Kilde, og som vi nu føre med os som Fange.“

„En Jomfrue af den sjældneste Skønhed! udbrød Aben Sabuz, og hans Pine funklede af Begjerlighed: Før hende strax til mig!“

Man hentede hende. Hun var iført al den rige Pragt, der var Brug mellem de gothiske Spaniere paa den Tid, da Arabernes Indfald fandt Sted. Perler af

en beundringsværdig Hvidhed slyngede sig om hendes ravn sorte Haar, og paa hendes Pande funkledede Juveler, der kappedes med hendes Dine i straalende Glans. Om hendes Hals hang en gylden Kjæde, ved hvilken en Sølv luth var befæstiget, der hang ned ved hendes Høfte.

Hendes sorte Dies funkledede Straaler vare ligesaa mange Ildgnister, der truede med at antænde Aben Sabuz's visnøf udlevede, men letfængelige Hjerte, og hendes stolte, yppige Skikkelse satte hans Sandselighed i Bevægelse. „Skjønneste af alle Qvinder! udraabte han i sin Henrykkelse: Hvo er Du, og hvor er Dit Hjem?“

„Jeg er en Datter af En af de gothiske Fyrster, der endnu for kort Tid siden herskede over dette Land. Min Faders Armeer ere ligesom ved Trolddom tilintetgjorte imellem disse Bjerger; han selv er jaget i Land: flygtighed, og hans Datter er en Fange.“

„Tag Dig iagt, min Konge! hvisttede Ibrahim ham i Øret: Denne er sikkert En af de nordiske Hæxer, der kunne iføre sig de meest forfærfelige Skikkelser, for at bedrage den Umistænksomme. Det forekommer mig, at jeg læser Trolldom i hendes Dine, og Hæxerie i enhver af hendes Bevægelser. Uden Tvivl er hun den Sjende, som Talismanen betegnede.“

„Søn af Abu Ujib! svarte Kongen: Du er vistnok en vis Mand, og, saavidt mig er bekjendt, besiddes der Du sjældne Kundskaber, men i at kjende Fruentimmer har Du ikke bragt det vidt. Men deri troer netop jeg at kunne veie op mod Enhver, ja selv mod den vise Salomon, hvor mange Røner han endogsaa havde. Hvad derfor denne Jomfrue angaaer, saa opdager jeg ingen Underfundighed hos hende; hun er skøn, og har fundet Raade for mine Dine.“ —

„Saa hør da, o Konge! sagde nu Astrologen: Jeg har ved min Talisman skaffet Dig mange Seire, men

aldrig fordret nogen Andeel i Byttet. Giv mig derfor denne ubekjendte Fange, for at hun i min Eensomhed kan trøste mig med sin Luth. Er hun virkelig en Troldskvinde, saa besidder jeg en Modgift, der kan gjøre hendes Kunster til Skamme."

"Hvorledes? Endnu flere Fruentimmere! udbroð Aben Sabuz: Har Du da ikke allerede Dandserinder nok til at trøste Dig med?"

"Dandserinder har jeg vistnok, men ingen Sangerinde. Jeg ønskede nu ogsaa gjerne en lille Luthspiller, der kunde oplive mit Gemyt, naar jeg er træt af at siudere."

"Nei, nu er det nok med Dine Fordringer! sagde Kongen utaalmodig: Denne Jomfrue har jeg udvalgt for mig selv. Jeg venter mig megen Glæde af hende, ligesaa megen, som David, den vise Salomos Fader, af Abisshag, Sulamitinden."

Endnu indstændigere Bønner og Forestillinger fra Astrologens Side fremkaldte blot et endnu bestemt Svar af Monarken, og de adskiltes, misfornøiede med hinanden. Den Vise indesluttede sig i sin Eremitbolig, for at skjule sin Uergrelse; dog førend han gik, advarede han Kongen endnu engang, om at vogte sig for sin farlige Fange. Men hvor gives vel den forelskede Gubbe, der følger et godt Raad? Aben Sabuz overlod sig gandske til sin Lidenskab. Alle hans Bestræbelser gik ud paa at behage den Skønne. Rigtignok besad han ikke Ungdom, der kunde anbefale ham, men derimod store Riigdomme, og naar en Elsker er gammel, pleier han ogsaa at være gavmild. Granadas Skatkammer udplyndredes næsten, for at tilveiebringe Orientens kostbareste Varer. Silketøier, Juveler, kostbare Gemmer, udsøgte Røsgelser, fort alt hvad Sjældent og Udsøgt Asien og Afrika kunde opdrive, lagdes for Prindsessens Fodder. For at more hende anskaffede man alle Slags Eknespil, Jæstlige

heder, Væddesange, Tourneringer, Dandse og Tyrefægtninger. Granada var en Tidlang Skuepladsen for idelige Festsiligheder. Men Prindsessen betragtede al denne Glæde og Herlighed med en Mine, som om hun altid havde været vant til saadan en Pragt. Hun optog Alt, som en Hyldest, man skulde hendes Rang, eller snarere hendes Skønhed — thi Skønhed er i sine Forbringer som oftest endnu mere anmassende, end Rang — ja hun syntes endog at finde en hemmelig Fornøjelse i at forlede Monarken til Udgifter, der bestandig meer og mere udtømte hans Skatkammer, og derpaa at betragte hans overdaadige Odselhed som noget gandske Almindeligt. Heller ikke kunde den ærværdige Elsker, uagtet al sin Vedelmodighed og Gæmildhed, smigre sig med at have gjort blot det ringeste Indtryk paa hendes Hjerte. Hun vrededes vel ikke paa ham, men hun var heller ikke mild; naar han begyndte at tale om sin Kjærlighed, begyndte hun at spille paa sin Luth; der laae en hemmelighedsfuld Kraft i disse Toner, thi aldrig saasnart begyndte de at klinge, førend Kongen begyndte at nikke; en Slags Døsighed bemægtigede sig ham, og han sank lidt efter lidt i en Slummer, hvoraf han atter opvaagne fuldkommen frisk, men ogsaa for Diebliffet fuldkommen affjølet for sin Lidenstabs. Dette var ham nu rigtignok ingenlunde tilpas, men paa den anden Side var denne Slummer igjen forbunden med saa behagelige Drømme, at de aldeles besnærede den søvnige Elskers Sandser. Saaledes vedblev han da at drømme, medens hele Granada spottede over hans Daarskab og murrede over Skatkammerets Udtømmelse for en Sangs Skuld.

Men endelig udbrød en Fare, der trueede Aben Gabuz, uden at hans Talisman havde kunnet advare ham derimod. I hans egen Hovedstad udbrød nemlig en

Sammensværgelse. Hans Pallads blev omringet af en bevæbnet, oprørsk Skare, der truede hans og hans kristne Venindes Liv. Da opvaagnede i Monarkens Bryst en Gnist af hans forrige krigeriske Aand. I Spidsen for en lille Hov Bevæbnede gjorde han et Udfald, slog Rebellerne paa Flugt og kvalte Oprøret i sin Spire.

Da Roligheden atter var bragt tilveie, opsogte han Astrologen, der endnu bestandig levede indsluttet i sin Eremitbolig, hvor han skjulte sin Forbittrelse.

Aben Zabuz nærmede sig til ham med en forsonlig Mine. „Vise Søn af Abu Njib! sagde han: Vel har Du forudsagt mig, at denne fangne Skjønne truer mig med Fare; men siig mig nu ogsaa, hvad jeg har at gjøre, for at afvende den?“

„Du maa stille Dig ved den vantro Jomfrue, der er Skyld i den Ulykke, der vil ramme Dig.“

„Før vilde jeg miste mit Kongerige!“ raabte Aben Zabuz.

„Du staaer i Fare for at miste begge Dele!“ svarte Astrologen.

„Vær ikke længere opbragt, Du viseste af alle Philosopher; betænk den dobbelte Smerte, jeg som Konge og som Elsker maa føle, og udfind et eller andet Midel til at beskytte mig mod den Ulykke, der truer mig. Jeg stræber ikke efter Størhed eller Magt, jeg ønsker blot Rolighed. Hvormegit vilde jeg ikke give for en rolig Plet, hvor jeg kunde trække mig tilbage fra Verden og alle dens Sorger, dens Pragt og dens Urolighed, for at tilbringe mine sidste Dage i Kjærlighed og i Fred.“ Astrologen betragtede ham et Dieblit med Tausshed.

„Og hvad vilde Du give mig, hvis jeg forskaffede Dig saadan en Plet?“ — „Du skal selv bestemme Din Løn, og hvad Du end forlanger, sværger jeg at give Dig, hvis det er Noget, der staaer i min Magt.“

„Har Du, o Konge! hørt tale om Haven Frem, et af det lykkelige Arabiens Underværker?“

„Visselig! Denne Have omtales i Alforanen, i det Capitel, der er betitlet: Dagens Frembrud. Ogsaa have Pillegrime, der have været i Mekka, fortalt mig underlige Ting om samme; jeg har imidlertid anseet det for Eventyr af den Slags som Reisende, der have besøgt fjerne Egne, gjerne pleie at fortælle.“

„Tal ikke om Reisendes Fortællinger! afbrød Astrologen ham alvorligt: Thi de indeholde kostelige og sjeldne Kundskaber, hidbragte fra alle Verdens Kanter. Hvad Palladset og Haven Frem angaaer, saa er Alting sandt, hvad man i Almindelighed fortæller derom. Jeg har seet begge med mine egne Dine. Hør altsaa hvad jeg vil fortælle Dig, thi det angaaer Gjenstanden for Dine Ønsker.“

„I mine yngre Aar, medens jeg endnu levede som Araber i Orkenen, vogtede jeg min Faders Kameler. Paa en Reise gennem Orkenen Alden forvildede et sig fra de Dørige. Jeg søgte længe efter det, men forgjæves, indtil jeg endelig udmattet og afkræftet maatte søge Hvile i Middagsstunden under et Palmetræ, hvor jeg lagde mig ned ved en Kilde og slumrede ind. Da jeg vaagnede, befandt jeg mig ved Porten af en stor Stad. Jeg gik ind og saae herlige Gader, Pladse og Torve, men Alt var roligt og syntes aldeles ubeboet. Derpaa vandrede jeg videre, indtil jeg endelig ankom til et pragtfuldt Pallads og en Have, der var rigeligt forsynet med Springsande, Fiskedamme, Buskværter, Blomster og Frugttræer. Der prangede med de kosteligste Frugter. Dog endnu bestandig lod Ingen sig see. Da nu denne Eensomhed gjorde mig ængstlig tilmode, saa iilde jeg videre, og kastede, da jeg igjen traadte ud af Byens Porte, kun endnu et Blik tilbage paa Stedet, jeg forlod, men — der var Intet mere at see, Intet uden den tause Orken udstrakte sig for mine Dine.“

„Ikke langt derfra traf jeg paa en bedaget, i denne Egn's Sagn og Hemmeligheder indviet Dervisch, som jeg fortalte, hvad der var hændet mig. „Dette, sagde han: er Frem's vidtberømte Have, et af Orkenens Underværker. Den viser sig kun til enkelte Lider for Vandrere, som Dig; opliver dem ved Synet af Slotte og Palladser, Haver og Frugttræer, og forsvinder derpaa pludselig, og lader kun den eensomme Orken blive tilbage. Saaledes forholder det sig med den. I gamle Lider, da denne Egn endnu beboedes af Additerne, opbyggede Kong Scheddad, — Ad's Søn, Noah's Sønnesøn, her en herlig Bye. Da den var opbygget og han saae dens Omfang og Storhed, svulmede hans Hjerter af Stoltthed og Hovmod, og han besluttede at opbygge et Pallads med Haver, der skulde overgaae Alt, hvad der i Koranen staaer skrevet om det himmelske Paradiis. Men Himlens Forbandelse rammede ham for hans Hovmod's Skyld. Han og hans Underaatter bleve opslugte af Jorden, og hans herlige Bye, Pallads og Haver bleve belagte med en evig Fortryllelse, der skjuler dem for ethvert menneskeligt Blik, og kun stundom lader dem sees, for at erindre om hans Brøde.“

„Denne Historie, min Konge, og de Underværker, som jeg har seet, ere dybt indprentede i min Erindring, og i de sildigere Aar, da jeg levede i Egypten, og var i Besiddelse af Salomons Visdomsbog, besluttede jeg atter at reise derhen, for at besøge Frem's Have. Jeg udførte min Beslutning og fandt Haven liggende i sin fortryllende Skjønhed for mine Blik. Saaledes tog jeg da Scheddad's Pallads i Besiddelse, og tilbragte flere Dage i dette efterabede Paradiis. Vandrerne, der beboede dette Sted, maatte adlyde min magtfulde Magt, og opdagede mig den Trolddom, hvorved hele Haven, saaledes som den er, fremkaldes for Ly-

set, og hvorledes den atter gjøres usynlig. Et saadant Pallads og saadan en Have kan jeg sætte Dig i Besiddelse af, o Konge, og opbygge Dig det endogsaa her, om Du ønsker det, paa dette Bjerg, der rager ud over Din Hovedstad. Kjender jeg maaskee ikke alle hemmelige Trolddomsmidler? Og er jeg ikke i Besiddelse af Salomons Viisdomsbog?"

O vise Søn af Abu Njib! udbrød Aben Harez skjælvende af Begjerlighed: Du er isandhed en Reisende, som det sig hør og bør, og Du har seet og erfaret vidunderlige Ting! Etas mig saadant et Paradis, og forlang da hvad Du vil, var det end Halvdelen af mit Rige."

"Alt, svarede den Anden: Du veed, at jeg er en gammel Mand og en Philosoph, der er let at tilfredsstille; Alt, hvad jeg forlanger af Dig, er ifkun det første Læstid med sin Byrde, der kommer ind af dette Slots magiske Portal."

Monarken bevilgede gjerne en saa beskedent Gørding, og Astrologen begyndte paa sit Værk. Paa Toppen af Bjerget, umiddelbart oven over sin underjordiske Bolig, lod han opbygge en stor hvælvet Port eller Barbican, som gik midt igjennem et fast Taarn.

Foran samme var en Vestibul eller en Forsal med en høi Hvælving, og indenfor en Portal, der kunde tilslukkes med Jerndørre. Paa Spidsen af Portalen indmurede Astrologen med egen Haand Skikkelsen af en kæmpemæssig Røgle, og paa Spidsen af Vestibulens yderste Bue, der var endnu høiere end Portalens, en lignende Haand. Hver af disse, over hvilke han mumlede Formler i et ubekjendt Sprog, var en mægtig Talisman for Palladset.

Da dette Værk var fuldbendt, indelukkede han sig i to Dage i sit astrologiske Kabinet, hvilken Tid han tilbragte med Besværgelser. Paa den tredie Dag besteg

han Høien, og forblev hele Dagen paa Toppen af samme. Først silde om Natten vendte han tilbage og fremtraadte for Uben Habuz. „Endelig, o Konge! sagde han: er mit Arbeide fuldendt. Paa Toppen af Bjergget staaer et af de herligste Palladser, et Menneſke kan tænke eller ønske sig. Det indeholder pragtfulde Gemakker og Gallerier, kostelige Haver, kjølige Springsvande og forfriskende Bade; med eet Ord, det hele Bjerg er forvandlet til et Paradiis. Men ligesom Jrems Have er ogsaa dette beskyttet ved en mægtig Trolldom, der skjuler det for alle Dødeliges uindviiede Blikke, med Undtagelse af dem, der kjende Talismanens Hemmelighed.“

„Rok! udraabte Uben Habuz glædedruken: Alereede imorgen tidlig ville vi ved Dagens Frembrud begive os derop og tage det i Besiddelse.“

Den lykkelige Monark sov næsten intet den hele Nat. Neppe havde derfor Solens Straaler begyndt at beskinne Sierra Nevadas Sneetoppe, førend han allerede besteg sin Hest, og ledsaget af nogle faa udvalgte Tjenere, gav sig paa Veien opad den snevre og steile Sti, der førte op til Toppen af Høien. Ved hans Side reed paa en hvid Hest den gothiske Prindsesse, hvis Dragt glimrede af Edelstene, og afløkkede Toner af Solvluhen. Ved Kongens anden Side vandrede Astrologen, støttende sig paa sin hieroglyphiske Stav, thi han havde endnu aldrig besteg nogen Hest.

Uben Habuz saae sig omkring, i Haab om at opdage Palladsets Taarne, skyggesfulde Terrasser og blomstrende Haver, bestraaede af Sollyset, men intet af alt dette var at see; derfor tog Astrologen tilorde: „Dette er netop dette Steds beskyttende Hemmelighed, at man intet opdager deraf, førend man er traadt ind ad den hemmelighedsfulde Port, og pludselig er i Besiddelse af det Hele.“

Da de nærmede sig til Porten, standsede Astrologen og gjorde Kongen opmærksom paa den mystiske Haand og Nøglen, der vare udhuggede over Portalen og Hvælvingen. „Dette, sagde han: er den Talisman, der bevogter Indgangen til Palladset. Før denne Haand faaer fat paa denne Nøgle, før kan hverken menneskelig Magt eller magiske Kunster foretage sig noget imod Bjerget og dets Skatte.“

Medens Aben Habuz med aaben Mund og taus Forundring stirrede paa denne mystiske Talisman, gif Prindsessens Hest videre og bar hende ind igjennem Portalen.

„See der! udbrød Astrologen: Min lovede Besønning! Det første Dyr med sin Byrde, der betræder denne magiske Port.“

Aben Habuz smilede over dette, som han ansaae for en Spøg af den gamle Mand; men da han mærkede, at det var hans Alvor, skjælvde han af Forbittrelse.

„Søn af Abu Ujib! sagde han mørkt: Hvad er dette for et Ordspil? Du kjender Betydningen af mit Løfte: det første Lastdyr, med sin Byrde, der træder ind af denne Portal. Tag det stærkeste Muuldyr ud af mine Stalde, belæs det med de største Kostbarheder, jeg eier, og det skal være Dit; men vov ikke at hæve Dine Tanker til hende, der udgjør mit Hjertes Fryd og Lyksalighed.“

„Hvad behøver jeg Riigdomme? raabte Astrologen foragteligt: Besidder jeg ikke Salomons Viisdomsbog, og kan jeg ikke ved den herke over alle Jordens hemmeligste Skatte? Prindsessen er min med Rette; Du har sat Dit kongelige Ord i Pant; jeg fordrer hende som min Eiendom.“

Prindsessen saae med Stolthed omkring sig, og et let, haanligt Smil fortrak hendes Rosenlæber ved denne

Ramp mellem de to udelevede Oldinger, der strebes en Besiddelsen af Ungdom og Skjønhed. Endelig seirede Monarkens Brede over hans Besindighed. „Gemene Knekt fra Orkenen! Kreg han: Du kan være Mester i mange Kunster, men her skal Du erkjende mig for Din, og vov ikke paa at vise Dig uhydig mod Din Konge.“

„Du, min Mester? gjentog Astrologen: Min Konge? Et Muldvarpestuds Behersker vil tiltage sig Herredømmet over den, der besidder Salomos Talisman! Lev vel, Aben Habuz, hersk over Dit lurvede Rige, og vælg i Dit elendige Pallads! Hvad mig angaaer, da vil jeg beleie Din Udselighed i min philosophiske Ensomhed.“

Da han havde sagt dette, greb han Prindsessens Hest ved Toilen, stødte sin Stav imod Jorden, og sank ned i dens Skjød med den gorthiske Prindsesse for Aben Habuz's Dine. Jorden tillukkede sig over dem, og intet Spoor af den Abning, hvori de vare nedsjunkne, var kjendelig for Diet.

Aben Habuz blev en Tidlang staaende ubevægelig af Forbauselse. Da han atter kom til sig selv, gav han Befaling til tusinde Arbeidere at opgrave Jorden med Hakker og Spader paa det Sted, hvor Astrologen var forsvunden. De skufede og grov, men forgjæves; den steenhaarde Klippe modstod alle deres Anstrengelser, og vare de endogsaa trængte noget dybere ned, opfyldtes denne Abning strax derpaa med Stene og Jord. Aben Habuz opsogte ved Foden af Bjerget Hulens Indgang, der førte til Astrologens underjordiske Pallads, men heller ikke denne var mere til at finde. Hvor der før havde været en Indgang, saae man nu Klippens sammenhængende Overflade. Med Ibrahim Ebn Abu Njibs Forsvinden, ophørte ogsaa Virkningen af hans Talisman. Jernridderen blev staaende fast og ubevægelig med Ansigtet henvendt imod Høien, og pegende med Landsejlen paa det Sted, hvor Astrologen var nedsunken, retsom

vandt den antyde, at Uben Habuz's dødeligste Fjende opholdt sig der.

Fra Tid til anden hørte man fra Høiens Indre en sagte Lyd som af et Strenginstrument's Toner og en blid qvindelig Stemme; en Landmand berettede Kongen en Dag, at han om Natten havde bemærket en Spalte i Klippen, hvori han var krøbet ind, og havde opdaget et oplyst underjordist Gemak, hvor Astrologen slumrede paa en kostelig Divan, ved Lyden af Prindsessens Luth, der ogsaa over hans Sandser udøvede en søvndyssende Kraft.

Uben Habuz opsogte Spalten i Klippen, men den var allerede tillukket igjen. Paany forsøgte han at udgrave sin Medbeiler, men forgjæves. Haandens og Nøglen's Trolddom var altfor mægtig til at menneskelig Magt skulde kunne modstaae den. Paa Bjergets Top er nu Palladset og Haven bleven til en nøgen Ørken, enten fordi at det lovpriiste Elysium er skjult for alle Dødeliges Dine, eller fordi det var alene en Opdigtelse af Astrologen. Verden antager skaanende det sidste, og Nogle pleie derfor at kalde dette Sted „Kongens Daarskab," medens det af Andre benævnes „Daavernes Paradiis."

For at gjøre Uben Habuz's Ulykke fuldkommen, begyndte nu Raboerne, som han vilkaarligt havde udfordret, tirret og besejret, saalænge han endnu var i Besiddelse af Talismanen, at gjøre Indfald fra alle Kanter, i hans Gebeet, da de mærkede, at han ikke længere befriedes af denne Trolddom, og saaledes blev denne fædelige Monark's sidste Regjeringsaar forstyrret ved en Række af blodige Uroligheder.

Endelig døde Uben Habuz og blev begravet. Aarhundreder ere forløbne siden den Tid. Alhambra er nu opbygget paa dette Bjerg, og saaledes ere da i en vis Henseende de fabelagtige Historier om Haven Frem

virkelige blevne opfyldte. Endnu staaer den fortryllede, fuldstændigt opførte Indgang urørt, ustridigen beskyttet af Haandens og Nøglen mystiske Tegn, og udgjør nu den store Justitsport, der fører til Fæstningen. Under samme Skjal efter Sagnet Astrologen endnu beboe sit underjordiske Pallads, og slumre paa sin Divan, vugget i Søvn af Sølvluithens søvndyssende Toner.

Nu og da høre i Commernætterne de gamle Invalider, der holde Vagt ved Indgangen, disse Toner, og snørke roligt paa deres Poster, da de ikke kunne modstaae Lydens magiske Magt; ja der hviler en saa søvnbringende Aand over dette Sted, at man ikke sjelden endog finder de, der skulde holde Vagt her om Dagen, slumrende paa Underværkets Steenbænke eller under de skyggesfulde Træer, saa at denne Post med Sandhed kan kaldes den søvnigste i hele Christenheden. Og dette vil, efter det gamle Sagn, blive saaledes fra Aarhundrede til Aarhundrede. Prindsessen vil forblive i Fangenskab hos Astrologen, og Astrologen vil igjen af Prindsessen vugges i Søvn til den yderste Dag, til den mystiske Haand griber efter Nøglen og omsider tilintetgjør Bjerget og dets Fortryllelse.

Washington Irving.

Den flyvende Hollænder.

Et Sømands: Eventyr.

I Staden Antwerpen levede en Mand, som havde samlet sig umaadelige Riigdomme paa den Tid, da de nederlandske Stæder vare paa den høieste Spidse af Glands og Anseelse, hvilket endnu er at see paa de gamle Mestres Malerier, som stille os den glade Brimmel i Havnene, de med brogede Wimpler prydede Skibe, og de glimrende Taarne og Palladser med levende Farver for Øie. Han var bekendt under Navnet Capitain Solofernes, og skjøndt det ikke var hans Bane at vise sig meget blandt Folk, kunde dog ethvert Barn i Staden Antwerpen fortælle om ham. Hans Udvortes bar Præget af hiin kolde, uroffelige Fæsthed, som er Sømandene egen; hans Ansigtssfarve lignede den gule Steenmuur, som længe er befyldt afølgerne, og en frastødende, næsten vild Alvor laae udbredt over hans mørke Træk. Selv gjorde han ingen Reiser mere, efter at der paa hans sidste Udflugt efter Sigende var mødt ham noget høist Sælsomt; men desto oftere seilede hans Skibe ud og bragte bestandig nye Riigdomme tilbage fra fjerne Verdensdele. Derfor ønskede Mange sig ingen bedre Lykke end den at faae Tjeneste hos Capitainen, fordi de da paa en Maade vare sikke for Uheld paa Søen; men andre Sømand, som havde bevaret et fromt, gudhengivent Sindelag, trods deres vilde Haandværk, talte i en anden Tone. De vilde ikke have noget at gjøre med den vilde Capitain, de tilskrev ikke hans Klogskab eller Mod det Held, som ledsagede hans Foretagender, men forbudne Trolldomsfunster, som vel lode ham nyde timeligt Velsærd, men eengang i Evigheden vilde lade hans Sjæl bøde for de begangne Misgjerninger. Denne Overbeviisning trøstede dem, naar de hørte, at deres Skibe

havde lidt Uheld paa fremmede Kyster, medens Capitainens Fartøier bestandig kom uskadede tilbage, ladede med uhyre Riigdomme. Saaledes skete det da, at den rige Sømands Skatte efterhaanden voxede i den Grad, at hans Medborgere omsider gjorde ham det Forslag at deeltage i Omkostningerne, som Antwerpens rige Borgere vilde gjøre, for at en ny Kirke kunde blive opbyggt, der i Pragt og Skønhed skulde overgaae alle de hidtil opførte. Capitainen, som af vægtige Grunde ikke vel kunde undslaae sig for at deeltage, gav de Mænd, som gjorde ham Forslaget, til Svar, at han allerede for længe siden selv havde gjort et lignende Løfte, hvilket han nu vilde sætte i Værk. Han tilbød nemlig at ville paa egen Bekostning lade opbygge et rummeligt Hus til Forplejning og Understøttelse for fattige Sømænd, tilligemed deres Familier, hvilket sikkerlig i Forsynets Øine var et Værk, der maatte være ligesaa fortjenstligt som Opbyggelsen af en ny Kirke, hvor daglig mange Lediggængere af verdslige Bevæggrunde indfandt sig, for at prale med pyntelige Klæder eller for at meddele hinanden Stadens Nyheder. Med denne, just ikke synderlig fromme eller opbyggelige Tale maatte de Ufsendte lade sig nøie. Tanken om at denne Bygning, formedelt Capitainens Riigdom, vilde blive til ingen ringe Prydelse for Staden, trøstede dem imidlertid nogenlunde, og i denne Forudsætning toge de heller ikke feil. Paa samme Tid som Bygmesteren lagde Grundstenen til den nye Kirke, lagde ogsaa Arbejderne Haand paa Værket, som Capitainen lod begynde i Nærheden. Det kom til at ligge ved Indsejlingen i Havnen, og ydede et herligt Skue for Skibene, medens man fra selve Bygningen havde en fortryllende Udsigt over Havet.

Solofernes selv viste sig oftere paa Byggepladsen, og man saae hans tørre lange Figur med en Sømands Behændighed svæve paa de tynde Brædestilladser. En

flens Omstændighed var det imidlertid, at Daaben blev aldeles forsvundet ved de første Stenes Lægning. Da den lille Benediktiner fra det nærmeste Kapel bød sig til at forrette Handlingen, viste Capitainen ham bort med de Ord: „Gaae Din Vej, Munk, og fød Dine egne Børn! Denne Bygning er mit eget Børn, og jeg vil selv øse den første Suppe over dens Hoved!“ Derpaa havde han taget Vand i sin hule Haand og øst det over Stenene.

Da Biskoppen i Lüttich med et stort Antal Fremmede tog den nye Kirkes Grundlægning i Diesyn, traadte han ogsaa hen til Capitainens Bygning, og underrettede om hine Omstændigheder, skal han have rystet med Hovedet og sagte have hvisket til dem, som nærmest omgav ham, at han tvivlede om dette Værks Fortjenstlighed, thi Ordsproget lød: at naar Herren havde et Tempel, da byggede Djævelen sig et Capel ved Siden. Men Holofernes brød sig aldeles ikke om denne Tale; Bygningen gik lystig fra Haanden, og da man med Kirken neppe var kommen til Vinduerne, stod Huset allerede fuldt færdigt med kunstig udstaaet Billedværk og spejlede sig stoltelig i Bølgerne, til de fremmede Søfareres Glæde, som uophørlig berømmede den rige Capitain's Klogskab, Mildhed og Menneskekjærlighed.

Da man nu begyndte paa Uddelingen af Bærelserne, vilde Byens meest anseete Borgere atter vise sig virksomme ved at foreslaae en Mængde hjælpeløse, fattige og syge Folk, som man fra Hospitalerne vilde bringe hid; men Holofernes sagde i sin sædvanlige spidske Tone: „Bliv mig fra Halsen med Ederes jammerlige Tiggerpak, som paa Marken er hentæret i Solens Brand; mit Huus staaer alene aabent for Søfolk, for kjække, munstre Svende, som ere blevne omtumlede af det friske Elements kjølige Bølger!“ Ifølge denne hans Mening begyndte han nu at fordele Pladserne, og der indfandt sig snart en Mængde Folk, ikke virkelig trængende gamle

Sømcænd, dels lystige, omkringsstreifende Svende, hvem Havet altid havde tjent som et sikkert Fristed til at undslippe Retsfærdigheden paa. Et Antal af de pragtfuldeste Bærelser forbeholdt Capitainen sig selv, hvor han paa det kosteligste beboerte de fremmede, rige Folk, som besøgte ham. De rummelige Kjeldere bleve bestemte til Vareoplag, saavel som til Forraadskamre for de Trængens des Bespisning og Understøttelse.

Skjøndt disse Indretninger i Begyndelsen syntes at være ret priselige, indtraf dog snart Omstændigheder, som gave tilkjende, at Capitainens Hensigt med denne Bygning ikke havde været den rene og fortrinligste. Saaledes fandt ofte vilde Svireselskaber Sted i Capitainens Bærelser, hvor Natten blev sværmet hen med Sang og Bægerklang, efter at de agtbare Borgere i Staden Antwerpen forlængesiden havde forsoiet sig til Hvile.

Paa samme Tid levede ikke langt fra Byen en ung Mand, ved Navn Adrian van Roos, som var i yderst trængende Omstændigheder, og derhos havde en gammel Moder og fem umyndige Sødsfænde at forsørge. Han havde tidligere været til Søes, og søgte nu atter at komme ind i denne Bane, skjøndt han længe maatte søge efter en fordeelagtig Ansættelse.

Saaledes kom han da endelig tilbage til sin Fædreby, og vandrede med sorgfuldt Hjerter og næsten træsfæsløs ene omkring ved Rheden. Natten var brudt frem, og paa Pladsen, som kort tilforn havde været opfyldt af en Mængde Søfolk, herskede nu en øde Tausshed. Natvinden ruskede i Lougværket og krusede de mørke Volger, som med eensformig Lyd brøde sig mod Stranden, hvor en Skov af Møster ragede op mod den mørke Himmel.

Adrian fæstede sit Blik paa den nye Bygnings oplyste Vinduer; han vidste ikke hvem den tilhørte, da han allerede i længere Tid havde været borte fra sin

Fædreby. Han kastede et Blik om sig, for at opdage Nogen, som kunde give ham Oplysning om, hvo der var Eieren, og blev en Mand vaer, som stod tæt ved ham, uden at han havde bemærket hans Komme. Adrian hilste ham, og den Anden gjengjeldte denne Hilsen, ved at tage til sin brede, nedhængende Hat, som omsthyggede hans hele Ansigt.

„Saa fremt I er Indvaaner af denne Stad, begyndte Ynglingen: da hav den Godhed, at sige mig, hvo der boer i dette Huus?“

„Jeg vil endnu gjøre mere for Eder! gjentog den Fremmede med huul og barst Stemme: Jeg vil anbefale Eder til Eieren, som Den, der bedst kan redde Eder ud af Eders vieblikkelige Forlegenhed.“

Ynglingen betragtede Manden med et forundret Blik. „Hvoraf veed I, at jeg er i Forlegenhed eller trænger til Nogens Hjælp?“

„Lad dette være godt! lod Svaret: Og vær overtydet om, at jeg er kommen for at vise Eder en stor Tjeneste. Der er just en Plan i Gjære, ved hvilken man ikke vil undslaae sig for at modtage Eders Bistand. Gaae ind i Huset; hiint Bærelse, hvor de lystige Svende juble ved Sang og Kortspil, lader I ligge til højre Haand, og stiger op ad en lille Trappe ved Enden af Gangen, der vil I komme ind i et lille Bærelse, hvor to Mænd sidde og tale med hinanden. Den, som kommer Eder imøde med det Spørgsmaal: Nu, Berth! Hvordan er Binden? Med ham skal I indlade Eder i Underhandlinger angaaende Eders Ansættelse, thi han er ene i Stand til at hjælpe Eder. Skulde der gøres nogen Vanskelighed, da behøver I blot at sige, at Capitain Clamfort har vist Eder derhen.“ Disse Ord vare neppe sagte, før den sælsomme Fremmede efter en flygtig Hilsen var forsvunden, uden at Adrian kunde begribe paa hvad

Maade han havde bortfjernet sig. Kun Tongværket paa et mægtigt Skib ved Siden af ham blev heftigen rustet af Nattevinden, og det bares ham fore, at et sort, ukjendeligt Væsen flavede hurtig op ad Masten. Unglingen følte sig forunderlig stemt, han saae sig atter eensom paa Pladsen, og vidste ikke, om han skulde følge den Ubekjendtes Raad eller ikke. Omsider besluttede han sig til det Første, i det han med Anstrængelse nedkæmpede sine foruroligende og mørke Betragtninger.

Alle Omstændigheder, lige til de allerringeste, indtraf saaledes som den Fremmede havde beskrevet dem; Adrian steg op ad Bindeltrappen, og da han aabnede Døren til det lille Værelse, overfaldt en Gysen ham, thi for ham stod en lang tør Mand, som tilraabte ham de Ord: „Nu, Berth! Hvordan er Vinden?“ Ved Bordet sad en anden Mand, hvis Klædning og Udseende tydede hen paa en høiere Stand. Da Capitainen mærkede, at hans Spørgsmaal var bleven henvendt til den Urette, gjorde han et barsk Ansigt og sagde med vild Stemme: „Hvo er I, og hvad vil I her?“ — Unglingen svarte rolig: „J har et vigtigt Forehavende i Sindet og trænger til et Menneskes Hjælp, som endnu mangler Eder — tag mig til Eders Bistand!“ — Hiin veeg et Skridt tilbage med de Ord: „Hvoraf veed I det, som vi her under den dybeste Hemmeligheds Maske have forhandlet?“

„Ligemeget! afbrød Adrian ham: Jeg veed det, og dermed er det nok!“

„Jeg behøver en dygtig Styrmand!“ gjentog Solfernes.

„Denne Post vil jeg kunne udfylde! svarte Unglingen: Hidtil har jeg ikke givet mig af med andet, og jeg tør nok i denne Henseende maale mig med hvem det skal være.“

Capitainen saae den kraftige Yngling i de fyrige Dine; hans skjælle Ord, og endnu mere det Tillidsfulde og Sælsomme, som laae i hans Bæsen, behagede ham. Han udbød derfor: „Velan, bring mig Eders Papiret, og Handelen skal være afsluttet, for at J, strænge Herre! — med disse Ord vendte han sig til den ved Bordet Siddende: — kan see, at jeg paa det Hurtigste efterkommer Eders Begjæring.“

Manden, som hidtil havde afgivet en stum Tilhører af denne Samtale, reiste sig nu, og sagde: „Nu vel! J seer selv, Herr Capitain, hvorledes Alt fører sig efter Eders Villie; lad derfor Sagen være afgjort. J overtager selv den rige, kostbare Ladning, og Skattekamret vil ikke savne et betydeligt Tilskud; men kom nu og lad os tømme et Bæger Wiin efter den lange Forhandling. J, Messer Styrmand, kan følge med!“

De tre Mænd steg nu ned ad Trapperne og blandede sig, i den store Forsamlingsaal, med de fremmede Skipperes Grupper. Man spillede, deels med Lærning, deels med Kort; en stor Hob havde imidlertid samlet sig omkring en vidtbereist fremmed Skibsfører, som fortalte sine Eventyr og Fataliteter. Adrian udsøgte sig en eensom Plads, hvor Larmen ikke afholdt ham fra Betragtninger over den sælsomme Begivenhed, som havde tildraget sig i den sidste halve Time. Han vidste nu, at han havde at gjøre med den rige Capitain Zolofernes, og i hvor fordeelagtig end denne Forbindelse syntes ham, kunde han dog ikke andet end betragte Capitainen med mistroiske Blik. I Særdeleshed var den Fremmedes Ord ham paasaldende, tilligemed den nysgerrige Opfyldelse af de tilsyneladende tilfældige Omstændigheder. Han kunde ei heller forklare sig den underfulde Maade, paa hvilken den Omtalte var forfunden; alligevel var han hjertelig glad over at have fundet en

faa fordeelagtig Ansættelse, og besluttede desaaarsag, at gribe den flygtige Lykke, uden at forbitte sig Nydelsen ved alt for spidsfindige Grublerier. Han stod derfor op og blandede sig i Tilhørernes Kreds, som havde samlet sig omkring den Fortællende. Den fremmede Skipper var netop bleven færdig med et Eventyr, og Tilhørerne ytrede forskjellige Bemærkninger over det Fortalte. Nu reiste En af dem sig og tog Ordet. Han var lille af Væxt, og først naar man skarper betragtede hans fine Ansigtstræk, opdagede man hans høie Alder. Hans Ansigt havde noget Fredeligt, Stille, som var aldeles forskjelligt fra hine raae, firskaarne Physiognomier, som omringede ham. „Høifæredede Kammerater! begyndte han: Hvad gode eller onde Begivenheder til Søes angaaer, da kan jeg ogsaa tale et Ord med; thi saadan som jeg her staaer, har jeg nu været 60 Aar i Tjenesten. Storm og Uveir, Solens Brand og Joraarets lune Vind ere dragne hen over mit Hoved. Tre Gange slog Lynet ned i Masten, paa hvilken jeg hang; sex Skibe ere forgaaede under mig, paa Tønder og Planker har jeg svømmet; Hungersnød og Pest har jeg seet ombord, og de Vantroes krumme Sabler have myrdet for mine Fødder; den Almægtige har altid skaanet mit Liv; han har ført mig didhen, hvor endnu ingen Menneſtehaand har suret eller gravet i Jordens ældgamle Afsyn; uhyre Skove som fyldte Sjælen med Andagt og Tilbedelse, raslede over mit Hoved; under min bævende Fod bruste underfulde Strømme, hvis Fald ingen Menneſtehaand mægter at skildre. Dog veed jeg ikke nogen Begivenhed i mit hele Liv, som har fyldt mig med større Rædsel, end et Eventyr, hvilket jeg oplevede paa Nordsoen.“

„Fortæl, Fader Martin!“ raabte nogle unge Eventyrde, og rykkede nærmere; ogsaa fra Spillebordene traadte Udskillige hen til de Forsamlede. „Har Nogen af Eder,

blev Martin ved: hørt noget til den flyvende Hollænder?"

„Jo tilvisse! gjentog to gamle Skippere og korsede sig: Det er jo det gamle Spøgelse, som allerede i en Række af tusinde Aar seiler omkring paa alle Have; vi kalde ham ogsaa den magre Capitain, fordi der ikke skal være stort mere paa hele Karlen, end en nogen Pandes skal, og et Par tynde Arme og Been. Men hvo har seet ham?"

„Jeg! afbrød Martin dem: Jeg har seet den flyvende Hollænder, kjære Kammerater; dog ikke just saa nøie ham selv, som hans Skib. Det er intet Eventyr, ingen Fabel — og jeg skulde ikke vove at omtale hiin rædselsfulde Nat, som farvede mine Lokker hvide, saafremt vi ikke vare paa det faste Land, hvor han ikke kan gjøre os noget. For omtrent tyve Aar siden gjorde jeg en Reise fra de sketlandske Der, under en Capitain, som var en født Irlænder, men tillige det ugudeligste Menneske, som jeg nogensinde har seet. Han troede hverken paa Gud eller paa noget Helligt, og havde allerede beskrevet Skjændselsgjerninger, for hvilke ethvert kristeligt Menneske maatte grue. At være under samme Tag med et saa forvorpent Affkum er allerede en mislig Sag, men endnu værre er det at reise med en Saadan paa det vilde, mørke Hav, fjern fra menneskelig Bistand, midt iblandt Larver og Uhyrer. Det er bitterligt for enhver Skipper, at Ingen skal foretage sig en Reise paa St. Blas i Dag, men vi lettede Anker, just da Messesflokken ringede og Processionerne toge deres Begyndelse. Der var ikke at tænke paa nogen from Bøn eller Andagt, tværtimod vare Ceder og Forbandelser en behagelig Tidsfordriv for det unge Mandskab. I Begyndelsen gik Reisen endda taalelig, men da vi kom ud paa det aabne Hav, reiste sig en uhyre Storm. Man for-

tæller, at den første Nat efter en fuldkommen Maanes formørkelse er Havet fuldt af Spøgelsier, som drive deres Bæsen paa de fraadende Bølger. Vi saae ogsaa sælsomme hvide Lysstriber fare over Havet, uden at vi vidste hvorfra de kom eller hvorhen de spandt. Forresten var det bældmørkt, Havet laae for vore Blik som en uhyre Taagemasse, Stormen hvinede i Lougværket, men Mandsskabets vilde Eder overdøvede den. Alle vare forsamlede paa Dækket, og en af os talte just om den flyvende Hollænder. Capitainen lyttede opmærksom paa hans Fortælling; pludselig begyndte han i halvdrukken Tilstand at bande og skjælde, idet han med brølende Stemme skreg ud i Stormen, at Spøgelsset skulde lade sig tilsyne, og at han vilde prøve en Dyst med det. De unge Matroser loe, men jeg var slet ikke vel tilmode ved denne overmodige Udfordring. Just idet han skreg allergalest, blev det paa eengang bliskille trindt omkring os; Alle saae forundrede paa hinanden; Ingen vidste, hvad der var paa færde, da — jeg gyser ved at fortælle det — gled sagte, uden den mindste Larm, et uhyre stort Skib gennem Bølgerne, lige henimod os. Det var ligesom Masten til Kjølen fuldkommen hvidt. Alle taug da Dødningsseileren nærmede sig; omsider faldt hele Mandsskabet paa Knæ, og anraabte med frygtelig Skrig Himlens Beskjærmelse. Et rædsomt Stød rystede pludseligt vort Skib; vi styrtede overende, og da vi atter saae os om, var Spøgelsset forsvunden, men Capitainen var ingens steds at see, og ingensinde have vi erfaret, hvor han er bleven af."

„En retfærdig Straf!“ udbrød den gamle Skipper, som før havde fortalt sine Eventyr. „Og dette var hele Begivenheden? spurgte en ung Mand blandt Tilhørerne: Jeg meente, at I var kommen i Rast med Mandsskabet paa Spøgelseskibet.“

„Nei, derfra bevarede Himlen os naadigen! gjentog Martin: Jeg, for min Deel, onskede heller ikke at vide, hvad det var for Svende, som sad paa Skibet.“

„Man fortæller, begyndte En af Tilhørerne: at den magre Capitain tidt sætter Vaade ud, i hvilke man seer Matroser, som ere heel forunderligt paaflædte, og at disse ville afgive Breve til Personer, som ere døde for uendelig Tid siden.“

„Det kan vel være! svarte Martin: Jeg fortæller kun, hvad jeg med mine egne Øine har seet.“

En Pause indtraadte nu; derpaa sagde en ung Matros: „Min Bedstefader har ogsaa fortalt mig Udskillige om Spøgelseset; men han var af den Mening, at Ingen Anden end den, fra hvem Herren naadig frelse vor Sjæl, var Skibets Fører. Paa dette befandt sig ligeledes alle de, som havde givet sig i hans Bold, hvilke han nu i mange hundrede Aar bestandig fører om med sig, for at støde dem Alle i Jordærvælsens Afgrund, naar deres Tal er fuldstændigt. Den gamle Mand fortalte endvidere, at den Onde kun viste sig for de Skibe, hvis Capitain eller Styrmand havde sluttet et Forbund med ham. I dette Tilfælde seilede han ofte flere Nætter efter hinanden ved Siden af Skibet, dog kunde Capitainen tillige gemed Mandskabet redde sig fra at falde i hans Kløer, naar han kun strengelig vaagede over, at ingen Eder eller Forbandelser bleve udstødte paa Skibet. Thi saa snart dette ikke blev overholdt, da var Skibet og Mandskabet useilbarligen et Bytte for den Onde.“

„Hvi! forunderligt! udbrød Martin: Denne Omstændighed har endnu hidtil været mig ubekjendt, men det maa vel have sin Rigtighed dermed.“

Den gamle Skipper tog nu atter Ordet og sagde: „Andre fortælle, at den flyvende Hollænder eengang i levende Liv har været en Skibscapitain, som drev sit Væsen paa Havet. Blandt alle de Rædselsgjerninger,

som han havde gjort sig skyldig i, var især en uhyre Skjændselsdaad, for hvis Skyld han nu maa drage vildfarende omkring paa Havet til den yderste Dag."

"Og hvori bestod denne?" spurgte Martin, tillige med nogle af de Andre.

"Han skal, lod Svaret: under en uhyre Storm, da al Redning syntes umulig, have taget den hellige Hostie og slynget den i Havet."

Disse Ord vakte almindelig Forbauselse og Rædsel, kun Capitain Solofernes besvarede dem med en haanende Latter. "Hvorledes kan I, begyndte han: være saa barnagtige, at sætte Lid til slige Ammestue-Eventyr."

"Jugen Ammestue-Eventyr! afbrød den gamle Martin ham: Kun en Ugudelig kan spotte over slige Ting."

Han talte disse Ord med alvorlig og fast Stemme, idet han kastede et dadlende Blik paa Capitainen.

"Men jeg siger Eder, gjenmælte Denne: hvad enten I saa anseer mig for ugudelig eller ikke, at det er kun tomme, falske Opdigtelser, opfundne for at indjage Børn og Qvinder Skræk. Ingen modig Styrmand, som forstaaer sit Sag, vil bryde sig om Saadant. Selv har jeg dog gjort mange og vidtløftige Reiser, uden at have fornummet noget til alt dette Spøgeri."

"Dersom I end ikke har erfaret noget Saadant, afbrød Martin ham: saa kan I dog maaskee engang i Tiden opleve det; tag Eder derfor i Agt! Tænk paa mig og paa denne Stund! I troer at kunne haane mig, og mener at jeg er uvidende om hvorledes det har sig med Eder. Men vær rolig, Kammerat, følg mit Raad, og begiv Eder ikke ud paa Søen; her paa Land: jorden har den Onde ingen Magt over Eder."

"Uhørte Trækthed! skreg Capitainen: Hvad vil I sige med denne forrygte Passiar, Gamle! Har I mistet Eders Forstand, eller gaaer I alt i Barndom, og skal man sende Eder i Daarekisten?"

„J Daarefisten? gjentog den Gamle med sagte, men frygtelig Stemme: Hvorfor ikke! Naar man har en god Samvittighed, da sover man trygt overalt; men Den, som maa frygte for Gjæster, hvilke man ikke ved noget Gitterværk eller nogen Laas kan holde ude, han er aldrig sikker for deres Besøg.“

De Andre traadte til, for at standse det begyndte Ekjænderi. Det lykkedes ogsaa, skjøndt ikke uden Moie, at faae den gamle Martin til at tie, og hele Forsamlingen skiltes ad, da det allerede var blevet silde ud paa Natten.

Forberedelserne til Reisen bleve nu trufne; Farten skulde gaae til Island, og skjøndt man paa denne Aars tid neppe uden Fare kunde tiltræde en saa lang Sørejse, lod Capitainen sig dog ingenlunde rokke i sit Forsæt, i det han spottede med sine Venners Betænkeligheder. Den unge Adrian var gandske anderledes til Ginds; i sit Hjerter fortrød han den indgangne Forpligtelse. Capitainens Vilohed og Ryggeløshed fyldte ham med Rædsel, og han indsaar nu at han havde gjort bedre i at frasige sig al Andeel i Dennes Foretagender. Ynglingens bekymrede Sjæl var imidlertid ikke i Stand til at fatte denne Beslutning; det forekom ham pligtstridigt at bryde det givne Ord, saameget mere, som han allerede havde en betydelig Sum under Hænder, hvilken han havde modtaget som Forskud af Capitainen. Hertil kom endnu en anden Grund, som han neppe vilde tilstaae for sig selv, naar han vandrede gennem Antwerpens Gader og blev staaende udenfor Capitainens Huus, for at skue op mod det lille Vindue, hvor den smukke Margaretha boede. Capitainen havde efter mange Bønner ladet sig bevæge til at tage den unge Pige med hendes aldrende Tante til sig, og han ønskede nu at Begge skulde gjøre Reisen med, for at bringes til deres Familie, som levede i det nordlige Norge.

Dette havde Adrian erfaret, og det forekom ham nu næsten nødvendigt at ledsage den unge, uerfarne Pige, for at beskyrme hende blandt de raue og barske Matroser ombord paa Skibet. Adrians Løste var Margarethas eneste Trøst, og ligesom et truende Uheld ofte er i Stand til at sammenknytte Hjerter, som ere indbyrdes fremmede for hinanden, saaledes omslynger det endnu tættere de Elskende med Omhedens og Kjærlighedens Baand. Disse Tanker gennemkrydsede Ynglingens Sjæl, da han en Morgenstund vendte tilbage fra Messen, stille Ro og Tilfredshed havde forjaget enhver ængstende Befymring af hans Hjerter, og i det han aldeles havde hengivet sig i Himlens Varetægt, tænkte han med roligere Sind paa Reisen og paa den glædelige Udsigt at tilbringe al sin Tid ved den elskede Piges Side. I det han gik forbi Capitainens Huus, traadte Denne ham pludselig imøde med mørkt Ansyn. „Det, som jeg ventede mig af Eder, begyndte han: er ikke bleven opfyldt. Det bliver altsaa bedst at vi skilles ad.”

„Hvad vil I sige dermed? afbrød Ynglingen ham forbauset: Har jeg maaskee forseet mig mod Eders Befalinger?”

„Det har I! gjentog Capitainen med barsk Stemme: Hvor har I nu været henne? Istedetfor at blive ved Skibet, løber I til de gamle bodsfærdige Kvinder i Kirken, for at faae Ende paa Tiden. Lad mig ikke oftere faae Sligt at vide om Eder, saafremt vi skulde være Venner!”

Ynglingen blussede af Brede; i en alvorlig Tone udbrød han: „Herr Capitain! I vil selv bedst kunne vide, at Eders Magt ingenlunde strækker sig saavidt, at I kan forbyde mig Herrens Huus!” — „Hvad? freg Capitainen: I vover endog at gjøre mig Bebreidelser! Velan, vi ere skilte ad; og I skal om en Time faae

Eder's Papirer tilbage! Undægtige Svømmere taaler jeg ikke paa mit Skib!"

Med disse Ord vendte han den unge Mand Ryggen og vilde forlade ham, til Lykke erindrede Denne Mandens Navn, som havde viist ham til Capitain Solofernes. „Jeg gaaer! gjentog han rast: Men Capitain Clamford, som har anbefalet mig til Eder, skal erfare, hvorledes I bryder Eder's givne Løfter!" Næppe var dette Navn undsluppet den unge Styrmands Læber, før Solofernes blegnede som en kalket Bæg, og forvirret stammede: „Clamford? Hvor har I talt med ham?" Adrian beskrev hiin Aftens Begivenheder, tilligemed de Omstændigheder, som stode i Forbindelse med dem. Capitainen lyttede efter med spændt Opmærksomhed og saae sig flere Gange om, ret ligesom om han frygtede for at nogen Uvedkommende skulde lure. I hvor meget han end søgte at dølge sin Bevægelse, troede dog Unglingen nu gandske at kunne gjenneuskue den farlige Mand, med hvem han havde at gjøre. Efter denne Samtale tog Capitainen sine tidligere Ytringer tilbage, og overhoved syntes hans Opførsel mod Adrian at være paa faldende forandret. Han behandlede ham med Venlighed, ja endog med et Slags Verbødighed, og Adrian var i sit Hjerte glad til, at han nu turde gjøre Reisen med, hvilken han nylig havde ønsket at maatte være fri for. Saaledes rykkede under mangehaande Tilberedelser Dagen til Afreisen nærmere, og Rheden vrimlede af Tilskuere, som monstrede Skibet og Mandskabet med nysgjerrige Blikke.

En rum Tid var forløben. Aaret nærmede sig sin Ende, og den Periode, da de frygtelige Equinoxtialstorme begynde at rase i de nordiske Have, var forhaanden. Ingen kan danne sig noget klart Billed af det Oprør, hvori Havet da befinder sig, naar han selv ikke har overværet dette rædselsfulde Skuespil. Den øvede

Styrmands Die blændes af det hvide Skum, som spredtes rundt omkring ham, ingen skjærmende Havn aabner sine Arme, for at modtage de Betrængte. Forgjæves spejder Diet langs med Horizonten efter et veiledende Blus fra et Fyrtaarn; Dødens Nat omhyller Alt, og den sorte gabende Afsgrund aabner sig for Matrosernes forvirrede Blik. En saadan Nat var det, da Capitain Solofernes befandt sig paa Høiden af Bergen; fem Dage og Nætter havde Stormen raset; Mandskabets Kræfter vare næsten udtømte ved de overmenneskelige Anstrengelser; men Adrian, hvem Kjærlighed og Ungdomskraft gjennemglødede, stod uroffet liig en Klippe, med Diet stibt fæstet paa Magnetnaalen. Pludselig styrtede en Deel af den øverste Mast ned og traf Ynglingen i Hovedet. En Blodstrøm farvede hans Ansigt; han blev strax bragt ned i Kahytten, og Matroserne isemte et Jammerkrig over Tabet af deres Styrmand i den rædselsvangre Nat. Alle troede sig tabte; Adrian laae død i det nederste Skibsrum, og den Geistlige var just isærd med at række ham Sakramentet, da Capitainen rasende, liig en Hyæne, styrtede henimod Sengen og rev Ralken ud af den Geistliges Haand, idet han udstødte følgende Ord til de Omkringstaaende: „Er det nu Tid til saadanne Narrestreger, i fordømte Karle! Vort, afsted og paa Eders Plads ved Longværket!“ Han havde neppe talt disse Ord, før den gamle Martin, som efter Adrians Opfordring havde gjort Reisen med, sprang ind paa ham, skrigende med frygtelig Røst: „Holdt, Forvorpne! Run Gud kan hjælpe os; menneskelig Bistand er forgjæves. Vov ikke, Usling, at besmitte det hellige Bæger med Din frække Berørelse, eller vi ere Alle fortabte!“

Brølende, liig en ophidset Tyr, stormede Capitainen ind paa den svage Oldin, reb ham med uhyre Kraft i Brystet og slyngede ham til Siden. Derpaa skreg han,

med vild Latter ud i Stormen: „Affed, op paa Eders Pladser!“

„Giv mig da Ralken! gjentog Præsten: Den Døende længe efter denne sidste Trøst!“

„Til Helved med den!“ brølte den Rasende, og flyn-
gede det blinkende Bøger ud i de skummende Bølger,
som opslugte det med en dump Brusen, liig en hvinen-
de Haanlatter. Almindelig Rædsel greb Mandskabet,
Alles Dine stirrede hen mod Abningen, gennem hvil-
ken den hellige Ralk var forsvunden. Præsten laae skjæl-
vende paa sine Knæ. „Ulmægtige! skreg han ud i Stormen:
Han har forbandet Dig, Himlens Forbandelse ramme atter hans Hoved!“

En almindelig Pause fulgte paa dette Udraab; Ingen vovede at see i Beiret; Stormen syntes pludselig at forstumme, og det var, som om Skibet stod fastnaglet til Dybet. „Hellige Gud! raabte Martin, idet han hvinende frummede sig, liig en Orm paa Gulvet: Hellige Gud! Hvad er dette?“ Neppe havde han udtalt, før et vildt Angestskrig lød fra Dækket. „Hør! skreg Martin: Hævneren kommer!“ Alle styrtede op af Kahytten, og Forsærdelsen lammede deres Tunger. Dødningsfeileren, om hvilken Martin engang havde fortalt, laae tæt op til Skibet. Et mat, graaagtigt Lys havde overdraget Himlen med Blyfarve; en trykkende Lums-
merhede hvilede paa det ubevægelige Havdyb, og gule taks-
kede Lyn sonderred den tunge Luft; Klagetoner, som syn-
tes at komme fra Bølgerne Skjød, blandede sig ræds-
selfuldt med en skjærende og hvinende Lyd, som klang fra Spøgelsesskibet. Dette laae ubevægeligt, og Masten,
Dækket og Rjolen flinnede som hvide Dødningsbeen gjen-
nem Mørket; intet menneskeligt Bæsen viste sig paa Dækket, og en rædselsfuld Stillehed hvilede over det hem-
melighedsfulde Skib. Alle Matroserne, endog de vildeste,

vare falske paa Knae, og syntes at oppebie Dødsøieblikket med bævende Hjerter. Efter nogle paaenlig tilbragte Timer rødmede den østlige Himmel; en frisk Lufning begyndte at kule, og ved Solens Opgang forsvandt Natrens frygtelige Skyggebilled, liig en gjennefsigtig Taage. Men da Mørket atter brød frem, da Midnatstimen atter nærmede sig, viste sig den rædselsfulde Ledsager paa ny, og dens Udseende blev med hver Nat frygteligere. Det hvide Dødningseskib syntes at være kommet nærmere, ja man kunde endog paa Dækket skimte hele Grupper af Skikkelser, som laae ubevægelige paa Planterne. Ingen rørte sig paa dette rædselsfulde Sted, alligevel syntes Skibet at lysre en usynlig Magt, hvis Virksomhed var skjult for Dødeliges Bine.

Saaledes forløb to Uger; Dødningsseileren veeg ikke bort fra Skibet, og syntes at lure paa sit Bytte. Hele Mandskabet vogtede sig paa det Omhyggeligste for at undstøde Eder og Forbandelser; alligevel kunde det ikke feile, at Matrosernes fortvivlede Stilling fremkaldte saadanne Ytringer paa deres Læber. Ved Dagens Lys maatte de Ulykkelige kæmpe med Stormens Magt, om Ratten ængstedes de af Dødningsseilerens gruelige Nærhed. Deres Kaseri gjennefbrød omsider alle Skranke, de gif løs paa Capitainen og kastede ham, trods Martin's Bønner, fængslet med Lænker, ned i Skibsrummyet. Men derved blev deres Tilstand ikke forbedret, tværtimod styrkede de sig selv i Fordærvelsen. Capitainen, tirret til vildt Kaseri, udtalte den rædselsfulde Eed, hvis Virkning kun var ham altfor bekjendt. I det samme Dieblik greb et frygteligt Orkanstød Skibet, og paa Dækket lod et almindeligt Forsærdelsesfrig. Adrian, som ved Margarethes omme Pleie allerede var betydelig i Bedring, sank afmægtig, med den Korsfæstede Billed i sine Arme, tilbage paa sit Leie; Margarethe og Martin

flyngede sig fast til den Syges Side, derpaa omhyllede ogsaa deres Dine en uigjennemtrængelig Nat.

Længe efter Trediveaarskrigens Ende i Tydskland hændte det sig, at de fromme Borgere i Antwerpen høitideligholdt Paaskefesten med al sømmelig Pragt og Feslighed. Da Processionen var kommen i Nærheden af den hellige Bernhards Kloster indtraf en Omstændighed, som forekom Alle yderst sølsom og ubegribelig. Man saae nemlig en Mængde Folk kommende ned ad Gaden, hvilke midt imellem sig førte fire Personer, som med Rette tildroge sig almindelig Opmærksomhed. Det var to gamle Mænd, en Yngling og en Pige, Alle i en Dragt, som for et halvt hundrede Aar siden havde været i Brug. Den ene af de gamle Mænd bar en Paters Ordensdragt, den Anden var klædt som en Skipper. Men den unge Pige vakte i Særdeleshed Forundring, thi i hendes Skjønne, udtryksfulde Ansigt malede sig den høieste Forbauselse, blandet med Frygt. Hun betragtede forskende med sine store blaae Dine alle Gjenstandene trindt om, og meddeelte Ledsagerne sine Bemærkninger. Folket strømmede imidlertid sammen fra alle Kanter, og Klostersets Prior traadte frem med det Spørgsmaal til de Ubekjendte, hvorfra de kom, og hvad der bevægede dem til at fremtræde i denne Dragt. Den unge Mand og Pigen faldt paa Knæ og svarte: „Erværdige Fader! Vi ere for fire Uger siden reiste fra Staden, og nu, da vi ved Herrens underfulde Styrelse atter betræde vor Fædrejord, finde vi Alt paa en sølsom Maade forandret, saa at vi ikke vide hvad vi skulde tænke derom.“ — Prioren betragtede de Talende med et forskende Blik. „For fire Uger siden har I forladt Staden? Hvo er I da, og hvad hedder I?“ — Alle fire nævnede deres Navn, men Ingen af de Omkringstaaende erindrede at have hørt

det før. "Ærværdige Fader! udbrod omsider Oldingen i Skipperdragt: Saa er da Ederes gode Stad i faa Uger bleven aldeles forandret! Før mig dog hen og lad mig see, om ikke ethvert Barn kan vise mig Capitain Holofernes's Huus, den store prægtige Bygning ved Havnen." — „Holofernes? gjentog Prioeren spørgende, i det han vendte sig til de Omkringstaaende: Kjender Nogen en Mand af dette Navn?" — Alle taug og betragtede de Fremmede med forundrede Blikke; pludselig traadte en gammel Mand frem blandt Mængden, og talte med skjælvende Stemme: „Jeg har kjendt Capitainen, jeg kjender ogsaa disse Menneſker, som staae her, Guds Navn være priset! Hører mig i Byens Borgere! Disse Folk ere for over et halvhundrede Aar siden reiste fra Antwerpen. Jeg var den Gang en ung Svend, og mindes endnu grant deres Ansigter. O somme Begivenhed! Guds Beslutninger ere dunkle og hellige!" Han kastede sig med disse Ord for de fire Fremmedes Fodder og sædte hede Taarer. Nu fandtes der efterhaanden flere Folk, som bekræftede hine Udsagn, og som havde hørt om Capitainen og hans Reise. Adrian og Margaretha stode tæt omslyngede; de vidste ikke hvad de skulde troe eller tænke. Verden syntes dem trindtom heelt forandret, og det blev nu klart for dem, at de paa Dødningsseileren havde ligget i en dødsignende Søvn, af hvilken nu først Alherrens Haand havde vækket dem. Den salige Overbeviisning, at de vare de Eneste, som vare udvalgte af de fortabte Sjæle til atter at see Livets Lys, trøstede dem; imidlertid besvarede de paa en undvigende Maade alle de Spørgsmaal man forelagde dem angaaende deres Ophold paa Skibet. De angave hertil som Grund, at det de havde været Vidne til, var af en saa rædselsfuld Beskaffenhed, at en omstændelig Beretning derom ikke var dem mulig; kun dette

var klart for dem, at Himlen havde bestemt frygtelige Straffe for dem, som haane dens Befalinger.

Siden, da de spurgte om Solofernes's Huus, viste man dem en øde Plads, hvor kun enkelte Mure stode, et Tilflugtssted for Nattens bange Fugle. En anden Deel af Pladsen var lagt til Kirken og forvandlet til et Sakristi. Ved Natterid, fornemmelig i heftigt Stormveir, paastode mange Menneſker at det spægede i de forfaldne Mure, og at man flere Gange blev to Mænd vaer, klædte i kostbar Sømandsdragt. Men Sagnet om den flyvende Hollænder levede fra den Tid af i Folkets Mund, saavel som Historien om de af den halvhundredaarige Søn Opvakte. Martin og den fromme Pater døde fort efter; men Margaretha tog Sløret, for at hellige Himlen et Liv, hvilket det paa en saa forunderlig Maade havde frelst. Adrian drog atter ud paa Havet, for at ende sit Liv som en from Sømand. Om Capitainen og hans Matroser fik man aldrig siden noget at vide.

M e n n e s k e - S k j e b n e. En sand Begivenhed.

Beiret var mørkt og sludfuldt, og min egen Stemning svarte til dets Ublidhed. Til Lykke omhyllede Natten den skyfulde Himmel med sit Slør, Lysene tændtes rundt om, og de huuslige Indvaanere lode Gardinerne rulle ned, for at afbryde alt Samkvem med den brogede Verdensstummel, og tilbringe den øvrige Deel af Dagen i deres Familiers Skjød. Ensom sneg jeg mig gjennem de øde Gader, og for første Gang i mit Liv følte jeg en forunderlig Tomhed i mit Bryst, som jeg næsten aldrig før havde bemærket. Den huuslige Lykkes Billeder stode levende for min Sjæl, og min levende Indbildningskraft dannede sig et Ideal af de adspredte Træk. Ensomheden faldt mig besværlig; jeg følte Trang til at leve blandt Mennesker og til at glæde mig med dem. Men hvo vilde modtage den Fremmede i den store Stad, som istedetfor at knytte Hjerterne til hinanden, endnu mere fjerner dem, indtil gunstigere Omstændigheder frembringe en fornyet Interesse, som omslynger de kolde Hjerter. Jeg begav mig hen paa en Restauration, hvor jeg altid pleiede at finde dannede Mennesker. Ogsaa denne Gang fandt jeg adskillige unge Mennesker forsamlede, som afhandlede de indholdsrige Emner: Menneskeværd, Fremtid og Skjæbne. Jeg satte mig i en Krog og lyttede efter.

„Jeg vil fortælle Dem, mine Herrer, et Exempel paa hvor sælsomt Begivenhederne i Verden krydse hinanden! begyndte En af de Forsamlede: Og dernæst vil jeg spørge Dem, om De ikke kunde fristes til at tvivle, saafremt De ellers ikke er fuldkommen paa det Rene med Deres Tro.“ Alle lyttede med spændt Opmærksomhed paa hans Fortælling.

„J B*** tjente en Mand, der var bekjendt under Navnet den gamle Georg, som Soldat ved den derværende Garnison. Skjøndt han ved sin lange Tjeneste havde erhvervet sig sine Foresattes Velvillie og Tilfredshed, inddraf dog den for ham uheldige Omstændighed, at han paadrog sig sin to og tyveaars gamle Fændriks Unnaade i den Grad, at Denne ved enhver Leilighed søgte at drille og mishandle ham. Den gamle Kriger har medes inderlig over at maatte lide slige Mishandlinger af en saa ung og uerfaren Mand. Den strenge Subordination forbød ham, at henvende sig personlig til Generalen, af hvis menneskekjærlige Hjerter han turde haabe sikker Hjælp. Saaledes blev han nødt til at finde sig taalmodig i sin Skjæbne, hvilket imidlertid blev ham saameget lettere, som hans egen Bevidsthed og hans Kammeraters almindelige Deeltagelse gav ham det bedste Vidnesbyrd om hans Brodefrihed. Hans Lidelser gjorde især et dybt Indtryk paa en Underofficer, som stod ved Georgs Kompagni, og som daglig maatte være Vidne til den nedværdigende Behandling, hvilken den Gamle maatte udstaa. Han søgte at sætte Mod i ham, og trøstede ham med Haabet om, at han snart vilde blive ansat ved et andet Kompagni. Georg var imidlertid taalmodigen Fændriks Chikaner og Drillerier, som uafsladelig forfulgte ham. Naar hans Kammerater kunde anvende Eftermiddagstimerne til at pudse deres Geværer og holde deres Løi i Orden, visiterede den ondskabssfulde Officer allerede i det næste Qvarteer hos Georg, naar Exerceertiden var forbi, og de frygteligste Stokkeprygl haglede ned paa den Gamle, saafremt han ikke blev funden ved sit Arbeid. Hans Taalmodighed blev snart udtrømt, han besluttede at hævne sin haardtfaarede Væere paa denne Kannibal, og den skrækkelige Beslutning, at skyde ham, modnedes i hans Sjæl. Den

følgende Dag, da Exerceertiden var tilende, og Georg atter havde begivet sig tilbage til Kasernen, ladede han sit Gevær, og lyttede ved Døren, for at oppebie sin Bøddels Komme. Han hører Nogen ved Døren, og skyder i blindt Kaseri den Indtrædende Kuglen i Hjerteret. Men af, hvo maler hans Forsærdelse, da han i den Dræbte seer sin eneste Ven i Nøden, Underofficeren, som altid havde søgt at mildne hans Ulykke. I hans Lomme fandt man den Befaling, at Georg skulde sættes til et andet Kompagni. Greben af uhyre Smerte, følte han sig ikke istand til selv at gjøre Ende paa sit Liv ved et andet Skud, hvilket Forsæt strax opstod hos ham, men lod sig uden Modstand fængsle af den hidtilende Vagt. En frygtelig Dom blev udsagt over ham: han skulde radbrækkes fra neden, hvilken Dom dog blev formildet af Tyrsten saaledes: at han blev dømt til at radbrækkes fra oven, for at der hurtigen kunde blive gjort Ende paa hans Liv.

Retfærdighedens blodige Tjener fuldbyrdede den gruelige Execution, og mangen Taare randt i Stilhed for den stakkels Georg. Skarpretteren, som just idag med Held havde aflagt sit Mesterstykke for de forsamlede Tilskuere, begav sig hen til en Biinkjelder i Nærheden, for at qvæge sig efter den overstandne Prøve. Flere Menesker vare samlede sammesteds, og man talte naturligviis om Delinqventen. Een af de tilstedeværende Borgere, som havde kjendt og agtet den Henrettede, sagde blandt andet: „Saaledes gaaer det; den Rettskafne, hvem ondskabsfuld Mishandling driver til et fortviolet Skridt, maa lade sit Liv, medens hans ugudelige Broder endnu lever blandt Menneffene og betegner ethvert af sine Skridt med Blod. Denne Nedrige vidste allerede som Barn, at berøbe sin Broder Forældrenes Kjærlighed. Efter at han siden som Mordbrænder havde dræbt sine Forældre ved Sorg og Græmmelse, undskydede han Ret:

færdighedens straffende Arm. Georg forlod derimod med blødende Hjerter sit Fædreland, og tog som ungt Menneske Krigstjeneste, agtet og elsket af Enhver, som kjendte ham, og nu — — —

Her afbrød Skarpretterens Medhjælper, som havde lyttet efter Fortællingen med spændt Opmærksomhed, Borgeren med Spørgsmaalet om hvad den Henrettede hed. Borgeren nævnte Georgs Binavn; da sank den Anden pludseligt afmægtig til Jorden med de Ord: „Min Broder!“ Da han atter vaagnede af sin Besvimelse var hans Forstand borte, og han døde som Uffind dig i Daarekisten.“

Her taug Fortælleren. Alle vare dybt rystede, og takkesfuld forsøiede jeg mig hjem, med tungere Hjerter end da jeg kom.

Alexis.

Johan Wolfgang v. Goethe.

(Fortsat.)

III.

Grethe. Frederikke.

Grethe (Gretchen) var hans første og eneste Kjærlighed. Han stod den Gang paa Grændsen mellem Drenges og Ynglingealderen, adlød villig Hjertets sødeste Drift, og var tilfreds med at ombytte Kjærlighed med Velvillie.

Den maa vel prises lykkelig, hvis første Valg falder saaledes, at han gennem alle Livets Stadier finder og beholder Kjærligheden i den Elfte, saa at hans Livdenskab i tilbagevendende Kredsløb atter bliver til Kjærlighed. Af slige ægte qvindelige Naturer gives der kun yderst faa, thi de fleste af vore Fruentimmer ere mere Verdens end Naturens Børn, og det mangler dem paa kraftig Sundhed. Deres Skjønhed er en kunstig Dribhuusplante; siden bliver Planten svag og syg, kan ikke taale den frie Luft, og forkommer udenfor Dribhuusvarmen.

Et saadant ægte qvindeligt Væsen var derimod Gretchen, og saafremt Goethe havde været i Stand til at elske, da maatte hun være bleven hans Livs Helgen. Men virkelig Kjærlighed var fremmed for ham. Han legede med Fruentimmerne, og satte sig selv ind i enhver Rolle, som just nu behagede ham. Blev han kjed deraf, da holdt han op. I alle hans sildigere Forbindelser aabenbarer sig for det dybere Blik en Grusomhed, som ene kan sammenlignes med den Glæde, hvilken et Barn føler, som pincer Dyr for sin Fornøjelse. Bevidstheden om hans Kraft, Forskelyst, og andre betydelige Egenskaber, som senere begrundede hans udmærkede Karakter, ligger deri, men den guddommelige Snist mangler. Goethes Sjæl var altfor lidt qvindelig til at kunne

vedligeholde et nærmere Forhold med et ægte qvindeligt Væsen. Dertil kom endnu, at han herskede over sin Phantasi, og heri laae en betydelig Fordeel for Digteren, som ved sine Produktioner ikke behøvede at fremtvinge de lidenskabelige Momenter, men blot at fremlokke dem, da han i ethvert Tilfælde selv var subjektiv overtydet om det Oplevedes Sandhed.

Stakkels Frederikke! Du var saa reen og god, men maatte dog kun tjene til hans Tidsfordriv, thi et halvt Aarhundrede efter fortæller han med antik Kollighed, hvorledes J udralte Eders Tilbøielighed for hinanden, men da andre Forhold kaldte ham bort, da var det forbi med hans Kjærlighed.

IV.

Den sidste Kjærlighed.

Men Straffen blev ikke ude, han mistede Herskervælden over sig selv, da han blev en Olding. Et ungt indtagende Væsen fængslede ham, og Lidenstabsens vilde Glød, som han før betvang og underordnede Digterkunstens Herredømme, overvandt ham og fortærede hans Villieskraft. Han blev nu en Vulkan; Jis laae paa dens Linde, men Glammer gjærede i dens Indre, og han havde neppe Kraft til at udslynge Glammerne og give sit bespændte Hjerte Luft.

Den Gang var han indvortes sønderreven, og det var en sorgelig Tid for hans Omgangsvenner. Men et trofast, kraftigt Vennehjerte frelst ham, og hans gamle Bane seirede over Naturen.

V.

Sans Kone.

Gamle Folk fortælle, at hun var kommen til ham som en ung Pige, for at udbede sig en Gunst; hun

vandt hans Yndest og blev hos ham. Siden fødte hun ham flere Børn, som Alle døde, paa een eneste Søn nær, som efter Faderens inderligste Ønske forplantede hans Slægt, men døde før ham. Den Gang hvilede Skjæbnens Haand tungt paa den gamle Titan, og skjøndt han endnu kunde bære den, folte han dog smertelig dens Tryk. En Række af Aar levede han med denne Søns Moder, uden at være gift med hende; hun var den Gang udmærket smuk, og han lod hende falte og valte ligesom hun selv vilde, thi Intet af det hun gjorde, greb ind i hans indre Rige, og alt det Ydre kunde han enten holde fjernet fra sig eller taale; i det mindste forstyrrede det ham aldrig. Den kraftige Sandselighed, som aabenbarede sig i hendes Væsen, behagede Goethe, derfor var det ham kjært, at hun ikke opgav noget af sin Eiendommelighed. Hun havde desuden skjænket ham en Søn, som i legemlig Kraft ikke stod sin Fader efter; dog maatte Denne ogsaa tage sin Deel af Moderens Natur, og saaledes opfyldte han ikke de Fordringer, som Verden kunde gjøre til en saadan Faders Søn. Wielands tilshyneladende haarde Udtryk: „Det er Pigens Søn!“ hvilket fladderlystne Venner mundtlig og skriftlig udbredte over alle Tydsklands Egne, skjøndt det her maaskee første Gang findes trykt, er en gyldig Undskyldning for den tidlig Hensøvedes Forvildelser. Han døde som bekjendt i Rom 1830 af Mæslinger.

I Tale og Væsen var hun fuldkommen thüringisk, og blev det lige til det Sidste; at pleie hendes Børns Fader, og at gjøre ham sin physiske Existentis saa behagelig som mulig, var Hovedopgaven i hendes Tilværelse, hvilken hun med ufortroden Iver søgte at løse. I Overrigt blev hun sig selv lig. Goethe havde ladet sig vie til hende under Slaget ved Jena's Kanontorden. Hun glimrede som en Pæonie blandt Damerne paa vore Baller, og var en fatal Gaade for den poetiske stemte akade;

miske Ungdom, skjøndt de saakaldte galante Damer's Periode, forplantet ved Tradition, endnu ikke var forsvundet af Musesonnernes Erindring. Værlig nød hun, hvad hun turde nyde, og Enhver som hidrog hertil, blev venlig optagen i Weimar af hende. For Resten hang hun med sin hele Sjæl ved Goethe. „Geheimeraaden“, som hun pleiede at kalde ham, var hendes Gud, og vee Enhver, som turde vove at drage noget, som Geheimeraaden havde sagt, i Tvivl. Senere, efter at jeg havde forladt Egnen, fortalte en Ungdomsven mig, at engang, da hun var fjørt ud med Goethe, havde et apoplectisk Tilfælde truffet hende i Vognen. Da skal han koldblodig have givet Kudsten Befaling til at vende om, og tilføiet følgende Ord: „Nu! De vil blive gandske artig forstrækket hjemme, naar vi komme, og Personen her sidder død i Vognen!“

VI.

Goethe i Umgang med Andre.

I Henseende til det selskabelige Liv vare ofte de ubetydeligste Personer ham de kjæreste; han havde en vis ængstelig Tilbageholdenhed i Umgang med Andre, som tiltog med Aarene og tidt hvilede trykkende over ham, liig Tordenluft. Smaa, tilfældige Omstændigheder vare tidt i Stand til at forstemme ham. Musikeren Zelter var ham een af de kjæreste Umgangsvenner, men Zelter bar Briller, hvilket Goethe ikke kunde lide, og sad ved Bordet lige over for ham. Derover blev han saamismodig og ærgerlig, at Alle forundrede sig der over, indtil Zelter af en Hændelse fik et andet Cæde, hvorved Goethe ikke mere fik Brillerne at see paa. En sælsom Tilbageholdenhed hindrede ham i at tilkjendegive Aarsagen og at anmode Zelter om at tage Brillerne af. Ofte udøste han sin Harm over sine daglige Umgangsvenner, i det han med Glid, i djarve og korte Udtryk, til-

fjendegab, hoor lidet han agtede dem. Engang da hans Svoger, Vulpinus (Forfatteren til Rinaldo Rinaldini) blev heftig dadlet, hvilket han paa Grund af deres Slægtskab yderst ugjerne saae, sagde han efter en lang Pause: „Nu ja, I har Riet, den Karl er et Bæst (ein Bestie), men iblandt de hundredtusinde Bæster, som kalde sig Mennesker, er dette Bæst dog altid et Menneske!“

I sine yngre Aar kunde han tidt være overgiven lystig, og forsmaaede selv ikke det djærveste Skjæmt. Senere blev han noget mere tilbageholden, dog altid oprømt og meddelende, især naar han sad tilbords. Ved de større Soireer i hans sidste Leveaar pleiede han at gaae frem og tilbage, og at indlade sig snart med Denne, snart med Hiin i Samtale over en eller anden ligegyldig Gjenstand.

Enkelte Træk og Atringer til Goethes Characteristik.

Goethe pleiede at tage den yngre Voss, som var ansat i Weimar, paa Raad med sig angaaende adskillige Gjenstande, som havde Hensyn til Metrikken og dermed beslægtede Videnskaber. Engang kom Denne, ydmyg, men indvortes triumpherende, med et af Goethes elegiske Digte til ham og sagde: „Herr Geheimeraad! Her er et Hexameter, som har een God tilovers. Seer De, der er syv!“ Med disse Ord rakte han ham Bogen, og da Goethe sagde: „Ja, i Sandhed, De har Riet!“ tillige Blyantspennen for at rette Feilen; men Goethe gav ham begge Dele tilbage med de Ord: „Nu, siden det Bæst engang er kommen der, saa maa det ogsaa blive der i Fred.“

De weimarste Poeter pleiede paa Goethes Fødselsdag at oversende ham en Mængde Digte, fulde af Lovpræisninger. Iblandt disse var et, hvori han temmelig uden Omsvøb blev sammenlignet med den kjære Gud, og

tildeelt den samme Skaberkraft. Da sagde den gamle Digter: „De Andre kaste mig kun Bonbons i Hovedet, men N. bombarderer mig med hele Sukkertoppe.“

Studenterne i Jena vilde engang (for henved 20 Aar siden) hævne en formeentlig Fornærmelse paa Weismars Theater, og bleve meget urolige. Da reiste Goethe sig pludselig fra sit ophoiede Sæde, saae trindt om sig, og raabte med bydende Stemme: „Stille!“ Og øieblikkelig sagtnedes den gjærende Tummel, og ingen Lyd af brød Læusgheden; saameget imponerede hans Personlighed.

Om den bekjendte Wit von Dörriug fortæller man, at han havde ladet sig melde hos Goethe, og at Denne havde taget imod hans Besøg. De sad ved Siden af hinanden i Sophaen, og Wit havde allerede begyndt at tale, da Goethe paa eengang afbrød ham med følgende Ord: „De roser Dem, min Bedste, i Deres Bog af at være i Besiddelse af det Talent, at kunne indtage Enhver ved den første Sammenkomst, formedelst deres Personlighed og Talegave. For at dette ikke skal vedersares mig, ønsker jeg Dem at leve vel.“ Og med disse Ord stod han op og gik bort.

Om den Samme ytrede han engang til Een af sine Venner, da han just saae ham gaae forbi: „Det gjør mig ordentlig ondt, naar jeg seer dette Menneske løbe frit omkring. Han har en saadan Virtuositet i at sidde fangen, at han kun i Fængslet opfylder sin Bestemmelse.“

En ubetydelig Student fra Jena sad engang hos Goethe paa Sophaen. De vare just i fuld Samtale, da en Fremmed træder ind. Goethe reiser sig, gaaer Denne imøde, og indrømmer ham sin Plads i Sophaen ved Siden af Studenten, som blev ubevægelig siddende, uden at hilse den Indtrædende. Derpaa sagde Goethe smilende: „Jeg maa dog gjøre de Herrer bekjendte med

hinanden. Hr. Studiosus Petersen fra Jæheoe; Hs. Durchlauchtighed, Hertugen af Weimar!"

Goethe pleiede at fortælle, hvorledes Tieck i Jena engang havde forelæst ham sin Genoveva, og bemærkede tillige: „Da han begyndte slog Kloffen Otte, da han ophørte Elleve, Ni og Ti hørte jeg ikke slaae."

Goethes Jubelfest blev fejret i Weimar med mange Festligheder; man har endog en trykt Beskrivelse deraf. Lykønskninger og Foræringer fulgte paa hinanden, endog fra fjerne Steder, og det lod til at denne almindelige Enthusiasme i hele Tydskland var opstaaet gandske af sig selv. Senere fortalte en meget anseet og genial Statsmand Digteren ved et Glas Vin, hvormeget hans utrættelige Medvirkning havde bidraget dertil, og hvorledes han fornemmelig havde opildnet Alle til at forherlige Festen. Da satte Goethe med saamegen Hefstighed Glasset ned paa Bordet, at det gik ispykker, stod op, og forlod den Anden uden at sige eet eneste Ord.

Hos Hertugindens Moder var der en Aftenstund Forelæsning. Den afdøde Storhertug indfandt sig der og aabnede et Vindue, da det forekom ham at være for varmt i Værelset. Goethe lukkede det sagte igjen. Hertugen aabnede det paany, og Goethe gjentog sin forrige Maneuvre. „Nu! sagde Hertugen fortrædelig: Hvem lukker bestandig Vinduet?" Alle taug. Da traadte Goethe frem og sagde: „Deres Durchlauchtighed har vistnok Ret til at befale over Deres Undersaatters Liv og Død, men først efter Lov og Dom."

Hos Hertugindens Moder var en Frøken v. G... Hofdame, et meget klogt men ondskabsfuldt Fruentimmer, som ved alle slags Intriguer og Chikaner voldte Mange baade Uergrelse og Bryderi. Goethe hævnedes sig engang paa hende ved følgende høist originale Puds: Hoffet var paa Landet, og meget indskrænket indlogeret. Frøken von G... boede i et Privathuus. Engang,

da denne Dame varhos Hertugindeus Moder, begav Goethe sig til hendes Bopæl, tog en Murer med sig, lod Døren tage ud, og Abningen saaledes tilmure og overstryge, som om det Hele var en sammenhængende Væg. Derpaa traf han nogle yderligere Forholdsregler, og bortsfjernede sig. Silde om Natten kommer den ulykkelige Groken hjem, finder som sædvanlig Lys ved Trappen, og iler op til sit Bærelse; men paa Veien slukkes Lyset, ligesom af Trækvind. Altfor stolt til at gaae ned igjen, for at give Folkene i Huset et godt Ord og faae Lyset tændt paany, beslutter hun i Mørke at famle sig frem til sit Bærelse, og i Nødsfald at sende sin Kammerjomfru ned. Men Denne var indmuret ved Goethes Forholdsregler. Grokenen rager længe frem og tilbage med Hænderne, efter at have naaet sit Bærelse, for at lukke Døren op, men er ikke i Stand til at finde den. Hendes Skrigen og Larmen hjælper intet, og Ingen kommer, for at staae hende bi i Nøden. Saaledes tilbragte hun flere Timer med at søge efter den fortryllede Dør, og blev omsider, da hun ingen Ahnelse havde om Tilmuringen, saa forvirret, at hun var nærved at miste Forstanden. Endelig kom nogle medlidende Folk fra nederste Etage anstigende med Lys i Hænderne, og Bedrageriet laae for Dine. Herved var imidlertid Intet at gjøre; man kunde ikke ved Nattetider faae sat paa nogen Murer, og Damsen maatte i fuld Galla tilbringe Natten paa en Stol, indtil Dagen brød frem, og man kunde faae Abningen brækket op.

(Sluttes i næste Hefte.)

Niels Ebensen.

Nat var det — Skovens glade Sanger
 Sit Die luffed' mat,
 Og Stormen foer — en vælig Ganger —
 Igjennem Bust og Krat;
 Ved Røveriis jeg stod paa Banken,
 Hvor frodig grønnes Veddenbranken,
 Som op fra Egens stærke Rod
 Om Stammen sig har snoet.

Og kraftig, lig den glatte Ranke,
 Som op ad Barken steg,
 I Matten slynged' sig min Tanke
 Om Livens Kæmpeeeg;
 Jeg Blikket glide lod tilbage
 Blandt hine længst forsvundne Dage,
 Da Helten Slavelænken brød
 Og endte Danmarks Nød.

Og see! — Da tyktes mig det glimted'
 Som Lyn i Mattens Sky,
 Og Helteskikken hist jeg skimted',
 Som drog fra Manders = By;
 Hist red den frem med Sværd og Landser,
 Alart funklede det staalblaae Pandser
 I Maanens blege Dæmringssjær
 Bag Skovens mørke Træer.

I Farens Ild blev Staalet hårdet,
 Som knuste Fjendens Magt,
 Den frække Voldsmand sank for Sværdet,
 Og Daaden var fuldbragt;
 „Grev Geert er fældet! ingensinde
 Skal Trældomskjæder Danmark binde!“
 Saa toned' fjernt den glade Sang
 Henover Mark og Bang.

I Spidsen red den holde Kæmpe,
 Som freidig drog i Strid,
 For Fjendens Overmod at dæmpe
 I Farens haarde Tid;
 Det var Niels Ebbesen hiin gjæve,
 Dg evig skal hans Minde leve,
 Thi han som Danmarks Frelser stod
 Dg offred' glad sit Blod.

Ia evig skal Din Hæder funkle,
 Lig Rattens Stjernekrands,
 Dg ingen Laage skal forbunkle
 Den klare Straales Glænds;
 Mens Ordet „Fædreland“ os tryller
 Dg Hjertet med Begeistring fylde,
 Dit Navn, o Helt! ei glemmes kan
 Trindt i det gamle Dan.

Fem Sekler svandt i Livens Bølge
 Men Egen grønnes end,
 Dg Hæder Danmarks Flag skal følge,
 Om tusend' end svandt hen;
 Dg medens det uplettet vaier
 Dg kalder Helten frem til Seier,
 O Danmarks Frelser! mindes Du
 Med from, erkjendelig Hu.

Fr. Sneedorff Birch.

V e r d e n s A l t.

(Fri Omsarbejdelse efter Schiller.)

Jeg svæved, Phantasia, med din Vinge
 Henover Dal og Fjeld og Sø og Land;
 Til sidst jeg hvirvled op i større Ringe,
 Omcirklede Jordklodens vide Rand.
 Da drev min Lyft mig ud fra Jordens Sphære,
 Jeg stundede mod Verdens Grændsefjæl;
 Et steds — jeg grundede — maa dog Enden være,
 Og jeg vil see den store Milepæl.

Jeg steg, og Millioner Klover glæde
 Forbi min Fod, og tusind Sole stod;
 Mens tusindaarigt Løb de roligt skrede,
 Langt over dem alt hæved sig min Fod.

Men at, vel seer jeg Firmamenter svinder
 Mens jeg tilbagelægger umaakt Vej;
 Men naar en Himmel svandt, en ny oprinder,
 Og Enden — Enden er der endnu ei.
 Da kom en Vandrer rast mit Trin imøde:
 „Hvorhen, min Ven, paa den uhyre Vej?“
 „Dit, hvor de sidste Verdenskloder gløde!“ —
 „Saa vend Dig om; fremad er Enden ei.
 Vend om; jeg søger ogsaa Verdens Ende;
 Men paa den Vej, fra hvilken Du gik ud.“
 Da gjøs jeg: Der er heller ingen Ende!
 O, tilbed den uendelige Gud!

M. C. Hansen.

